

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M A C I E S O F T H E W H E E L B O O K T W O

D . E V A S N

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı© 2020 J. D. Evans

Tüm Hakları Saklıdır

Fırtına ve Kalkan bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kültürler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücüne aittir veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Whippoorwill Press LLC 2020 North Carolina,
Amerika Birleşik Devletleri tarafından yayınlandı

Bu yayının herhangi bir bölümünün yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılması, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilmesi veya bir erişim sisteminde saklanması telif hakkı yasasının ihlalidir.

ISBN 13: 978-1-951607-02-9

Kapak Sanatı-Tatiana Anor <https://www.artstation.com/tanyaanor>

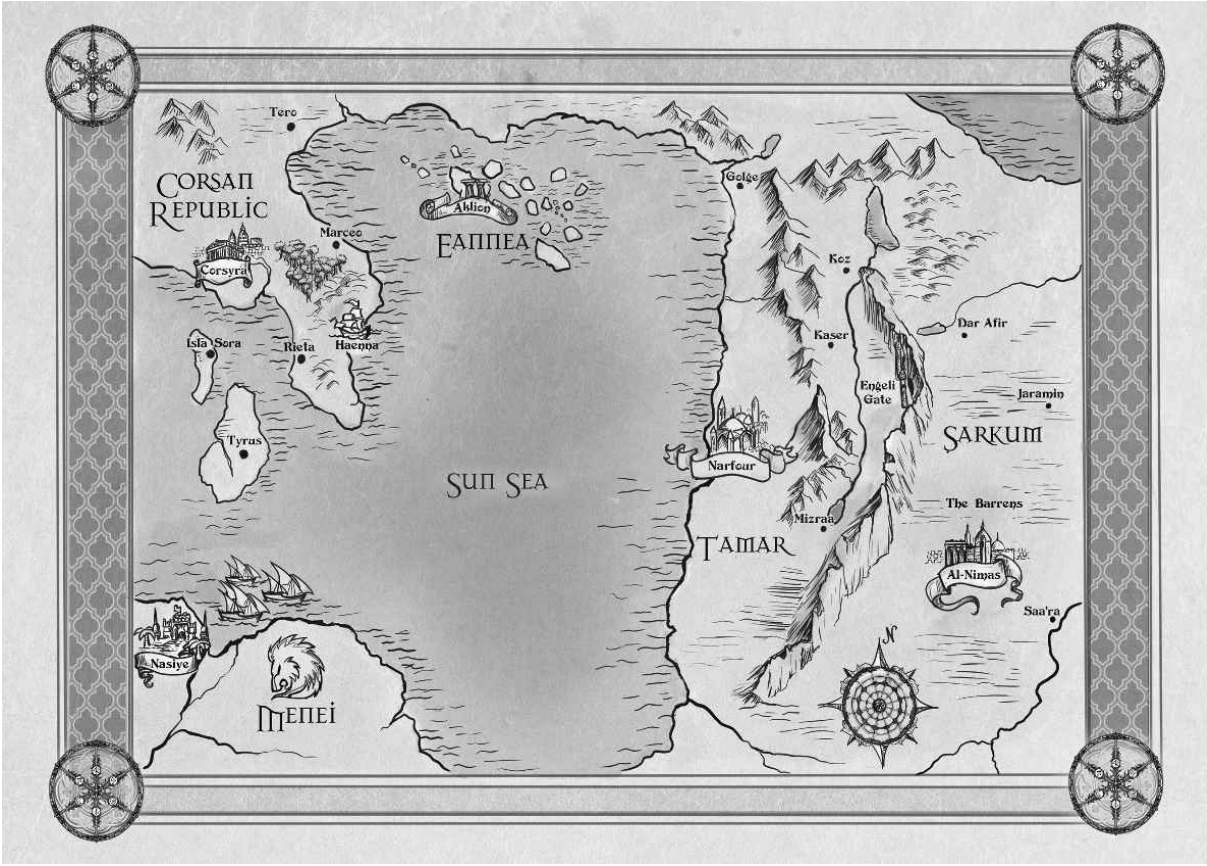
Kapak Tasarımı-Eric. C. Wilder <https://www.ericcwilder.com/> İç

biçimlendirme ve tasarım-Terry Roy

Düzenleme-Michelle Morgan www.fictionedit.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Doem of the Wheel

2nd

In harmony and opposition
Blank is forged to blade
Struggle the impression
Within which we are made
Hammer on anvil
Steel into fire
Conflict which does not kill
Shapes soul into spire

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

*Fısıldayamayan ve fırtınama toprak
olan kocama.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>KAPAK</u>
<u>TELİF HAKKI</u>
<u>HARİTASI</u>
<u>TEKERLEĞE</u>
<u>ŞİRADANAN</u>
<u>BİR İKİ</u>
<u>ÜÇ</u>
<u>DÖRT</u>
<u>BEŞ</u>
<u>ALTI</u>
<u>YEDİ</u>
<u>SEKİZ</u>
<u>DOKU</u>
<u>Z</u>
<u>ON</u>
<u>ON BİR</u>
<u>ON İKİ</u>
<u>ON ÜÇ ON</u>
<u>DÖRT ON</u>
<u>BEŞ</u>
<u>ON ALTI</u>
<u>ON YEDİ ON</u>
<u>SEKİZ ON</u>
<u>DOKUZ</u>
<u>YIRMI</u>
<u>YIRMI YIRMI</u>
<u>İKİBİR</u>
<u>YIRMI DÖRT</u>
<u>YIRMI ÜÇ YIRMI</u>
<u>BEŞ</u>
<u>YİRMİ ALTI</u>
<u>YİRMİ YEDİ</u>

YIRMI YIRMI
DOKUZSEKİZ
OTUZ
OTUZ BİR
SONSÖZ
YAZARIN NOTU
TEŞEKKÜR
SIREN & SCION SNEAK PEEK YAZAR
HAKKINDA

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MAGE5 OF THE WHEEL BO OK TWO

Storm & Shield

J. D. EVANS

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BİR

AYSEL, ailesinin el konulan atlarının götürüldüğü düzenin arkasına baktı. Kardeşi Mathei düşmüştü. neredeyse bir işaret önce geri döndü. Çevrelerindeki atlı muhafızlardan biriyle konuşmaya devam etti ve onu geri dönmeye ikna etmeye çalıştı atlardan biri. Aysel sırtında taşıdığı çocuğu daha yukarı kaldırdı ve gevşek kollarını omuzlarına daha sıkı çekmek için uzandı. Çocuk yarı uykuluydu ve kendi ağırlığını taşımakta pek yardımcı olamıyordu.

Kürek kemikleri arasındaki kaslar tutulmuştu ve şimdi sırtından aşağıya doğru sürekli bir yanma yayılıyordu. O ve Mat, birkaç gün önce dağ geçidinin tepesinde, toz karla kaplı bir buz parçasına çarpıp takla atarak bileğini fena halde burkan Erkin'i taşıyorlardı.

Karlı dağlardan çamurlu şehre, başıboş keçi sürüsü gibi sürülmüşlerdi. Kum rengi kaftanlar ve salvar, diz boyu deri çizmeler ve kürk astarlı ferace giymiş atlı Tamar muhafızları onları Engeli Kapısı'nda karşılamış, silahlarına ve bineklerine el koymuş ve o zamandan beri küçük bir dönüş boyunca onlara eşlik etmiş, etraflarını sarmış ve biri gruptan en ufak bir şekilde bile ayrılrsa bağırarak emirler yağdırmışlardı.

"Onu ben götürebilirim Hanımım," dedi babasının kâhyası Adem. Çocuk onun oğluydu ve onu sırayla taşıyordu ama dağların acımasız Soğuk Adem'in eklem iltihabını alevlendirmişti. Topallıyordu, omuzları kamburlaşmış, elleri acıya karşı kıvrılmıştı.

Aysel başını salladı. "Yaklaştık. Gördün mü? Sarayı yamaçtan gördüm. Bu yol oraya çıkıyor ve muhafızların söylediği yer de orası. Gidiyorum." Çenesini iterek sarayı işaret etti. Narfour'a ve denize bakan kayalıkların üzerine tünemiş, parlayan kubbeler ve yükselen minarelerden oluşan bir nöbetçi olarak şehre hükmediyordu. Karnı bu kadar boş, kasları bu kadar ağrıyor, giysileri bu kadar ıslak ve soğuk olmasaydı, Aysel sarayın müstehcen, yayılan büyüklüğüne hayret edebilirdi.

"Neredeyse senin kadar büyük," diye uyardı Adem. Aysel omuz silkmeye başladı ama boynundaki kaslar kasıldı ve kilitlendi. Çocuk onun gibi değildi

Henüz onuncu sıradaydı ama ayakları dizlerinin epey ötesindeydi. Adam uzun boylu bir çocuk, kadın ise kısa boylu bir kadındı, yani bu beklenen bir şeydi. Kadın ufak tefekti ama zayıf değildi.

"Sanırım biraz daha uzakta. Annemi kontrol edecek misin?" Aysel başıyla anne ve babasının yürüdüğü yeri işaret etti, babasının kolu annesinin koluna dolanmıştı. Adem kaşlarını çattı ama itaat etti, Aysel'i anne ve babasından ayıran insanların arasından geçerek ilerledi. Henüz yaşlı değillerdi, orta yeni geçmişlerdi ama kış manzarasında fersah fersah yürümeye alışık değillerdi. Yolculuk uzun, yavaş ve herkes için farklı nedenlerden dolayı zor geçmişti.

Aysel'in yanında bir aile yürüyordu; bir çiftçi, karısı ve iki küçük kızları. Aysel, babasının onu ağır bir uykudan uyandırdığı ve kollarına bir avuç sade hizmetçi kıyafeti tıktığı gece kapmayı başardığı yiyeceklerin çoğunu onlara vermişti. Sarkum'un geri kalanı gibi onlar da Engeli Kapısı'nda bir araya geldikleri mültecilerle daha önce hiç tanışmamışlardı.

Ortak hedeflerine giden tek yol tarafından yakınlaşmaya zorlanmış bir sürü halinde bir araya gelmişlerdi. Ailesi gibi kılık değiştirmedikleri sürece, çoğu çiftçi gibi görünüyordu, muhtemelen Yanıklıktan ve açlıktan kaçıyorlardı. Kış mahsulleri garip bir hastalık tarafından yok edilmişti. Kış sonunda aniden ortaya çıkan bir hastalıktı. Hiçbir şey buna karşı bağışıklı görünmüyordu ve kimse daha önce böyle bir şey görmemişti.

Eğer kış bir gösterge ise, önümüzdeki bahar ve yaz hasatları büyük tehlike altındaydı. Şimdiden birçok aile açlığa yenik düşmüştü. Mülteci kampları yardım için Al-Nimas'ın etrafını sardı. Ülke kardeşlerden birinin ya da diğerinin yanında yer aldıkça komşular komşulara düşman olurken, Al-Nimas'ın kasasından çıkanlar dışında çok az yardım vardı. Mirza parasının çoğunu kardeşiyle savaştıracak bir orduyu donatmak için harcadığından, bu da fazla bir şey değildi. Çaresizlik bazı cesur insanları geçidi ve Engeli geçerek Tamar'a gitmeye itmiş, Makram'ın Tamar'da kendilerine yardım edecek kadar nüfuz sahibi olmasını ummuşlardı.

Ancak ailesini harekete geçiren tehdit açlık değildi. Yok edilmekti.

Mirza'nın askerleri onları evlerinde diri diri yakmaya çalıştığında, gece yarısı hiçbir uyarıda bulunmadan kaçmışlardı. Aysel, İhtiyarlar Meclisi'nden genç prense sadakatleri kılıçlarla ve ateş kullanan büyücülerle ödüllendirilen tek ailenin onlar olmadığını biliyordu.

Tamar'a kaçan başka biri olup olmadığını bilmiyordu ve bu grubun içinde de kimse yoktu.

"Onu bana ver," dedi çiftçi, bakışları Adem'in kalabalığın içindeki yolunu takip ederek.

Aysel yan gözle ona baktı. Tüm ailesi çelimsizdi ve her günün sonunda sessiz bir bitkinlikle yere yığılıyor, bazı sabahlar Aysel'in onları uyandırmakta zorlandığı kadar ağır uyuyorlardı. Aysel ona kısa bir baş selamı verdi - bundan nefret etse de gururunu kırmak da istemiyordu. Gururundan başka pek bir şeyi kalmamıştı. Mathei yakında diploması girişiminden dönecek ve çocuğu alabilecekti. Tüm hayatlarının altüst olduğu bu zorlu yolculukta bile kardeşi sınırsız enerjisini koruyor, her şeyi hazır bir gülümseme ve bir espriyle atlatıyordu. Gerçi her zamankinden daha az şaka yapıyordu, bu da tamamen rahat olmadığına tek göstergesiydi.

"Sen asilsin," dedi çiftçi, Aysel çocuğu sırtına yerleştirirken. "Hayır," diye yanıtladı Aysel. Tamamen yalan değildi. Asil bir aileydi onlar. Babası konseyde yüksek rütbeli bir ihtiyardı. Ama Makram'ın Mirza olması gerektiğine inanmıştı ve bir ömür boyu inançları uğruna sessiz kalanlar şimdi yaklaşan savaş ve taraf seçme zorunluluğuyla karşı karşıya kalıyordu. Saldırıdan önce ailesi her ne idiyse, şimdi bambaşka bir şeydi.

"Siz çiftçi değilsiniz," diye ısrar etti, onu tepeden tırnağa değerlendirerek. "Hayır," diye onayladı Aysel. Onlar asla çiftçi sayılmazlardı.

Mathei'nin dönüşü onu daha fazla sorudan kurtardı.

"İşte şimdi, sanırım sıra bana geldi," dedi ve çocuğu sırtından indirirken adama itiraz etme şansı vermedi.

"Haklıyım," dedi adam. Mathei adamın zayıf omzuna sert bir vuruş yaptı.

"Tabii ki öylesin. Ama çocuğu senin yerine ben taşımayı tercih ederim, o yüzden

Gücünü kullan, olur mu? Kalk bakalım, Erkin." Çocuk Mathei'nin sesiyle uyandı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Neredeyse mı?" Erkin sordu. "Varmış olmalıyız," dedi Mathei.

Aysel, Arnavut kaldırımlı sokağı değerlendirdi. her iki taraftaki binaların gölgesi. Mahalle sakinleri mülteci sürüsünün geçişini izlemek için durdular; balkonlardaki kadınlar çiseleyen yağmurun arasında çamaşır asarken durakladılar, başlarında sepetleri olan ayakçı kızlar adımlarının ortasında durup baktılar, tezgâhtarlar fısıldaşmak ve işaret etmek için komşularının tezgâhlarına doğru ilerlediler. Bir nargilenin etrafında daire şeklinde oturup çaylarını yudumlayan bir grup erkek, mülteciler yanlarından geçip giderken onlara bakıyordu.

Kendi şehri Al-Nimas'ın insanlarından çok az farkları vardı. Değişen manzara ve çok daha parlak renkli giysiler , değişikliği fark etmesi zordu. Yüzlerin çoğunda Odokan köylülerinin dokunuşları yoktu ama Tamar, Sarkum'un hiç olmadığı kadar kaynaştırıcı bir potaydı.

Aysel'in memleketi Sarkum doğuda dağlıktı ama yer olan Al-Nimas ve Barrens çevresinde düzlükler vardı. Tamar ise bunun tam tersiydi; Engeli ve Kalspire dağları arasında sıkışmış, kuzey-güney doğrultusunda uzanan bir vadi kuşağıydı.

Narfour'un tamamı, denize doğru akan dağların yamacı boyunca inşa edilmiştir.

Buradaki binalar, sudan gelen esintilerden faydalanmak için . Şehrin havası, sıcak kıyılara yakınlığının bir avantajı olarak, kış mevsimine göre ılımandı. Bazı çiçekler bile açmış, altından geçtikleri balkonlardan sarmaşıklar sarkıyordu. Geçitte onları yavaşlatan sert rüzgâr ve savrulan kardan güzel bir değişiklikti bu. Geçtikleri cadde genişti ve atların toynakları parke taşları üzerinde gürültüyle şaklıyordu. Aynı zamanda yukarı ve kuzeye doğru

Dağdaki yüksek noktadan gördüğü parıldayan beyaz saray.

Aysel gerilen kaslarını açmak için omuzlarını sıvazladı. Bir mülteci kampına gidecek olsalar bile, bitmek bilmeyen yürüyüşten sonra hoş bir soluklanma olacaktı. Yine de her şey çamurlu bir kampta, buz gibi bir çadırda uzanmak olmayacaktı. Sarkum'dan beri takip ediliyorlardı ve Tamar muhafızları bunu fark etmemiş gibi görünse de Aysel ve ailesi fark etmişti. Farkında olmadıkları için muhafızları suçlayamazdı; onlar işlerine, kendilerine verilen görevlere odaklanmışlardı. Bu kadar çok açlık çeken, korkmuş ve yerlerinden edilmiş iki grup insanı bir arada tutmanın ve aynı yöne doğru hareket ettirmenin kolay bir şey olduğunu düşünüyordu.

İlk fark eden Aysel olmuştu. Çok fazla değillerdi, belki üç. En fazla dört. Gece kamp kurulduğunda ve Tamar muhafızları atlarından indiğinde atları ürkmüştü. Onlar eskorttu, kendi topraklarında bir saldırı beklemiyorlardı. Görevleri dışında hiçbir şeyi dinlemiyorlardı. Ama Aysel dinliyordu. Mathei dinliyordu. Anneleri ve babaları da. Dinlemek için eğitilmişlerdi.

Babası Thoman, Aysel beş yaşındayken ölmeden önce Yaşlı Rahal için çalışan bir casustu. Şu anki Rahal'ın dizinin dibinde eğitilmiş bir suikastçı.

Çocukluğundan beri blademaster olan Thoman, çocuklarını da aynı şekilde eğitmişti ama onların bağlılığı hiçbir zaman Mirza'ya değil, küçük kardeşi ve Thoman'ın halefi olan ve şu anda Narfour'da ikamet eden Agassi-Makram'a olmuştu.

Takipçilerini ilk kez tespit ettikten sonra, Aysel ve ailesi grubun ortasında kalıp vardiyalı olarak uyumuşlardı; en uzun süre o ve Mathei uyuyordu çünkü gençlikleri ve görece zindelikleri onları ebeveynlerinden daha uzağa taşıyabiliyordu.

Tepe dikleştikçe cadde daraldı ve mültecilerin gelişi haberi şehre yayıldıkça seyirciler toplandı. Grup arasında fısıltılar dolaştı ve çevredeki muhafızlar yerlerini değiştirerek herkesi birbirine yaklaştırdı. Aysel adımlarını Mathei'nin ve yanındaki çiftçinin adımlarına göre ayarlamak zorundaydı, yoksa ayağı takılıp bir sürü ayak tarafından ezilme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Birbirlerine yaklaştıklarında, yüz ifadelerini seçebiliyordu; hepsi yol yorgunu ve perişan haldeydi, yüzleri asıktı ve bakışları bazen düşmanca bakışlardan ve yanlarından geçerken kendilerine yöneltilen bağırıslardan başka yöne çevrilmişti. Korkuyorlardı ama bu Aysel'e son derece mantıklı görünüyordu. Tam olarak korkmuyordu ama Sarkum'dan gelen aç mültecilerin düşmanlarının topraklarında kollarını açarak karşılanmayacağını farkındaydı. Makram zayıf bir ittifak için pazarlık yapmayı başarmış olsa bile.

"Sarayı görebiliyorum." Erkin kara gözleri yuvarlak ve ağzı biraz açık bir şekilde işaret etti. Mathei onu sırtında daha yükseğe kaldırdı. Erkin etkilendiyse, bir kâhya çocuğunun sarayda geçirdiği zaman kadar Al-Nimas'ın malikânesinde olduğu gibi, Tamar sarayı da gerçekten görkemli olmalıydı. Aysel etrafındakilerin başlarının üstünü göremeyecek kadar kısaydı. Ortalık biraz daha az kasvetli olsaydı, Mathei'nin omuzlarında sırasını savarak bir anlığına da olsa etrafı görebilirdi. Bu haliyle, bir muhafız yeni boyundan yararlanıp kafasını koparırsa hiç şaşırmayacaktı. Kaba ya da kötü davranmamışlardı, bu da onu etkilemişti ve disiplinleri hakkında çok şey söylüyordu, ama aynı zamanda Engeli'den buraya kadar onlara rehberlik etmektense grubu dağlarda donmaya terk etmeyi tercih edeceklerini de gizlememişlerdi.

Binaların arasından çıktılar ve Arnavut kaldırımlı yol keskin bir şekilde batıya doğru alçalarak Aysel'e denize kadar uzanan açık bir manzara sundu. Tepe, malikâneler, evler, pazarlar ve sokaklardan oluşan bir goblen gibiydi,

Ötelerindeki elik grisi deniz, açık onlara doğru esen kış rüzgârıyla dalgalanıyordu. Solgun martılar tepelerinde karşılıklı halkalar çizerek dönüyor, tiz, tekrarlayan çığlıkları kahkaha ya da alay gibiydi.

Muhafızlar mültecileri tepeye ve sarayı çevreleyen büyük taş duvara doğru ittiler. Tepe acımasızca dikti ve insanlar yorgunluktan tökezleyip sendeliyordu. Biri Aysel'e arkadan çarptı ve onu Mathei'nin üzerine düşürdü, Mathei de onu sabitlemek için tekrar çarptı. Çiftçi elini uzatıp Aysel'in kolunu tuttu, Aysel de teşekkür etmek için başını salladı. Sivri kulelerin çevrelediği kemerli bir kapıdan geçtiler. Büyük parke taşları küçük çakıllara dönüşüyor, Aysel'in ayaklarının altını, yapılmadıkları yolculuklar yüzünden tehlikeli bir şekilde incelmış ayakkabılarla sıkıştırıyordu.

Geniş, el değmemiş avluya vardıklarında dağılmalarına izin verilmedi, ancak sağa, bir ahırın girişine benzeyen yere doğru yönlendirildiler.

"Bizi hapsedmek mi istiyorlar?" sordu çiftçinin karısı Aysel'e, kızlarını iki yanından tutarak. Aysel kadına, muhafızların onları barındırma masrafı ve riskiyle uğraşmaktansa hepsini idam etmelerinin daha mantıklı olduğunu söylemek istemedi.

"Şüpheli. Bizi buraya getirmek için zahmet edip insan gücü harcamazlardı," dedi Aysel, muhafızlar onları avludan alçak yapılı, geniş ahır kompleksine doğru götürmek için atlarından inerken. "Sanırım rapor veriyorlar ve bizi kampa nasıl yerleştireceklerine karar veriyorlar."

Sözleri kadını biraz yatıştırmışa benziyordu ve dikkatini soru sormaya başlayan kızlarına çevirdi.

Bir dizi kemerden saray arazisinin doğu tarafındaki bir arenaya çıktılar. Arenanın zemini kumdu, boş taş tribünlerle çevrili geniş bir ovaldi ve kasvetli gri bir gökyüzü ile kubbeliydi. Tamar'da bu kadar büyük bir arenayı gerektirecek ne tür sporlardan hoşlanıyorlardı?

"Belki de tıbbi malzemeleri yedeklemek için sorun çıkarabilirler." Mathei Erkin'i sırtında daha yukarı kaldırdı.

Aysel dikkatini muhafızlardan ayırmadı, muhafızlar bir araya gelip aralarından dördünü arenanın iki çıkışını korumak üzere seçtiler. Geri kalanlar, Engeli Kapısı'nda el koydukları eşya çuvallarını taşıyarak geldikleri yoldan ayrıldılar.

Mülteciler gevezelik etmeye ve daha küçük gruplara ayrılarak dağılmaya başladı. Çoğu, çamur ve karla ıslanmamış bir zeminde dinlenebildikleri için şükrederek kuma çöktü. Mathei, Erkin'i kuma yerleştirmeye başladı ve Adem ile ebeveynleri de onlara katıldı. Adem Erkin'in yanına oturdu ve oğlunun ayakkabısını çıkardıktan sonra salvarını yukarı iterek ayak bileğine baktı. Eklem şişmiş, kemiğin altında koyu renkli bir hilal şeklinde morluk oluşmuştu.

"Ne gördün?" Thoman Aysel'e usulca sordu, sanki hiç konuşmuyormuş, sadece boş duruyormuş gibi görünmek için iyi bir iş çıkarıyordu. Onun keskin Bakışlarını girişe yöneltmişti ve ara sıra onları çevreleyen yüksek duvarın üzerinden süpürdüğünü gördü.

"Tepenin dibindeki o küçük pazarda iki kişi bizi takip etti," diye mırıldandı Aysel. Mathei babalarının diğer tarafında durmak için hareket etti.

"Şehrin doğu ucunun yukarısındaki patıkada bir atlı," diye rapor verdi Mathei, başının arkasına uzanıp parmaklarını sırtına bastırarak, aynı Erkin'i taşıdıktan sonra Aysel'i rahatsız eden kaslar.

Takipçileri fark ettiklerinde sessizce dikkatlerini dağıtmaya karar vermişlerdi. Mathei tepedeki atlıyı, Mathei ise pazarın etrafından dolaşmayı başaran ikisini, daha sonra onları teşhis etmek için işe yarar bir şey not edemeyeceği kadar doğru mesafeden almıştı. Bileklerine bağladığı hançerlerin baskısı, gördüğü adamları düşündükçe onu rahatlatıyordu ama onları öldürmek için bulmak zorundaydı. Eğer bu gerekliyse.

Ailesinin güvende olmasını istiyordu. Narfour yetkilileri bu işi halledebilirse sorun yoktu. Eğer yapamazlarsa... Aysel başını iki yana salladı. Suikastçı değildi; ama diğer tüm yollar başarısız olursa öldürmek de ihtimal dışı değildi. Önce geçici bakışlardan ve paranoyadan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Muhafızlar mültecilerin kontrolünü ele geçirdiklerinde kılıçlarını elinden almamış olsalardı her şey hakkında daha iyi hissedebilirdi. Mathei'nin de kılıcı kayıptı.

"İşte komutan," diye duyurdu Thoman alçak sesle. Aysel ve Mathei babalarının bakışlarını saray avlusundan arenaya açılan kemerli girişe kadar takip ettiler. Geriye kalan dört muhafız şimdi yarım bir alanda toplanmıştı. yeni bir adamın etrafında dönüyordu. Aysel duvardan itibaren iki küçük tur boyunca orada bulunan bir düzine adamı tanımıştı ama hepsinin ismini öğrenememişti. Fazla sohbet de olmamıştı. Bu yeni muhafız tertemiz giyinmişti, giysileri mükemmel bir düzen içindeydi ve diğerlerinin giydiği kış yolculuğunun çamur ve lekeleriyle süslenmemişti. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, yabancıların bile kolayca emri altına girmesini sağlayan türden, habersiz bir otorite taşıyordu.

"Omuzlarındaki altın örgüleri görüyor musun?" Thoman işaret etmese de, "Omuzlarındaki altın örgüleri görüyor musun?" dedi. Diğer adamlarla aynı kum rengi kıyafeti giymişti ama babasının da belirttiği gibi, kaftanının yakasıyla kolları arasına üç altın örgü dikilmişti. " olun," diye uyardıktan sonra gruba doğru ilerledi.

"Şuna bakmak astlarına bakmaktan çok daha kolay," dedi Mathei kayıtsızca. Aysel, kumları aşır muhafızlara doğru ilerleyen babasından dikkatini çekti ve bir kez daha komutana baktı. Kumral saçları kısacık kesilmiş, yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti. Kare çenesi ve geniş elmacık kemikleriyle bir dağ manzarası kadar dikkat çekiciydi.

"Dördüncü Ev," diye uyardı Aysel kardeşini. Aralarındaki mesafeye rağmen onun toprak büyüünün ağırlığını hissedebiliyordu. Muhtemelen onları birbirine bağlayan kumla büyük bir ilgisi vardı, onu kanallandırdı ama yine de güçlü olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen bir Sival bile olabilirdi.

"Senin sorunun, benim değil," diye alay etti Mathei. "Onu ilk ben gördüm." "Onun tipi olduğunu nereden biliyorsun?" Aysel ofladı pufladı.

"Ben kesinlikle bir büyürden çok onun tipiyim." Kardeşi yarı ciddiye ve şakalaşmaları, babalarını izlerken ve gerektiğinde yardımına koşturamaz hazırlanırken önemsizmiş gibi görünmelerine yardımcı oluyordu. Thoman o sırada diğer mültecilerden kurtulmuştu ve Muhafızlar bunu fark etmiş ve elleri kalçalarındaki kılıçlarda, ona doğru dönmüşlerdi.

Ellerini önünde açık tuttu ve adımlarını yavaşlattı. Muhafız komutanı babasını değerlendirip gördüklerini düşündükten sonra adamlarının arasına girerken Aysel dikkatini muhafız komutanından ayırmadı. Aysel gerildi, ona ihtiyacı olursa yanına koşturmak için öne doğru eğildi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu adam, sesi stadyumda yankılanıyordu. Beklediği tepki bu değildi ama gerginliğinin bir kısmını hafifletti ve ağırlığını ayak uçlarından topuklarına doğru verdi. "Lezzetli bir şekilde ciddi." Mathei sırtarak ona şöyle bir bakış attı Kınama.

"Benim adım Thoman Attiyeh. Attaraya Agassi ile görüşmek istiyorum."

"Atiye Bey," dedi komutan, babasına Thoman'ın sade kıyafetlerinden çok daha fazlasını gören değerlendirici bir bakış attıktan sonra unvanı verirken sadece biraz tereddüt etti. "Korkarım prens ve Sultana şu anda mültecilerle izleyici kabul edememektedir. O var

buldukça kampı ziyaret ediyor. Belki o zaman onunla konuşabilirsiniz."

Aysel Mathei'ye baktı, göğsünde telaşlı bir ağırlık vardı. Bekleyecek günleri yoktu. Peşlerindeki her kimse, artık hareketsiz kalacaklarına göre, her an hayatlarına kast edebilirdi. Mathei kaşlarını çattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ben ve ailem ona Al-Nimas'ta hizmet ettik," dedi Thoman. "Ona sadece isimden bahsederseniz, beni görmeyi kabul edeceğine inanıyorum."

Komutan uzun bir süre daha babasına baktıktan sonra adamlarından birine sessizce bir şeyler söyledi. Aysel'in duyamayacağı kadar sessizdi ama hitap ettiği muhafız toplanmış mültecileri taradıktan sonra ona, Mathei'ye ve annelerine işaret etti. Mathei yana doğru hızlı bir adım atarak, tam komutanın dikkati onlara yöneldiği sırada Aysel'in görüşünü engelledi. Bu bir alışkanlıktı.

Aysel'e geri çekilmesi, fark edilmemesi, dikkat çekmemesi öğretilmişti. Bir casus olmanın ötesinde, hayatta kalması hiçbir şekilde göze çarpmamasına bağlıydı. En azından Sarkum'da öyleydi.

Tamar'ın onun için ne sakladığını bilmiyordu ama şimdilik alışkanlıklarını sürdürmek en iyisi olacaktı.

"İsminizi ileteceğim Atiye Bey," dedi komutan. Birbirlerini selamladılar ve babası yanlarına döndü.

Aysel, babasıyla Mathei'nin omuzları arasındaki boşluktan muhafız komutanını izlerken, komutan acı dolu bir an boyunca onlara bakmaya devam etti. Döndü ve avluya doğru geri adım attı.

"Bekliyoruz," dedi Thoman.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İKİ

TMÜLTECİ KAMPI, ülkenin kuzey kesiminin hemen dışında yer alıyordu. nüfusun yoğun olduğu bölgeyi çoktan geçmişti. Çıkıntılı bir uçurumun üzerine çömelmişti.

Okyanusa ve altlarından kıvrılıp kıyıya doğru devam eden şehrin bir koluna bakıyordu. Uçurumun tepesi nispeten düzdü, ancak toprak sert killi ve kayalıktı, bu da çadır kurmayı ve kazık çakmayı zorlaştırıyordu.

Yer seçimi ilham verici bir seçimdi. Kampın çevresinin yarısına giriş ya da çıkış olarak erişilemiyordu, bu da muhafızların sadece dağın şehre ve dağın yukarısındaki su kaynağı olarak kullanılan bir kaynağa giden yollar dışında giriş ve çıkışları engellediği doğu çevresini izlemek için küçük bir kuvvete ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu.

Lojistiği bir yana, kamp yürek parçalayıcıydı. Kimin kampta en uzun süre kaldığı, hem düzenli bir ızgara üzerinde iyi inşa edilmiş derme çatma çadırlarda kalmalarından hem de her birinin boş gözlerle bakmasından anlaşılıyordu. Sonradan gelenler, orijinal çadırlara karşı inşa edilmiş çadırlara ya da battaniye, çuval bezi ve bulabildikleri her şeye razı olmuşlardı. Birbirine dikilmiş ve kampın doğusundaki dağın yamacından toplanan cılız dallarla desteklenmiş bir idare.

Mathei, Aysel'le birlikte kampın kenarında durup aşağıdaki şehre ve uzaklardaki okyanusa tepeden bakarken, "Hoşuma gitti," dedi. "Şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi manzara olduğunu inkâr edemezsin."

Aysel ona doğru eğildi, başını onun koluna yasladı. Üzüntüsünü itiraf etmek istemiyordu, o zaman önemli meseleyi unutacağından korkuyordu. Ailesini korumak. Bunca yolu Mirza'nın gönderdiği amatör bir suikastçı tarafından için gelmemişlerdi. Ailesi Makram'ın yanında duran diğerlerinin kaderini paylaşmayacaktı. Kinus'un büyücülerinden kaçarken, arkalarında geceyi aydınlatan büyük bir meşale gibi yanan evini izlerken, onlara ve kendisine sessizce bunun sözünü vermişti.

"Her yoluna girecek," dedi Aysel sessizce. Mathei kolunu Aysel'in omuzlarına doladı ve onu sıktı.

"Elbette. Silahlarımızı aldıktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin." Okyanusa ve yeni doğmaya başlayan güneşe doğru sırtıttı.

battı, soluk renkleri kasvetli kış sonu gökyüzünden inerken derinleşti.

"Ugh. Neden yapmak zorundayım?" Aysel'in sızlanması yapmacıktı. Aslında bu görevden memnun olacaktı, kendi sefaleti ve etrafındakilerin sefaleti dışında aklını meşgul edecek bir şey.

"Çünkü sen küçük ve sıkıcısın, ben ise uzun ve gösterişliyim. Seni kesinlikle hatırlamayacaklar." Mat özür dilercesine gülümsedi. Aysel gözlerini devirdi. "Ve yakışıklı. Söylemeyi unuttum."

Her ne kadar ona karşı şakacı davranırsa da, bu tamamen gerçek dışı değildi. Mathei'nin esmer ve çarpıcı olduğu yerde, Aysel sade ve unutulabilirdi. Aysel de annesi de ufak tefek, kısa boylu ve narin yapıydı. Mathei ve babaları olağanüstü uzun boylu değillerdi ama ortalamanın biraz üzerindeydiler. Thoman zayıftı, yaşı ilerledikçe gücünün bir kısmı azalıyor ve daha

gizli görevlerini çocuklarına devretti. Mathei de benzer bir ama zayıf bir bünyeye göre gücü şaşırtıcıydı. Aysel de aynı şekildeydi. Narindi ama kırılgan değildi.

Bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu. Fark edilmemek için pek çok nedeni vardı ve boyu ile sadeliği buna yardımcı olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Onları nereye götürdüklerini gördün mü?"

" yukarı," dedi Mathei, sonra onu tutuşunu bıraktı ve çömelip ayaklarının dibindeki çamurlu toprağa bir diyagram çizmeye başladı. Kadın arenanın genel hatlarını tanıdı; Mathei onun için önemli olduğu ölçüde sarayın dış duvarını, ahırları ve Sabah Kapısı'nın iki yanındaki nöbetçi kulelerini de ekledi. "İşte." Muhafızların el konulan mal çuvallarını götürdüğünü gördüğü alanı işaret etti. Muhtemelen

Barakalar, ahırın bir kısmı muhafızları barındırmak için dönüştürülmüştü. Silahları almaya ne kadar erken giderse, muhafızların onların yokluğunu fark etme olasılığı da o kadar azalacaktı.

Mathei zaten kirlenmiş olan salvarının çamurunu sildi ve şemayı incelerken başını bir o yana bir bu yana eğdi. Aysel elini şemanın üzerinde gezdirdi ve ayağa kalktı. Mathei kalanını çizmesiyle sıyırdı.

"Bu gece gideceğim," dedi, "ama geri dönüş yolumdan emin olana kadar onlar için deneyeceğimden emin değilim." Ailesini, onları takip edenleri izleyen bir çift gözle daha baş başa bırakma fikri hiç hoşuna gitmiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Ben de *Anne*'in dikkatini dağıtacağım." Mathei omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatı. Aysel onun bakışlarını takip ederek anneleri Dilara'nın kampın içinden onlara doğru ilerlediğini gördü. Aysel bir sırtışı bastırdı. İki iş arasında neredeyse hapse girme riskini göze alan kişi olmayı tercih ediyordu.

Dilara onlardan birkaç adım ötede durdu ve sanki kişisel bir hakarete uğramış gibi bir bakışla uçuğun kenarına baktı.

"Burada her ne planlıyorsanız beklemek zorunda. Erzak getirdiler ve yemek yemenizi istiyorum," dedi, sanki onlar hâlâ brokarının kenarlarına yapışan kirli parmaklı küçük çocuklarmış gibi. O da onlar gibi sade, boyasız bir salvar ve uyluğa kadar uzanan bir kaftan giymiş, boynuna ve saçlarına benzer renkte bir kumaş sarmıştı. Ama sırtı bir kılıç gibi dik, çenesi yukarı doğru eğik ve aynı beklenti içinde duruyordu.

Her zamanki gibi hürmetler.

Kimse Dilara'yı bir çiftlik kadını sanmazdı. Aysel bu konuda büyük rahatlık duyuyordu. Anneleri kırılmadığı sürece o da kırılmayacaktı.

Dilara hileli bir hayatın içine doğmamıştı. Zengin bir toprak sahibinin, küçük bir soylunun kızıydı. Thoman'la evliliği ayarlanmıştı. İlk birkaç dönüşte Thoman mesleğini ondan gizlemişti ama Thoman parlak süsler ve saraydaki yeni hayatının karmaşasıyla kolayca dikkati dağılan boş kafalı bir saray mensubu değildi. Thoman'ın ne iş yaptığını anladığında, Hikâyeye göre, Dilara'dan bir daha hiçbir şey saklamayacağına söz verene kadar kışın ortasında ahırda yatıp kalkmıştı. Sözünü tutmuştu ve Dilara, kocası ve çocukları gibi bu konuda eğitilmemiş olsa da, kendi başına yararlı olabilecek kadar keskin ve gözlemciydi.

"Umarım mercimektir," dedi Mathei neşeyle. Dilara kaşlarını çatarak ona baktı. Kâhya Adem, aceleyle yola çıkmalarının yarattığı kaosun ortasında bir çuval mercimek getirmeyi akıl edebilmişti. Onlar da Yola çıktıklarından beri başka bir şey yememişlerdi. Aysel, farklı bir anlamı olsa saman yemeyi umursamayacağını içinden itiraf etti ama Dilara'yı yeni evlerine kadar takip ederken etraflarını saran cılız yüzler ve aç gözlerle buna bile sahip oldukları için şanslı olduklarını hatırladı.

Adem, muhtemelen içinde iki ailenin yaşayacağını gerekçe göstererek, uygun çadırlardan biri için ruhunu zorlamayı, kandırmayı ya da pazarlık etmeyi başarmıştı. Aysel, ikamet ettiklerine dair izler bırakan önceki sakinlere ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyordu. Oturma yeri olarak düzenlenmiş boş sandıklar ve toprak zeminin ortasında yırtık pırtık dokuma bir halı vardı. A

Çadırın girişinin hemen dışındaki küçük ateş çukurunun içinde geldiklerinde kül ve yarı yanmış kütükler vardı, şimdi ise parlayan bir köz yığını ve bir Üzerlerine yerleştirilmiş seramik kap, mercimeğin kendine özgü, topraksı aromasını yayan fokurdayan bir maddeyle doluydu.

Erkin bir parça katlanmış çuval bezinin üzerine oturmuş, ayak bileği kalınca sarılmıştı.

Yırtık kumaş parçaları, bir parça sedir dalıyla kömürlere bakıyordu. Çadırın içinden babası ve Adem'in kısık sesleri geliyordu. Arkasına, batan güneşin kararan denize yaklaştığı yere baktı. Eğer buradaki saray da memleketindekine benziyorsa, gecenin derinliklerinde muhafız gücü en düşük seviyede . Aklını başında tutmak için önceden biraz uyumaya çalışmıştı. Yine de yolculuk hepsine zarar vermişti.

Hiçbiri bunu diğerlerine itiraf etmedi. Az uyku ve az yemek enerjilerini tüketmişti.

"O kadar da aç değilim," dedi Mathei, mercimekten kendine bir porsiyon . Aniden arkasını döndü ve gitti. Aysel onun kaseyi iki kızı olan genç aileye ve Erkin'in taşınmasına yardım eden çiftçiye götürdüğünden şüphelendi.

Dilara yorgun bir iç çekip küçük tencerenin üzerine eğildi ve tahta bir kâseye kaşıkla biraz koyup Aysel'e uzattı. Aysel onu aldı ve Erkin'in yanındaki çamura oturdu. Zaten ıslak ve kirliydi, biraz daha çamurdan zarar gelmezdi.

"Yemek yedin mi?" Aysel çocuğa sordu. Çocuk başını salladı, çene hizasındaki kahverengi saçları çamurlu ve , gözlerinin üzerinde ileri geri taranıyordu. Aysel bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yorucu olduğunu biliyorum ama enerjiye ihtiyacın var. Sadece birazcık, tamam mı?"

"Usta gibi verebilirim-"

"Sadece Mathei burada," diye düzeltti Aysel. Erkin yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "İstersen yarın verebilirsin. Ama bu gece ye Bazıları."

Aysel elindeki kâseyi ona uzattı ve yığından bir tane daha aldı. Hepsi yontulmuş, çatlamış, sık ve kabaca oyulmuştu. Kendine küçük bir porsiyon ayırdı ve annesinin birkaç kaseyi çadıra taşımalarını izledi. Servis kaşığı dışında hiçbir kap yoktu, bu yüzden Erkin'le birlikte sessizlik içinde kaselerdeki haşlanmış mercimeği höpürdeterek yediler.

Mathei sonunda suratı asık bir şekilde geri döndü.

"Bana onlarla yemek yedirdiler." Küçük ateşin uzak tarafına oturdu ve Erkin'in sopasını alarak kömürleri dürttü ve ateşin içine kıvılcımlar gönderdi.

kararan gece.

"İnanılmaz bir safra," dedi Aysel.

"Geri vermekte ısrar edeceklerse onlara yemek vermenin ne anlamı var? Hepsini yemem gerekirdi."

"Bu senin haklılığını kanıtlardı," diye kabul etti.

Mathei alçak sesle onayladı, o an için mizahtan uzak olduğu belliydi. Tüm bunlar onu da yormuştu ama bunu gizlemekte daha başarılıydı. Sayısız gündür pis, ıslak ve soğuktular, yorgunluktan iliklerine kadar soyulmuşlardı ve şimdi başladıkları yerden o kadar uzaktaydılar ki hepsini bir anda düşünmek ya da tamamen bunalmak imkânsızdı.

Mathei ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Sen de, Erkin, ne zaman bitti." Sesi alışılmadık derecede hırçındı ve Erkin de bunu fark etti. İkisi de Mathei'nin çadıra girişini izledi ve Erkin ayaklarına bakarak bileğindeki kalın sargıyı karıştırdı.

"Kızgın mı?"

"Neden?" Aysel, Erkin'in kâsesini alıp kendi kâsesinin yanına koyarak sordu. Midesi hâlâ yarısının boş olduğundan şikâyet ediyordu ama bunun için yapılacak pek bir şey yoktu.

Erkin ince bir omzunu silkti. "Burası malikaneden çok farklı. Kıyafetleri çamurlu. Temiz olmayı sevdiğini biliyorum."

Aysel gülümsedi ve elini Erkin'in kürek kemiklerinin arasına sürttü.

"O iyi. Tıpkı senin gibi, değil mi?"

O da kararlılıkla başını salladı. Güneşin suda tamamen kaybolmasını izledikten sonra çadırdaki diğerlerine katıldılar.

BİR SÜRE SONRA, biraz da huzursuz ve soğuk bir uykunun etkisiyle Aysel, Mathei ve Erkin'in arasında, kilimin üzerindeki yerinden kayarak dikkatle çadırın önüne doğru ilerledi. Bir süre kapının hemen içinde durdu, gözleri kapalı, dinliyordu. Bir tür hayvan dağın yamacında cıvıldıyor, yurttaşlarını çağırıyordu. En yakındaki iki muhafızın kısık sesleri anlaşılmazdı ve ara sıra horlama ve sessiz ağlamalarla kesiliyordu.

Aysel gözlerini açtı. Dilara karşısında duruyordu, ağzı ince bir çizgi halindeydi, koyu renk gözleri içeri süzülen soluk ay ışığında parlıyordu

tam olarak kapanmayan kapaktan. Dilara uzun, yırtık pırtık bir bezi havaya kaldırdı.

Aysel başını eğince Dilara onun arkasında durdu ve Aysel'in kalın, kıvrıkcık saçlarını karışık örgüsünden çıkarıp nazikçe toparladıktan sonra bezi Aysel'in boynuna ve başına dolayarak kendi içine soktu. Kollarını Aysel'in omuzlarına arkadan doladı ve fısıldadı, "Eğer bize dönmezsen, Çark'taki hiçbir güç seni benden uzak tutamaz."

Aysel acımasızca gülümsedi ve yüzünü ona dönerek yanağından öptü. "Bu gece rüzgâr benimle sanırım."

Dilara kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi ve Aysel dışarı çıktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ÜÇ

Sarkum'dan onları takip ederken gördüğü adamları aramaya gitme isteği büyüktü ama bileklerindeki bıçaklarla pek bir şey yapamazdı. Bunlar dikkat dağıtmak, birilerini rahatsız etmek ya da bazen kolay bir kilidi açmak için kullanılırdı. Tam boy yatağanları ya da yayları olan adamlarla boy ölçüşemezlerdi.

Kamp sessizdi. Yakınlarda sürekli bir su sıçraması birinin tuvaletini yaptığını gösteriyordu. Kampın uzak tarafında, ara sıra beliren hareketlilik muhafızları işaret ediyordu. Kampa girdiklerinde doğu sınırında sekiz kişi vardı. Kâhya ona mercimek pişirirken üçünün şehre döndüğünü gördüğünü söylemişti.

Aysel bir güç ipliği saldı, onu kendi etrafına sardı ve yayılmasına izin verdi, böylece etrafındaki hava parıldadı ve çarpıtıldı. *Sönüyor.*

Kampın içinde sinsice ilerlerken bu düşüncüyü tekrarladı.

Evlerin en dağınık olanıydı, bu yüzden görsel kaos onun fark edilmesini zorlaştırıyordu.

Hayatı boyunca büyüsünü saklamıştı. Dışarıda kullanamadığı büyüsünü kendi üzerinde kullanmayı mükemmelleştirmiş, etrafındaki havayı dikkatli bir şekilde manipüle ederek anonimliğini ve fark edilme ve hafızadan kaybolma yeteneğini arttırmıştı. Kendini görünmez yapamazdı, bu imkânsızdı. Fakat Adımlarını hafifletebilir, çevreden bakanlara basit bir rüzgâr hışırtısı gibi görünebilir, etrafındaki havayı değiştirebilir, böylece ona bakanlar bunu ısıdan bozulmuş gibi görünen dalgalı havanın içinden yapabilirlerdi.

En güneydeki kampın kenarına yaklaştığında durakladı, bir çadırın gölgesinde iyice gizlendi ve bir yığın sandık ve atılmış çuval bezinin içine büzüldü. Yanından bir muhafız geçti, yaklaşık yüz adım . On saniye kadar gözden kayboldu, sonra ters yöne doğru ilerleyerek yeniden ortaya çıktı. Kampın kenarından kıvrıldı, Uçurumun inişine ulaşana kadar yamaca doğru aşınmış bir patika boyunca ilerledi, sonra dönüp geri gitti. Onu geçtikten sonra tepe dik bir şekilde alçaldı, uçurumun yükselişi ile kırık kayalar ve çalılıklarla dolu, oyulmuş yol arasında bir çukur oluştu. Yeterince büyük bir şey yoktu. Eğer yanından geçip giderse onu saklayabilirdi ve ay da bulutların arasından onu seçebilecek kadar parlaktı.

Aysel alt dudağının içini çiğneyerek seçeneklerini düşündü. Tam adamın dikkatini çekmek için kampın içine doğru bir şeyler fırlatmaya karar vermişti ki çadırların arasından bir adam çıktı ve nöbetçiye seslendi. Mathei.

Aysel onun sunduğu fırsatı değerlendirdi. Muhafız önünden geçip kayalıklara daha yakın duran Matheiye doğru ilerlediğinde, Aysel saklandığı yerden fırlayıp yamaca doğru koştu ve kayalıklardan boş bir çuval kaptı. kasaların üstüne yığıldı. Mathei'nin muhafıza bir şey sorarkenki neşeli sesini duyabiliyordu, sonra yamaçtan aşağı koşarken, kayaların ve çalılıarın üzerinden atlarken, sırtırken sadece gücünün uğultusu vardı.

Sihrini kullandığında uçuyor gibiydi. Zaten küçük ve hafifti ama koştukça daha da küçük, neredeyse dokunulmaz, daha çevik ve çok daha hızlı oluyordu. Koşarken hiç kimse onu yakalayamamıştı.

Tepe kampı görmesini engellediğinde Aysel yavaşladı. Tepeden aşağı inmeye devam etti, şehre giden yolu görüyordu ama üzerinde değildi. Çuval bezini yuvarladı ve beline doladığı kumaşın içine soktu. Yavaş ilerliyordu ama tepeden inerken ya da çıkarken bir muhafıza yakalanmaktan daha iyiydi. Narfour'un kenarına ulaşması bir mum ışığından daha uzun sürdü. Şehrin kuzey bölümü, merkeze ve saraya yakın olanlardan daha küçük evlerin hâkimiyetinde görünüyordu. Bunlar şehri ayakta tutan ailelerdi. Tüccarlar, esnaflar ve gündelikçiler.

Aysel, kuzeyden güneye uzanan ve hoşuna giden daha küçük bir ara sokak bulana kadar ara sokaklardan ve ana caddelerden geçti. Ara sokaklarda seyahat etmek

Şüpheli, ana caddelerde seyahat etmek çok cesurca. Geceleri çalışanlar ara sokaklarda seyahat ediyordu. Karşılaştığı sadece birkaç kişi vardı; çöp arabası çeken bir adam, efendisinin çamaşırlarıyla dolu bir el çantası taşıyan bir kadın ve yaşlarından çok daha uğursuz görünen dört kişilik bir sokak çocuğu sürüsü. Onu gözlemlediler ve yankesiciliğe ya da her ne oyun oynuyorlarsa ona layık olmadığını düşündüler ve o da bundan memnundu. Şehir muhafızına benzeyen, saraydakilerden farklı giyinmiş ama aynı amaçlı yürüyüşe ve dikkatli bakışlara sahip tek bir kişi görmüştü. Bir çocuk hırsız eğiterek onun dikkatini çekmek istemiyordu.

Aysel, tepeden saraya çıkan ana caddenin aşağı yukarı hizasında olduğuna karar verdiğinde, batıya, yokuş yukarı uzanan bir yan sokak buldu.

Tepe çok yüksekti ve bacakları uzun günler boyunca yürümekten yorulmuştu.

göçleri sırasında. Normal şartlar altında dinlenmeye ihtiyacı olmazdı ama yetersiz beslenmiş ve bitkin düşmüştü, bu yüzden durdu. yamaçta iki kez eğildi ve nefes almak için en yakın duvara yaslandı.

Saray, kış bulutlarının arasından sızan gümüş ay ışığıyla aydınlanmış, beyaz sıvası ve soluk kumtaşıyla pırıl pırıl parlıyordu. Al-Nimas'taki sarayın en az iki katı büyüklüğündeydi ama aynı zamanda çok daha eskiydi, Yıkım Savaşı'ndan önce Eski Sultanlık'ın merkeziydi. Bu da daha iyi tahkim edilmiş olduğu anlamına geliyordu.

Aysel, çevre duvarı boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş nöbetçi kulelerini ve Sabah Kapısı'nın iki yanında daha fazla nöbetçinin yerleştirilebileceği oyukları not etmişti. Gündüz vakti diğer trafikle birlikte içeri sızabilirdi ama gecenin bu derin saatinde hiç trafik yoktu. Kapının ve kulelerinin doğusunda, duvarın dağın bir buluştuğu, durduğu ve birkaç yüz adım sonra tekrar başladığı bir nokta vardı.

Bu onun en iyi şansıydı.

Aysel, bacaklarının arkası ve baldırları dinlenmek için çılgık atarak tepeye tırmanmayı bitirdi ve saraya giden ana yolu geçti. Tırmanışı henüz bitmemişti. Yarı yarıya elleri ve dizleri üzerinde, yamacın dik, ufalanan kayalıklarından aşağı yukarı duvarın tepesiyle aynı seviyeye gelene kadar tırmandı, sonra dağın yüzünü yavaş adımlarla kat etti. Birkaç dakikada bir durup nefesini tutuyor, dinliyor ve bir işaret olup olmadığına bakıyordu.

Yamaca tırmandığı yerin yaklaşık yarısına geldiğinde, yamaç bir uçurum yüzü haline geldi ve yürüyüşü daha tehlikeli bir hal aldı. Bu yükseklikten düşmek onu öldürmezdi, aslında şu anda asılı yüksekliğin üç katından düşmekten kendini koruyabilirdi ama varlığını kesinlikle belli ederdi. Ayrıca, kayaya sarılıp yanlara, duvardaki yarığa doğru dikkatli bir şekilde ilerlerken tamamen açıktaydı.

Yoldan sesler geliyordu ve Aysel şansına lanet ederek durdu. Şimdiye kadarki en tehlikeli pozisyonundaydı, ayakkabılarının parmakları ince bir çıkıntıya zar zor , parmakları biraz daha derin bir kavıyordu. Kolları titriyordu ve tam bir nefes alamıyordu ya da kendini geriye itip tutuşunu kaybediyordu.

Botlar aşağıdaki kaldırımlarda sürtünüyor ve bir adam arkadaşının söylediği bir şeye gülüyordu. Aysel alnını kayaya dayadı, gözlerini kapattı. ve tiksindirme büyüüne bir güç daha katmaya cüret etti. *Burası değil. Burada hiçbir şey yok.*

Sol baldırı titremeye başladı, kasları çok yorulduğu için bacağı aşağı yukarı zıplıyordu. Ayağının altından bir taş parçası koptu ve kayalıklardan aşağıya, kaldırım taşlarının üzerine sekti. Aysel nereye görmüyordu ama her çarpıp sekme sesi ona gök gürültüsü gibi geliyordu.

Botlar durdu.

"Bunu biri mi attı?" diye bir ses ona doğru havladı. *Burada değil.*

Burada bir şey yok.

Aysel gözlerini daha da sıkıca kapattı, gözetlenme hissiyle sırtı sürünüyordu, içgüdülerini dönüp bakmak için çılgılık atıyordu. Onu vurmayacaklardı. Onu sırtından vurup yere düşürmeyeceklerdi. Yapmayacaklardı.

"Alo?"

Aysel nefesini ince bir akış halinde bıraktı ve bir tane daha çekti. Alnında boncuk boncuk terler birikti, ön kollarına kramplar girdi, avuçlarındaki ince kaslar da aynı şeyi yaptı ve nemli parmakları taşa sürtünmeye başladı. Düşecek, yuvarlanacak ve kaçacaktı. Yeni planı buydu.

"Haydi. Rapora geç kalmak istemiyorum," dedi ikinci bir ses. İlki onaylar gibi bir ses çıkardı, sonra adımlarının tıkırtısı geldi. Ancak onlar gözden kaybolduktan sonra hareket etti.

Aysel gözlerindeki teri kırıştırdı ve başını kaldırmaya cesaret etti. İki adam Sabah Kapısı'nın geniş kemerinden geçtiler. Ağırlığını değiştirip daha geniş bir el tutamağına uzandı ve birkaç ayarlamadan sonra uçurumda soluklanabileceği kadar geniş bir yer buldu. Uzun süre oyalanmadı, kış geceleri bile sonsuza dek sürmüyordu. Uçurumun geri kalanı daha bağışlayıcıydı ve denge için tek eliyle kayaya dayanarak ince bir çıkıntıda yürümesine izin veriyordu.

Kaya yüzeyi aniden saray duvarına çarptı ve Aysel çömeldi, uçurumla birleştiği yere oturarak etrafı inceledi

Aşağıdaki avluya. Kendini dikkatlice indirdi, duvar boyunun neredeyse beş katıydı ve çakıllı avluya sessizce indi. Engebeli taş, duvarı deldiği yerden dışarı doğru çıkıntı yapıyordu ve gölgelerin içinde çömelmiş, sırtını duvarla kayanın arasına sıkıştırmış, izliyor ve dinliyordu.

Sol tarafta, kapıya doğru çakıllar çatırdıyor ve sesler duyuluyordu alçak sesler. Sağ tarafta, ahırların, arenanın ve kışlaların olduğu yerde hiçbir şey duyamıyordu. İşitmeyi güçlendiren bir büyü vardı ama

kolayca tespit edilebiliyor ve yüksek oranda enerji tüketiyordu. Aysel'in toplayabileceği tüm enerjiye ihtiyacı vardı, çünkü silahları geri aldığında ve alırsa koşacağından şüpheleniyordu.

Çömelmiş bir vaziyette kaya çıkıntısı boyunca ilerledi, sırtı kayaya dönüktü ve açık alana doğru ilerledikçe görüş alanına yayılan avluya odaklandı. Birkaç muhafız kapının hemen içinde oyalanıyordu, içlerinden biri üstlerindeki kulelerden bir yoldaşına sesleniyordu. Bu, çıkıntılı kayanın geri kalanını koşarak geçmek için iyi bir fırsattı, o da öyle yaptı ve duvarın yeniden başladığı uzak tarafta başka bir çömelme pozisyonu aldı. Ahırlar dış duvardan saraya doğru uzanıyor ve arenanın güneydoğu bölümüne duvar görevi görüyordu. Buraya da o sabah mültecilerin getirildiği şekilde giriliyordu; stadyumdaki koltukların altından geçerek ahırlara ve tüm kum havuzunu çevreleyen zemin seviyesindeki koridora açılan bir kemerli geçit.

Kullanılamayacak kadar görünür bir girişti ve Aysel ahırın pencerelerinden birine, ahşap panelleri sıkıca kapatılmamış üç pencereden birine baktı. Bu bir riskti, Al-Nimas'taki ahırların bunlardan örnek alındığı varsayımına güvenecekti. Eğer öyleyse, sıva kaplı duvardaki küçük açık kareden geçtikten sonra ahırın içine açılan bir ahırda olacaktı. Eğer başka türlü inşa edilmişlerse, kendini bir ahırda kapana kısılmış bulabilirdi. Ve tek umudu, özellikle düşmanca bir atın olduğu bir ahır seçmemiş olmasıydı.

Yolculuğunun bu noktasında çabukluk ve cesaret daha iyi bir taktikti. Görülme ihtimali düşük değildi ama biri ona şöyle bir bakarsa ve o da gizlenmiyorsa, geçip gidebilirlerdi.

Bu yüzden görebildiği muhafızlar birbirleriyle meşgul olana ya da başka tarafa bakana kadar bekledi ve ahırın duvarına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Oraya ulaştığında, tahta ile bir işi varmış gibi davrandı.

bir kez daha arkasına bakarken, açık olan paneller. Aysel pencere çerçevesinin alt kenarını yakalamak için zıplamak zorunda kaldı ve kendini hızlandırmak için ayaklarını duvara dayayarak kendini yukarı çekti. O yapmadı

dikkatli olmak için zamanı vardı. Kendini geçitten kafa üstü fırlattı, ancak tutmaya devam etti, pencereden katlanmış bir yuvarlanma gerçekleştirdi, böylece diğer tarafta duvara sırtını dayayarak asılı kaldı.

Bir at başını yukarı kaldırdı, kulaklarını ona doğru salladı ama ürkmeyi ya da ciyaklamadı. Tuhaf şekilli bir alacası vardı. Düz bir beyaz şerit yerine alnından burnuna kadar üç yuvarlak beyaz parçaya bölünmüştü.

Aysel onu sakinleştirmek umuduyla dilini şaklattı ve kendini ahırının kumlarına bıraktı. Bir kulağı geriye doğru kıvrıldı, diğeri ona doğru bakmaya devam etti. Burun delikleri alevlendi.

"Sakin ol dostum," diye yatıştırdı Aysel, en uzaktaki ahırın kenarından ahır koridoruna doğru ilerleyerek. Şanslıydı, ahırlar alçak duvarlı, alçıdan ve öñü açıktı, kapıları iplerle kapatılmıştı. Çalışkan bir at kolayca kaçabilirdi ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

Aysel ipe doğru süründü ve koridora baktı. Ahır karanlıktı, atların nefes alış verişlerinin, ara sıra nal vuruşlarının ya da uykularında yer değıştirmelerinin sesleriyle doluydu. Kimseyi görmediğinde ya da duymadığında, kendini bu ahırla yanındaki boş ahır arasındaki alçak duvara kaldırdı, ardından aralarındaki ahşap destek kirişini kullanarak kendini yukarıdaki çatı katına çekti. Kendini bir kez daha yönlendirmek için bir an bekledi.

Samanlığı sola doğru takip ederse ana girişe ulaşacaktı. Sağda ise askerlerin kışladan ahıra girişini bulacağından şüpheleniyordu. İsteddiği de buydu.

Aysel sırtına dokunarak çuvalın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Belindeki kumaşın içine daha sağlam bir şekilde soktu ve annesinin başının etrafına yerleştirdiğı örtüyü düzelitti. Üzerinden çekti Alnını örttü ve ağzı ile çenesinin üzerine sıkıştırdı. Son olarak, bıçaklarını kontrol etti ve takılmadıklarından emin olmak için kollarını salladı. ve kendisine kalan tek silahı almak için içeriye uzanabileceğini söyledi.

Samanlığın kenarı ile samanların geriye itildiğı yer arasında boylu boyunca yürüdü, ayaklarını dikkatlice yerleştirdi ve her tahta gıcırdadığında durdu. Bu sayede ahıra giren biri olup olmadığını görebiliyor, takılmıyor ya da onları tekmeleyip atları rahatsız etmiyordu. Çatı katı uzak duvarın dibinde bitiyordu ve Aysel orada çömelmiş, koridorun karşısındaki ve altındaki bir kapıyı inceliyordu. Kapı açık duruyordu ve içinden zayıf bir ışık sızıyordu.

Su büyücüsü olarak doğmanın o kadar da kötü olmayacağını düşündüğü zamanlar olmuştu. Karanlığa ihtiyaç duyduğunda büyücü kürelerini ıslatabilmek çok kullanışlı bir beceri olabilirdi.

Çömeldiğı çatı katının yanından kapının üstündeki duvara doğru dar giriş uzanıyordu. Aysel ayağı kalktı ve girişin çıktı. Sonra kendini alçaltarak bir kez daha ayaklarının üzerine çömeldi ve girişin elleriyle kavradı.

Gözlerini kapatarak dinledi ve zamanı işaretlemek için kendi kalp atışlarını saydı. Aşağıdaki kapının ötesinde bir hareket olduğunu gösteren hiçbir ses yoktu. Kirişin üzerine oturdu, dizlerinin arkasını kirişe dayadı, sonra kendini geriye doğru bıraktı, öyle ki takla atarak koridorun kumuna yumuşak bir şekilde indi. Belki de kum bir anlam ifade ediyordu. Bakım açısından temizlemesi kolay, drenajı iyi. Ama güvenlik açısından bakıldığında, bir sinsinin en iyi arkadaşıydı. Kayarak kapının yanında durdu, sırtı duvara dönüktü ve çerçevenin etrafına hızlıca bir göz attı. Onu boş ve havada asılı duran tek bir büyücü küresiyle aydınlatılmış bir koridor karşıladı. Kapılar iki yanda sıralanmıştı; altısı solda, yedisi sağdaydı.

Aysel yüzünü buruşturarak geri çekildi ve düşünmek için başını duvara yasladı. Bir taraftaki tek sayıda kapı, en azından bir odada farklı bir şey olduğunu gösteriyordu. Buranın ya cephanelik ya da komutanın odası olduğunu tahmin etti.

Bileğindeki kınından bir bıçak çıkardı ve beline sarılı kumaştan bir kare kesti. Onu düşünürken Seçenekler birini seçerek kumun üzerine koydu ve düzeltti, ardından içine iki kum koyarak avucunda topladı. Gözlerini kapatarak, vardıklarında avluda yürürken not ettiği her ayrıntıyı geri getirdi. Barakaların ve ahırların önünden geçmişlerdi. Tıpkı ahıra girerken kullandığı gibi, pencerelerle bölünmüş uzun beyaz duvarı hatırlayabiliyordu. Bahse girerdi ki her odada bir, kaçması için bir yol. Ve fazladan odanın bir cephanelik olma ihtimalini de göze alacaktı. Saray muhafızlarının komutanı mutlaka sarayda bulunuyordu, işlerini bir ofisi vardı ve hükümdarına ulaşmak için sarayı ve avluyu arşınlamadan ulaşabiliyordu.

Son tahmini, cephaneliğin görev yerlerine gitmek için kullandıkları çıkışa en yakın yerde olduğunu varsaymaktı. Ahır değil, binanın uzak ucunu giriş ve çıkış olarak kullandıklarını görmüştü.

Aysel zihinsel olarak kendi planını uyguladı. Sessiz adımlarla koridordan aşağı in. Sağdaki son kapıyı aç, silahları al, koridordan çık. Pencereden kaçmak, rüzgâr gibi koşmak, mülteci kampına giden bir gruba katılana ya da gece çökene kadar şehirde saklanmak.

Yedek plan... Gittikçe uyduracaktı.

Koridora hızlıca bir kez daha baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra döndü ve ışığa doğru yürüdü.

Büyücü küresi yavaş bir ritimle titreşiyor, Aysel ışığa doğru, ışığın altında ve ışığın yanından geçerken gölgesini dalgalandırıyordu. Hızını artırarak hızlı bir tırıs geçti ve son kapının önünde durdu. Kapı Duvarlar, karşılaştığı diğer duvarlar gibi, sıva ile kaplanmış ve beyaza boyanmış tuğlaydı ve kapılar panelli ahşaptı, büyük demir halkalar çekme olarak tutturulmuştu. Demirden nefret ederdi, gıcırdamaktan ve gıcırdatmaktan asla geri kalmazdı.

Aysel, tahminlerinin tamamen yanlış olmadığından emin olmak için kulağını kapıya dayayarak dinlemek için fazladan bir dakika ayırdı.

Parmaklarını yüzüğün etrafına doladı ve hızlı, emin bir hareketle kaldırdı, çünkü geçmişte yavaşça işkence ederek açmaktan daha iyi bir yöntem olduğu kanıtlanmıştı. Kapı, belki de hayatında ilk kez, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde yumuşak ve sessiz bir şekilde açıldı. Aysel sırtıttı ve kapı aralığından içeri adım attı.

Karşı duvarda bir yatak ve onun önünde yerde bir yatak vardı. silah yığını. Yığının en üstünde Mathe'nin yatağanını tanıdı. Ne yazık ki kılıçları yatakta oturan bir adamın elindeydi. Aysel kapısını iterek açtığı anda adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bakışları onunkilerle kilitlendi.

Toprak büyücüsü. Cephanelik değil. Komutanın odası. Elleri kumaştan yapılmış kum demetinin üzerinde sıkılaştı.

Aysel küfretti ve savurdu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

DÖRT

BASHİR yatağının kenarına çöktü ve el konulan silah yığınınına baktı. En üstteki kılıç setine uzandı, kaşlarını çatarak. Omuzlara takılması gerektiğini düşündüğü bir koşum takımına dikilmiş kılıflara geçirilmişlerdi. Dağınıklığı elinde çevirdi ve kılıçlardan birini çekti. Bunlar yatağına ama yarı boyuttaydı. Onların benzerini hiç görmemişti ve bu onu şaşırtmıştı. Mültecilerle birlikte geri dönen adamları, silahlarını aldıkları insanlar hakkında ona hiçbir şey söyleyememişti. Silah taşımak alışılmadık bir şey değildi ama kısa kılıçların benzersizliği onu rahatsız ediyordu. Özel olarak yapılmış olmalıydılar. Bu sadece pahalı olmakla kalmayacak, aklına gelen birkaç mesleğin dışında ayrıntılı bir gösteriş gibi görünecekti. Bunların hiçbirisi ona huzur vermiyordu. Kılıcı tekrar kınına soktu.

Elini yüzüne götürdü ve elini bıraktığında kapı açıktı ve koridordan gelen zayıf ışıktaki silüet halinde biri duruyordu. Bir an için bunun bir çocuk olduğunu düşündü ama son derece kısa boylu bir yetişkindi. Bashir'in kasları ayağa kalkmak için gerildi ama figür hiç kimsenin hareket ettiğini görmediği kadar hızlı hareket etti ve yüzüne doğru savruldu. Beşir darbeyi engellemek için sarsıldı ama şakağında bir şey patladı ve her yere, gözlerine, ağzına, burnuna ve kulaklarına kum yağdı.

kılıçlar avuçlarından koptu. Yüzünü tırmaladı ve saldırgan vücudunu onunkine çarparak onu yatağına düşürdü, silah yığınınından başka bir şey kaptı, sonra da koridora doğru fırladı. Hırsızın yoluna çıkardığı silah yığınınına takıldı ve ayağa kalkıp kendini kapının çerçevesine tutarken küfretti.

"Ayağa kalkın!" Beşir uyuyan adamlarına kükredi ve bina onun güç itişiyi gürlledi. Salona doğru hamle yaparken gözlerindeki kumu bir büyü ipliğiyle dışarı atmasını emretti. Hırsız ahırın kapısına henüz varmıştı ki kılıçların bağlı olduğu koşum takımını giyecek kadar durakladı ve içeri daldı.

Beşir peşinden koştu. Kapılar çarparak açıldı ama dikkatini kaçan figürden ayırmayı göze alamadı. Tekerlek ve jant telleri

Piç kurusu hızlıydı. Hırsız daha ahıra yeni varmıştı ki, hırsız neredeyse en uç noktaya ulaşmış, sonra da arenaya doğru dönmüştü. Beşir acımasızca gülümsedi. Orada kimse onu geçemezdi.

Atları çılgına çevirerek ahır koridorundan aşağı hızla indi ve arenaya açılan kemerli geçitten zar zor yuvarlanarak diğer taraftan dışarı fırladı. Yer seviyesindeki koltukları çukurdan ayıran alçak duvarın üzerinden atladı ve çömelerek yere indi. Hırsız kumun üzerinden diğer tarafa doğru yolun yarısını kat etmişti. Uçamadığı sürece o yönde gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Beşir ellerini kumun içine doğru itti ve toprak paramparça oldu, karaya oturan bir tekne gibi kumun altından yukarı doğru itildi, uzun bir yarık arenayı boydan boya geçti. Elinden hırsıza doğru olan yolculuk yıldırım hızındaydı ama piç kurusu kaçmayı başardı. Sadece kaçmakla kalmadı, kendini havaya fırlattı, tam bir daire çizdi ve depremin diğer tarafına koşarak indi.

Bashir ayağa fırladı ama yere odaklanmaya devam etti ve içindeki büyüünün çalkalanmasını emrederek arenanın kumuna seslendi. *Batır.*

Hırsız bir an koşmaya başladı, bir an sonra toprak altında dönmeye başladı. Sıçramaya çalıştı ama kenara düştü ve kum onu kollarına kadar içine çekti.

Muhafızlarından birkaçı ona yetişirken Beşir, "Durun," diye emretti. Oyuncu seçerken kumların üzerinde onlar için endişelenmek zorunda kalmak istemiyordu. Yarı giyinik ve şaşkın bir halde girişte bekliyorlardı.

Bashir kılıcını çekti ve arenada sinsice ilerledi. Bağırışığında, büyüünün girdabı büküldü, sanki itiliyormuş gibi şişti, sonra bir yumurta gibi kırıldı. Kum tuzağından yukarı doğru bükülüp dışarı doğru patladı ve hırsız özgür kaldı. Bir hava büyücüsü, Lanet olsun ona.

Beşir kılıcını savurarak saldırdı. Hırsız geri çekildi. bir yengeç gibi kuma gömüldü ve Beşir kendini toparlayıp tekrar savurmadan önce ayağa kalktı. Bu sefer kılıcı çelikle buluştu. Kısa bıçaklardan biriyle.

Sadece Bashir'in dövuştüğü adamın boyunun göğsüne ancak ulaştığını fark etmesine ve baş örtüsünden kurtulmuş bir örgünün kuyruk ucunu görmesine yetecek kadar uzun süren bir an için bir arada durdular. Sadece bir hava büyücüsü değil. Bir kadın.

Beşir sendeledi ve kadın iki kılıcını da ona doğru savurdu, biri boyun hizasında, diğeri kalçasında olmak üzere paraleldi. Adam savuşturmayı başardı ve kadın

Döndü, alçaldı ve bir tekmeyle bacaklarını altından çekmeye çalıştı, ardından da kılıçlarından birini savurdu. Beşir onun vuruşunun üzerinden atladı ve içindeki güçle yere indi. Çizmelerinin kum üzerindeki etkisi büyüyle güçlendi ve toprak titreyerek kadının dengesini bozdu. Şimdi onun için bir fırsattı. Ona kıyasla güç yarışını kazanamayacak kadar zayıftı ve ayaklarının dibindeki toprak onun toprağıydı. Onu yakaladı.

Ancak Çark'ın lanetlediği büyücü, küçük neden olduğu dengesizlikten kurtulmak yerine yan yatarak yuvarlandı ve onun ulaşamayacağı bir yerde dans ederken kahkaha attı. Adam ona doğru döndüğünde, kadın arkasından atladı ve bir bıçağını boğazına, diğerini de karnına dayadı. Üsttekinin derisine saplandığını hissetti.

"Beni yakalamak istiyorsan, bundan daha hızlı olmalısın, Ox." Sesi soluk soluğaydı ve sanki tüm bunlar komik bir oyunmuş gibi en ufak bir endişe duymuyordu.

Bashir nefes verdi, ikisini de başka bir çukura atmaya hazırlanıyordu ama kadın dilini şaklatarak onu uyardı. Bıçağının yassı kısmını adamın karnına vurduktan sonra yine koşarak uzaklaştı. Kin dolu bir hayranlık sersemlemiş kızgınlığı içinden geçti. Tek bir hamleyle kılıçlarını sırtına dayadı, birbirinin üzerine geçirdi ve kabzalarını indirdi.

Bir kez gözünü kırpı ve kadın olduğundan iki kat daha uzaktaydı. Bu bir sihir numarası mıydı? Eğer numara istiyorsa... önündeki kumu tekmeledi ve bir dalga onu arenanın uzak tarafına kadar kovaladı. Ama o dalgayı geride bıraktı, boyunun iki katı bir adamın yapamayacağı bir sıçrayışla kendini yukarı fırlattı ve çatıyı oluşturan taş tuğlaların kenarını yakaladı. dış koridorda. Kum dalgası arenanın alçak duvarına çarparak patladı ve tribünlere sıçradı. Yine mi ıskaladı? İnanılır gibi değil.

Hızlanmak için bir hamle yaptı ve ayaklarını ellerinin arasındaki kenara sıkıştırarak kıvrıldı ve ayağa kalktı. Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve sahte bir selamla bezle sarılı alnına dokundu. Arsız biraz... gücünü topladı ama son anda tuttu.

Beşir, sadece üç kılıç çalan birini yakalamak için arenanın taşını yıkmak istemedi, çünkü onarım masrafını Sultana açıklamak istemiyordu. O da hırsızın gitmesine izin vermiş. Kadın koştu Dar çatıyı aştı, taş tribünlere sıçradı ve hiç çaba harcamadan tribünlere tırmandı, sonra da arenanın üst duvarından intihar edercesine bir atlayış yaptı. Beşir'in nabızı hızlandı, boğazından bir çığlık yükseldi,

Ama mantık onu duygularından kurtardı. Üç kılıç yüzünden ölüme atlamazdı. Umut etti.

"Bu da neydi böyle?" Teğmeni Erol Terzi, arenanın ortasında ona katıldı.

"Bir hırsız," diye bağırdı Beşir. Atlayıştan sağ çıktığını varsayarsak gidebileceği tek bir yer vardı, eğer özellikle adamlarının mültecilerden topladığı silahları almaya geldiyse. "Kampı arayın. Siyah saçlı, kısa boylu bir kadın arıyorsunuz. Bir hava büyücüsü. Ve biri bana onun buraya gizlice girmeyi nasıl başardığını açıklasın." Göğsünde yanan öfke miydi, yoksa başka bir şey mi? Komutan olarak kimseye kaybetmemişti ve bu hem heyecan verici hem de çileden çıkarıcıydı.

Erol boğazını temizledi. "O kılıçları odasından çaldığı askere ne yaptığını soracağım."

Beşir ona kara bir bakış fırlattığında Erol yumruğunu göğsüne vurdu ve oradan ayrıldı.

Beşir elini saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarının arasında kum birikince yüzünü buruşturdu. Kumu uzaklaştırmak için ellerini birbirine vurdu ve tekrar arenanın duvarına, kadının kaybolduğu yere baktı. Sultan bilmek isteyecekti ve Makram'la konuşup konuşamayacağına bakacaktı. Böylesine özel yeteneklere sahip bir büyücü nadir bulunurdu. Eğer Sarkum'dan gelen bir mülteciyse, Makram'ın onu tanıyor olması imkânsız değildi. Sanki muhafızları yeterince gergin değilmiş gibi, şimdi de onları bir hırsız avına göndermek zorunda kalmıştı.

Parmağını üzerinde gezdirip yarayı kazıdığında, kadının bıçağının izi teninde yanıyordu. kanı kaftanına sildi, sonra da inanmaz bir ifadeyle mırıldanarak ahıra doğru yürüdü.

Sabaha daha birkaç güneş işareti vardı, belki de Sultanı uyandırmamalıydı. Bu olay bekleyemeyecek kadar önemli değildi. Beşir odasına ulaştığında kıyafetlerini tekrar düzene soktu, daha fazla kumları cildinden ve saçlarından kovmak için büyü iplikçiklerini kullandı. Boğazındaki kanı nemli bir bezle temizledi ve aynada yarasına baktı.

Bütün bu olay çok saçmaydı ve Sultana haber vermek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Onun yüzündeki ifadeyi şimdiden hayal edebiliyordu. Hayal kırıklığı. Başını arkaya eğdi ve inledi.

Önce adamlarıyla birlikte kampı aramaya gidecekti. Hırsız ortaya çıkarabilirse, kendini ve adamlarını kurtarmak için uzun bir yol kat etmiş olacaktı.

Salona adımını attığında Erol kollarını kavuşturmuş, odalarında eşyalarını toplayan bir avuç adamı denetliyordu. Beşir'e baktı ve kaşlarını çatı, kara gözleri onaylamıyordu.

"Uyumamışsın."

"Bu son zamanlarda tekrar eden bir sorun. Kızı yakaladıktan sonra uyuyacağım. Hazırlar mı?" Erol'un sadece kendisini kollamaya çalıştığını biliyordu ama adamlarının aldığından daha fazlasını alamazdı. Ne uykudan ne de başka bir şeyden.

Üç adam tökezleyerek salona girip gönülsüzce selam verirken Erol, "Sadece," dedi.

Her bir adam, Beşir'in normalde etkili olduğunu düşündüğü sürenin neredeyse iki katı kadar ayakta durmaya zorlanmıştı. Önce saray, sonra gece gündüz nöbet tutmaları gereken mülteci kampı ve şimdi de Sultanın emriyle mültecilere eşlik etmek için Engeli Kapısı'na koşuyorlardı. Onlara elinden geldiğince sığınacak bir yer sunacaktı ama şehirde istedikleri yere yerleşmelerini istemiyordu. Bu çok yıkıcıydı, çok fazla hastalık riski taşıyordu ya da mülteciler ve vatandaşlar.

Ve şimdi de bu hırsız. Daha fazla mülteci cesaretlenip şehre girdikçe, o sadece gelecek şeylerin habercisiydi. Daha fazla adama ihtiyacı vardı ama Sultan ve şehzade bir ordu kuruyorlardı ve saray muhafızları için savaşacak yaşta adam yoktu.

Ona yetersiz kaldığını, kendisine verilenlerle onun istediklerini yapamadığını söyleyemezdi. Kendisine verilenle yetinme yeteneği, onu bu kadar hızlı terfi nedeniydi. Ona yapması için para ödediği şeyi yapamadığını söylemek kabul edilemezdi.

Erol adamlardan birinin yakasından tuttu ve kaftanının buruşmaması için yana doğru çekti, sonra omzuna vurdu ve koridora yöneldi.

Ahırda başka bir muhafız atları eyerlemeyi bitirmek üzereydi. Kadın olsa da, at sırtında bile olsalar, bu hızıyla onları kampa kolayca ulaştırabilirdi.

Beşir sinirli atı Huzur'u okşadı ve elini atının burnundaki üç beyaz beneğin üzerinde . "Sakin ol ," diye kandırdı atını sallarken. Sakin mizaçlı ama aynı zamanda ilgi oburu olan bu iğdiş, Beşir'in kendi parasıyla yiyecek ya da giyecek dışında yaptığı ilk alışverişi.

Aklına son bir düşünce geldi ve içinde para taşıdığı küçük deri keseyi almak için kemerinin arkasına uzandı. Aç insanlarla dolu bir kampta günaha girmeye gerek yoktu. Elini normalde kesenin asılı olduğu yere götürdü ama avucunu hiçbir şey karşılamadı. Beşir elini kaydırды kayışın tüm uzunluğu boyunca.

Gitmişti.

Gözlerini yumdu ve nefesini verdi, yavaş öfkesi karnında bir volkanın sıcaklığı gibi yükseliyordu.

"Ne oldu?" Beşir şaşkın şaşkın otururken Erol sordu.

"Paralarımı çaldı."

Erol kahkahayı patlatacak kadar yüz­süz değildi, ama sert bir hava hücumu onu terk etti ve atını Beşir'in etrafından dolaştırarak çıkışa doğru yönlendirdi, lanet olası bir aptal gibi sırtıyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BEŞ

AYSEL, çadırlarının önünde dururken elindeki bozuk para torbasını Adem'e fırlattı. "Çiftçi ve kızları için."

Adam şaşkınlıkla ona baktı, soru soracakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını eğerek ateşle ilgilenmeye devam etti.

Mathei çadırdan fırladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Kadının uzattığı çuvalı elinden kaptı. Öfkesinin tek nedeni endişelenmiş olmasıydı. Aysel, Adem'in yaktığı ateşin karşısına çömeldi ve ellerini sıcaklığa doğru uzattı. Onca efor onu terletmişti ve geri dönen bir grup gece limanı işçisiyle birlikte tepeye doğru yavaş yavaş yürümesi soğuk bir işkenceye dönüşmüştü.

"Yanlış hesaplamışım. Bunları saklasan iyi olur, çünkü sanırım kısa süre içinde bir misafirimiz olacak."

Mathei çantayı çekip açtı ve içine baktı. Kaşlarını çatı. "Babanın mı?"

Aysel başını salladı. "Zamanım yoktu."

Mathei bir küfür mırıldandı ve çadırın içine eğildi.

Dilara bir an sonra dışarı çıktı, bakışları şehre giden yola çevrilmişti. "İçeri gel," dedi.

Aysel yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Komutanın savuşturduğu kılıç darbesi onu iliklerine kadar sarsmıştı ve kaslarına kramplar protesto ediyordu. Bu büyüklükteki adamlarla dövüşmek için yaratılmamıştı. Olağanüstü şanslıydı ama ayrıntıları kendine saklayacaktı. Ailesi gücünü bu kadar açık bir şekilde kullanmasından memnun olmayacaktı ama eğer onun bataklığından kurtulmasaydı şimdi bir hapisane hücresinde ya da daha kötüsünde olacaktı. Tamar'da hırsızlığın cezasının ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Gerçi teknik olarak önce gardiyanlar çalmıştı.

Mathei toprak zeminde sığ bir çukur kazmaya başlamıştı bile, kırık bir tahtayı kürek gibi kullanarak yarı donmuş toprağı parçalıyordu. Aysel kılıçları çuvallarına daha sağlam şekilde sararak çukura yerleştirdi. Mathei toprağı tekrar üzerlerine itti, sonra da yıpranmış dokuma bir halıyı onun üzerine çekti.

Adem'in karısı bir kucak dolusu paçavrayı çadıra taşıırken, "Filiz," dedi Dilara. Filiz hızlı bir selamla öne eğildi. "Aysel'le üstünüzü değiştirin."

Filiz elindeki paçavra yığınıni hiç sorgulamadan bir sandığın üzerine bıraktı ve Aysel'le birlikte daha fazla çuval bezinden dikilmiş bir bölmenin arkasına geçerek kıyafetlerini değiştirdiler. Bu tür tuhaf istekler normaldi. Filiz ve Adem için ortaya çıkan ve çiftin nadiren sorguladığı bir durumdu.

Filiz'in giysileri soluk griye boyanmıştı, üst düzey yöneticilerin tipik giysileriydi. Bir soylunun evindeki hizmetçiler. Aysel'in giysileri boyasız, ağır pamukluydu ve kampta onu diğerlerinden ayırmıyordu ama karanlıkta da olsa muhafızlar onu bu giysiler içinde görmüşlerdi.

Filiz, Aysel'inkinden biraz daha iyi durumda olan ayakkabılarını çıkarıp takas etti. Filiz aldığı ıslak, yırtık pırtık ayakkabıları Aysel'in ayağına giydirirken Aysel yüzünü buruşturdu. Aysel tereddüt edince Filiz çömeldi ve Aysel'in kendi başına giyemeyecek bir çocukmuş gibi ayakkabılarını giymesine yardım etti. Filiz ayağına kalktı ve Aysel'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra perdenin arkasından çıktı.

Aysel de onu takip edince Dilara oturmasını işaret etti. Aysel'in örgülerini çözdü ve saçlarını parmaklarıyla tarayarak Aysel'in başının arkasında bir sarmal haline getirdi ve kendi tuzlu ve biberli saçlarında kalan birkaç iğneyle sabitledi.

Sonra Dilara kendi saçındaki örtüyü çekti, yanında getirdiğı tek süs eşyasıydı bu, Thoman'ın değerli bir hediyesiydi. Gri , kenarları soluk pembe ve krem rengi çiçeklerle işlenmişti. Aysel'in boynuna ve saçlarına doladı.

"Seni fark etmeleri için onlara bir sebep verme." Dilara'nın Aysel'in yirmi üç yaşı boyunca sayısız kez söylediğı sözlerin aynısıydı bunlar. Çarkın Dönüşleri. Sarkum'da Aysel'in güçleri bir lanetti ama kimse ne olduğunu anlayacak kadar onu önemsemediğı sürece bunun bir önemi yoktu.

Aysel güven vermek için annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Dilara'nın yorgun yüzünden, Aysel gittikten sonra da uyumadığı anlaşılıyordu. O hep uyanık kalırdı.

Bir grup atlı muhafız atlarını hızla kampa sürdüğünde, güneş Kalspire'in üzerinden yeni yükseliyor ve kampı görebilecek kadar soğuk bir ışık saçıyordu. Aysel toynak seslerini duydu ve kontrol etmek için başını dışarı çıkardı. Mathei onu arkasından çekti ve parmağıyla alnına bir fiske vurarak ona ters ters baktı.

"Baba nerede?" Aysel sordu.

"Ayak bileğine bakması için bir şifacı istemek üzere Erkin'i nöbetçi kulübesine götürdü."

"Yalnız mı?" Aysel sordu. Dilara başını , yüz ifadesi endişeyle çizilmişti. Babasının aptalca bir şey yapması tam da babasına göre idi. tepelerde gizlenen olası suikastçılar. En küçük bir çabayla onu bir arbalet okuyla vurabilir ve kimse onları aramak için yamaca çıkamadan ortadan kaybolabilirlerdi. Ya da kolayca kampa onu sırtından bıçaklayabilirlerdi.

Aysel ürperdi. "Belki de onu aramalıyım?"

"Sahip olduğun tek zekâyı da mı kaybettin?" Mathei tersledi.

"Dışarıdayken neden muhafızlara bir öpücük göndermiyorsun?"

Aysel ona ters ters baktı.

"Suya ihtiyacımız var." Dilara daha iyi günler görmüş tahta bir kova uzattı. Aysel bunun su tutabileceğinden bile şüpheliydi. Kaşlarını çatı. Dilara'nın, Aysel ve Mathei'nin küçük yaşta öğrendikleri, kaya kadar değişmez bir pozisyon aldığı anlamına gelen özel bir ifadesi vardı. Şimdi de o ifadeyi takınıyordu.

Aysel kovayı kaptığı gibi çadırdan çıktı, sonra da kaçtı. Muhafızların ne kadar yakın olduğunu görünce arkasından yanlamasına baktı. Atlarından iniyorlardı ve komutan da onlarla birlikteydi. Aysel gözlerini kapadı, gücünü olabildiğince sıkı bir şekilde içine, küçük yaşlardan beri kendini tespit edilmekten gizlemek için kullandığı zihinsel bariyere sardı.

Çark'ın çarpık mizahı onu doğrudan bir toprak büyücüsüyle karşı karşıya getirmişti. Bir Sival olmalıydı. Dördüncü Ev'den bir büyücünün onun yaptığını yaptığını hiç görmemişti, sanki ayaklarının altındaki toprağa hükmetmek zahmetsizmiş gibi. Kumun içine batmak hayatının en korkunç deneyimiydi; kumun kaburgalarını ezdiğini, ağırlığının nefesini kestiğini hissediyor ve kumun boğazından aşağı akmasından korkuyordu.

Bir elini boğazına götürdü ve nefes nefese kaldı, anı o kadar canlıydı ki şu anda kendisinin de ezildiğinden emindi. Annesi haklıydı, ondan mümkün olduğunca uzak durması gerekiyordu.

Aysel çadırın etrafından dolaşarak çadırı adamlarla arasında tuttu. Kampın çevresini koruyan adamlara durumu açıklayan adamların seslerini belli belirsiz duyabiliyordu. Kampın derinliklerine doğru kaydı. Tepeye ve kaynağa giden patıkaya giden uzun bir yoldu ama direkt yol onu doğrudan muhafızların ortasına götürecekti.

Saatin erken olması ve elleri uyuşturan soğuk, mültecilerin çoğunun hâlâ barınaklarında birbirine sokulduğu anlamına , ancak birkaçı ocak ateşiyle ilgileniyordu,

Adem'in olduğu gibi. Filiz'in ona verdiği ayakkabılar kuru ve kendininkilerden biraz daha iyi durumdaydı ama şimdi kampın soğuk çamuru onları ıslatmıştı ve ayakları soğuktan ağrıyordu.

Aysel yüzünü eğerek yürüyordu, tam olarak rol yapmıyordu ama başkalarının ilgisini çekmeyen bir yüz ifadesi takınıyordu. Küçük çerçeveliydi, donuk

Kahverengi saçları biraz fazla kıvrırcık ve dağınıktı, çekiciliğin bir adım ötesindeydi ve dağınıktı. Yüzü ne güzel ne de çirkindi, gözleri orta ela rengindeydi ve irislerini çevreleyen çelik grisi bir halka vardı. Dikkat çekici değildi ve insanlar yanından geçerken kafalarını kaldırıp bakmıyordu.

Kampın kenarına, pınara giden patikaya en yakın yere ulaştığında, ailesinin bulunduğu kampın kalbine doğru bir bakış attı. Çadır ve moloz yığınlarının arasından göremiyordu ama muhafızların bindiği atları seçebiliyordu. Şehre geri dönen yolun başında bağlanmışlardı. Ona ne olmuştu Ailenin atları mı? Muhtemelen muhafızların ipine dolanmıştır. Aysel olay yerine bir kez daha sırtını dönüp patikada ilerledi, zihnini yeniden yapılandırarak fark edilmediğine kendini ikna etti, böylece diğerleri de öyle düşünecekti.

Muhafız karşılaşması gözünün önünden geçerken düşünceleri sürekli bölünüyordu. Şimdiye kadar kimse onu yakalayamamıştı. Bunu saymamalıydı, çünkü o bir Dördüncü Ev büyücüsüydü ve kendisi de bir Birinci Ev. Karşıt evler karşıt büyülerini doğururdu. Toprak ve hava birbirini iptal ederdi. Ama yine de gururu incinmişti. Ve şimdi babasını onu takip edenlerden korumak çok daha zor olacaktı çünkü saray muhafızlarına karşı da tetikte olmalıydı. Bütün bunları kendi başına getirmişti.

Kışlaya girmeden önce daha uzun süre gözlem yapmalı, temelsiz varsayımlarda bulunmalıydı. Mathei'nin onu sürekli azarladığı bir şeydi bu.

Büyük boy bir yatağanı kullanmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Daha kısa kılıçlar fikrini ortaya atan, o zamanlar babasının komutasındaki yeniçerilerin komutanı olan Tarık'tı. Hızının onun avantajı olduğunu söylemişti. Kendisinden daha güçlü bir rakibe karşı asla uzun süre dayanamayacak olsa da, iki kısa, hafif kılıç kullanmak dikkatlerini dağıtmasına ve kaçmalarına yetecek kadar kafalarını karıştırtmasına izin verecekti. Ancak bu tür silahları kullanan tek kişi olması, artık onları açıkça taşıyamayacağı anlamına geliyordu.

Patika aniden sola doğru kıvrıldı, dik yamacı aştı, sonra Aysel pınara varmadan önce tekrar alçaldı. Burası bir kilometreden fazla değildi.

Kayadan su fışkırıyordu ama kazılmıştı, içine bir tahta parçası çakılarak topraktan çıkan ve dar bir oluğa dökülen uzun bir oluk oluşturulmuştu.

Aysel el yordamıyla dereye girdi ve kovayı musluğun altına sarkıttı. Çömeldi, dirseğini dizine dayadı ve çenesini eline dayayarak suyun içeri süzülüşünü izledi. "Aptal, öküz nefesli çamur büyücü," diye Aysel.

Arkasında, patikada bir taş yerinden oynadı ve bir diğerine çarparak kırıldı, ardından yamaçtan aşağı yuvarlandı. İlk içgüdüğü yuvarlanmak oldu.

Kendisine doğru gelen bir darbe ihtimaline karşı kaçmaya çalıştı ve refleks olarak kolunun altında sakladığı bıçağa uzandı. Ama eğer arkasındaki kişi kaçan bir kılıç hırsızını arayan bir muhafızsa, bu yeteneğinin büyük bir kısmını ele verirdi. Aysel ellerini indirdi ve küçük bir şaşkınlıkla dönmeden önce yüzüne en iyi geniş gözlü, asilzade kızı ifadesini yaptırdı.

Bakışları onunkilerle buluştu, kısa bir süre önce kışladaki odasına daldığında gördüğü aynı jasper altınıydı. Soğukkanlılığını zar zor . Sinirli bir iç geçirdi ve boğazında düğümlendi.

"Beni şaşırttınız." Aysel onu selamlamak için ayağa kalktı. "Kovam neredeyse doldu, o zaman yola çıkıyorum."

Bakışları Aysel'in hareketlerini izliyor, ağzı ince, sert bir öfke çizgisine oturuyordu. Aysel bir gülümsemeyi bastırdı. Dördüncü Ev büyücüleri yavaş öfkeleriyle tanınmazlar mıydı? Onu bu kadar kızdıran ne olabilirdi? Kendisinin de *onu* sinirlendirdiğini görmekten memnun oldu.

"Bir hırsız arıyorum," dedi. Adamlarına kızgın bir öküz gibi böğürmediği zamanlarda, topraksı bir çakıl taşını andıran gerçekçi sesi oldukça... hoştu.

"Ah canım. Özür dilerim... Muhafız, değil mi?" Üniformasında bir çeşit rütbe arıyormuş gibi yaptı. "Burada bir tek ben varım." Aysel kovasını aldı ve sapını iki eliyle tutarak bacaklarının önüne astı.

"Komutanım," diye düzeltti ve rahatladı. Aysel de rahatladı. Küçük inişten Aysel'in durduğu yere doğru ilerledi ve burası kazılmış bir çukur olduğu için birbirlerine yakın durmak zorundaydılar, bu yüzden Aysel'i ondan uzak tutan tek şey kovaydı. Bu zor bir kaçış olacaktı.

"Ya da istersen Öküz," dedi nefesinin altından. Aysel onun bakışlarıyla buluşabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Bu kadar kısa olmanın bu yönünden nefret ediyordu.

boğazını açarak, insanlarla göz hizasında buluşamayacak kadar kısa olduğunu kabul ederek kendini çok savunmasız hissetti.

"Annen sana bu ismi mi verdi? Bir çocuğa koymak için ne korkunç bir isim." Aysel başını iki yana salladı. Babası bu dersi ona öğretmişti. Maskenizi asla çıkarmayın. Bildiklerinden emin olsanız bile yalanı sürdürün. Nadiren sizin sandığınız kadar çok şey bilirler.

Kalbi gümbür gümbür atıyor, büyüünün ritmine uyuyor, onun elinden kurtulmak için savaşıyor, onunkinin yakınlığıyla düşmanlaşıyordu. Aysel her dürtüye, her içgüdüye direndi; onlar hainlerdi, gururun çocuklarıydı. Bir gülümseme, bir dudak ısırığı, bir parmak seğirmesi, hepsi düşmanın müttefikiydi, gerçeğin.

Onu daha önce hiç görmemiş, onunla hiç karşılaşmamış olsaydı ne yapardı? Onun deli olduğunu düşünürdü. Zavallı, korkmuş bir mülteci kadındı ve karşısında bir muhafız siperi vardı. Dehşete düşmüş. O da öyle .

Ağzı seğirdi, bir köşesi yukarı kalktı. "Hayır. Bana şimdiye kadar sadece bir kişi böyle seslendi ve o da bunu sadece bir kez yapacak."

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı Aysel, en iyi dudak titremesini etkileyerek ve bakışlarını indirerek. "Ben hiçbir şey yapmadım ve hırsızının nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen bırak gideyim." İnandığı şeyden şüphe etmesini sağla. Gözyaşlarına ihtiyacı vardı, normalde ihtiyaç duyduğunda üretebildiği ama nedense şimdi onun önünde üretemediği bir şey.

"Bir toprak büyücüsüne, onun topraklarına ayak bastıktan sonra yalan söylemenin sorunu..." Komutan sesini neredeyse fısıltıya indirdi ve Aysel bakışlarını yeniden onunkilere dikti. Biraz eğilmişti, böylece gözleri aynı hizaya gelmişti. Gözlerinin soluk jasper rengi, tıpkı taş gibi koyu çizgilerle kesilmişti.

Ama bakışlarını çeken ve şimdi de tutan şey, karanlığın ışığa karşı girdaplı hareketiydi, tıpkı bir depremde toprağın kayması gibi. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde, çenesinin hemen altında tuttu. Cildinde garip bir çekilme oldu, küçük kum tanelerinin, onu arenaya hapsettiğinde sıkıştıkları yerden, cildinden ve saçlarından kurtulurkenki hareketi. Avucunun içine yerleştiler.

"...Toprağımı her zaman bulabilirim." Doğruldu ve avucundaki kumun su dolu kovaya akmasına izin verdi.

Aysel onun bakışlarındaki kibirli zafer parıltısını küçümsedi.

Eğildi ve kovayı yere çarptı, sonra doğruldu ve ona yavaşça, küçümseyerek baktı.

"Ne çalmış olabilirim ki?" Parmaklarını avucunun içinde gezdirdi, kalan birkaç taneyi topladı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Kum mu?"

"Silahları çaldın. Ve paramı."

"Öyle mi?" Boyunu vurgulamak için ellerini aşağı yukarı hareket ettirerek kendini işaret etti. "Siz iri yarı muhafızlardan mı?"

"Benimle oyun oynama." Kendini tutmaktan neredeyse titriyordu. Kendini tutuyor olması bile onun hakkında çok şey anlatıyordu. Ondan emindi, ama yapabileceğinden emin olmadıkça ona dokunmayacaktı. diğer herkes de emin.

"Bunu Sultanınıza nasıl açıkladınız, merak ediyorum?" Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Efendim, benim yarı cüssemde bir kadın saray bahçesinden, ahırlardan ve muhafızlarımın *kaldığı* kışlalardan gizlice geçip silah çalmayı başardı," dedi derinleşen bir sesle. "Tamam. Dışarı. Dışarı. Ellerimden. Ellerimden." Kız ona geniş gözlerle sempati dolu bir bakış attı.

Bu kaynayan öfke yüzünün çizgilerini sertleştirdi.

"Benimle geliyorsun ve alaylarını mahkûm arkadaşların üzerinde deneyebilirsin." Tepenin aşağısını işaret etti. Aysel başını eğdi. Bu adam engellenmeye alışık değildi.

"Mmm. Hayır." Aysel gülümsedi. "Onlar aslında benim silahlarımdı ve adamlarınız onları benden çaldı. Korkarım çok utanç verici bulacağınız diğer birkaç detayla birlikte bunu da mahkemenize açıklayacağım."

"Sarkum vatandaşları için mahkeme yok. Sadece benim sözümle hapiste çürüyebilirsiniz." Bu ihtimalden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Onları çaldığımı kanıtla," diye meydan okudu Aysel, daha önceki değerlendirmesine güvenerek.

"Arena kumuyla kaplanmışsın."

"Mültecileri belgelemek için arenaya götürüyorsunuz. Ve benim de pek çok başka nahoş madde var." Kaşlarını kaldırdı.

Burun delikleri alevlendi. "Boyun kısa."

"Ve sen çirkinsin." Yalan. O bir toprak büyücüsüydü. Hepsi güzel değildi ama en azından güçlü ve çekiciydiler. Adam hem geniş hem de uzun boyluydu; kaftanı, keşfetmekten büyük zevk alacağı kaslarının genişliğini gösterecek kadar sıkıydı. Kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleri arasında açılı duran kirli yanaklarına bir kez daha dikkat etti. Düz, geniş burnu ve kaşlarını çatmadığı zaman yavaşça dişlemeye davet eden dudakları, adamın çok uzun boylu olduğu gerçeğini unutturmaya yetiyordu.

muhtemelen onu hapse atacaktı. "Ama bu ikimizi de suçlu yapmaz," dedi.

"Sen bir hava büyücüsün." Biraz telaşlı görünmeye başlamıştı.

". " Aysel parmak uçlarında sallanarak dişlerini ona doğru gösterdi. Ellerini kavuştururken küçümseyici bir sırıtış takındı. Kendini bir kez daha topuklarının üzerine bıraktı ve bekledi. Adam kaşlarını çattı, kavruk kaşları gözlerinin üzerine indi. Görünmez bir bariyer arayan büyülü bir taşı fırlatmaya eşdeğer bir güçle ona dokundu.

Aysel bir kez daha iç geçirdi, canı sıkılmış gibi bakışlarını tepeden aşağıya çevirdi ama muhafızlar tarafından taciz edilmediklerinden emin olmak için ailesini arıyordu. Bu onun en büyük yeteneğiydi, hayatı boyunca ihtiyaç duyarak geliştirdiği bir yetenek. Diğer büyücüler güçlerini kullanmayı öğrenir, yeteneklerini mükemmelleştirmek için büyü üstüne büyü yaparlardı. O ise kendininkini saklamayı, öyle derine gömmeyi öğrenmişti ki, onu arayanlar için artık var olmuyordu.

Büyüsü onu itti ve dürttü, kaslarında titreme ve dengesinde bir kayma yarattı. Adam geri çekildiğinde ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Bitti mi?"

"Bu olağanüstü," dedi, sanki büyüleyici bir antika gibi ona bakarak.

"Bu korkunç suç için yanlış kişiyi suçlayarak harcadığınız zaman kadar dikkate değer değil." Aysel bakışlarını ayaklarına indirdi.

Daha önce hiç bir yabancı tarafından iltifat edilmemişti. Ve bu garip koşullarda bile bu onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu iş daha bitmedi. Sen en iyi ihtimalle bir hırsızsin, en kötü ihtimalle de" -kızın ne kadar kirli ve dağınık olduğunun farkına varmasını sağlayan uzun, değerlendirici bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi- "yemin ettiğim yerde can almaya niyetli, yetenekli bir Birinci Ev büyücüsün. koruyun."

Aralarından uzanıp Aysel'in kolunu yakaladı, çevirdi ve kolunu aşağı doğru itti. Aysel şaşkınlıkla ciyakladı ve komutan bileğindeki bıçağı ön kolundaki kayışından kurtardı. "Kampta silah kullanmak yasak küçük kız." Bıçağın ucunu Aysel'e doğrulttu. Burnuna bıçak saplamış.

"Bana bir daha öyle derssen, seni ona çeviririm."

Ağzının bir köşesi yine yukarı kıvrıldı. Lanet olası piç dikkat dağıtacak kadar çekiciydi. Kardeşi çılgına dönerdi. Kolunu morartıp bıçağını çalmasaydı, da öyle olurdu.

"Bunu görmek isterim," dedi.

Aysel, mükemmelleştirmek için mevsimlerin geçmesi gereken bir teknik ve yerleştirme kombinasyonuyla diğer bileğine bir fiske vurdu ve diğer bıçak serbest eline kayd. Bıçağı adamın kasiğine bastırdı, adam sarsılarak uzaklaşmaya başladı ve durdu, yüzünde öfke alevlendi ve sonra yerini şaşkınlığa bıraktı. Daha sert bastırdı, ona bakarken gözlerini kısmıştı.

"zor, değil mi? Ama çok da savunmasız," diye mırıldandı Aysel. "Bu kadar kısa olmanın avantajları var. İster misin şu bıçağı yere atar mısın lütfen?"

"Ya da boynuna sıkıştırabilirim." tersine çevirdi ve aşağı doğru hızlı bir itiş önerisini yerine getirecekti.

"Seni hadım etmeden olmaz. Dün gece senden daha hızlı olduğumu öğrenmedin mi? Senin oğlanlar benim cinayetim için makul bir bedel mi?" Onların alaylarından sapıkça bir zevk alması yanılttı.

"Cinayet işlemeyi hiç bu kadar istememiştim," diye itiraf etti ama öfkesi ve Aysel onun sert bakışlarında bir tür eğlenen hayranlık gördüğünden neredeyse emindi. Sırıtmaktan kendini alamadı.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim olduğu söylendi." "Bu seni eğlendiriyor mu?"

"Eğer en kötü şeylerle eğlenmezsem, o zaman hayatımda mizah olmaz" dedi. Cevap verebilirdi ama yolda arkasından ve üstünden başka biri konuştu.

"Ne kadar rahat görünüyor değil mi?" Mathei'nin sesi her zaman eğlence doluydu, ama bu onun alaycılığından bile daha yalandı. "Her şey yolunda mı Aysel?"

Aysel komutanın geniş omuzlarına baktı. Mathei tepelerinde, patikanın dereye indiği yerde duruyordu -Tareck, Makram'ın kâhya, onun yanında. İçini öyle bir rahatlama kapladı ki, neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.

Saraya prangalar içinde döneceğine dair içinde en ufak bir şüphe kalmamıştı. Yerinde sallandığında, komutan bileğindeki morartıcı tutuşunu bıraktı ve onu sabitlemek için koluna daha yumuşak bir tutuş yaptı.

"Sadece sohbet ediyorduk. Biri bu adamın oyuncaklarını çalmış," dedi Aysel bıçağını bacaklarının arasındaki yerinden geri çekerken ve diğer bıçağını boynundan indirdi. Mathei, Aysel'in diğer bıçağını komutanın elinden kaparak dere yolundan aşağıya doğru ayakta bir kayış gerçekleştirdi.

Mathei ona yemlenmiş bir gülümsemeyle baktı. "Güzel değil misin? Neredeyse buraya kadar o korkunç yürüyüşe geçecek. Onu kendine mi saklıyorsun, küçük kardeşim?" Mathei onların etrafında döndü ve bir elini hâlâ Aysel'i kavrayan komutanın ön koluna, diğerini de Aysel'in üzerine koyarak onları birbirinden ayırdı. "Kimse sana ellerini bir hanımefendiden uzak tutmayı öğretmedi mi? Tsk."

"Hırsız demek istiyorsun. Sizden bir sürü var, öyle mi?" Komutan derenin yamacından Tareck'in durduğu yere doğru baktı. Tarık başıyla selam verdikten sonra dikkatini Aysel'e çevirdi.

"Merhaba, Kit." Tarık Aysel'e gülümsedi. Aysel ona sarılmak istedi. "Arkadaş oluyoruz, değil mi?"

"Korkarım onu üzdüm." Aysel elindeki bıçağı tekrar kolunun içine soktu. Mathei, komutana tepeden tırnağa uzun ve takdir dolu bir bakış atarken diğer bıçağı dudaklarına götürüyordu. Aysel komutanın rahatsızlığını fark edince gülümsemesini bastırdı ve bıçağı Mathei'nin elinden aldı.

"Bashir. Bu geri çekilmen gerekecek. Prens'in ona var," dedi Tareck o kararlı, soğukkanlı konuşma tarzıyla. Sanki dünyada onu ruh halini değiştirecek kadar etkileyebilecek hiçbir şey yokmuş gibi.

"Bir suçluya mı ihtiyacı var?" Beşir alay etti.

"Ne çaldı?" Güneş yavaşça tepede salınırken Tareck gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve sabaha biraz sıcaklık getirdi.

"Silahlar."

"Silahlarım," diye ekledi Aysel.

"Bu gerçekten hırsızlık sayılmaz, değil mi?" Tarık önerdi. Beşir yavaşça nefes verdi ve Tareck'ten Aysel'e dönerek hayal kırıklığıyla baktı.

Kolunu okşadı ve kaşlarını çatı, sonra sessizce konuşabilmek için tekrar parmak uçlarında durdu. "Ben kazandım" diye fısıldadı.

"Henüz değil." Beşir onu savdı. "Prens nerede?" Vadinin kenarına doğru hamle yaptı ve Mathei mırıldanarak başını iki yana eğip Beşir'in iş başındaki kıçını izledi. Aysel onun kolunu tokatladı.

"Kes ." Kadın sırtıttı. Manzaranın tadını çıkardığı için onu suçlayamazdı.

Gözlerinin ucuyla ona baktı. " misin?" Abartılı yüz ifadesini bıraktı. Aysel başını salladı.

Tarık Beşir'e, "Onun yerine ben gönderildim, o hâlâ sarayda," diye cevap verdi ve Aysel derenin kenarından yukarı tırmanırken ona elini uzattı. Kadın

aldı ve onu yukarı çekti. Aysel kollarını Tarık'ın boynuna doladı ve Tarık kıkırdarak onu bir daire çizdirip yere bıraktı.

Beşir neredeyse sessiz bir inançsızlık laneti savurdu ve patikada onlardan başladı. Mathei su kovağını kaptı ve onları takip etti.

, Beşir bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Omuzları öfkeli olduğunu gösteriyordu. Aysel, Mathei ve Tareck'in önünden sıçradı ve adımlarını Beşir'inkilere yaklaştırdı ki bu hiç de kolay bir değildi. Bacakları uzundu, adımları yer yemek için atılmıştı.

"Ben Aysel," diye ateşkes teklif etti. "Bir tür müttefik olacağımıza göre, tanışmamızın yerinde olacağını düşündüm."

Adımlarını yavaşlattı ve başını çevirerek onu onaylamayan bir bakışla süzdü.

"Hayır."

"Sanırım sana Ox demem gerekecek."

"Seni bu dağa gömmemi istemiyorsan ," dedi.

Aysel gözlerini kocaman açarak ona baktı. Adam şaka mı yapıyordu, anlayamadı. "Öküzler çok asil yaratıklardır. Bu bir iltifat." Ellerini kavuşturdu
elleri arkada.

"Onlar yük hayvanlarıdır. Arabaları ve sabanları çekerler. Ve senin alaylarından bıktım usandım."

"Çok güçlüsün." Aysel ciddiydi ama onunla biraz dalga geçmekten de kendini alamadıDaha önce bu kadar gergin biriyle karşılaştığından emin değildi.

"Benimle konuşmanın bir anlamı var mı?" diye sordu ona bakmadan.

"Biraz eğlenceliydi, değil mi?" Omzunun üzerinden, ikisi de ciddi ifadelerle sessizce sohbet eden Tareck ve Mathei'ye baktı.

Beşir'i sohbetle meşgul etmek, konuştukları her neyse onu dinlemeye çalışmasını engelledi. Tareck'in Makram'ın ona ihtiyacı olduğunu söylemesi boş sözler değildi ve o zamandan beri karnında bir endişe damlası oturuyordu.

"Ne?"

"Kaybetmek," dedi Aysel.

Beşir ona taşı eritebilecek bir bakış fırlattı. "Ben kaybetmedim."

"Sen . Bana bak." Ellerini ikisinin arasında havaya kaldırdı. "Kelepçe serbest. Beni hapse atmak istedin."

Beşir başını salladı, bir eli kınlı yatağanının kabzasındaydı. "Prensiniz buranın hükümdarı değil ve siz onun için her ne iseniz, ben de Sultan'ın bana, size güvendiğinden daha çok güvendiğini garanti ederim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALTI

BASHIR pencerelerin yanında, odanın ortasındaki gruptan olabildiğince uzakta duruyordu. Sultanın kabul etmek için seçtiği oda sarayın uzak batı tarafındaydı, ana sarayın gürültüsünden ve meraklı bakışlardan ve sallanan dillerden uzaktaydı. Onlar kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı - aile ve Tarık. Ona bir bakış bile atmış olsalar Beşir fark etmedi. Kadının kendisine zaferle sırtıtmaktan vazgeçmeyeceğini anladığında hiçbirine bakmayı bırakmıştı.

Ona karşı duyduğu şüphe, Makram'la konuşmak için kendisine yaklaşan babası olduğunu anladığında daha da artmıştı. Şimdi Sultan ne kadar başarısız olduğunu öğrenecekti ve Makram'ın arkasına saklanacakları için bu daha da aşağılayıcı olacaktı. Beşir'e göre suçlular, ister en alçak yankesici ister en sofistike saray casusu olsunlar, suçludurlar.

Bakışları aşağıdaki okyanusa bakan kemerli pencerelerden duvara ve bir kez daha aileye kaydı. Ona.

Çaldığı kılıçları kuşanmak için hiç vakit kaybetmemişti ve diğeri şimdi kardeşinin belindeki kemerde asılıydı. Bashir, babasına ait olduğu anlaşılan bir diğeri de görüşmeleri sona erdiğinde iade etme emri almıştı. Koşum takımı, çapraz kılıflar ve kılıçlardan oluşan bu düzeneği, diğer kadınların ipek giydiği kadar rahat ve konforlu bir şekilde giyiyordu. O bir bulmacaydı ve Beşir bulmacalardan nefret ederdi. Bir bütün oluşturmak için parçalarla uğraşmaktansa bir şeyi ikiye bölmeyi ya da parçalara ayırmayı tercih ederdi.

Hava büyücüsü olmadan nasıl böyle hareket edebilirdi ki? Bir kum tuzağından kaçmıştı. Onun ya da bir hava büyücüsünün karşı koymasını yenecek kadar güçlü bir toprak büyüsü olmadan bu imkânsızdı. Ama onu yokladığında hiçbir şey, en ufak bir kıpırtı bile . Ne tür bir büyücü gücünü saklayabilirdi ki?

Sanki soruyu yüksek sesle sormuş gibi, bakışları onunkilere kaydı. Beşir, kız diğerlerinden ayrılıp odayı geçerek kendisine doğru gelirken onu izlemeye devam etti. Bir dansçının zarafeti ve bir kedinin kibirli kendinden eminliğiyle hareket ediyordu. Onu izlemek... rahatsız edici derecede hoştu.

Onun yanında durdu, sırtı odaya dönüktü, elleri arkasında kenetlenmişti ve bakışları okyanustaydı. Sessizdi.

Beşir'in öfkesi alev alev yanıyordu. Madem söyleyecek bir şeyi yoktu, neden ona gelmişti? Kadın vızıldayan bir sinek gibiydi ve nasıl savuşturulursa savuşturulsun engellenemiyordu.

Boğazının arkasından bir mırıldanma sesi çıkararak başını bir o yana bir bu yana eğdi.

"Denizi sever misin?" Kız, çenesini değil ama gözlerini kaldırmak gibi tuhaf bir yöntemle ona baktı. Üç tarafı bahçeye ve deniz manzarasına açık olan odada bol miktarda ışık vardı, göz renginin tuhaf bileşimini, ela ve çeliği tekrar not etmesine yetecek kadar. Yeryüzü ve gökyüzü. Dağın yamacında, birbirlerine o kadar yakın dururlarken bunu incelemek için bolca zamanı olmuştu.

Bashir dişlerini sıktı. Kızgın bir sokak kedisini kucaklamayı tercih ederdi. Bu seferki muhtemelen bıçaklarından birini yumuşak bir yerine saplayacak ve o kan kaybından ölürken kahkahalarla gülecekti.

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Toprak büyücüleri batar, değil mi? Taş gibi." Kız, adamın dikkatini küçük, mükemmel yay şeklinde bir ağzı olduğu gerçeğine çeken sahte bir dudak büktü. Onun ağzıyla ilgili rahatsız edici bir yola girmiş olan düşüncelerini, fırlayan bir at gibi yukarı çekti. Suçlu. Büyük olasılıkla bir casus. Muhtemelen de bir suikastçı. Ağzına bakması gereken biri değil.

"Yüzebilirim." Bashir bunu bir hüsrana lanetiyle takip etmemeyi başardı. Sesi bir ahmak gibi çıkıyordu. Kadın yavaşça gülümsedi, bakışları adamın vücudunda yavaşça bir tur attı. Sıcaklık göğsüne, boynuna ve yüzüne yükseldi. "Ne istiyorsun?" dedi, çok sert bir şekilde ve kadının onun üzerindeki etkisini açıkça ortaya koydu.

"Paranı açlıktan ölmek üzere olan bir aileye verdim. İki küçük kızı olan bir çiftçiye." Elini kaburga hizasında tutarak onların boyunu gösteriyordu. "Belki çok özlüyorsundur diye, iyi bir amaca hizmet ettiğini bilmenin seni memnun edebileceğini düşündüm. Ama geri talep etmek isterseniz onları gösterebilirim. Dikiş yerlerinden sızıntı yapan bir sığınağın altında yaşıyorlar." Gözleri bir parça kısıldı. "Size geri ödemeyi teklif ederdim, ama kendimizi birdenbire Çark tarafından alçaltılmış bulduk."

Ona gülümsedi, başını iki kestane rengi örgüsü omuzlarının üzerinden öne doğru değil de sırtına doğru düşecek şekilde savurdu.

Beşir bir elini yüzüne götürdü ve parmaklarını gözlerine bastırdı. Başı çatlayacak gibiydi. "Boş ver," diye kabul etti. Zaten tüm parasını annesine veriyordu ve annesinin durumu da iyiydi. İkisi de birkaç nöbet parası olmadan hayatta kalabilirdi. Her zaman kampta daha fazla yardım edebilmeyi dilediğini söylerdi, bundan memnun olurdu. Eğer birileri tarafından *el konulduğu* kısmını atlarsa.

Elini indirdi. "Senin bir hırsızdan başka bir şey olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Benim hakkımda inandığınız şeylerin gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Bu yüzden istediğiniz gibi inanın."

Bashir bir süre ona baktı, ona hayret mi ediyordu yoksa daha önce hiç bir kadınla olmadığı kadar şaşırmış mıydı karar vermeye çalıştı. Özellikle de soylu bir kadınsa, eğer öyleyse. "Sarkum'da senin gibi çok kadın var mı? Kılıç kullanan ve alçakgönüllülüğten zerre nasibini almamış?"

Güldüğünü sandığı yumuşak, acı bir ses çıkardı ve yan tarafını ona doğru pencereye döndü. "Hayır."

Beşir çevresinden kardeşinin onlara baktığını, sonra da anne babasından ve Tareck'ten ayrılıp onlara katıldığını gördü. "Siz ikiniz flört etmek için çok zaman harcıyorsunuz." Bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı.

"Flört etmeyi bilmiyor," dedi Aysel. "Parasını çaldığım için özür diliyordum."

"Nasıl yapılacağını biliyorum-" Beşir saçma cümlelerin geri kalanını kesmek için dişlerini birbirine geçirdi ve yüzünü odanın ortasına döndü. Sultan Çark'ın neresindeydi? Bu insanlarla geçirdiği her an işkenceydi. "Ve sen özür dilemedin. Bana onu ele verdiğini söyledin."

"İyi bir amaç için." Kollarını kavuşturdu.

"Evet," diye kabul etti Beşir. Kadın gülümsedi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi. Gözlerinin kenarları kırışmış ve dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Ona böyle bakarken gözlerini ondan ayırmak zordu.

"Tsk," dedi kardeşi ve Beşir'in dikkatini ona çekti. Mathei kara bir kaşını kaldırdı ve Bashir onun neredeyse siyah gözlerinde, sergilediği gösterinin altındaki gerçek adamı gördü. Tehlikeli. Koruyucu.

Mathei gülümsedi, kardeşiyle aynı düzgün, beyaz dişleri gösteriyordu ama gülümsemesi tamamen tehditkârdı. Bashir'in büyüğü karşılık olarak gürlledi ve şaşkınlığının bir kısmı yatıştı. Tehdit, nasıl başa çıkacağını bildiği bir şeydi. O

taş ve kayaydı ve bunlar geçip gidecek kısa anlardı. Sadece yerinde durması ve onlara zarar vermemesi gerekiyordu. Sonra bir zaman gelecek, onlar gidecek ve o kalacaktı. Toprak gibi.

Girişteki oymalı ahşap kapıların hareketi dikkatini çekti ve odadaki herkes onlara doğru döndü.

Sultan odaya girdi, Makram sadece bir adım gerisindeydi. Sultanın baş nedimesi Samira, yanında iki hizmetkârla birlikte onu takip etti. Her zamanki gibi son derece soğukkanlıydı, ince omuzlarına kolayca oturan sessiz bir otorite ve verimlilikle hareket ediyordu. Beşir, Erol ve Samira üniversiteyi birlikte okumuşlardı ve arkadaşlıklar, ancak görevleri onları bu kadar farklı yerlerde tutarken böyle bir ilişkiyi sürdürmek zordu.

Beşir bakışlarının Aysel'in yüzüne kaymasına izin verdi. Sultana'yı ilk kez gören insanları izlemek hoşuna gidiyordu.

Aysel biraz kaşlarını çatı ve alt dudağını çiğnedi. Beşir bilmiş bir gülümsemeyi bastırdı. Sultan güzeldi, Bashir'in o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Ama güzellik, özellikle de bir toprak büyücüsü için, geçici ve değişkendi. Önemli olan pek çok başka özellik vardı, güzellik sadece bir anı olduğunda geriye kalan özellikler.

Diğerleri Sultana'ya baktıklarında bu özellikleri görmediler, onun yere neredeyse hiç değmiyormuş gibi hareket ettiğini gördüler ama Tamar'daki en iyi hava büyücülerinden birinin titiz kontrolünü . Onu gördüler Kusursuz bal rengi teni ve siyah kahve rengine saçları. Mükemmel kemerli kaşlarını ve geniş, sıcak koyu gözlerini gördüler. Ama jilet gibi keskin zekâyı nadiren fark ettiler; sadece kirpiklerinin kalın ve koyu renk olduğunu, ağzının dolu olduğunu ve sık sık gülümsediğini gördüler.

Gülümsemenin, tek kelime etmeden parçalara ayrılıp tekrar bir araya getirildikleri gerçeğini gizlediğini bilmiyorlardı.

Beşir, muhafız getirildiğinde tüm bu sessiz özellikleri görmüştü. Ayrıca onun onurlu, sadık ve halkını önemseyen biri olduğunu da görmüştü. Onun için her şeyi yapabileceği tüm sebepleri.

"Şey"-Mathei öne eğilip Aysel'e fısıldadı-"O bir inek. Makram'ın onda ne bulduğunu hayal bile edemiyorum."

Beşir inanamayarak keskin bir nefes verdi. Aysel omzunun üzerinden kardeşine baktı ve Beşir onun ağzının kenarındaki sessiz kahkahayı gördü.

Kardeşinin elini tutup onu diğerlerine doğru sürüklemekten hemen önce göz göze geldiler. Sultana hürmet eden anne babası ve Tareck'e katıldı.

Beşir selam verdi ama yaklaşmadı. İşlere karışmadan önce her zaman Sultanın davetini beklerdi.

"Thoman." Makram yayından yaşlı adamın omuzlarını sıktı. "Burada olduğunuzu daha yeni öğrendim. Konuşacak çok şeyimiz var, en önemlisi de senin bu topraklarda yaşamana izin vermeyeceğim. mülteci kampı." Ellerini indirdi ve Sultana baktı.

"Sanırım konuşmamız gereken en son konu, çocuklarınızdan birinin sarayımın bahçesine girip silah çalması." Sultan, Yaşlı Attiyeh'den itaatkâr ve masum görünmeyi başaran iki çocuğuna baktı. Sultanın bakışları kardeşini taradı ve onu kovdu, sonra Aysel'in üzerine indi. Beşir bu bakışa daha önce de maruz kalmış ve kendini iliklerine kadar soyulmuş hissetmişti. Kadının işlediği suçun kefareti olarak buna katlanmak zorunda kalacağı fikri hoşuna gitmişti.

"Yöntemlerini bağışlayın Sultanım," dedi Makram. "Çoğu zaman... sinir bozucu oluyorlar. Ama iyi bir nedeni olmadan asla bir şey yapmaz."

Aysel Sultanın önünde eğildi, sonra Makram'ın önünde diz çöktü. Ellerini arkasında kavuşturup kılıçlarını çekti ve Beşir sarsılarak yaklaşmaya hazırlandı. Sultan ona durmasını işaret etmek için parmağını kaldırdı. Beşir gevşemedi, kendi eli yatağanın kabzasında duruyordu.

Aysel kılıçları Makram'ın ayaklarının dibine bıraktı ve aynı şeyi ön kollarına dayadığı iki bıçak için de yaptı. Sonra da secdeye kapandı. Kardeşi de onu izledi ve bıçağını kız kardeşinin silahlarının yanına koydu.

"Kardeşin Ateş Fırtınası askerlerini malikaneye gönderdi. Her şeyi yok ettiler ve biz zar zor ." Sesi gerçekçiydi, kelimeleri bir asker raporu vermesi gibi hızlıydı. "Sarkum'dan beri bizi takip eden en az üç adam var ve bunların *Katil* olduğunu düşünüyoruz. Engeli Kapısı'nda silahlarımıza el konuldu ve ailemizin güvenliğinden endişe ettim."

Bu Beşir için yeni bir haberdi, adamları takip edildiklerinden bahsetmemişlerdi. Firestormers? Bu insanlar Sarkum'da suçlu muydu? Yoksa sadece kardeşi yerine Makram'la müttefik oldukları için mi suçluydular? Beşir gözlerini ovuşturmamak için kabzasını daha sıkı kavradı. Politika onun için aşılabilir bir ağıdı.

Makram Sultana, "Thoman birçok soylunun ve onların emrindeki savaşçı güçlerin sadakatine sahip," dedi. "Bu sürpriz olmaz

Kinus onun peşinden suikastçılar gönderseydi, özellikle de Ateş Fırtınacıları başarısız olsaydı."

Aysel topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, avuçlarını kalçalarına dayadı ve kardeşi de aynısını yaptı. Beşir onun soyadının neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Sultanın Yaşlı Atiye'den bahsettiğini duymuştu. Makram'ı kardeşine karşı harekete geçmeye ikna etmesinde etkili olmuştu. Beşir kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. Tüm durum giderek daha karmaşık bir hal alıyordu.

"Yaşlı Attiyeh'e olan saygınız göz önüne alındığında, onun bize daha uygun bir şekilde yaklaşmak yerine saraydan çalmayı seçti. moda." Sultan Makram'dan İhtiyar'a baktı. "Geldiğinizi neden bize haber vermediniz?"

"Teşebbüs ettik Efendim," dedi Yaşlı Attiyeh, özür diler gibi belinden hafifçe eğilerek. Beşir kaşlarını çatı. Sultan kaşlarını çatı. Makram kaşlarını çatı.

"Muhafız komutanına yaklaşıarak bir ve Makram'ın bilgilendirileceği söylendi," dedi Mathei kesin bir ifadeyle. Beşir'in midesini mide bulantısı doldurdu. Unutmuştu. Yorgunluktan ve ilk gelişteki karmaşadan, sonra da Aysel'i yakalama takıntısından unutmuştu.

"Ses tonun Mathei," dedi annesi sert ama yumuşak bir sesle. Mathei başını eğdi ama önce Beşir'e sert bir bakış fırlatmayı başardı. Beşir bir küfür savurdu.

"Görüşme talep ettiniz ve aynı gece bir baskın mı düzenlediniz?" diye sordu Sultan. "Bu, ittifak konusunda rahatsız edici bir ilgisizlik ve yalnızca kendi çıkarlarınız doğrultusunda ve şehrimde özgür ajanlar olarak hareket etmeye yönelik bir önyargı olduğunu gösteriyor."

"Sultanım," dedi Makram ama elini kaldırarak sözünü kesti. "Komutan Ayan," diye emretti. Beşir pencereden geçti ve önünde diz çöktü. "Açıkla."

"Bağışlayın beni Sultanım," dedi Beşir perişan bir halde. "Bir hırsız yakalamaya kendimi kaptırdım ve mesajı size iletmeyi başaramadım."

"Bana şu hırsızdan bahset."

Aysel'e bakmak için başını çevirmeden yana doğru baktı. Hâlâ diz çökmüş, elleri kalçalarında, başı öne eğikti. Kirliydi, üstü başı dağınıktı, yorgun ve aç olduğunu varsaymak zorundaydı. Başını kaldırıp odasında Aysel'in bakışlarıyla karşılaştığı andan, kampın yukarısındaki pınarda yaptıkları irade savaşına kadar, Aysel'in çalınması olayının tamamı hafızasına kazınmıştı. Bir kez bile korkmuş görünmemişti. Ama ona baktığında

Şimdi sadece profilinde panik görüyordu. Kaşları çatıldı, içinde bir şey devrilen bir taş gibi yuvarlandı.

Ve , acemi muhafız olarak saraya girdiğinden beri hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

"Silahlar korumasızdı ve anladığım kadarıyla güneydoğu duvarındaki uçuruma tırmanmış, ahırlardan kışlaya girmiş ve silahları geri almış." Ona yalan söylemiş. Tekerlek onu kırdı, ona yalan söyledi.

"Bir kavga oldu," dedi Sultan, karşılaşmadan haberdar olduğunu belli ederek. Beşir onun bildiğinden emindi. Dördüncü Saray'da bilmemesine imkân yoktu. Sultan bir yalanı Tamar'ın öbür ucundan bile hissedebilirdi ve bu herkes için geçerliydi. Karşısındaki bir büyücüye yalan söyleyen bir toprak büyücüsüydü. Onun bakışlarının doğrudan kalbini delip geçtiğini hissedebiliyordu.

"Onu kovaladım Sultanım. Kusuruma bakmayın, hâlâ uykunun etkisindeydim ve çok yavaş davrandım." Gözlerinin ucuyla Aysel'e tekrar baktı. Aysel olduğu gibi kalmıştı, başı öne eğik, sessiz. İfadesi kayıtsızdı ve Tekerlek onu kutsasın, ona bakmadı ya da hareket etmedi.

"Çok yavaşın," diye tekrarladı Sultan, sanki anlayamamış gibi. Beşir'in nefesi ciğerlerinde durdu. "Muhafızlarınıza sorsam aynı şekilde mi cevap alırım?"

"Yapacaksın Efendim," demeyi başardı Beşir, sesi hissettiği kadar boğuk çıkmadan. Kadının sessizliği, Beşir onun bakışları altında paramparça olacağını hissedene kadar uzadı. Tek duyabildiği, Makram Sultanın yanındaki pozisyonunu değiştirirken ve ikisi de Beşir'e bakarken çizmelerin çıkardığı seslerdi.

"Yaşlı Attiyeh," dedi Sultan, sözlerinin sonunda bir iç çekişle. "Sizi kamptan alıp misafir odalarımıza taşıyacağız.

Ne yazık ki aileniz güvenimi boşa çıkardı. Bu sorunun çözüldüğünü hissedene kadar, hem sizin hem de benim rahatım için silahlarınızı bırakmanızı ve yanınızda bir muhafız bulundurmanızı talep edeceğim."

Beşir, Aysel'in odağının ezici ağırlığı kalktığında bir nefes çekti. Tepkisini ölçmek için Aysel'e bakma isteğine güçlkle karşı koydu.

"Çok cömertsiniz, Sultan Efendim." Yaşlı adam eğildi. Eşi de aynısını yaptı. Çocukları tekrar yere secde etmek için öne eğildi.

"Komutan Ayan," dedi Sultan, "en az iki adam. Gece ve gündüz."

Beşir kaslarının gevşemesine izin verdi. Keskin bir baş selamı verdi. Böyle bir görev için ayıracak muhafız yoktu ama yalanının bedeli olarak bunu kendisi yapması gerekiyorsa yapardı. Onu zaten olduğundan daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Kampta kalmak istiyorum," dedi Aysel sessizce. "Silahlarımla birlikte."

"Hayır." Sultan gitmek için döndü. Beşir ayağa kalktı.

"Sultanım," dedi Makram, Beşir'in ondan nadiren duyduğu sert bir ses tonuyla. Her zaman olması gerektiği gibi ona itaat eder ve toplum içinde nadiren de olsa onunla ters düşerdi. Sultan'ın omuzları sertleşti ve başını çevirerek nişanlısına acımasız, buz gibi bir bakış fırlattı. Makram Beşir'e baktı, kukuletalı gözleri Beşir'in daha fazlasını görüyordu ve "Aysel'in sorumluluğunu ben alacağım," dedi.

"Peki. Ama Komutan Ayan bana onun bir çöp arabasını bile devirdiğini bildirirse, sadece o ve ailesi Uçurumlar'da olmayacak, sen ve ben de hesaplaşacağız."

Makram'ağzının kenarları, Aysel'in önünde eğilirken seğirdi. Sultan tamamen arkasını döndü ve Aysel'in önüne geçti. secdede kalarak gösterdiğinden daha sağduyulu olduğunu kanıtladı. "Çarkın hangi dönüşlerinin sana şans getirdiğini bilmiyorum. Komutan Ayan'dan ilk seferde kaçmak için yeterli, ancak tekrarlanacağını düşünmek gibi bir hata." Sultan son sözleri için Beşir'e baktı ve o da başıyla onayladı.

"Hayır, Sultanım." Aysel'in sesi kumtaşı döşemelerde boğuk çıkıyordu.

"Komutanım, bana eşlik edin." Sultan döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Beşir itaat etti ve onun peşinden koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

YEDİ

AYSEL tek tırnağıyla taşları tırmalıyor, Sultan ve beraberindekiler salondan çıkarken yumuşak adımların yarattığı izdihamı .

Oda.

"Artık ayağa kalkabilirsin, seni küçük yalancı," dedi Mathei. Aysel doğruldu ve ayaklarının ucuna yuvarlanarak ayağa kalktı.

Makram kılıçlarını almak için eğildi, birini yavaş daireler çizerek savururken uzun süre ona baktı. Artık zırh değil, Tamar'ın kıyafetlerini giyyordu. Al-Nimas'ta hiç olmadığı kadar prene benziyordu, kardeşi tarafından bastırılmıştı.

Tiraz'ın üst kollarını çevreleyen kumaş bantlar, büyüünü ve gücünü tüm dünyaya gösteriyordu. Kömür kumaşa işlenmiş dört siyah mühür. İçini bir kıskançlık sızısı kapladı. Nasıl bir şeydi bu? Saklanmak zorunda olmamak?

"Sultanın sözlerini hafife almayın. Komutan Ayan bir Müthiş bir büyücü ve şimdiye kadar gördüğüm tüm tazılar kadar kararlı." Konuşurken kılıcının kenarına baktı.

"Farkındayım." Aysel Beşir'in geri çekilen sırtına bakmak istedi ama bunun diğerlerine verebileceği imayı umursamadı ve bakışlarını Makram'dan ayırmadı. Makram uzanıp bir eliyle kulağına vurarak serbestçe konuşmalarının güvenli olmadığını gösterdi.

Tareck yerinden kımıldadı ve kapılara doğru baktı. "Sana bir markın onda biri kadar verebilirim," dedi, Sultana'nın büyüüne karşı koyma yeteneğine atıfta bulunarak. Tareck güçlü bir büyücü değildi. Yetenekleri askerlikte yatıyordu ama yine de topraktı ve en güçlü hava büyücülerine bile karşı koyabilirdi, en azından kısa bir süreliğine.

"Önce." Makram Aysel'den Thoman'a baktı. "İhtiyar, Aysel'e ihtiyacım var."

"Cinayet için değil mi?" Dilara talep etti. "Sultan bizi suçlu olarak görürse burada hayat kuramayız."

"Gözlemlemek için," dedi Makram. "İzninizi alabilir miyim?"

"Benim ailem ölümüne senin ailen, Agassi." Thoman kendini tuttu ve gülümsedi. "Yani, Rahal Charah." Önce Aysel'e sonra da arkasına baktı.

"Umarım sen

Yaptıklarının gerekli olduğunu biliyordum, yoksa onları onaylamaz ve itibarınızı riske atmazdım."

Aysel dudağının içini çiğneyerek bakışlarının kapılara kaymasına izin verdi. Her şeyin açığa çıkmak üzere olduğundan o kadar emindi ki. Makram bile onun sihrini bilmiyordu. Orada oturmuş kılıç çektiği için kendini savunurken her şeyin açığa çıkması, muhtemelen onu cellada gönderecek ve sırrı sakladığı için ailesini tehlikeye atacaktı. Eğer seçme şansı olsaydı, ailesine bir şey yapmalarına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Tareck." Makram'ın emri Aysel'in fırtınalı düşüncelerini böldü. "İhtiyar ve ailesini misafir odalarına yönlendirelim, sonra sen, Aysel ve ben sohbet ederiz."

"Bu ." Tarık koridora doğru ilerledi. Makram Aysel'in kılıcını bir kez daha döndürdü, sonra arkasına geçip her birini kınına soktu.

"Artık o kadar çok unvanınız var ki, size ne diyeceğiz?" Mathei sırtarak ve kaşlarını oynatarak Makram'a sordu. "Agassi? Charah? Prens Konsorsiyum?"

"Ben henüz eş değilim. Diğerlerinden birini seçebilirsiniz." Makram kaşlarını çattı. Her zaman olduğu gibi, büyük unvanlar ona yakışmıyordu. Gerçi Aysel duydukları arasında en çok Şarah'ı sevmiştii, onun gücünü kabul ettiğini biliyordu.

Ve annesinin soyadını bırakıp babasının soyadını almıştı; , neredeyse her şeyden çok kararlılığını gösteren bir hareketti.

Melankoli ruh halini gölgeledi. Gücü kabul etmek sonsuza dek ulaşamayacağı bir şey gibi görünüyordu.

"Bana anlatacak bir hikâyen var," dedi Makram sessizce, gruplarının üzerine çöken sessizlikte. Aysel ona sırttı ama içi ürperdi. Her şeyi ele vermeden ona nasıl anlatabilirdi?

"Anlatacak ne var?" Mathei belirdi, onu kurtarmaya her zaman hazırđı.

"Adam beceriksiz bir ahmak ve kız da tilki kadar hızlı."

"O biri değil. Benimle oyun oynamaman gerektiğini iyi biliyorsun." Makram Mathei'ye sitem dolu bir bakış attı. Mathei gözlerini açtı. ve küçük bir sırıtış verdi.

Tareck, Thoman ve Dilara'nın peşinden giderken Makram, "Mültecilerin durumu nasıl, anlat bakalım," dedi. Aysel konuşmanın çoğunu Mathei'nin yapmasına izin verdi. Konuşmak istemiyordu. Tek düşünebildiğı Beşir'di. Kılıçları onun elinden aldığını itiraf etme kurtulmak için yalan mı söylemişti? Sebep bu olmalıydı.

Tareck onları birkaç dönemeç ve koridordan geçirip nihayet kullanacakları süitlere vardıklarında Aysel neredeyse kampta kalmakla ilgili sözünü geri alacaktı. Yataklar son derece rahat görünüyordu ve böylesine aydınlık, cilalı bir odada durduğu için kendini daha da inatçı hissediyordu. Ama sarayda gözetim altında tutulursa avcı Katil'in izini bulması mümkün olmayacaktı. Ve bu çok daha önemliydi... Taş zemin üzerine serilmiş pelüş halılara, kadife kaplı, derin minderli koltuklara ve sandalyelere baktı. Suikastçılar, diye hatırlattı kendine. kalma ve tadını çıkarma arzusu biraz fazla sertleşti.

"Adem ve ailesini de getirmek istiyorum, bu mümkün mü?" Thoman sordu. Dilara yüzünde düşünceli bir gülümsemeyle sandalyelerden birinin üzerindeki yastığı okşadı. Aysel, annesinin uzun süre gözetimsiz kalması durumunda bu odayı kendi zevkine göre yeniden yapılmış, özellikle de karanlık bulacakları konusunda birini uyarıp uyarmayacağını merak etti. Ve ahşap. Gereksiz bir sürü ahşap.

"Tarık ayarlayacaktır." Makram Thoman'dan Aysel'e, oradan da Tareck'e baktı ve başını bahçe kapısına doğru hızlıca eğdi. "Bana katıl dışarıda."

"Neden Aysel?" Aysel, Tareck'in kendisi için açık tuttuğu kemerli cam kapıdan adımını atarken Dilara Thoman'a fısıldadı. Aysel bunun nedeninin Çünkü Makram'ın hakkında bilgi istediği kişi özellikle kurnazdı. Mathei çok iyi bir casustu ama sadece belirli durumlar için. Özellikle insanların ona açılmasını ve farkında olmadan sırlarını ifşa etmesini sağlama konusunda yetenekliydi. Eğer birinin bir yerlere gizlice girmesi gerekiyorsa, Aysel daha iyi bir seçimdi. Mathei'nin yaptıklarını yapabilecek kadar çekici değildi ve pencerelerden sığabilecek kadar küçüktü.

Makram gri gökyüzüne bakmak için başını arkaya eğdi. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Onun genellikle esprili tavra alışkındı. Mathei gibi.

Bu farklıydı, kardeşiyle yaklaşan savaşın yükü altındaydı. Aysel, daha büyük bir iyilik için Mathei'den vazgeçmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Daha büyük bir iyiliğe inanmıyordu bile. Ama Mathei'ye her zaman güvenebilirdi. Ve Makram'a.

Makram buna hiç sahip olmamıştı, en azından Kinus'ta.

"Hazır olduğunda, Tareck," dedi Makram. Tareck bir Deval'dı, bu da büyü yapmak için ya bir büyü söylemesi ya da onun sigilini çizmesi gerektiği anlamına geliyordu. Sigillerin daha kalıcı bir gücü vardı, bu yüzden çömelerek topraktaki *nem* sembolünü çizdi

ayaklarının dibinde. Tamamladığında, söylediği bir kelimeyle ona hayat verdi. Mühür parladı ve sessizlik Aysel'in algısına saldırdı.

Serçelerin cıvıltıları, tohum kırıntıları için kavga etmeleri ve Tareck'in büyüünün dışındaki çalıların zıplamaları büyüünün içinde susturuldu.

Ortamdaki sesler

saray, çeşmelerden akan sular, sohbet eden seslerin uğultusu artık yoktu.

Hatta denizin uzaktan gelen hışırtısı bile,

gitmişti. Aysel'in yeteneği hiçbir zaman çoğu Birinci Ev büyücüsünün yapabildiğiherses ve işitme büyülerine dayanmamıştıYine de sesin yokluğu tüylerini diken diken ediyordu. Ya da belki bir toprak büyüü tarafından . Rahatsızlığının nedenini belirleyebilmesi için bunlar birbirinden ayrılabilir olaylar değildi. Tareck'in dokunuşuyla canlanan büyüü içinde kıvrılıyordu.

"Buraya geldiğimden beri körüm. Gözlerim olmana ihtiyacım var," dedi Makram, Tareck sert bir şekilde başını salladığında.

"Tabii ki. Peki ya Mathei?"

"Duyabilmesi için onunla ayrıca görüşeceğim. Aklımda senin için özel bir kişi var." Makram hâlâ çömelmiş, gözleri kapalı, alnında boncuk boncuk terler birikmiş olan Tarık'a baktı. Aysel bu çabaya hayret etti. Mathei ve ailesi gibi resmi olarak hiç eğitim almamıştı, onu Akademi'ye göndermek imkansızdı. Tüm yeteneği

içgüdüsyüdü ve biraz pratik yapmış olsa da, Tareck'in yaptığı gibi onu tüketecek şekilde nadiren kullanırdı. Ayrıca hayatı buna bağlı olsa bile bir mühür kullanamazdı. Onları hiç çalışmamıştı.

"İste ve emredeyim," dedi Aysel resmi bir tavırla ve Makram'ın gülümsemesine neden oldu. Ona ve Mathei'ye karşı nadiren resmi davranırdı, daha çok bir ağabey gibiydi. Mathei daha gençken ve kadınları asla arzulamayacağını yeni yeni anlamaya başladığında, Makram'ı sevdiğini düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, Aysel de bir zamanlar aynı şeyi düşünmüştü ama o bir kızdı ve Makram inkar edilemeyecek kadar yakışıklı ve çekiciydi. Ve yalnızdı. Aysel aşkını, şimdi olduğu gibi hayranlık ve sadakate dönüşene kadar basitçe atlatmıştı. Mathei duygularını Makram'a itiraf etmiş, Makram da ona nazik ve anlayışlı bir şekilde karşılık vermişti. Aysel bu yüzden onun için her şeyi yapardı, çünkü Sarkum'daki pek çok kişi Mathei'ye karşı zalim olabilirken o zalim değildi ve olmuştu da.

"Sultanın Sadrazamı Behram Kadir'i gözetlemeni istiyorum," dedi Makram. Aysel kaşlarını kaldırdı. Bu kesinlikle Makram'ın onayıyla casusluk yaptığı en yüksek rütbeli kişi olacaktı.

Her neyse. Gözü her zaman Kinus'un üzerindeydi. "Ve hiç kimse, kesinlikle hiç kimse bilmemeli. Ne Mathei, ne baban, ne de başkası. Anladın mı?" Aysel tereddüt etti. Ailesi birbirinden sır saklamazdı. Ama Makram bunu talep etmişti. "Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi. Ama beni dinle Aysel. O tehlikeli ve Zekice. Her zamankinden daha dikkatli ol. Gereksiz riskler almayın, beni anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Aysel, adamın sesindeki korkunç ton karşısında tüyleri diken diken oldu.

Tareck, sanki dünyanın en ağır yükünü taşıyormuş gibi gergin bir sesle, "Sadece bir dakika daha," uyardı.

"Ve hiçbir koşulda Beşir Ayan'ın size ne ayarladığımı bilmesine izin vermeyin. Sultana'nın ona özgürce hareket etmenizi engellemesi için talimat verdiğini garanti ederim ve o adam gri alanları kabul etmez."

Aysel'in tüm hayatı gri bir alandı. Zavallı Beşir. Vahşi bir sırtıyla Makram'a dişlerini gösterdi. "Nasıl istersen."

Tareck'in sönümleme büyüsü bir patlamayla bozuldu. Aysel kafasının içindeki delici hissi yatıştırmak için kulak memelerini çekiştirdi. Ses akını bir an için onu şaşkına çevirdi. Üstlerinde bir atmaca ötüyordu.

"Bu"-Makram Aysel'e açamayacağından emin olduğu kadar küçük katlanmış bir kâğıt parçası uzattı- "mülklerinin isimleri ve yerleri. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Tareck'e sizi eve geri götürmesini söyleyeceğim. Kampa gidelim, o zaman babanın kâhyasını geri alabilir." Tareck cevap olarak soğuk zemine oturdu ve yüzündeki teri sildi.

"Banyo yapmak istiyorum," dedi Aysel. Beşir onu bir kez takip etmişti. Bunu bir daha yapamayacağı kadar temiz kalacağından emindi.

Kapıya doğru ilerlerken Makram konuştu. "Beşir'den nasıl kaçtın?"

Aysel omzunun üzerinden ona baktı ve yarım bir gülümseme verdi. "Rüzgar gibi koştum."

OceanofPDF.com

SEKİZ

AYSEL, çiftçiyi ve ailesini ailesinin aldığı büyük çadıra yardım etmeleri için TARECK VE Adem'i görevlendirdi.

daha küçük, yalın barınakları. Büyük çadırlardan birinin kenarı ile iki sallantılı direk arasına sabitlenmiş, yağlanmış postlardan oluşan bir yamalı bohçaydı. Kampın alçak bir yerinde durduğu için zemini çamur birikintisiydi. Aysel tekrar saraydaki yatakları, kardeşinin muhtemelen şu anda ipek çarşaflara salyalarını akıtarak uyuyor olduğunu düşündü. Ama bu onların kaderiydi. Kardeşi

Göz alıcı ve güzel şeylerin, zenginlerin ve varlıklıların arasında yaşamak için yaratılmış, Göz kamaştırıcı değildi ve karanlıkta gizlice dolaşmaya ve soğuk, kirli kulübelerde uyumaya mükemmel bir şekilde uygundu.

"Bu taraflar için sana biraz yağlı branda göndermeye çalışacağım."

Tareck, "böylece sen uyurken katil sana gizlice yaklaşamaz," dememişti, ki o da tam olarak bunu düşünüyordu, soğuktan ziyade, gezintiye çıkan herhangi biri tarafından tamamen görülebilecek bir yerde uyumak istemiyordu.

"Teşekkür ederim."

"Burada tek başına olmandan hoşlanmıyorum, Kit." Kararmaya başlayan gökyüzüne kızgınlıkla baktı.

"O zaman acele et ve bana biraz tuval bulmaya bak. Hazır elin değmişken belki birkaç da yastık alırsın. O zaman burası gerçekten evim gibi olur." Aysel gülümsedi ama Tarık onun satışını yutmadı, ona ters ters baktı.

"Biriyle yukarı gönderirim." Aysel'in omzunu sıktı, sonra Adem ve ailesinin Tarık'ı saraya kadar takip etmeye hazırlandıkları büyük çadıra doğru yürüdü. Aysel onların at sırtında gidişini izledi, Erkin eyerde babasının önünde oturuyordu.

Ancak onlar gözden kaybolduktan sonra yalnızlığı üzerine çöktü. Tehditkâr kara bulutlarıyla kasvetli gün, hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Temiz olması ve Makram'ın hediyesi olan yeni kıyafetlerinin olması yardımcı oldu. Daha fazlası olduğunu ama diktirmenin zaman alacağını söylemişti. Şu anda giydiği takım, sarayda hizmetkârların giydiğini gördüğü türdendi. Çamuru gizlemek için koyu kahverengiye boyanmış ağır pamuklu salvar ve baldırlarının ortasına kadar uzanan yağlı deri çizmeler. Kaftan, sarayda kullanılan

Pantolon uzun, ama soyluların giydiği gibi yere kadar değil. Dizlerine kadar iniyor ve hareket özgürlüğü için yanlardan kalçalarına doğru ayrılıyordu. Herkesin giydiği gibi oldu, böylece uyum sağlayabilecekti. Olabildiğince. Sarkum halkı Tamar'daki çoğu insandan çok daha fazla Odokan kanı taşıyordu. Teni bir ton daha esmer, saçları kıvrılmasa bile biraz daha kabaydı, gözleri daha dar ve derindi.

"Aysel Hanım?" dedi arkasından küçük bir ses.

Aysel döndü. Çiftçinin kızlarının ikiz olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden onları ayırt etmekte zorlanıyordu. "Ceren mi?" diye tahmin etti. Küçük kız gülümsedi ve başını salladı. "Lale o zaman. Bir gün doğru anlayacağım."

Kız omuz silkti. Belki beş ya da altı Turns'tular, çok ince ve sıırım gibiydiler.

"Annem bizimle yemek yemeni istiyor." Lale Aysel'in elinden tuttu ve onu bıraktığı çadıra geri götürdü. Sıcak bir şekilde karşılandı ve Beşir'in çalınan parasıyla aldıkları yiyeceklerden yedirildi. Aysel bir süre oyalandı, kızların çamurlu bir dokun ve git oyunu oynamalarını izledi. Gökyüzü her geçen güneş işaretiyle kararıyor ve sıcaklık düşüyordu.

Çiftçi belki üç kelime konuşmuş, karısı ise sadece Sarkum'a dönmekten söz edebilmiş olsa da Aysel bu arkadaşlığa memnun oldu. Her iki kız da tiz bir sesle oyunlarına katılması için ona yalvardıklarında Aysel içten içe rahatladı.

"Dikkatli olun!" uyardı anneleri, Aysel kavgaya dalınca, kıkırdayarak oybirliğiyle kovalayıcı olarak seçildi. Kızlar zıt yönlele dağıldılar ve Aysel, Ceren'in ya da en yakın iki sığınağın arasına dalan kişinin peşinden gitti. Kumaş duvarlar ve üst üste yığılmış kasalardan oluşan bir labirentti ve Aysel gülerek koşarken Ceren'i ancak görebiliyordu.

Ne yazık ki, çamur bazı yerlerde buz gibi kaygandı ve barınakların gölgeleri tarafından neredeyse öyle tutuldu. Ceren etkileyici bir takla attı. Aysel ona ulaşmadan Beşir barınaklardan birinin arkasından hızla yaklaştı. Yola çömeldi ve iri ellerini Ceren'in kollarının altından geçirerek onu ayağa kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sıcak bir gülümsemeye. Aysel'in kaşları kalktı ama kendini ele verecek bir şey söylemedi.

Ceren biraz korkmuş görünse de, "Dizimi sıyırdım," dedi. Bağırarak verdikleri emirler dışında hiçbir muhafızla karşılaşmamışlardı.

ve giydikleri zırh. Aysel kızın salvarının dizinden yırtılmış olduğunu görebiliyordu.

"Bakabilir miyim?" Beşir sordu. Ceren başıyla onayladı. Taşıdığı bir bohçayı yere bıraktı ve salvarının bacağına sardı. Dizini muayene ediyormuş gibi yaptı, endişeli homurdanmalar eşliğinde. Aysel gülümsemesini bastırmak için dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

"Pekala"-kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu ve Ceren'e "Bence olacaksın. Ama sabah uyandığında bacağının tamamının kopmuş olduğunu görürsen, kesinlikle bir gardiyana görünmeli ve bir şifacı istemelisin."

"!" Ceren kıkırdayarak ciyakladı. "Muhtemelen düşmez. Neden koşuyordun?"

Ceren onlardan sadece birkaç adım ötede, iki küçük çadırın arasına sıkışmış duran Aysel'i işaret etti. Aysel onu izlediğini görünce parmaklarını salladı. Beşir başını geriye eğdi ve içini çekti, gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Ceren doğrulurken ona baktı, bohçasını aldı ve ayağa kalktı. "Bizimle dokun ve git oynamak ister misin?"

"Hayır, hile yapıyor," dedi adam. Aysel gülümsemesine izin verdi. Ceren yığıldı ve Aysel'e döndü, Beşir de bir iki adım gerisindeydi.

"Çadırına dön Ceren. Annene de yemek için teşekkür ettiğimi söyle." Aysel başını okşadı ve Ceren hayal kırıklığı içinde inledi. Aysel ellerini arkasında kavuşturup Beşir'e döndü. "Az önce tanık olduğum şey yumuşak bir karın mıydı?"

"Hayır." Kolunun altından bir bohça çıkardı ve Aysel'e itti. Aysel dengesini korumak için bir adım geri atmak zorunda kaldı ve kollarını Tareck'in söz verdiği tuvale benzeyen şeye doladı.

"Ev eşyalarımı bizzat komutanın teslim etmesinden onur duyuyorum." Aysel döndü ve yeni evine doğru yürüdü. "Ne var ne yok Böyle bir şeyi hak etmek için ne yaptın?"

Aysel rulo halindeki tuvalleri, yetersiz battaniye yığınının çamurdan çıkarmaya yarayan tahta paletin bıraktı ve açmaya başladı. Beşir, çatı görevi gören postların hemen dışında durmuş, cılız yapıya kaşlarını çatarak bakıyordu.

"İçeri girebilirsin," diye önerdi, yağmur soğuk ve iri damlalar halinde yağmaya başladığında. Beşir ona kaşlarını çatı. "Seni rahatsız etmeyeceğim." Tuvallerden birini salladı. "Sen istemediğin sürece tabii." Ona sırtını dönmeden hemen önce bir sırtış fırlattı ve tuvali

Barınağın en alt tarafında, postların direklere köşede.

"Burada ne yaptığınızı görebilmek için onları getirmeye gönüllü oldum." Beşir şüpheli bir sesle konuşurken sığınağın çatısının altına eğildi

Tonlar. Kısa boylu olmanın bir başka avantajı da, içerideyken eğilmek zorunda kalmamasıydı.

"Her gibi," diye homurdandı Aysel parmak uçlarında gerinerek "Donuyorum, mercimek yiyorum." Kravatı yerine düğümlediğinde düşünceli bir ses çıkardı ve ayağa kalkarak rahatladı. Parmaklarına üfledi ve bir sonraki düğümü atmadan önce onları ısıtmak için koltuk altlarına sıkıştırdı. Paleti kenara çekip basamak olarak kullanabilirdi, aksi takdirde geri kalanına ulaşamazdı. "Daha sonra bir kamp balosu olacak" - brandayı sıkıca çekip son bağdan bir kol mesafesi uzakta sabitlemeye çalıştı ama yetişemedi - "ama katılamayacağım çünkü giyecek bir şeyim yok."

"Komiksin," dedi arkasından, kollarını onunkilerin etrafından dolaştırıp geçerek, uzanamadığı kravatını hızla çözdü.

Tekerlekleri ve jant telleri sıcacıktı. Eviyle birlikte yanan kuş tüyü yorganına sarıldığı gibi ona sarılmak istedi.

"Evet, gülüyorum. Ama seni bir kere bile gülerken görmedim. Bir gülüşün olduğunu sanmıyorum.

espri anlayışı." Aysel son derece aptalca bir şey yapmadan önce adamın kolunun altından hızla sıyrıldı. "Teşekkür ederim." Adam sonuncusunu yerine bağlarken Aysel tuvali işaret etti.

"," dedi, dönüp başka bir tuval aldı ve onu barınağın diğer tarafına yapıştırdı. "Bir mizah anlayışım var, yani."

"Hayır," diye soludu Aysel, paletin üzerine çıktı ve son brandayı son duvar olarak yerine çekti. Paleti odanın ortasına taşıyacaktı, hem sızıntı yapan kenarlardan uzak tutmak hem de uyurken kimsenin onu duvarlardan bıçaklamaması için. Onu kışkırtmak için omzunun üzerinden ona baktı, o da bakışlarını karşıladı ve bir şekilde sessizce iki duvarın birleşeceği köşeye doğru yarışmaya karar verdiler.

Aysel onu iki farkla geçti. "Parmakların bu tür detaylı işler için çok büyük ve beceriksiz." Sırıttı.

"Eminim benim kravatlarım senin narin kız kravatlarından daha iyi tutuyordur," dedi. Kız, adamın gözlerinde ve ağzının yukarı kalkmış köşelerinde kısacık bir kahkaha parıltısı yakaladı.

"Zarif mi? Bu şimdiye kadar kimsenin beni tanımlamak için kullanmadığı bir kelime." Aysel paletlerden atladı ve yanındaki yeri oturdu. Beşir ona sanki yılan dolu bir çukurda yer teklif etmiş gibi . "Ah, evet. Eğer burada oturursan benim suç eğilimlerim sana da bulaşır." Aysel dirseklerinin üzerine yaslandı ve bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Kısa sürede Sultanın odalarından gümüş çalmaya başlarsın. En iyisi oturmamak, yağmur ensenden aşağı sızarken böyle yarı eğik durmak. Soğuk, değil mi?"

Dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar gerildi ve Aysel onun sinirlendiği zamanki yoğunluğuna hayran kaldı. Tırnaklarını onun sırtında gezdirse nasıl bir ifade ortaya çıkabilirdi?

Pes etti ve paletin uzak ucuna da olsa oturdu.

"Zarif olduğunu kastetmedim. Sadece düğümlerin," dedi huysuzca. "Yeterince güçlüsün." Bunu sanki iltifatların en değerlisiymiş gibi söylemişti ve Aysel güldü. Sadece bir öküz toprak büyücüsü böyle düşünebilirdi.

"Ne için yeterince güçlü?" Aysel doğrulup oturdu. Adam bu kadar yakınında otururken öylece uzanmak ona kendini savunmasız ve açıkta hissettirdi. Adama karşı savunmasız ya da savunmasız olmaya tamamen karşı olduğundan değil, ama belki bir tür ateşkes üzerinde anlaştıktan sonra.

"Sadece, yeterince güçlü. Sizin gibi kendini idare edebilen bir soylu kadınla hiç karşılaşmadım. Karda çamurda bir mülteci kampında kalmaya ya da kamptaki herhangi birine yardım etmeye kim gönüllü olur ki?"

Öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamıştı. Kaftanının altından adamın sırtındaki ve geniş omuzlarındaki kasları görebilmesi için hâlâ yeterince ışık vardı. Bu kadar çıldırtıcı bir şekilde çekici bir adamdı.

"Anlıyorum. Sen de tüm soyluların kendini beğenmiş ve çıkarıcı olduğunu düşünenlerden birisin. Ne kadar sıkıcı," dedi Aysel.

Ellerini yüzünde gezdirirken ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Neredeyse onu biraz kestirmeye davet etme isteğine boyun eğecekti. Belki de çok zorlanıyordu ya da adamları . Onlar bir sarayı yönetmek için var olan bir güçtü, sınırdan gelen mülteci trenlerini yönetmek, kamplarını ve siyasi sığınma ailelerini korumak için değil. Ve ayrıca bir casusu şahsen hesaba katmak.

Ona karşı sakın olabilmeyi diledi, ona karşı kişisel bir şey hissetmiyordu ve onun adına söylediği yalan için ona borçluydu. Ama yapamazdı, ailesi tehlikedeyken ya da

Makram ona emir verdi. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onlara yardım etmek için senin paranı kullandım. Kendi paramı değil. Bu senin fikirlerine daha mı uygun?"

"Buna ihtiyacım yoktu," dedi yumuşak bir sesle. "Ve tüm soyluların böyle olduğunu sanmıyorum. Sadece çoğu."

"Sultana neden yalan söyledin?" Aysel aynı yumuşaklıkla sordu. *Lütfen. Yalvardı. Kendini korumak için olduğunu söyle.* Ne olduğunu bile bilmeden sırrını saklamak için yalan söylemiş olsaydı ne yapacağını bilmiyordu.

"Bilmiyorum." Ellerini indirdi ve botlarını çevreleyen çamura baktı.

"Bu tür davranışlarla beni kendine borçlu kılamazsın." Evet, yapabiliirdi ama hem ona borcunu nasıl ödeyeceğini hem de emirlerine nasıl uyacağını bilmiyordu.

"Neden korktun?" Ona bakmak için başını çevirdi. Tuvaldeki boşluklardan süzülen bir ışık gözlerini kesiyor, altın rengini aydınlatıyor ve karanlık çizgileri vurguluyordu. Duygularını yüzüne yansıttığını düşünmemişti ama anlaşılan, sırlarının açığa çıkmak üzere olduğuna inandığında onun görebileceği kadarına sahipti.

"Eğer hapisteysem ya da celladın merhametine kalmışsam ailemi koruyamam, değil mi?" Bu bir yalan değildi ama gerçek de değildi.

"Yaptığın şey gerçekten bu mu? Aileni korumak mı? Bunu yapabilirim. Adamlarım onları güvende tutacak," dedi bir parça sempati ile. Ugh. Özverili asalet. Mathei, Bashir'e tapılacak biri derdi.

"Çok . Bunu ben bile görebiliyorum. Şu bak. Az önce neredeyse uyumana izin vermeyi teklif edecektim.

Yorgunluktan yana doğru çöktü," diye suçladı Aysel. Sanki bank sıcakmış gibi çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve o da öyle yaptı, ona baktı, kollarını kavuşturdu, kaşlarını çatı.

"Sultan size bir mesaj iletmemi istiyor." Gözleri kısıldı, sesi sertleşti ve birkaç dakika önce olmadığı kadar otorite ve emirle doldu. "Ailenizi ziyaret etmekle ilgili olarak kendinizi kamp ve sarayla sınırlandıracaksınız. Şehrinde suikastçı avlamayacak ya da Tamar'ın herhangi bir vatandaşını taciz etmeyeceksin."

"Tacizi tanımla."

"Casusluk yok, hırsızlık yok, halka açık olmayan yerlere girmek yok. Ve bana bu tanımlı uygun gördüğüm şekilde genişletme yetkisi verildi," dedi kendisine yakışmayan bir tehditle.

"Ve sen benim bunları yapmama engel mi olacaksın?" Aysel inanmazlıkla ağızını büktü.

"Ben ya da adamlarım." Ne güven ama.

"Tsk. Beni yakalamaya yaklaşan tek kişi sensin.

Adamlarınızın hiç şansı yok." Adamın ifadesindeki hızlı zevk parıltısını kaçırmadı ve hoşuna gitti. "Ve bahse girerim bunu bir daha yapamazsın."

"Hayır mı?" Ses tonuna güven veren bir mizah vardı. Etraflarındaki toprakta bir güç dalgası dalgalanıp endişe verici bir şekilde yer değiştirdiğinde Aysel ciyakladı.

Tökezledi, kendini Bashir'e doğru tuttu, elleri Bashir'in karnının düz, kaslı düzlemine bastırdı.

Kollarını ellerinin arasına aldı ve ona neredeyse dizlerini büken yavaş, yarı taraflı bir gülümseme verdi. "Yakaladım seni," diye mırıldandı.

"Hilekâr," dedi Aysel, biraz soluk soluğa, bakışları onun ağızına kilitlenmişti. "Biraz," diye itiraf etti, sesinde dikkati dağılmış bir ton vardı. Aysel'in istediği

Ona tırmanacak, kollarını boynuna, bacaklarını kalçalarına dolayacak ve içinde uyandırdığı muhtaçlık hissi kadar onu öpecekti. "Ve senin bir bataklıkta uyuma düşüncenden hoşlanmıyorum," diye ekledi, elleri kollarının etrafında bir parça sıkılışp onu bir kat daha yaklaştırdı. Adamın sözleriyle fark etti ki, adamın yaptığı şey barınağının altındaki toprağı yukarı kaldırmaktı, böylece etrafındaki araziye kıyasla artık çökük değildi.

"Teşekkür ." Hiç olmadığı kadar utangaçtı ve bu onu onu öpmeye çalışmaktan alıkoyan tek . Olmaması gereken birinden hiç bu kadar öfkeyle etkilenmemiştir.

"Rica ederim." Sesi çakıl taşlarıyla doluydu, gözlerinde büyümlü bir parıltı vardı, elleri sıcaktı ve kızın kollarına hükmediyordu. Kaybolmuştu. Tekerlek ona yardım etsin. Kızın parmakları adamın karnına doğru büküldü ve adam keskin bir nefes alarak onu kendine doğru çekti ve eğilirken parmak uçlarına kadar kaldırdı.

"Komutan?" diye seslendi bir erkek sesi dışarıdan ama yakınlardan. Soğuk Aysel'in bedeninde bir his patladı ve ondan sarsak bir adım uzaklaştı. Beşir yavaşça gözlerini kırıştırdı ve şaşkınlıkla arkasındaki tuvale, sesin geldiği yöne baktı.

"Seni burada bulmasını mı istiyorsun?" diye sordu Aysel. Kadına geri dönen his ona da ulaştı ve başını sallarken bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bu bir daha olamaz," dedi kesin bir ifadeyle,

ve sığınağın arka duvarını, sesin geldiği yönün tersini işaret etti.

"Hayır," diye kabul etti ve ondan uzaklaştı.

"Seninle saraya dönüyorum. Ve dinlen, Öküz." Aysel sahte bir gülümseme takındı. "Buna ihtiyacın olacak."

Bir an için sırtı ona dönük durdu, bir eli ensesindeydi, diğer eli ise bir avuç tuvali tutuyordu.

"Komutan Ayan!" ses tekrar geldi, bu sefer daha yüksek ve daha yakındı. Beşir bir küfür savurdu ve brandayı kenara itip yağmura doğru eğildi.

Aysel paletin üzerine sırt üstü uzandı ve kolunu gözlerinin üzerine koydu. Mathei, akılsız bir ahmak olduğu için ona saraydan gülerek kovacaktı. Ve o da bunu hak edecekti. Yapması gereken her şeyi engellemekle görevlendirilen adamı öpmek istiyordu. Aysel inledi. Bu bir daha olmayacaktı.

OceanofPDF.com

DOKUZ

AYSEL, güneş doğmadan birkaç işaret önce güve yeniği battaniyelerinin biraz daha az soğuk kozasından çıktı. Evin kenarına oturdu. sersemlemiş, susamış ve sinirli bir halde yatıyordu. Kendine uyanması için birkaç dakika verirken, Bashir'in olduğu sıcaklık cehenneminin yanında uyandığını hayal ederek kendini eğlendirdi. Onun yanında olmaması en iyisiydi, yoksa hiçbir şeyin onu onun yanından ve sıcaklığından uzaklaştırabileceğinden şüpheliydi.

Karmakarışık buklelerini parmaklarıyla taradı ve dağınık bir örgü haline getirdi. Annesi Aysel'in saçlarını terbiye etmenin tüm sırlarını biliyordu ama Sarkum'dayken saçlarını daha sık örüyordu. Narfour'da pek çok kadının saçlarını açık bıraktığını fark etmişti. Belki de Sadrazam'ın malikânesini aramaya zavallı buklelerine örgülerden bir mola verdirebilirdi.

Botlarını giydikten sonra koşum takımına sarındı ve kılıçlarının kılıflarında olup olmadığını kontrol etti. Avlanma vakti gelmişti ve hayalindeki hiçbir yatak arkadaşı onu bundan kurtaramayacaktı.

Aysel bir hamlede kendini ayağa kaldırdı ve sığınaktan dışarı çıktı. Soğuk ve ıslak havanın esintisi duyularının keskinleşmesine yardımcı oldu ve onu uykunun sersemliğinden tamamen çıkardı. Sığınağın dışında duran muhafız onun aniden ortaya çıkmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Aysel içinden Beşir'e lanet okudu.

"Ayağa kalkmak için geç bir saat," diye alay etti muhafız. Madem o nahoş davranacaktı, o zaman Aysel de aynı şekilde karşılık verecekti. Aysel ellerini düşük karnının üzerine bastırdı ve biraz öne eğildi.

"Sıkışmış bir domuz gibi kan kaybediyorum," diye feryat etti. "Sadece ihtiyacım var-"

Başını şiddetle salladı ve kampın uzak ucunda kazılmış olan çukur tuvaletleri işaret etti. Tuvaletlere doğru ilerlemeye başladığında onu takip etmedi ve güvenli bir şekilde yoldan sapabileceği anda da saptı. Beşir ve muhafızının, kızın regl dönemini tedavi etmesi gerektiği ve bunu hazmedemediği için onu kaybettiğini aralarında geçen konuşmayı görmek eğlenceli olabilirdi.

Aysel karanlık ve sessiz kampın içinden geçip tepeden pınara doğru tırmanırken sıırıttı. Kış yağmurundan kalan bulutlar ona hizmet ediyordu

ay ışığının hareketlerini vurgulamasını engelliyordu. Aşağıya doğru daha iyi bir görüş açısı elde etmek için tepenin yükselişine doğru yürümeyi ve sırtta ya da en azından yakınında yürümeyi planladı. Bu durumda, ışık eksikliği ona engel olacaktı.

Tırmanış bitmek bilmiyordu, kesmek için uygun olduğunu düşündüğü bir noktaya ulaştığında baldırları ve dizardı kırışları ağrıyor ve işe yaramıyordu.

karşısında. Aysel soluklanmak için oturdu, tepeden aşağıya ve şehre baktı.

Büyücü küreleri sokaklarda süzülüyor, gün ışığı yaklaştıkça soluyorlardı.

Ertesi akşam onları koruyan Işık Getiren tarafından yenileneceklerdi.

Bazı pencereler aydınlatılmıştı, bu yüzden şehir, nabız noktalarından, titreyen alevlerden ve titreşen kürelerden oluşan garip bir harita gibi yüzlerce ışık noktasından oluşuyordu. Çok güzeldi ve onun ötesinde, bulutların arasından süzülen loş ay ışığıyla parlayan denizin siyah genişliği bir tezat oluşturuyordu.

Bazı insanlar bu manzara gibi şeyleri umursamadan oturup izleme lüksüne sahipti. O hiç bunu yapabilecek miydi? Belki yaşlandığında ve Sultan ile Makram gibi insanlar dünyayı yeniden şekillendirdiğinde. Onun gibi büyücüler ve Mathei gibi insanlar için daha sıcak bir yer olabilirdi. Belki sonunda uyarlardı.

Ayağa kalktı ve tepenin yamacında ilerlemeye başladı; gökyüzünde silüetinin görünmeyeceği kadar yamacın aşağısında, ama tepenin büyük kısmı altında kalacak kadar da yüksekteydi. Bir noktada bir tilki tepeden aşağıya doğru fırladı, çöplerin arasında avlanmak için şehre doğru yol alıyordu ya da sadece onun yolundan çekiliyordu.

Her birkaç yüz adımda bir durup çömeliyor, dinliyor ve izliyordu. Bu yükseklikteki zemin ve don bitkilerin ve taşların üzerine yerleşmişti, bu yüzden ayağı zayıftı ve bu da ilerlemesini yavaşlatıyordu.

Ayın çeyrek işareti görüldükten sonra takip edildiğini anlamıştı. Gece havası sesleri iyi taşırdı ve ilk ipucu hafif bir tıkırtı olmuştu.

Kayalar birbirine çarpıyordu. Bakmadı, onlara izin vermesine gerek yoktu.

onların farkında olduğunu biliyordu. Aysel onların kimliği üzerine kafa yorarken, gücünün iplerini bir pelerin gibi etrafına örmeye başladı, onları en geçici ipek katmanları gibi ince ince kendi üzerine gerdi.

Soldur.

Kalın bir bulut kümesi ay ışığını daha da kararttığında patikadan çıktı.

Aysel iki adım attı ve ölü otların arasına karnının üzerine düştü. Kışın ıslaklığı her şeyi yere eğmişti, bu yüzden yamaçta saklanacak hiçbir yer yoktu. Bu aynı zamanda seçtiği noktanın

diğerlerinden daha kötü. Yamaçtaki tek çalılık alana saklansaydı her şey çok açık olurdu. Patikadan fazla uzaklaşmaya ya da yön değiştirerek takipçisinin dikkatini çekme riskine girmeye cesaret edemedi. Sınırları içinde çalıştığında büyüü onu iyi saklıyordu.

Zaman kalbinin yavaş atışlarıyla geçti ve nefes alış verişine konsantre oldu, yavaş, ölçülü ve sessiz tuttu, ellerini iki yanındaki donmuş zemine bastırdı, böylece gerekirse kendini hızla yukarı itebilirdi. Bir ayak sesi duyana kadar bir ömür geçti, çimlerin üzerinde bir çizme sıyrığı ve başını dikkatlice sese doğru çevirdi. Işık ondan yana değildi. Sadece ayaklarını dikkatle yerleştirerek hareket eden bir adamın karanlık silueti vardı. Adam birkaç yüz adım ötedeydi ve Aysel bir yandan büyüünü yenilerken bir yandan da adamın ilerleyişini izliyor, kendini çimenlerin arasında kaybolurken hayal ediyordu, öyle ki adam ona baksa bir camın arkasından bakıyor gibi olacaktı.

Adam yaklaşırken kalbinin atışını yavaşlatacak ya da kuruyan ağzını ıslatacak bir büyü yoktu. En azından onun için. Artık onu gözden kaybettiğinin farkındaydı, her birkaç adımda bir durup başını hesaplı bir şekilde çevirerek yamacı inceliyor, dinliyordu. Her kimse, bu tür şeyleri daha önce de yapmıştı. Ne panikledi ne de hızını değiştirdi. Kadının muhtemelen saklandığını ya da kendisini takip ettiğini biliyordu.

Aysel'in elleri büküldü, bıçaklarını çekmeye hazırды, kaşınıyordu. Bu suikastçılardan biri olmalıydı, belki de onunla uğraşmak için geride bıraktıkları biri.

ailenin geri kalanı saraya taşındı. Yalnız olması, arkadaşlarının ailesini saraya kadar takip ettiğini gösteriyordu. Aciliyet onu Kasları zıplıyor. Ailesinin peşinde bir sürü adam olabilecekken, bu yamaçta tek bir adamdan saklanmamalıydı. Ama kendini hareketsizliğe alıştırdı. Bu adamı şimdi terk etmek hata olurdu.

Aysel'in elleri donmuş zemine karşı soğuktu ve ağrımaya başlamıştı. Bilinçli bir yavaşlıkla hareket etti, kollarını yere bastırdı ve ellerini dikkatlice kollarının içine çekti. Sonra kollarını göğsünün altına almak için ileri geri sallayarak yer değiştirdi. Soğuk ve uyuşuk olurlarsa kılıçlarını tutmakta zorlanacaktı. Ve eğer adam Mirza'nın katillerinden biriyse, o zaman kalitesiz bıçak işçiliği bir sorun olabilirdi.

Aysel'den sadece birkaç vücut boyu uzakta durdu. Aysel büyüünü sıkılaştırdı, zihinsel olarak arzusunu daha hızlı zikretti. *Sön. Sön.* Yüzünü yere doğru çevirdi, ay ışığı koyu renk saçlarını yüzünden daha az vurguluyordu. Adam büyüktü. Bu, en azından onun durumunda, çoğu erkek için kullanılabilecek bir tanımlamaydı. Onun kadar uzun ve geniş olmasa da

Beşir, Aysel'den çok güçlü olacak kadar iri ve uzun boyluydu. Onunla dövüşmek zorunda kalırsa, bunu çabucak bitirmesi gerekecekti yoksa onun gücüne dayanamayacaktı.

Kalbinin hızlı atışıyla birlikte içinden enerji fışkırdı ve kendini sabitlemeye çalıştı.

Birkaç adım daha attı ve durdu, neredeyse Aysel'le hizaya gelmişti. Aysel havadan küçük yudumlar aldı, kıpırdamadan durdu. yapabiliyordu. Büyüsü onu daha yakın aramalardan kurtarmıştı ama ay ışığında yüzüstü yatmıyordu.

Adam çömeldi ve Aysel neredeyse yüksek sesle küfredecekti. Adam keskin bir kelime fısıldadı ve Aysel'in umutları bıçağın ucunda söndü.

Soluk, titreşen ışık onun üzerinde patladı ve Aysel gözlerini kapattı. Tekerleğin lanetlediği ateş büyücüleri ve onların

lanet küreleri. "Vay, vay, vay."

Aysel ona bakmak için başını kaldırdı ve soldurma büyüsünü bıraktı. Asıl sorun, onun sadece bir Aval, bir Lightbringer, tüm ateş büyücülerinin en az güçlüsü olup olmadığını bilmemesiydi.

Zayıf büyülerden oluşan küçük cephaneliklerini kullanmak için kelimeler ya da bir Ateş Fırtınası, bir Sival gibi daha güçlü bir şey. Aysel her zaman bir ateş topu tarafından Çark'tan atılmayacağını ummuştu.

Ona baktığında bir katil olduğunu anladı. Simsiyah bir kaftan ve salvar giymişti, çizimleri de boyalı siyah deriydi. Kimse giymezdi, Altıncı Ev'le olan ilişkisi nedeniyle uğursuz sayılırdı. Tabii ki mesleğiniz cinayet etrafında dönüyorsa bunun dışında. O zaman siyah tamamen uygundu.

Daha anlamlı olan ise kalçasındaki kılıçtı. Al-Nimas'ta saray tarafından istihdam edilen katillerin hepsi kabzasında damgalı altın madalyon bulunan bir yatağan taşıyordu. Onun ışığı bu damgayı parlatıyor, Rahal armasını kabartıyordu. Aysel çömelmek için ayağa kalktı.

"En küçük Attiyeh." Sanki çok zekice bir şaka yapmış gibi sırıttı.

Aysel gözlerini devirdi. "Arkadaşların beni avlamak için seni seçtiyse, en küçük katil sen olduğun olmalı?" dedi. Sırıltısı kaşlarını çatmasına dönüştü. Aysel yükseldi.

"Sarayda sana Küçük Tilki dediklerini duydum."

Bu söylenti, Tarık'ın uzun akıl hocalığı yaptığı kıza taktığı sevgi dolu lakap olan Kit'i duyan biri tarafından çıkarılmıştı. Aysel her iki lakabı da umursamadı, tilkiler küçük ve zekiydi ve o

onların bazı özelliklerini paylaştığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Şu anda sağlıklı bir zekâ dozunu kullanabilirdi.

"Mirza'nın katiline Işık Getirenleri getirdiklerini fark etmemiştim," dedi Aysel kayıtsızca. Eğer bir Aval olmasaydı, ateş büyücüsü gururu bu hatanın düzeltilmeden kalmasına izin vermezdi. Gülümsedi. Aysel sorusunu yanıtladığından tam olarak emin değildi.

"Herkesin ışığa ihtiyacı vardır."

"Peki, bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu teslimiyetle. Çömeldiği yerden kalkarak kıkırdadı. Sadece uzun boylu değildi, aynı zamanda ondan yokuş yukarıdaydı ve bu avantaj onu rahatsız ediyordu.

"Sadece akşam gezintisi için dışarıdayım. Sadece çimlerde bir yılan sesi duyduğumu sandım. Ya da bir tilki."

"Anlıyorum." Yani onu öldürmeye değil, sadece takip etmeye gitmişti. Ama Katil casus değildi. Muhtemelen kısa çubuğu çekmiş ve gözlem görevine verilmişti. Birisi ölmek üzere işaretlenmişti ve eğer tahmin ederse, bu kişi babasıydı. Belki de babasının mirasını devralacak ve muhtemelen Makram'ın isyanında babasının dizginlerini eline alacak olan erkek kardeşiydi.

"Peki ya o tilki yoluna devam etmeye karar verirse?" diye sordu.

"Elbette." Onu gezintiye davet edercesine elini uzattı. Ama onun gitmesine ve babasını katillerden biriyle karşılaştığı konusunda uyarmasına izin veremezdi. Bunu biliyordu, tıpkı onun gitmesine izin vermeyi ve yoldaşlarını onlardan haberdar olduğu konusunda uyarmayı göze alamayacağı gibi. Onunla dövüşüp kazansa bile, ortalıkta babasını kızdıracak bir ceset bırakmak istemiyordu.

Sultana ve babası ve annesi için zorluklara neden olur. Ya da Bashir.

Bashir'i düşünmek aklına yarım yamalak bir plan getirdi...

"Peki o zaman, iyi geceler." Aysel tepeden aşağı döndü. Kampa doğru ilerledi, sırtındaki ve kollarındaki deri onun bakışlarının hissiyle ürperiyordu ve bedeni, o dönmeden önce ona saldırabilecek kadar yakında olduğunun farkındaydı. Ama saldırmadı.

Yine de onu belli bir mesafeden takip ediyordu. Kendisini öldürmeye çalışacağından kesinlikle emin ve bunu saklamaya da çalışmayan biri tarafından takip edilme hissi yeni ve mide bulandırıcı bir duyguydu. Ona yeterince yol vermişti, özellikle de büyüsünün ona hız ve çeviklik kazandıracağı kayalık, engebeli bir yamaçta onu geride bırakabilirdi. Ama ondan daha hızlı koşmak istemiyordu. Onu, karar verirse uyurabileceği kadar uzakta ama tuzağına çekebileceği kadar da yakında tutmak istiyordu. En azından bunun bir tuzak olmasını umuyordu. Bu bir tuzaktı.

Tuzak olması gereken taraf rolünün farkında değilken tuzak kurmak zordur.

Aysel kamptan şehre giden geniş yolu geçti. Bu Yol çok uzundu; kesinlikle sabrı tükenecek ve kadın hedefine varmadan çok önce saldıracaktı. Yamacı yeterince aşmıştı ki Kamptaki çevre muhafızlarının görüş alanı dışında yolu geçti. Diğer taraftaki yamaç onu saraya çok yaklaştıracaktı, birkaç sokağı geçip tepeye . Aysel katilini en iyi nasıl koruyabileceğini düşündü. bir kavgaya dönüşmeden odaklanmak. Sarayın kapılarını gördüğü anda geri dönüp kaçacaktı ve onu o kadar uzağa götürebilse bile girişteki iki muhafızın onu yakalamaya yeteceğini sanmıyordu. Yani. Zar zor yapabildiği bir büyüü denemek zorunda kalacaktı. Aysel bunu daha önce iki kez başarmıştı ama güvendeydi, konsantre olabiliyordu ve özneyi görebiliyordu.

Denemeye değerdi. Aysel etrafına bakındı ve tepenin aşağısında, solunda kıştan kurumuş bir çalı gördü. Oraya doğru ilerledi, sonra kaftanını yukarı kaldırıp salvarını çizmelerinin üstüne doğru iterken kıpırdanma gösterisi yaptı. Çömeldi. Katil'in yamaçtaki karanlık şeklini seçebiliyordu. Adam durmuştu.

Aysel homurdandı. Eğer bir suikastçı olsaydı...şey. Öldürmeye çalıştığı biri olsaydı, salvarları ayak bileklerindeyken bunu yapmaktan hiç çekinmezdi. Çömelmeye devam etse de bu düşünceyle kendi ayaklarını yukarı doğru salladı. Eğer ona saldırırsa, kıyafetlerinin üzerinde olmasını istiyordu.

Aysel gözlerini kapadı ve gücü üzerindeki hakimiyetini serbest bıraktı, ama sadece kemiklerine ve en önemli kısmı olan sesine işlemesine izin verecek kadar. Beşir'i göremiyordu ama gözünün önüne getirebiliyordu; alnındaki ve burnundaki çillerin solukluğu, gözlerinin tam altın rengi, koyu çizgileri... vücudunun onunkine karşı verdiği his, güçlü ve sıcak. Kollarındaki elleri, ağzının sadece bir tarafıyla gülümseyebildiği için için yanan şekli, geniş omuzlarının ve sırtının altındaki şekli Kaftanını.

"Öküz" -kendi adını fısıldayarak onu daha da etkilemeye çalıştı- "bir katil var. Onu saray yolundaki ilk tepeye götürebilirim. Ateş büyücüsü."

Eğer büyü işe yararsa, onu sanki tam karşısında konuşuyormuş gibi duyacaktı. Duymazsa ya da onu görmezden gelirse, saraya giden yol

çok yalnız olacaktı. Ve eğer onu görmezden gelirse, ertesi gün çıtır çıtır kalıntılarına rastlayacak kişinin o olmasını umuyordu.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Aysel gözlerini açtı ve kaşlarını çattı. Katil şimdi çömeldiği yerin hemen durmuş, tepeden topladığı uzun bir ölü ot parçasını tembelce çiğniyordu. Büyüye o kadar konsantre olmuştu ki adamın yaklaştığını duymamıştı. Ayağa kalktı, sonra vertigo ona saldırıp dünyayı döndürdüğünde neredeyse tepeden aşağı yuvarlanıyordu.

Çok fazla. Çok fazla güç kullanmıştı. Aptal kız.

"İşemeyi daha az sıkıcı hale getiriyor."

"Her zaman pantolonun üzerindeyken mi işersin?" Dişlerini gösterdi, çim bıçağının etrafında kenetlendi. Eli kılıcının kabzasına gitti. Adam yeterince yakındaydı ve kadının da dengesi bozulmuştu, tek yapması gereken kılıcını bir kavis çizerek açmaktı ve kılıcı kadının göğsünü boydan boya yaracaktı.

Aysel ona ters ters baktı ve o da gerilerek kılıcını çekti. Aysel sıçradı, yanlara doğru keserek tepeden aşağı indi. Kendini yuvarlanmaya bıraktı, ayaklarını altına almak için bir kez takla attı ve koşmaya başladı. İçgüdüleri tüm gücünü hıza vermeye ama onu kaybetmek istemiyordu. Ve içgüdüleri ona gülüyordu. Tepeden aşağı inene kadar onlarla savaşmak zorunda kaldı, kendisini yukarı çekmeye zorladı, böylece onu görüş alanında tutmasına izin verdi.

Yanındaki tepede ateş patladı ve Aysel şok içinde ona baktı. Birincisi, belli ki o sadece bir Aval değildi ve ikincisi, ne tür bir Bir embesil, muhafızlarla dolu bir saraya bakan bir tepeye ateş atar mı? Neredeyse davasına yardım ettiği için ona teşekkür edecekti ama vazgeçti. Ateş büyücüsü gururu. Her zaman en büyük zayıflıkları olmuştur. Ya da belki sadece koşmaktan nefret ediyor ve işleri çabucak bitirmeyi umuyordu.

Tepe aniden kırık bir kayalıkla sona erdi ve Aysel kendini kenardan fırlattı, bir kez takla attı ve tabanındaki yola indi. Büyüsü onu hafif tutuyordu, bu yüzden inişlerini zar zor hissediyordu. İki sıra halinde Saray yoluna ulaşmadan önce geçmesi gereken evler ve daha küçük bir sokak vardı. Bir ara sokağa doğru koştu ve bir evin koruyucu gölgesine girdiğinde arkasına baktı. Katil uçuşunun daha az dikleştiği sağ tarafa doğru koşmuş ve kaygan çamurdan aşağı kayarak yamacı yanlamasına alıyordu. Zıpladı, onun yeteneklerine sahip olmayan biri için oldukça zarif bir iniş yaptı ve tekrar koşmaya başladı. Aysel ara sokaktan çıktığında sağa doğru kaçarak yan yoldan yukarı doğru koşmaya başladı. ve onu tekrar gördüm.

Başka bir sokaktan geçerken ayağı bir kereste yığınınına takıldı, kaval kemiği kırıldı ve karnının üzerine düşerek ellerini ve çenesini taşlara sürttü. "Lanet olsun." Sendeleyerek ayağa kalktı ve adam tam arkasındaki sokak ağzında belirdiğinde acı dolu bir koşuya başladı. Çok yakındı. Onun bu kadar yakın olmasını istemiyordu. Başının yanındaki duvarda ateş patladı.

"Bilerek mi kaçırıyorsun?" diye omzunun üzerinden seslendi. Adam eğlence aktivitelerine atıfta bulunan kötü bir küfürle cevap verince Aysel diliyle öğüt veriyordu, tabii ki kendi kendine. Annesi ona her zaman çirkin isim takan insanların çirkin insanlar olduğunu söylerdi. Dilara genellikle bu konuda haklıydı.

Ara sokaktan çıkıp saray yoluna döndüğünde Aysel'in ayakları neredeyse tekrar altından kayacaktı ve yukarıdaki binanın çatısından damlayan suyun kaldırım taşları üzerinde kayganlaştırdığı bir noktaya çarptı. Kendini ellerinin üzerinde yakaladı ve koşmaya başladı.

Katil aynı noktaya çarptı ve sertçe yan tarafına düşerek bir küfür daha savurdu. Aysel hem onu kışkırtmak hem de artan gerginliğinin bir kısmını boşaltmak için güldü. Çok gergin olmak zaman işe yaramazdı. Eğer büyüsü başarısız olursa ve onu karşılayacak kimse olmazsa, yedek bir planı yoktu. Daha hızlı koşmak dışında. Ne yazık ki, göremediği bir insana, çok az bildiği bir büyüü yapmaya kalkışmak rezervinin büyük bir kısmına mal olmuştu ve bir büyücünün rezervleri sonsuz değildi. Onunki bile.

Tepe hatırladığından daha dikti. Onun hızı yavaşladı ve katil kazandı, çünkü daha uzun bacakları ve yapmaması gereken bir büyü yüzünden tükenmemiş bir vücudu vardı. Onun açığa çıkan gücünün sıcaklığını hissedebiliyordu.

Aysel'in sırtında gittikçe güçleniyordu ve o da daha sert itti, ciğerleri sanki onu ateşe vermiş gibi yanıyordu, kaval kemiği ara keresteye takıldığı yerden ağrıyordu. Tam tepe düzleşirken ona doğru ve Aysel kaçarak onun elinden kurtuldu, ama bacakları onu yüzüstü bıraktı ve sırtüstü düştü, kılıçları omurgasına çarptı ve nefesi kesildi.

Aysel sersemlemiş ve nefessiz bir şekilde yatıyordu, sanki bir at arabası çarpmış ve yolda bırakılmış gibiydi.

"Koşmaktan nefret ediyorum," diye hırladı ona doğru yürürken. Elini geri çekti ve sanki tüm kolu bir meşaleymiş gibi derisinin üzerinde ateş parladı. Aysel yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalışarak bıçaklarından birine uzandı. Her santimi yorgunluktan yanıyordu ama buna rağmen savaştı ve bıçağını çekti.

kılıcını beceriksizce ona doğru savurdu. Adam kılıcından için sallanmaya bile gerek duymadı ve Aysel diğer kılıcını çekerken zorlukla nefes alarak onunla yüzleşti.

Hikayeler duymuştu. Chara'a'nın diğer büyücülerden büyü çekebildiğini söylüyorlardı. Mathei ona bunu kendi Hanelerinden büyücülerden de yapabildiklerini söylemişti. Belki de katil Beşinci ve kendisi Birinci Haneden olsa bile ondan güç alabilmesi için küçük bir şans vardı.

Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi denemek için yeterince iyi bir zaman gibi görünüyordu. Aysel ona doğru hamle yaptı, kılıcını onun yan tarafına doğru savurdu

Ateşle silahlanmıştı ve yine kaçtı, boştaki eliyle kılıcını çekti. O kısa duraksamayı sihriyle uzanmak için kullandı ve onu çevrelemek için havayı çağırdığı gibi onunkini de çağırdı. Sıcak, yakıcı, ağır bir iplik

Sihir, onunkinin içinden geçip savruluyor ve kırbaçlanıyordu. Aysel acıya karşı dişlerini sıktı. Acımaması gerekiyordu, değil mi?

Kolundaki alev söndü ve sanki başka birinin gibi ona baktı. Aysel büyüsunü daha sert çekti.

Sonra da çaldıklarını kaçışını hızlandırmak için . Bu da başka bir hata olduğunu kanıtladı çünkü gücü ve ısısı, ateş toplarıyla aynı güçte ona doğru geldi. Zihninde ve kendi gücüne karşı ışıklar ve ateş patladı.

Aysel acıdan bir anlığına kör olmuş bir halde sendeleyerek geri döndü. Adamın sadece bulanık şeklini gördü ve kılıcının geniş bir hamlesinin önünden dönmeyi başardı, bu sırada dengesini kaybederek geriye doğru düştü. Kılıcın ucu omzunda ve köprücük kemiğinde bir kesik açtı.

Neredeyse boğazından. O kadar sert düştü ki kılıcı sağ elinden fırladı.

Aysel yüzüstü dönerek kılıcı yakalamaya çalıştı ama kılıç tepeden aşağıya doğru kayarak ulaşamayacağı bir yere gitti.

Katil kaburgalarına öyle sert bir tekme attı ki onu ters çevirdi. Aysel bir topun içine kıvrıldı, öksürüyor, nefes nefese kalıyordu.

"Kıpırdama, seni küçük sürtük."

"Git 'tan atla," diye yanıtladı Aysel kinle, çünkü Kibarlık hayatını kurtarmayacaktı. Elleri ve dizleri üzerine çökmeyi başardı, ancak en azından birinin kırıldığından emin olduğu için bir kolunu kaburgalarına dolamıştı. Görüşünde hâlâ ışıklar patlıyordu ve her tarafı yanmış gibi hissediyordu. Aldığı her nefes erimiş bir sıcaklıktı.

"Önce sen." Bir elindeki kılıcı kadının sırtına saplamak için kaldırdı. Sonra bir hava kırbacı ve bir *gümbürtü* geldi.

Aysel yukarı baktı. Biri daha katı, diğeri hayaleti gibi olan ikiz görüntüleri kılıcı yavaşça indirdi. Aysel gözlerini kırptırdı ve görüşü yeterince açıldı, böylece iki görüntü oldu, yüzünde şaşkın bir ifade . Sonra öksürüğe boğuldu ve önünde diz çöktü. Kılıcı taşa çarptı ve Aysel kılıcı kapıp ondan uzaklaşmak için tekmeledi. Gücünü çekmeye çalışarak onu öldürmüş müydü? Nedense bu onu dehşete düşürmüştü.

Elleri yanlarına düştü, sonra da yüzüstü taşın üzerine düştü. Aysel kalçalarının üzerine oturmuş, ona bakıyordu.

Adam hareket etmedi. Sırt üstü yere yığıldı ve gözlerini kapattı, bir elinde onun kılıcı, diğesinde kendi kılıcı vardı. Aysel'in başı zonkluyor, boğazı kuruyordu. Gülmeye başladı ama sonra kaburgalarını tuttu ve acı dolu sığ öksürüklere teslim oldu. Gözlerini açtı.

Bashir onun üzerinde duruyordu, elinde arbalet, başı eğikti, böylece yüzü onunkinin üzerindeydi. Ondan çok daha yukarıda. Aysel yeniden kıkırdamaya başladı ve Beşir'in zaten öfkeli olan bakışları magmanın tehditkâr sıcaklığına büründü. Aysel bütün gece arak içmiş gibi düzgün düşünemiyordu, vücudu uğultulu bir enerji ve köpüren bir dehşetle doluydu ve kıkırdaması durduğunda ona sadece sessizce .

"Bunun neresi komik?" diye gürledi ve Aysel altındaki toprağın kaydığını hissettiğinden emindi.

"Bahse girerim kılıçlarımı çaldığımda bir arbaletin olmasını dilerdin. Beni arenanın çatısından vurabilirdin," diye geveledi, sonra tekrar kıkırdamaya başladı, sonra kaburgalarındaki acı yüzünden gözlerinden yaşlar süzüldü ve yan tarafına yuvarlanıp biraz fazla hıçkırık gibi gelen bir nefes çekerek ondan uzaklaştı. Kafası gitmişti ve Aysel buz banyosundan yeni çıkmış gibi titremeye başladı.

Beşir omzunun üzerinden, "Onu buradan çıkarın," dedi. "Ve bana bir battaniye getir." Onun yanına çömeldi ve yaylı tüfeği adamlarından birine verdi.

Katil'in cesedini almaya giderken Aysel'in arkasından geçen adamlar.

"Oturabilir misin?" Katil'in yatağanını ondan aldı ve ilkine katılan başka bir adama verdi. Adamlar ölü adamı kendisinden uzaklaştırıp kaldırarak saraya giden yolda sürüklerken Aysel bakmadı.

"Ben burada kalacağım." Aysel yine de kendini yarı donmuş hissediyordu. "yürüyüp gideceğim." Yanağındaki gözyaşı izlerini sildi.

"Mmhmm." Beşir iki parmağını kaftanında Katil'in bıçağıyla onu kestiği yırtığın içine soktu.

Adam yarayı kurcalayıp yırtılmış eti çimdiklediğinde, kadın adamın eline tokat attı. Vücudu acıyla cızırdadı. "Kes ." Ayağa kalktı ve başını kavradı, çünkü başının içinde bir ağrı vardı.

Değerlendirmesine bir an ara verdi, sonra büyük elini göğüs kafesine koydu ve başparmağını kaburgalarına sapladı. Aysel acı içinde homurdandı ve

iki eliyle göğsüne bastırdı ve darbe almadı. "Sadece morarmış." Sesi rahatlamış gibiydi. Tepeden adamlarının katili sürüklediği yere baktı, eli hâlâ katilin kaburgalarına dayanıyordu.

Aysel elini çekmeye zorladı çünkü hâlâ aklı başında değildi ve dokunması, içine çökmek istemesine neden oluyordu. "Beni dürtmeyi *bırak*, Öküz."

Elini bırakarak ters ters baktı.

Bir muhafız yanlarına yaklaştı ve elindeki battaniyeyi Beşir'e verdi.

"Yaşlı Attiyeh ve ailesini kontrol etmesi için Teğmen Terzi'yi gönderin."

Beşir emretti. Muhafız kalbine bir yumruk indirdi ve tepeye doğru tırmandı. Beşir öne doğru sallandı, bir dizini taşlara dayadı ve battaniyeyi Aysel'in etrafında salladı. Bakışlarını Beşir'in yüzüne kaldırdı ve onun sert bakışlarıyla karşılaştı.

"Bana seni yakalamaya bu kadar yaklaşan tek kişinin ben olduğumu söylemiştin. O katil çok yakın görünüyordu."

"Her şey kontrolüm altındaydı," dedi Aysel. Buna inandığından ya da inanacağını düşündüğünden değil, müdahalesi için o kadar minnettardı ki, ona yüksek sesle teşekkür ederse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağını biliyordu.

Battaniyeye elleri titriyordu. İster diğer adamın büyüsunü çekmeye yönelik olağanüstü başarısız girişimi, ister kendi büyüsunün harcanması, isterse de Neredeyse ölmek üzere olduğu için basit bir şok, Aysel bilmiyordu.

"Biliyorum." Ona tekrar baktığında gözlerindeki büyüsunün titrediğini, öfkesinin ya da başka bir duygunun açığa çıktığını görebiliyordu. Belki de haklı bir öfke. Altın ışık şakaklarında ve yanaklarında pürüzlü çizgiler çiziyordu, sanki gücü onu parçalara ayırıyordu, tıpkı altındaki erimiş toprağı gösteren bir depresyon gibi. Birinin serbest bırakılmış büyüsunün bu şekilde ortaya çıktığını hiç görmemişti. Aysel ona dokunmak için bir elini kaldırdı ama durdu, battaniyeye daha sıkı sarıldı ve bakışlarını saraya çevirdi.

Aniden ayağa kalktı ve ilk kılıcını otururken bıraktığı yerden aldı, sonra tepeden aşağıya doğru yürüdü ve diğerini buldu.

Yavaşça, kasıtlı olarak hareket etti ve geri döndüğünde ışık teninden ve gözlerinden kaybolmuştu.

"Bu gece kampa dönmene izin veremem." Bu sözler sert bir emirdi.

"Ailemi görmek istiyorum ama yarın kampa dönüyorum," diye karşı çıktı Aysel. Bir tutsak haline getirilmeyecekti.

"Göreceğiz." Tekrar onun önünde çömeldi. "Yürüyebilir misin?"

"Duruma göre değişir. Yürüyemezsem ne olur?" Beşir bir kaşını kaldırdı.

"Ohhhh." Sırıttı. "Bayılmış gibi yapayım mı, sen de beni topal ve çaresiz bir halde babama taşıyabilir misin?" Bir elini battaniyenin üzerinden kaldırdı ve parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Aysel," diye gürledi ayağa kalkarken. "Ayağa kalk."

"Şımarık çocuk," diye mırıldandı Aysel, Beşir'in ona adıyla hitap etmesinden gizliden gizliye memnun olarak ve yavaşça da olsa itaat etti. Baş dönmesinden dolayı sallanmaya başladığında Beşir'in eli Aysel'in kolunun altında kıvrıldı. Orada bıraktı, saraya doğru tepeye doğru yürürken onun düzensiz, aksak adımlarını sabitledi.

Yol boyunca onun yanında sessiz kaldı, sadece kapının altından geçtiklerinde adamlarına Katil'in cesedi hakkında emir vermek için durdu. Sonra onu saraya götürdü. Aysel uysal bir koyun gibi onu takip etti, yorgunluktan bitap düştükçe her geçen an daha da sıkı sarılıyordu. Başlangıçta çok az uyumuştı iki gece boyunca çok az şey yiyerek koşup savaşmak sonunda onu yakalamıştı. Ve neredeyse ölüyordu. Neredeyse ölmek üzere olduğunu unutmamalıydı.

"Anneme kebab gibi şişlenmeye yakın bile olmadığımı söylemeniz için sizi ikna edebilir miyim? Belki de daha çok 'cesurca ve yiğitçe savaştı ve ben de onun için düşmanını daha yaklaşımadan yok ettim' gibi bir şey söyleyebilirim?"

Beşir homurdandı, bu bastırılmış bir kahkaha olabilirdi. "Sultana, şehrinde suikastçı avlamamanız yönündeki emrine karşı gelmenize neden yardım ettiğimi açıklamak isterseniz tabii."

"Tuvalete gittim ve adam bana saldırdı," dedi Aysel. "En yakın korumalara koştuktan başka ne yapabilirdim ki?"

"Kamptaki tüm muhafızları atlattınız, buna Muhafız Macar da dahil, kendisi henüz bana rapor vermedi ve neden sizin burada olup da kendisinin olmadığını açıklamadı." "Kamptaki Astına duyduğu hoşnutsuzluk, sözlerini iğneleyici ifadelerle şekillendirdi. Hikâyenin tamamını öğrendiğinde hiç memnun olmayacaktı.

"Eğer bu muhafızlık işinde ciddiyseniz, gerçekten de daha zeki muhafızları askere almanız ."

Bir kaşını kaldırdı ve konuyu değiştirdi. "Bir ateş büyücüsünden korkacak kadar aklın yok ama annenden mi korkuyorsun?" Onları başka bir koridora çevirdi ve Aysel tökezleyerek halıya çarptı ve iki eliyle kolunu tuttu. Beşir'in kolu Aysel'e dolandı.

Beline sarıldı, kısa bir an için kendine doğru çekti, ön tarafı adamın yan tarafına bastırdı. Aysel bir an için, onu bu şekilde tutmasının, kendini dengelemesi için ona zaman tanımaktan daha fazlası olduğundan emindi. Ama geri çekildiğinde, adamın yüzündeki ifadesiz ifadede haklı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Aklı başında değildi, bu çok açıktı.

"Annemi tanımıyorsun," dedi Aysel etrafına bakınırken. Burası ailesinin süitinin bulunduğu salondtu, nar ve şakayık desenli halıyı ve Narfour'da hüküm sürmüş Sabris nesillerinin portrelerini çerçeveleyen kemerli oyukları hatırladı.

"Ve korkuyordum." Bunu ona itiraf etmekte utanılacak bir şey yoktu. Korkulması son derece mantıklı olan şeylerden korkmuyormuş gibi davranan insanlar gülünçtü.

"Yeterince korkmuyorum." Süitin kapısının önünde durdu ve kendisini selamlayan iki adama başıyla selam verdi. İçlerinden biri kapıyı çaldı ve Aysel'e endişeyle baktı. Ya da merakla. Tam olarak . Adem kapıları açtı ve Aysel'i gördüğünde, genellikle çekingen ve okunması zor olan ifadesi alarmla büküldü. Kenara çekildi ve Beşir onu içeri aldı. Adem önce anne ve babasının odalarına yöneldi, kapıyı çalıp onlara kısa bir özet geçti, sonra aynı şeyi Mathei'nin uyuduğu anlaşılan oda için yaptı.

"Kanepede olmaz! Kanamam var," diye soludu Aysel, Beşir onu mobilyaya doğru yönlendirdiğinde.

"Otur." Onu kollarından tutup kanepeye oturttu. Aysel ona dudağını bükerek baktı, o da gözlerini kısarak karşılık verdi.

Adem'in çağrısı üzerine ilk gelen Mathei oldu, gömleksizdi ve derin uykusundan uyandırıldığı için sersemlemişti. Aysel'den Beşir'e ve tekrar Aysel'e baktı, bakışları Aysel'in sol tarafının yarısını kana bulayan yarada, salvarının ara sokaktaki keresteye çarptığı yerdeki yırtıkta ve çökmüş duruşunda gezindi. "Bunu ona sen mi yaptın?" Mathei uykulu bir şekilde de olsa suçladı.

"Saçmalama," diye tersledi Aysel.

"Aysel!" Dilara soluk soluğa Thoman'la paylaştığı odadan fırladı, gelirken hâlâ kapitone entarisinin içindeydi.

"Ben ." Aysel teselli etmek için ellerini kaldırdı.

"O güzel kanepenin her tarafını kanatıyorsun. Yere otur." Dilara işaret etti. Aysel itaat etti, kendini koltuktan yavaşça yere bırakırken Beşir'e ters ters baktı.

Beşir kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kızınız Sultanın emirlerine karşı geldiği için tutuklandı. Avladığı katillerden biri bu gece sarayın hemen dışında öldürüldü. Başka bir suç işlemediği sürece, burada, sarayda kalmasını onun hapsedilmesi olarak kabul edeceğim.

Aksi takdirde, bir duruşma ayarlanana kadar Cliffs'te tutulacaktır."

Thoman odasından çıkmıştı ve şimdi sessizce Beşir'e, sonra da Aysel'e bakıyordu.

"Duruşma mı? Beni kovaladı!" Aysel bağırdı, sonra irkildi. "Onlardan daha var, biliyorsun. En az iki tane. Babam ve annemin peşindeler. Mathei."

"Önlemler alınacaktır. Burada dinlenmeli ve iyileşmelisiniz." Yüzü taş gibiydi, itaat edilmeye alışkın bir komutandı.

Aysel karşısında duran adamla çadırında onu öpecekmiş gibi tutan adamın nasıl aynı kişi olabileceğini anlayamıyordu. Sultan onu hecelemiş miydi? Bazı hava büyücüleri karmaşık zihin büyüleri yapabiliyordu. Ona bakmıyordu bile.

"Güvenliğinizden emin olabilmemiz için sabah uğrayıp koruma planını ve taleplerimi bildireceğim." Thoman'ın önünde eğildi. "İyi geceler Komutan," diye cevap verdi babası sert bir ifadeyle ve şaşkın görünüyordu.

Adem ona kapıyı açarken Beşir, "Sabah görüşürüz," dedi.

Adem kapıyı kapatmadan hemen önce Aysel arkasından, "Ben olsam bahse girmezdim," diye bağırdı.

"Neler oluyor?" Dilara talep etti.

Aysel neden dengesiz hissettiğini anlayarak küfretti. "Kılıçlarım onda!"

OceanofPDF.com

ON

BASHIR burnunun sıkı ve dirseklerini çalışma masası olarak kullanılan masaya dayayarak başını öne eğdi.

"O olduğunu söyledi..." Beşir'in kampta Aysel'e göz kulak olması için görevlendirdiği muhafız Ali Macar yakasıyla oynuyordu. "Şey dedi..." Beşir başını kaldırıp duraklamasına baktığında ensesini kaşdı ve tüm yüzü kızardı.

Beşir'in solunda duran Erol sabırsızca içini çekti. "Çıkar ağzındaki baklayı, dostum." "Sıkışmış bir domuz gibi kanaması olduğunu ve doktora gitmesi gerektiğini söyledi.

Tuvaletler." Ali hasta olacakmış gibi görünüyordu. Beşir bir an için masanın üzerinden atlayıp ellerini genç adamın boynuna dolamayı düşündü. Erol gürültülü bir kahkaha attı. Ali irkildi, gözlerini kumtaşına dikti. ayaklarının dibinde.

"Bir daha birini koruman için emir verdiğimde, kaçamayacakları bir odada olacaklar ya da benim emrimle veya başka bir muhafız tarafından görevden alınana kadar gözünün önünden ayrılmayacaklar. Anlaşıldı mı? Sana ne söyledikleri umurumda değil. Özellikle de Aysel Attiyeh ise." Beşir nefesini yavaşça bıraktı, bu annesinin o zor davrandığında öfkesini kontrol etmek için her zaman yaptığı bir şeydi.

Tecrübeli adamlarını mültecileri geri almak için sınır koşullarına göndermesi gerekmeseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Bunun yerine yeni muhafızlarına yerine getiremeyecekleri emirler vermek zorunda kaldı. Ve eğer muhafız birliğinin dörtte birinden kurtulmak zorunda kalmasaydı, çünkü onlar

Sadrizam'ın cebinde olsaydı, bu kadar . "Peki efendim," dedi Ali.

"Ahırlar," dedi Erol. Ali yüzünü buruşturdu ama hafifçe yumruğunu kalbine bastırdı. O gitti ve Erol yine kıkırdadı.

Beşir ellerini yüzünde ovuşturdu.

"Bu kadınla tanışmak istiyorum," dedi Erol ve Beşir'de, artan hayranlığına, sahiplenme tohumlarına değil, Aysel'in bitmek bilmeyen sınavlarının yorgunluğuna ve bıkkınlığına bağlamak istediği bir öfke dalgası uyandırdı.

"Ne zamandan beri suçlularla tanışmak istiyorsun?" Beşir sordu. "Boş ver. Şimdi benimle gelebilirsin. Onun hâlâ hayatta olduğundan emin olacağım.

Dün gece onu koyduğum yere." Ayağa kalktı.

"Komutanım," dedi bir muhafız Beşir'in kapısından içeri doğru koşarak girip durdu ve aceleyle selam verdi.

"Ömer." Beşir'in gerginliği çenesini patlattı. Ömer, Attiyeh ailesinin nöbetini devralacak olan adamlardan biriydi. Aysel'de. İnançsızlık, öfke ve boyun eğmenin çamurlu bir karışımı karnında birikti. "Eğer bana söyleyeceksen-"

"O gitti."

"Tekerlek onu alsın." Beşir omuzlayarak ofisten çıktı ve barakalardan avluya doğru ilerledi. Bir avuç adamı kışlanın hemen dışında, ahırların yanında toplanmış, güneşin vurduğu bir grup deli gibi yukarıya bakıyorlardı. Öfkesi bir sele dönüştü. Aylaklığı asla affetmezdi, ama özellikle de şimdi, adamlarının amaçsızca aylaklık etmeleri için çok küçük kuvvetlerinde ayıracak zamanları yokken.

Erol, Beşir'in yanına vardığında, "Onları yakaladım," dedi. Beşir'in ne zaman sabrının son damlasına geldiğini bilirdi. Çocukluğunda bile, Beşir'in kendini kaybedebileceği anlarda hep devreye girmişti. Ateş ve toprak büyücüsü tuhaf bir çiftti. Çark'ta değillerdi ama yağ ve su gibi birbirlerine zıttılar. Yine de bu durum dostluklarını asla zehirlememişti.

"Sizi gidi !" Erol havladı. "Görev yerlerinize gidin ya da sefil hayatlarınızın geri kalanında fayans cilalamaya hazır olun."

Adamlardan biri, orta rütbeli bir muhafız, kışlanın çatısını işaret etti. Aysel çatının tepesine tünemiş, ayaklarını yamaca dayamış ve başını ellerinin arasına almış onlara bakıyordu. Muhafız Macar kendini affettirmek için aptalca bir çabayla çatıya çıkmayı başarmıştı ve Aysel ona bakmak için başını hafifçe çevirdi, yüz ifadesi sıkılmıştı.

Erol kısarak ikisine bakarken, "Adamın aptallığı sınır tanımıyor," dedi.

Beşir onun ne yapacağına dair merakını, yaralarını sarmak için dinlenmemesine duyduğu öfkeyi ve çıldırtıcı bıkkınlığını bir kenara itti. Bütün sabah zihninde bu gibi ağları çözmeye çalışmıştı, boşuna uğraşmıştı.

Ali belli ki planının son noktasına ulaşmıştı, artık çatıdaydı ve sürünerek ona doğru gitmeye çalıştı ancak Çizmeleri altında seramik kiremitler kırıldı. İki eliyle çatının tepesine hareketsiz ve geniş gözlerle tutundu.

Tekerlek onu aptallardan ve baş korur. "Yere yat!" Beşir Aysel'e seslendi.

Başını kaldırıp mücadele eden muhafızdan Beşir'e doğru baktı ve dişlek bir sırıtışla onu süzdü. Kadın ayağa kalktı ve Beşir'kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü çatı dikti ama onu etkilemese düz bir zeminde yürüyor da olabilirdi. Yokuştan aşağı kolay attı ve kenardan aşağı indi.

Erol iki adam boyundaki düşüşe tepki göstererek sarsıldı ama kumun üzerine bir tüy gibi indi. Beşir onun düşüşünü yumuşatmak için kullandığı gücün en hafif esintisini hissetti. Çabucak toparlandı, önceki gece yarı büyücü hastasıydı, katilden kaçarken kendini çok fazla harcamıştı. Bu sabah onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Bu bölgeye muhafızlar dışında kimse giremez," dedi Beşir. kadar yorgun ve bitkin olduğunu ve onun çadırında kendini kontrol edemediğini fark ettiğinde, ondan uzak duracağına dair kendi kendine yemin etmişti. Ve onun neredeyse kazığa oturtulduğunu gördüğünde ve o ateş büyücüsünün altındaki yolu yıkıp harabeye için her şeyini ortaya koyduğunda, ona yardım etmek için başka hiçbir şey yapmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Sultanın emirlerine harfiyen uyun.

Arzu gerçekleşti. Bir kadını ilk kez arzulamıyordu ama onu arzuladığı gibi . Onun bir suçlu olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalmamalıydı. Bir casus. Delirmek ve daha fazla ileri gitmesine izin vermeyecekti.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, ağzı ince bir çizgi halinde, çelik halkalı gözlerinde için için yanan bir suçlama ifadesiyle kumları aşarak Erol'a doğru ilerledi. Sarkum mirasının şeklini ve hatırlatıcılığını taşıyan gözler. Saçları her zamanki örgülerinden ayrılmıştı. Yüzünden geriye doğru çekilmişti ama geri kalanı, ellerinin birbirine dolanması için yalvaran gevşek kestane bukleler halinde kürek kemiklerine doğru sarkıyordu-

"Beşe kadar saydığınızda odalarınıza dönmek zorundasınız, yoksa sizi Uçurumlar'a gönderirim." Beşir sesini sabit tutmayı ve büyüsunü dizginlemeyi başardı. İkiz örgülerinin onu nasıl olduğundan daha genç, daha masum gösterdiğini fark etmemişti. Onu daha önce gördüğünden daha resmi bir kaftan ve salvar giymişti gözleriyle uyumlu gri-yeşil ipek, ince ve kıvrak bedenini diğer kıyafetlerinden çok daha sıkı sarıyordu. En azından Sarkum'da bir soylu kadındı ve bugün ilk kez öyle görünüyordu.

"Zor bir sabah mı?" Aysel'in sesi daha önce duyduğundan biraz daha gergin çıkmıştı. Tırmıklıydı. Görüldüğü kadar iyileşmiş değildi. "Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim. Bıçaklarımı geri almaya geldim." Elleri uzattı. Elleri küçük ve nasırlıydı.

bıçakları ve bir örümcek kadar kolay tırmanmasına yardım ediyordu. Teni Makram'inki gibi esmerdi, küçük bedeni atalarının bozkırlarda yaşamış olmasından miras .

Beşir, onu kendisine doğru kaldırmanın ne kadar kolay olacağı düşüncesini için yüzünü kaşlarını çatarak buruşturdu.

"Hayır." Sesi ona ihanet etti, kelimeyi ikiye böldü. Aysel Erol'a yan yan gülümseyerek bakışlarının Erol'un başından ayak parmaklarına kadar açık bir şekilde dolaşmasına izin verdi.

"O zaman belki sen de"- gözlerini kırıştırarak Erol'un yüzünü inceledi "Teğmen? Pazara kadar bana eşlik etmen için. Kampa dönmeden önce ailemin bazı şeylere ihtiyacı var."

"Yapabilirim-" diye başladı Erol.

Beşir sesini yükseltmeden, "Çark parçalandığında," dedi. "Dün gece size saray arazisine hapsedildiğinizi söylemiştim."

"Makram aksini söylüyor. Eğer teğmen değilse, o zaman şu beyefendiye ne dersiniz?" Aysel başparmağıyla omzunun üzerinden kışlayı işaret etti. Beşir muhafızının hâlâ çatıda mahsur kaldığını fark etti. Erol kıs kıs gülerek Aysel'e sırttı, Aysel de ona gözleri ışıdayarak ve ağzı komplocu bir şekilde kıvrılarak gülümsedi. Bu normal bir şey değildi. boğmak istediği bir kadını öptü.

Beşir bir elini diğerinin ardından saçlarının arasından geçirdi. Tekerlek yorulmuştu. Kadın çok yorucuydu.

"Biraz zalimsin," dedi Erol, sanki bunu çekici buluyormuş gibi. Beşir bildiği halde, her zaman kendisine bir eşitten bir evcil hayvan gibi davranan kadınları seçti.

"Teğmen," dedi Beşir çok sert bir sesle, "Muhafız Macar'a bir merdiven getirin."

Erol başını Aysel'e doğru eğdi ve aylak aylak dolaşan muhafız grubuna doğru yürüdü.

"Ox. Çarkın merhameti, uyuyacak mısın?" Aysel yüzünde gerçek bir endişeyle ona baktı.

"Sana söyleneni yapmadığın için ," diye . "Bir gün boyunca kıpırdamadan oturamaz mısın?"

"Bir emirlere uymasan olmaz ?" dedi şarkı söyler gibi.

"Sultana'nın bana ne olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı? İlk gece nasıl kaçtığın konusunda ona yalan söylediğimi öğrenirse? En azından rütbemi söker atar." Büyük ihtimalle onu doğruca varoşlara geri gönderir.

Aysel'in teni beyazladı, sonra kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Ben düşman , biliyorsun. Beni neden bu hale getirmek istediğini anlamıyorum. bir tane."

"Sultanın dost yüzü pek çok düşmanı var. Sadece bir kişinin kimseye güvenmeyi göze alamaz. Benim işim de ona itaat etmek, onu sorgulamak değil."

Aysel kaçırıldı. "Ben sadece ailemi korumak istiyorum."

"O halde dün gece bu işin en iyi adamlarım ve onların arbaletlerine bırakılabileceğini kanıtladın." Gözlerini kısmıştı. Şaşkın bir ihanet ifadesi yüz ifadesini ve omuzlarını sertleştirdi. Taş gibi bir sessizlik içinde durdular, birbirlerine tekrar baktılar, ta ki bir pişmanlık hissi Beşir'i altındaki zemine demirleyene kadar.

"Dün gece sana teşekkür etmedim," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim ama bir dahaki sefere bir katille karşılaştığımda ne kaçacak özgürlüğüm ne de savaştığım silahım olmasını sağlamak için elinden geleni yaptın. Ve bugün kampa silahlarımla birlikte döneceğim, sen ne kadar şişirilmiş bir güvercin gibi kasıla kasıla dolaşırsan dolaş."

"Ne?" diye tersledi.

"Hayır, hayır, hayır." Bir şekilde *hayır* sesini kuş cıvıltısı gibi çıkarmayı başarmıştı.

Beşir neredeyse gülecekti ama kadın onun yanından geçip saraya doğru ilerledi. Döndü ve arkasından yere bir güç ipliği fırlattı, sadece onu çelmelemeye yetecek kadar. Yer altından yuvarlanırken öne doğru sendeledi. Kendini toparladığında arkasını döndü ve elini ona doğru uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu ve bir yandan diğer yana eğikti. *Dengesiz*.

Bu, daha önce tanıştığı hiçbir soylu kadının kullanmaya cesaret edemeyeceği kaba ve iğrenç bir hareketti.

"Kırık jant telleri," diye küfretti Bashir nefesinin altında.

Bir mum ışığı sonra MAKRAM, Beşir'in Huzur'la ilgilendiği ahıra girdi. Beşir dişlerini sıktı, fırçayı iğdişin sırtına o kadar sert sürdü ki zavallı hayvan fırçadan eğilerek uzaklaştı.

"Ne için burada olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

Makram sessizce onu izledi, Beşir fırçasını yumuşatırken diğer adamın bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti.

"Sanırım birbirimize saygı ... değil mi?" diye sordu.

Beşir durdu ve kollarını atının sırtına dayadı. Makram Narfour'a geldiğinden beri geçen sezon boyunca Beşir'in onun sevdiği bir adam olduğuna karar vermesi için yeterince etkileşimde bulunmuşlardı. Kaşlarının kalkmasına neden olmayacağı zamanlarda Beşir'den kendisine ismiyle hitap etmesini bile talep etmişti. Bir prens gibi davranmıyordu. Bir asker gibi davranıyordu ve o, Tareck ve Sarkum'dan gelen bir avuç adamı sık sık Beşir'in talimlerine ve idmanlarına katılıyordu. Beşir'in adamları bunun için geliyordu ve tüm bunlar Beşir'in ona güvenmesini kolaylaştırıyordu. Ama yine de.

Beşir, "Bir prens ve bir muhafız ne kadar yapabilirse, sanırım," dedi.

Makram kollarını kavuşturdu ve yukarıdaki desteğine yaslandı. "Bana güveniyor musun?"

Beşir atının sırtındaki çalıları otlatarak düşündü. Adam kısa sürede pervasızlığıyla ün kazanmıştı. Hem soylu hem de soysuz insanlar hâlâ onun Konsey'le oynadığı kumarı, sadece yedi adamla sarayın kontrolünü ele geçirmesini konuşuyordu. Bashir'in asla almayacağı riskleri almıştı. Ama kendini kanıtlamıştı.

Bashir, "Tamar'dan herhangi birinin Altıncı Ev'den bir Charah'a güvenilebileceği kadar," dedi.

Makram sırtı ve karşısındakinin içindeki büyüün genişliğini ve gücünü hissettiğinde Beşir'in derisinin karıncalanmasına neden olan o özel ifadeyi gösterdi.

"Sultana zarar verecek ya da onu zayıflatacak bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" Her zaman karanlığın hakim olduğu sesi tehlikeli bir tona bürünmüştü.

"Hayır." Bashir onun kendisine nasıl baktığını görmüştü, ona ve yapmaya çalıştığı şeye saygı duyduğunu biliyordu. Bashir, ona inandığı için değer verdiği bir kardeşiyle savaşa girdiği gün oradaydı.

"Hayır," diye tekrarladı.

"Çok şey istediğimin farkındayım, çünkü sana ne kadar sadık olduğumu biliyorum. Sultana. Beşir, Aysel'i kontrol edemezsin ama ona güvenilebilirsin. Bana güvenilebilirsin."

"Senin için Sultana karşı gelmeyeceğim," dedi Beşir sessizce.

"İster inanın ister , yaptığım her şeyi Sultana için yapıyorum. Ama o bunu onaylamazdı," dedi ağzının bir köşesi yukarıya doğru eğilerek.

"O zaman yapmıyorum." Görevlerinde iki efendiye yer yoktu. Sultanın iradesini her zaman başkalarınınkine tercih ederdi. Kendisininkini bile.

Makram başını salladı. "Onun senin için neler yaptığını biliyorum ve ona ihanet etmek istemiyorsun. Ama ona yeterince değer verdiğinizi de düşünmüyorum. O

size güvenir ve siz de kendinize güvenmelisiniz. İçgüdüleriniz size bir şey söylüyorsa, onları dinlemelisiniz. O anlayacaktır. Aynı şekilde, Wheel'in hatırı için, ona daha fazla korumaya ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Hepiniz dirilmiş ölümler gibi ortalıkta dolaşıyorsunuz."

Beşir bu cümleyi duyunca ona dehşetle baktı ve diğeri güldü ama bu hoş bir değildi. "Hayır, ben ölümleri diriltemem." Makram başını salladı.

" ediyoruz," dedi Bashir sert bir sesle, fırçayla bir kez daha sertçe vurduktan sonra birkaç vuruşla özür diledi.

"Tamam." Sütundan uzaklaştı. "Dün gece Aysel'e yardım ettiğin için teşekkür ederim. Daha fazla katil konusunda yaptığı uyarıları ciddiye aldığınıza inanıyorum."

Beşir başıyla kısa bir selam verdi.

"Sultana ile konuştum ve Aysel ve ailesiyle ilgili ilk emrinde ısrarlı. Ancak Aysel'in bugün ailesi adına, erkek kardeşi ve sizin seçeceğiniz bir muhafız birliği ile birlikte pazarı ziyaret etmesine izin . Ayrıca silahlarıyla birlikte kampa dönmesine de izin verilecek."

"Ama..." Bashir düşüncenin ve kelimelerin sönmesine izin verdi. Tamam. Bırak kendini öldürsün. Neden umursasın ki?

"Makram dikkatle, "Aysel'in deneyimli ve yetenekli olduğunu göz önünde bulundurmalısınız," dedi. Ne zaman ve nasıl risk alacağını bilir ve çoğunlukla kendi başının çaresine bakabilir. Eğer ona müdahale ederseniz, bu onun ölümüne olabilir."

"Dün gece müdahale etmemiş olsaydım, olacaktı."

"Öyle mi?" dedi, ifadesi nötrdü. "Ona yardım etmek senin fikrin miydi?" Beşir cevap veremedi Makram devam etti: "Yoksa tehlikeli bir suçludan kurtulmak için elindeki tüm araçları mı kullanıyordu?" Beşir'e değerlendirci bir bakışla baktı. "Aysel sınırlarını bilir ve o sınırlar içinde çalışır. Sakın yardım istemesinin onun aciz olduğu anlamına geldiğini düşünme hatasına düşmeyin."

Beşir, "O katil sırtına bir kılıç saplamak üzereydi," diye karşı çıktı. Büyü dalgalar halinde içinden yuvarlandı ve Huzur bir çılgılık atarak yana doğru savruldu. Beşir döndü ve fırçayı malzeme kovasına öyle sert fırlattı ki kova devrildi ve eşyalar ahırın zeminine saçıldı.

"Anlıyorum," dedi Makram, dağılan fırçaları, tarakları ve kumaşları toplamak için çömelen Beşir'i izlerken. Utanç onu tepeden tırnağa sanki bir güveç kabına batırılmış gibi ısıtıyordu. "Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Bu haldeyken kimseye faydan dokunmaz. Bunu bir emir olarak kabul et," dedi Makram, dönüp ahırdan çıkmadan önce.

Beşir kovayı köşeye bıraktı ve sırtını soğuk alçı duvara dayayıp başını geriye eğerek oturdu. Huzur döndü, ona doğru temkinli adımlar attı ve başını eğerek geniş burun deliklerinden uzun hava üflerken kulaklarını öne ve arkaya salladı.

"Üzgünüm eski dostum." Beşir beyaz benekli yüzü okşadı ve Huzur isteksizce kabul eder gibi kulaklarını geriye yatırdı. Makram haklıydı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bütün adamlarının vardı. Öfkeleri kısa sürüyor, disiplinleri dağılıyordu. Düzendan yoksun görünemezlerdi, yoksa soylular Sultana şikâyetle bulunur ve Huzur'un konumu tehlikeye girerdi.

Makram'ın istediğini nasıl yapabiliirdi ki? Doğrudan Sultana karşı gelmese bile, Aysel'ortalığı kasıp kavurmasına izin verirse adamları onu bir daha asla ciddiye almazdı.

"Burada mısın?" Erol koğuşun girişinden seslendi. Beşir gözlerini kapattı, yorgunluğu giderek artıyordu.

"Evet," dedi.

Erol'un botları koridorda sürtünerek ilerledikten sonra tezgâhın önünde belirdi ve Beşir'i kumda otururken görünce şaşırdı. "Saklanıyor musun?"

"Görünüşe göre pek iyi değil." Ayağa kalktı ve giysilerindeki kumları silkeleyerek tımar malzemelerinin bulunduğu kovayı aldı ve halatlı kapıdan geçirerek Erol'a uzattı.

"Sen iyi misin? Dün gece evdeydim ve annem Havva'nın son zamanlarda seni göremediğinden şikayet ettiğini söyledi."

Beşir gözlerini devirdi. "bir kez ziyaret ettiğimde bile bunu söylüyor." Gerçi eve gelmeyeli epey zaman olmuştu.

Erol ona sinsi bir sırıtış attı. "Tek olduğunuzda sizi daha çok seviyorlar, bundan eminim. Benimki eve bir kere gelsem bile umursamıyor. Küçüklerle çok meşgul." Üç küçük kardeşini kastediyordu.

o kadar da küçük değillerdi. İkisi zaten tüccar bölgesinde çıraklık yapıyordu ve üçüncüsü de yakında üniversiteye gidecekti.

"Hep seninle ilgili yapmaya çalışıyorsun. Orada herkesin gözdesi sensin ve bunu sen de biliyorsun." Kendi annesi bile tatlı, sevimli Erol'u öve öve bitiremiyordu.

"Oh hayır. Ben değil." Beşir ahırın kapısı olarak kullanılan ipin üzerinden geçerken Erol Beşir'in elini kavradı. "Ben altın muhafız komutanı değilim. Mirasyedi evlat."

Bashir yüzünü buruşturdu. "Sen neden buradasın ki?"

"Aysel döndü, kardeşiyle birlikte," dedi Erol. Beşir, Erol'un ona odaklanmış gördü ve içindeki kargaşanın hiçbirini görmediğinden emin oldu.

Omuzlarını yuvarladı. Onunla buluşmaya gitmese daha iyi olurdu. Onu -ve görünüşe göre kardeşini de- piyasada kontrol altında tutmak için başka kimseye güvenmese de, onunla başa çıkamayacak kadar yıpranmış olduğunu biliyordu.

"Prens onlara eşlik etme emri verdi. İki kişi daha seç ve onları pazara Onun ya da onun gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin. Ve pazarda kalın, başka yerde değil."

Erol iki parmağıyla göğsüne vurarak tembel bir selam verdi ve barakalara doğru geri dönmeye başladı.

"Erol." Beşir ipin üzerinden koridora tırmandı. Erol geri döndü. "Prens on ne yaptırdığı hakkında işe yarar bir şeyler bul. Pazara portakal almaya gitmiyor."

"Benim için zevk." Erol sırtıttı.

Beşir, koridorda ilerleyip erzak kovağını tüm takım ve malzemelerini koydukları ilk boş ahıra yerleştirirken arkadaşının arkasından baktı. Kaşlarını çattı ama sonra silkindi. Kendini ondan uzaklaştırması gerekiyordu ve bu da bunu yapmanın iyi bir yoluydu.

Beşir düşüncelerini toparlamak için bir süre bekledikten sonra kışlaya ve odasına döndü. Kaftanını başına geçirip bir köşedeki tahta tabureye astı, sonra da yüzüstü yatağına yığıldı. uyku bile kafasını toparlamasına yardımcı olacaktı.

Bir süre gözlerini duvara dikip baktıktan sonra yatağın üzerinde doğruldu ve pencerenin panjurlarını dışarı doğru itti. Soğuk hava içeri doldu ve Beşir bakışlarını Erol'un Aysel'le konuştuğu kapıya çevirdi. Ağabeyi onun yanında duruyordu, hepsi de Aysel'in yüksek, geniş kemeri içinde çerçevelenmişlerdi.

Sabah Kapısı ve onu çevreleyen kuleler. Aysel kaşlarını çattı ve Erol kışlayı işaret etti. İki muhafız onlara doğru koşarak geldi, Erol'u selamladıktan sonra Aysel ve kardeşini kısaca selamladılar. Aysel kolunu kardeşinin koluna doladı ve grup yolda ilerlemeye başladı. Mathei öyle bir şey söyledi ki herkesi güldürdü.

Birkaç adım sonra Aysel başını çevirip barakalara doğru baktı. Beşir neredeyse görüş alanından çıkacaktı ama zaten yeterince çocukça davranıyordu, o yüzden kaldı. O kadar uzakta değillerdi ki, onun yerine Erol'u gönderdiğine şiddetle pişman olmasına neden olan gizli, alaycı gülümsemesini göremedi.

Tekerlek, sanki dörde bölünmüş gibi hissediyordu, ileri hariç her yöne çekiliyordu. Önce yatakta kalçalarının üzerine, sonra da sırt üstü yere düştü. Elini duvara vurdu ve bir sönümlleme büyüsü yaptı, ardından bir hayal kırıklığı kükremesi çıkardı, sesin son günlerde etrafını saran her çileden çıkarıcı, imkânsız şeyi boşaltmasına izin verdi. Sesi başarısız olunca büyüü bıraktı ve elini yatağa uzandı. Uzun süre tavana baktıktan sonra doğruldu ve sandalyeden kaftanını aldı.

Ahıra döndü ve atını eyerledi. Onu avludan dışarı sürüp kapı muhafızlarının yanından geçerken durdu.

"Eğer Teğmen Terzi benden önce dönerse, ona şehre gittiğimi söyleyin. Nereye gittiğimi bilecektir."

İki adam selamlaştı ve Beşir atını döndürüp tırısı Saraydan şehrin eski Toprak Bölgesi'ne olan yolculuk yavaş bir tempoda bir mummyarı alıyordu. Bugün daha hızlı sürdü, kendisiyle uzun süre baş başa kalamadı. Huzur rotayı biliyordu ve ilk iki yoldan sonra dönüşlerin yönlendirilmesi bile gerekmiyordu. Onu bekleyen elmalar ya da havuçlar olacağını biliyordu.

Durduklarında, kumtaşı tuğlalardan inşa edilmiş, tek katlı, küçük bir evin önündeydiler.

arkasındaki uçurum. Bölgenin yeni bölümlerindeki daha büyük, iki katlı evlerin aksine, kapı ahşaptı ve onu çerçeveleyen bir avlu ya da sundurma yoktu.

Beşir, Huzur'u birkaç tur önce kendi kazdığı ve yerleştirdiği bir direğe bağladı. Kapıya hafifçe vurduktan sonra içeri girdi. Kimyon ve soğan kokusu evi doldurdu.

"Anne." Bağırmadı, ev tek ve uzun bir odaydı, gerçi kadın arkaya ve her iki yana ucuz kumaştan şeritler asmıştı.

yatağını ve bir zamanlar onun olan şeyi ayırdı. Şehirde kalmayı seçtiğinde hâlâ onun yatağıydı.

Kapının hemen içinde, solunda bir ocak ateşinin dumanı kemerli tavandaki amaca yönelik bir deliğe doğru yükseliyordu ve sağında, etrafına minderler serpiştirilmiş, yere yakın kare bir masa vardı. Yüzünü buruşturdu. Bu küçük dönüşte masanın ayaklarından birini tamir edeceğine söz ama unutmuştu. Kömürlerin üzerindeki ızgarada duran tencereye baktı. İçli köfte et suyunda kaynıyordu.

"Geliyorum. Sakın o yemeğe dokunma," diye azarladı annesi yatağını saklayan kumaşın arkasından. Beşir aldığı kaşığı yere bıraktı.

Durduğu yer ile arka tarafta uzanan perdeler arasında

Ev bir çeşit yaşam alanıydı. Kışın onları soğuk taştan uzak tutmak için diktiği bir avuç büyük minder ve hatırlayabildiği kadar uzun süredir sahip oldukları bir kilim için yeterince yer vardı.

Üniversiteden burs teklifi aldıktan sonra onun için yaptırdığı uzun, dar bir tezgâh mutfakta çalışma masası olarak kullanılıyordu ve kış boyunca saklamak için kullandığı kum dolu kutudan bir havuç çıkardı. Kaftanının tozunu aldı ve Huzur'a vermek için tekrar dışarı çıktı. Huzur havucu aldı ve Beşir'e beklenen haracı beklemek zorunda bırakıldığı için mutsuz bir bakış attı. Huysuz hayvan.

"Beşir?" Annesi başını kapıdan uzattı ve o döndüğünde kapıyı açtı.

"Günün ortasındayız, burada ne işin var?" Kaşlarını çatarak ona baktı. Beşir onun ses tonundaki uyarıya neredeyse gülecekti. Sanki hâlâ Çark'ın etrafında doğru yolu bulması gereken bir ergenmiş gibi.

Kare, alçak masayı çevreleyen minderlerden birinin üzerine çöktü. Annesi bir süre daha ona baktı, sonra içli köftelerle ilgilenmek için arkasını döndü ve onları et suyu banyosunda gezdirdi. "Bunlar yakında bitecek. Başka ne istiyorsun?"

"Aç değilim," dedi Beşir. Neden geldiğinden bile emin değildi. Ama o genellikle bilirdi.

"Her zaman açsın." Ellerini bir beze sildi, bezi katlayıp çalışma masasının üzerine koydu ve onu inceledi. "Yorgun görünüyorsun. Dinlenmek ister misin?"

Adam başını salladı. Gıdaklayarak bir ses çıkardı ve yemeğe geri dönerek karşısındaki duvarda asılı duran tekli dolaptaki yığından yontulmuş toprak bir kâse aldı. İçli köfteden iki tanesini kaseye doldurdu.

ve kaseyi tezgâhın üzerine koydu, ardından başka bir seramik tabağı kapağını çıkardı. İçindekilerden, mercimek ve pirinçten kaşık tabağa koydu ve bir kaşıkla adamın önüne koydu. Sonra minderin üzerine oturdu ve onun kalçasını okşadı.

"Bazen," dedi, içli köftelerden birini kaşığıyla tabağın üzerinde iterken, "tırmandığımız tepenin zirvesine nihayet ulaştığımızı düşünürüz, rahatlarız ve kendimizi

mücadele bitti." Bir tırnağını masanın üzerine vurdu. "Bu asla doğru değil."

Annelerin bir sorunu tek kelime açıklama yapmadan anlayabilmelerini sağlayan özel sihir neydi? "Sanırım başarısız oluyorum."

"Her zaman başarısız olduğumu düşünüyorsun." Gülümsedi ve başını salladı. "Özellikle de mükemmel olduğunuzda."

Kaşığı içli köftelerden birine sapladı ve sonra yere bıraktı. "Benden yapmamı istedikleri şeyi yapamam. Bu imkansız. Biri bir şey istiyor, diğeri başka bir şey istiyor, adamlarım yorgun ve hala liste uzuyor, talepler daha da durmaksızın artıyor."

"Mmm," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "İsteyip durduğum torunları nihayet bana verdiğin zaman için iyi hazırlanmış olacaksın. Eğer sen de Sultana zorlu bir görev yöneticisi, bir de istediğini alamadığında evi sallayan kolik bir erkek çocuğu denemelisiniz."

"Anne," diye itiraz etti. Ama içten içe utanıyordu. Annesine işinin, hayatının ya da herhangi sınavının ne kadar zor olduğundan yakınmamalıydı. Çünkü onunki daha zordu. Fırtınalara göğüs germiş ve Onu kıracak aşağılamalar.

"Ye," dedi nazikçe. "Çark dönecek ve sıkıntıların neşeyle karşılanacak."

"Son zamanlarda kampa gittin mi?" diye sordu bir lokma yemeğin etrafında. Kadın kaşlarını çattı ve adam yutkundu. Yetişkin bir adam olarak bile onun terbiyesini düzeltti.

"Hayır. Yine vaktim geldi. Hepimiz bir kenara biraz ayırıyoruz, ancak her gittiğimde verecek yiyeceğimden daha fazla ihtiyacı olan var. Bu beni çok üzüyor.

kalp." Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Sıkıntılı olduğu zamanlarda hep hareket eder, volta atar, temizlik yapar, eşyaları yeniden düzenlerdi. Bu kez yemeği tekrar karıştırdı ve ateşten aldı, sonra masaya döndü.

Bahsettiği hepimiz, yaşadıkları kısa yol , orada birlikte yaşamış, çocuklarını birlikte büyütmüş ve şimdi o çocuklar büyüdüğü için kalan on kadar aileydi.

"İhtiyaç duydukları tek şey gıda değil, eğer başka bir şey vermek daha kolaysa. Giysiler, daha fazla barınak."

"Elif bana kamptan birinin bir ateş büyücüsü tarafından saldırıya uğradığını söyledi. Bazıları tepeden gelen okları görmüş." Kadın ona baktı. Dedikodu, çocukluğunun geçtiği mahalledeki arkadaşlıkların, kan davalarının ve çoğu sohbetin yakıtıydı. Ona açıkça sormaması gerektiğini biliyordu ama genellikle en az bir kez sorardı çünkü öfkesi onu eğlendirirdi.

Bashir, "Birisi saldırıya uğramış," dedi. "Ama o iyi. Büyücünün de icabına bakıldı."

Kum rengi kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bir *kadın* saldırıya mı uğradı?"

Beşir, annesinin Aysel'in yanında hayal ettiği zavallı, çaresiz kadını gözünde canlandırmaya çalışırken yumuşak bir kahkaha attı. Annesi ona daha keskin baktı, yüz ifadesi gevşedi ve ağzında küçük, bilmiş bir gülümseme kıvrıldı. Yediği iki lokma yemek karnına ağır ağır oturdu.

"Anlıyorum." Tezgâha geri döndü, seramik kapların yerine taktı ve elindeki bezle ahşap masayı karıştırdı.

Birkaç dakika ortalığı toparladıktan sonra ona bakmadan, "Saldırıya uğrayan bu kadın bir mülteci mi?" diye sordu.

Beşir dikkatle, "Sarkum'da bir soyluydu," dedi.

"Ah." Ona yan gözle onaylamayan bir bakış attı. "İyi olduğuna sevindim."

Beşir içli köfteden kaşığıyla bir parça daha kesti ama yemedi. Ona Aysel'den bahsetmek istiyordu, böylece çok az tanıdığı bir kadının ona neden aklını kaçırmış gibi hissettirdiğini anlatabilirdi. Ama yapamadı. Annesi cömert ve nazik bir insandı. Ama ona göre soylu olmaktan daha büyük bir suç yoktu. O soylunun başka bir ülkeden olması, suikastçılar tarafından evinden kovulması ya da başkalarının ihtiyaçlarını görmezden gelmemesi önemli . O da aynı şeye inanarak büyümüştü. Sarayda gece gündüz çalışmak ona fikrini değiştirecek pek çok örnek göstermişti, buna Sultan da dahildi ama annesinin fikrini değiştirebileceğinden şüpheliydi.

"Gitmeliyim."

"Yemeğini bitirmek istemiyor musun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Özür dilerim. Adamlarımın yanına dönmem gerekiyor." İkisi de gerçeği biliyordu. Artık konuşamazdı ve eğer kalırsa, tartışana kadar dürtecek ve dürtecekti.

"Yakında geri gel, tamam mı?" Onun yanağına bir öpücük kondurdu. Adam başını salladı ve kadın onun ata binişini izledi. Hala evi görebileceği bir yerdeyken her zaman yürüyüşe çıkardı, çünkü kadın onu artık göremeyene kadar hep izlerdi.

Saraya dönüş yolculuğu, aşağı inişinden iki kat daha uzun sürdü ve oraya vardığında iğdişin bakımını, Aysel'in izini kaybettiği için hâlâ kefaretni çekmekte olan Ali'ye devretti. Muhtemelen tepeden inmek için yardıma ihtiyaç duyduğu için arkadaşlarıyla birlikte kefaretni ödemekten asla . Barakaların çatısı.

Beşir ofisine ya da odasına dönmek yerine cephaneliğe gitti. Kışladaki tek penceresiz odaydı, sağdaki orta odaydı. Koşum takımı ve kılıçları, kılıcı olmadığı nadir zamanlarda kılıcını astığı kancanın yanında asılıydı. Bashir hepsini kaldırdı.

Kancası, koşum takımının derisi elinde esnek ve yumuşaktı. Odadaki iki banktan birinin ucundan yağlanmış bir bileme taşı aldı ve oturdu. Kızın kılıçlarından birini çekip çıkardı ve dizine dayadı.

Beşir uzun bir süre öylece oturdu, kısaltılmış bıçağa baktı, açısını hissetmek için başparmağını kenarda gezdirdi. Sonra bileme taşını bıçağın üzerine koydu ve bıçağın kısa, kavisli uzunluğu boyunca kaydırды.

Çalışırken annesinin sık sık tekrarladığı sözler aklına gelip gidiyordu, çünkü annesinin atını sürerken ona seslenmişti.

"Dikkatli ol, Bashir. Asla göründükleri gibi değildirler."

OceanofPDF.com

ON BİR

AYSEL barınağının zeminine AHŞAP bir sandık yerleştirdi ve erzak çantasını palete astı. Kramplar yüzünden gerindi sırtına. Kaburgalarındaki çürük itiraz etti ve parmaklarını omzu ile boğazının çukuru arasında kalan ve katilin bıçak iz bırakmıştı. Omzunun yanında başladığı yerde derindi ve boynuna yaklaştıkça sığlaşıyordu. Saraydaki doktor yaranın yarısını dikmiş ve deriyi esnek tutmak ve yırtılmayı önlemek için ona merhem vermişti. Dinlenmesini tavsiye etmişti. Aysel onun dinlenme anlayışıyla kendisinininkinin aynı olduğundan şüpheliydi.

Çantanın katlanmış bezini açtı ve getirdiğı kıyafetleri çıkardı. O sabah pazara gittiklerinde ölçüleri alınmış ve şehre giderken onları almıştı. Bu alışveriş, anne ve babasının yanlarına alabildikleri az miktardaki paradan bir ısırik almıştı ama bu gerekli bir alışverişti. Gizlice dolaşmak, bir yerlere girip çıkmak ve ara sıra hırsızlık yapmak, onu yakalamayacak, uçuşmayacak, dalgalanmayacak ya da başka bir şekilde ele vermeyecek giysiler gerektiriyordu. Sarkum'dan kaçtıklarında gardırop toplamak için zamanları olmamıştı ve bu yüzden satın almıştı. Alet koleksiyonunu da kaybettiğine üzülüyordu; maymuncuklar, teller, hafif ipler ve ikinci bir deri gibi üzerine oturan, mükemmel şekilde yıpranmış bir çift bot.

Aysel paletin üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı, önceki hayatını kaybetmiş olmanın ezikliği içindeydi. Yas tutacak zamanları olmamıştı. Bunu düşünecek zamanları bile olmamıştı, çünkü hayatta kalmanın günlük görevleriyle dolmuşlar ve yorgunluktan tükenmişlerdi. Sarayda ailesiyle geçirdiğı tek gece, içinde tuttuğı anıları canlandırmıştı. Annesi sessiz ve hüzünlüydü, lüks hapishanelerinde sanki taştan bir hücreydi. Aysel'e, Mirza'nın eskiden beslediğı kafesteki ötücü kuşu hatırlattı; hiç yerinde durmayan, güzel şarkısını söyleyen uçarı bir şey olarak başlamış ve bir gün kafesinin boş olduğunu görene kadar yavaş yavaş halsiz, donuk ve sessiz hale gelmişti.

Babası, Sultan'ın onların esir olarak ziyan istemediğine, savaşta müttefik olduklarını kanıtlayacaklarına biraz daha inanıyordu.

ve bir şekilde Tamar'da kendilerine bir hayat kurabileceklerini düşünüyordu. Kinus için de benzer bir umut besliyordu.

Ve Mathei. Aysel ayak parmağını sandığa vurdu, sandığın ileri geri sallanmasını izledi, sonunda sandığı tekmeleyerek devirdi. Onu sandalyelerden birinde, yanında getirdiği tek kitabı okurken ve tekrar tekrar okurken görmüştü. Bu konuda annelerine çekmiş, hep okurmuş. Annelerinin en sevdiği şeylerden biriydi bu. onu kalabalığa karışabilecek kadar yetenekli yapmıştı. Her şey hakkında uzun uzun konuşabilirdi. Eğer onu evde arıyor olsaydı, önce kütüphaneye gider ve onu babalarının sandalyesinde oturmuş bir şeyler okurken bulurdu. tozlu kitap. Onu kızdırmanın en sevdiği yolu, kucağına yayılıp kendisine kitap okumasını istemek, sonra da okuduğunda dramatik esnemeler ve inlemelerle can sıkıntısı numarası yapmaktı.

Şimdi kapana kısılmış ve perişan haldeydiler, birileri onları öldürmek istiyordu ve Aysel zamanını o mankafa sürüsünü ikna etmekle geçirmek zorundaydı.

konuda bir şeyler yapmasına izin verilmesi gereken işe yaramaz serseriler. Ve onların çift kemik kafalı, sinir bozucu komutanları. Botunun burnunda kuruyan çamuru karıştırırken ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Orada mısın?" Bashir'in sert sesi onu hem en iyi hem de en kötü şekilde gerdi. Ayağa kalktı ve tuval parçalarından birini kenara itti.

"Ben de tam seni düşünüyordum," dedi Aysel. Adam kaşlarını kaldırdı ve elindeki bir şeyi Aysel'e fırlattı. Aysel zar zor yakaladı ve ona ters ters baktı. Bu onun kılıçları ve koşum takımıydı.

"Gurur duymalı mıyım?" diye sordu.

"Hiç de değil. Sanırım sen de ayakçı olmak isterken kazara muhafızlığa düştün," dedi ve kılıçlarını ona doğru salladı. "Bu benim için yaptığın ikinci teslimat, en çok aranan suçlu."

"Bu nöbeti tutabilecek tek kişi benim. Hâlâ ekşi mi?"

"Neden olacağımı bilmiyorum." Koşum takımlarını ve kılıçları ateş çukurunun yanına koyduğu başka bir sandığın üzerine yerleştirdi. "Buradaki karşılama sıcak ve cömert olmaktan başka bir şey değildi."

"Farklı bir şey mi bekliyordunuz? Suçlu olmasanız bile Sarkum'dan bir soylusunuz" dedi.

Aysel ateşin yanına çömeldi ve kenarını oluşturan kayalara dayadığı bir sopayla ateşi dürtmeye başladı.

"Ben nasıl bir suçluyum? Kendi eşyalarımı geri aldım ve sizin için bir katili yakaladım. Al-Nimas'ta kardeşim ve ben bir prensin sağ ve sol koluyduk," dedi. "Babam Yaşlı Sultan'ın ve sonra oğullarının danışmanıydı, ordularının komutanıydı. Annem ise cömertliği ve hayırseverliğiyle tanınan bir ailenin saygın ve sevilen kızıydı. Kayadaki hayali bir çizgiyi geçmenin tüm ailemi tehlikeli kötü adamlara dönüştüreceğinin farkında değildim."

Yeni bir ateş yakmak için geriye bir kömür kalabileceğine dair boşa çıkan umudu, külleri karıştırdıkça yavaş yavaş ölüyordu.

Adam o kadar uzun süre beklenti dolu bir sessizlik içinde onu izledi ki, kadın bunun altında ezildiğini hissetmeye başladı.

"Ateş yakmayı biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Aysel elindeki sopayı ona doğrulttu. "Tabii ki biliyorum." O yapmadı. Adem tüm ateşlerini yakıyor, yemeklerini pişiriyordu. Bir Beşinci Hane Aval'ı için basit bir işti bu; tek bir kelime söylemesi yeterliydi ve ateş onun emrine itaat ederdi.

"Bir saraya sızmak için uçurumdan tırmanabilir ve sizden üç kat büyük adamlarla savaşılabirsiniz-"

"Belki iki kez," diye düzeltti Aysel.

Beşir bir kaşını kaldırdı. "Senden üç kat büyük ama ateş yakamazsın." Bir şey arıyormuş gibi kemerini yokladı, sonra elini belindeki kumaş yaranın üzerinden geçen ince deri kılıç kemerine bağlı küçük deri bir keseye soktu. "Sadece bir soylu," diye iç geçirdi bir tür taş çıkarırken, sonra kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı.

Aysel sessizce onun soylular hakkındaki sözlerini taklit etti ve dilini ona doğru uzattı. Ateş çukurunun etrafında dönerken neredeyse gülümsüyordu. "Tut şunları." Yanına çömelirken bıçağı ve taşı ona uzattı.

Aysel, Beşir'in Adem'in onlar için topladığı çalı çırpı ve odun yığınını karıştırmasını izledi. Beşir yığının ortasından bir avuç ölü ot çekip ateş çukurunun ortasına koydu, sonra kabarttı, Aysel'e annesinin vazoya çiçek dizişini hatırlattı. Aysel homurdandı, adam da ona yan yan baktı. "Yardı mı ister misin?"

"Emin değilim." Otları küçük bir yuva haline getirerek işine devam ederken ona verdiği bıçağı inceledi. "Çok cesursun, bana bir bıçak verip hemen oturuyorsun." Bıçağı parmaklarının üzerinde dans ve avucunun içinde döndürerek ucunu adamın gözüne doğrulttu.

Beşir irkilmeden uzandı ve önce bıçağı, sonra da taşı kadının elinden aldı. "Eğer beni gözümden bıçaklarsan, ateşini unutabilirsin." Taşı ot yığınının üzerine tuttu ve bıçağının kör ona vurmaya başladı.

Aysel dizlerine sarılıp çenesini onlara dayadı ve Beşir'in kısa, hızlı vuruşlarını hayranlıkla izledi; daha önce büyü yapmadan ateş yakan birini hiç görmemişti. Birkaç kez bir kıvılcım düşüp parladı ve Beşir dikkatle üzerine üfledi ama otların tutuşması dört denemesini aldı. Sanki en kırılgan bebekmiş gibi birkaç dakika onunla ilgilendi, sonra onu daha fazla ot ve küçük dal parçalarıyla beslemeye başladı, sabit ve güçlü olana kadar yavaş yavaş inşa etti ve düzgün bir ateş olana kadar daha büyük ve daha büyük odun parçaları ekledi.

Adam kızgınlıkla ona baktı. "Muhtemelen sen de yemek yapamıyorsundur. Burada ne işin var? Saraya dön, kuru bir yatakta uyu ve güzel yemekler ye. Hiç yemeğin var mı ki?"

"Ben çocuk değilim, Ox." Ayağa kalktı ve kalan eşyalarını düzenlemek için sığınağa geri döndü. Pazardan pirinç, mercimek ve iki portakal almıştı. Sadece gerekli olduğunu düşündüğü şeyler. Aysel yatağı olan palet yığınının altından tencereyi çıkardı ve içine biraz mercimek koyduktan sonra üzerine bir portakal yerleştirerek dışarıya .

Hepsini Beşir'e uzattı. "Sorunlarınızdan birinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Benim tek sorunum sensin." Tencereyi tencerenin bir bölümüne yerleştirdi. Ana ateşten uzağa ittiği kömürler. Portakalı yanına yere koydu, su dolu kovayı çekip tencereye biraz boşalttı ve kapağını kapattı. Aysel ayağını onun sırtına dokundurdu ve küçük bir

Alaycılığından dolayı onu azarlarcasına itti. Öne doğru eğilirken bir eliyle kendini yakaladı ve diğer eliyle ayak bileğini yakalamak için döndü.

Aysel adamın bileğini iki eliyle kavradı ve tutuşunu kırmak için ağırlığını bacağına verdi, bacağını adamın kolunun üzerine atarken diziyile adamın elmacık kemiğini sıyırdı.

"Hayır." Adamın kolunu bacaklarının arasından çekip çıkardı, ağırlığını dirseğinin arkasına verdi ve kolunu göğsüne doğru bastırdı. Beşir tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştı ama koluna daha fazla baskı uyguladı ve küfretti. "Sorun şu ki" -koluna küçük bir darbe indirdi, bu da onu hissizleştirdi- "beni hafife almaya devam ediyorsun."

Adamın kolunu bir hamleyle bıraktı ve yoluna çıkan küçük bir kaya parçasına basar gibi adamın üzerinden geçerek portakalını alıp ateşin diğer tarafına geçti. Toprağa oturdu, bacaklarını önüne katladı ve soymaya başladı.

"Seni gerçekten suçlamıyorum," dedi ve adam ona ters ters bakıp elini omzuna bir parça portakal kabuğunu ateşe attı.

"Bunu istemeyen bir erkekle henüz tanışmadım. Senden bir kez yardım diye kurtarıcıya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Ama ihtiyacım yok. bir araç olarak kullanmak için etrafta olmasaydın, başka bir yol bulurdum."

Tamamen doğru değildi ama çoğunlukla . O sabah yaylı tüfeklerle ilgili yaptığı yorum hâlâ öfkesini kabartıyordu.

"Çok gurur verici şeyler söylüyorsun." Beşir kolunu yavaşça bir daire çizerek salladı, şüphesiz bükülmekten kalan acıyı gidermeye çalışıyordu.

"Buraya dalkavukluk yapmaya mı geldin? Ailemi öldürmek isteyen adamları aramamı engellemek için olduğunu sanıyordum." Portakalın bir dilimini kopardı, sonra da meyvenin geri kalanını kabuğundan ayırdı.

"Ben de akşam yemeğini pişirmek için olduğunu sanıyordum," dedi.

Aysel turunçgillerden bir parça kemirdi, ateşin karşısında onun bakışlarıyla buluştu. Diğer yarısını ona uzattı. "Senden bunu yapmanı istemedim. Sen sadece beni tekrar kurtarmaya çalışıyorsun."

Beşir sonunda meyveyi aldı ve , bacaklarını göğsüne doğru katladı ve bir parçasını ağzına attı. O sabah onu gördüğünde bitkin ve yorgun görünüyordu; şimdi ise ayakta duracak hali yoktu. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve

Geçidin tepesindeki bitkin mültecilerle aynı türden yavaş bir kararlılık.

Adam tamamen tükenmişti. Aslında gözlerinin önünde uyuyakalsa hiç şaşırmayacaktı.

"Bunu nereden öğrendin?" dedi mercimeğin kapağını kaldırıp karıştırdıktan sonra.

"Yumruk yumruğa bir dövüşü tam olarak , değil mi?" Son yemeğini yedi bir parça portakal kopardı ve parmaklarını salvarına sildi. Ayağa kalktı ve koşum takımını ve kılıçlarını koyduğu yerden aldı. "Kardeşim ve ben Turns için senaryolar üzerinde çalışıyorduk. Yakalanacak kadar aptal olsaydım birinin üzerinde kullanabileceğim şeyler bulmaya çalıştık." Onun yanına oturdu ve verdiği yarım parçadan bir parça daha aldı.

"Seni sandığın kadar sık küçümsediğimden şüpheliyim," dedi sessizce. "Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım."

Övgülerinden duyduğu sıcak zevk karnını doldurdu ama usulca güldü. "I olmadığını biliyorum. Çok büyüksün ve insanları korumayı istemekten kendini alamayan bir adamsın, değil mi? Ve muhtemelen küçük hayvanları da, hmm?"

Adamın boynunda bir kızılık belirdi ve kadın haklı olduğunu anladı.

"Pekâlâ, rahat ol Öküz. Yemek pişirmek ve ateş yakmak bir yana" - kılıçlarından birini çekti ve ona baktı- "kendime çok iyi bakıyorum."

Gözlerini kısarak bıçağı yüzüne yaklaştırdı ve başparmağını bıçağın kenarına dokundurdu. Derisinde ince bir kan çizgisi belirdi. Aysel içini çekti, bıçağı koydu ve bakışlarını ona çevirdi. Adam bir portakal dilimini daha koparmakla meşguldü.

"Bunları kim bilebilir?" Biliyordu. Onları kimin çok iyi biliyordu.

"Bu çamur çukurunun etrafında bir bileme taşı göremiyorum, ya sen?" dedi lokma turuncğilin etrafında. "Etrafta körelmiş kılıçlarla dolaşamazsın. Ve dün gece bütün o kaldırım taşlarının üzerinde zıplıyorlardı. Kenarını kırar." Sonra son parçayı da ağzına attı.

"Seninle ne yapmam gerekiyor? Suçlu olduğum ve korunmam gerektiği konusunda ısrar ediyorsun ama o katil beni neredeyse yakalayacakken sen geldin. Uyuyor olman gerekirdi ama adamlarını göndermek yerine buradasın. Katil'i avlamamı istemiyorsun ama bıçaklarımı keskinleştirdin..." Islanmakta olan mercimeği işaret etti. "...yemeğimi pişirmişsin!" Aysel onun bakışlarını tuttu.

Ve bekledim.

Beşir avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Bilmiyorum." İki elini de saçlarının arasına soktu. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Kılıcını tekrar kınına soktu. "Bence bana güvenmek istiyorsun ama Sultana farklı bir şey söylediği için kendine ya da kararlarına güvenmiyorsun."

"Ona ne borçlu olduğumu anlayamazsın."

"Aşağılayıcı olmayın. Bir ahmak bile birine karşı borçlu hissetmeyi anlayabilir." Aysel içini çekti ve elini saçlarından çekerek uzandı. "Gel bakalım."

"Ne?" Ayağa kalkarken ona baktı. Aysel tekrar çekti ve Beşir ayağa kalktı, parmakları Aysel'in parmaklarının arasından geçti ve

Nabzını hızlandıracak şekilde . Aysel ona doğru bir adım attı ve adam tereddüt etti. Aysel biraz gülümseyerek onu daha sert çekti.

"Korkma küçük Öküz, sana zarar vermeyeceğim," diye şaka yaptı, yaklaştı ve parmaklarını onun belindeki kumaşın içine soktu, sonra geriye doğru yürüdü ve onu kendisiyle birlikte çekti. Şaşkın ve umutlu görünüyordu ve sanki hissetmemeye çalışıyordu.

Adam içeri girdiğinde, kadın onu bıraktı ve arkasını dönerek yatağın üzerinden satın aldı, tekmelediği sandığı düzeltti ve üzerine yerleştirdi. Sonra onu sırtı paletlere gelecek şekilde manevra yaptırdı.

"Aysel," dedi, sesindeki kınama ilgiyle kırılmıştı. "Anlaştığımızı sanıyordum..." Adam başını salladı ama elleri kadının belini buldu.

"Şu an için" -kılıç kemerini çözdü ve kalçasından çekerek çıkardı- "sadece şu an için. Güven bana." Kılıcı paletlerin kenarına koydu. "Uzan," diye emretti.

Beşir kaşlarını çatı. Aysel ellerini onun omuzlarına koydu ve oturana kadar bastırdı, sonra dizini kalçasının yanına yerleştirdi ve onu takip ederek itti

Çünkü elleri kadının beline sıkıca sarılmıştı. Diğer bacağını onun üzerinden geçirerek dört ayak üzerine oturttu. Tekerlek ama yapmak üzere olduğundan çok daha fazlasını yapmak istiyordu, özellikle de onun bakışlarında arzu açığa çıktığında. Niyeti onun düşündüğü gibi olmasa bile, kontrolünü ona devretmeye istekli olması hoşuna gitmişti.

Aysel yüzünü onunkinin üzerine eğdi. Başını onunkine doğru kaldırmak için gerilirken vücudu kıpırdadı. "Uyu artık," diye mırıldandı.

"Tekerlek ve jant telleri." Başını yastık olarak kullandığı katlanmış battaniyeye yasladı ve dişlerini gıcırdatarak ona baktı. "Bu sana komik mi geliyor?" Aysel dizlerinin üzerinde doğruldu ve parmaklarını Çark'ın sembolü olan bir daire şeklinde birleştirdi. "Çark üzerine yemin ederim ki burada olacağım"

tuvalin diğer tarafındaki ocak ateşini işaret etti-"uyandığında."

"Ayağa kalk," diye emretti ama ellerini kadının kalçalarından çekmedi. Adam doğrulmaya başladığında Aysel ellerini tekrar adamın omuzlarına bıraktı. "Git uyu. Benimle ilgilendin, şimdi de onu rahat bırakacaksın. İyiliğinin karşılığını ödeyeceğim. Sen kadar dışarıda nöbet tutacağım."

"Kendini mi gözetleyeceksin? Neden sana inanayım ki?"

"Çünkü içgüdülerin doğru. Bana güvenebilirsin." Aysel bir elini başının yanına koydu, diğerini saçlarına doğru kaldırdı ve tereddüt etti. "Bu

Neden istediğimde katil için bana yardım etmeye geldiğini. Ve neden kılıçlarımı bilemediğinizi ve kirli Sarkum ellerimi üzerinize sürdüğüm için neden beni kıyma haline getirmediğinizi."

Adam kaşlarını çattı ve başını onun parmaklarına yaslamak için kaydıldı. Kadın, adamın sarı saçlarını okşarken gülümsedi.

"Bashir," dedi, farklı koşullar altında başlayabilselerdi onun adını her zaman söyleyeceği sıcak, korunmasız şekilde. "Uyumaya ihtiyacın var. Kendine bakmazsan adamlarına nasıl bakacaksın?" Parmaklarını onun saçlarında gezdirmeye devam etti.

nasıl geçtiğini anlamadım. Onunkinden daha yumuşaktı, Mat'inkinden daha yumuşaktı, karışık miraslarından bahseden kabalıktan yoksundu. Gözlerini kapattı.

"Bunun beni uyutmayacağını bilecek kadar akıllısın. Ellerin o kadar da kirli değil." Sesi titrek bir gümbürtüydü, kalçalarındaki elleri azarlayarak sıkıyordu.

"Korkarım şu anki halinle pek işime yaramazsın," önerdi. "Yarı yolda uyuyakalırsın, sonra da seni öldürmek zorunda kalırım. sen."

Yumuşak bir kahkaha attı, sıcak toprak gücünün soluk çizgileriyle aydınlanan gözlerini açarken iri bedeni onun altında kıpırdandı. "Bana bundan daha fazla kredi ver." Kalçalarındaki elleri onu çekti ve Aysel onun üzerine uzandı çünkü kontrolü ince, ipeksi bir örümcek ipliğinden daha güçlü hissetmiyordu. Adam onun altında geniş, sıcak ve katıydı. ayağa kalkmak için kendini zorlayabildi. Adamın eli kadının sırtında kayıyordu, büyük ve sıcaktı; gözlerindeki çizgiler yayıldı ve gücünü şakaklarına çekti.

"Birinin büyüünün bunu yaptığını hiç görmemiştım," diye nefes aldı ve parmaklarını şakaklarını altın damarlar gibi çizen ışığa dokundurdu. Bir büyücünün büyüü, duyguları güçlü olduğunda ve kendi kontrolüne bağlı olarak başka bir yere odaklandığında teninde bir şekilde ortaya çıkardı. Herkes için farklı şekilde ifade edilirdi. Bashir'inki gibi ortaya çıktığını hiç görmemişti, ışık derisini sivri fay hatları gibi delip geçiyordu.

Aysel kendininkini hiç görmemişti. Tüm hayatı onu kontrol etmek ve gizli tutmakla geçmişti.

Beşir, "Kal," diye yalvardı, elleri kızın kalçalarının arkasını kavradı ve yüzü tam onunkinin üzerinde olacak şekilde onu vücudundan yukarı çekti.

"Kal ki seninkini de gör." Derin ve güç dolu sesi, vücuduna bazı erkeklerin elleriyle bile yapamayacağı şeyler yaptı ve bütün bir gece

denemek için. Ama bu sözler, hızla bulanıklaşan düşüncelerine soğuk bir anlam kattı.

Aysel, yakınlaşmanın sancıları içindeyken bile kendini kontrol edebileceğini bilecek kadar erkekle birlikte olmuştu ama hiçbiri toprak büyücüsü değildi. Adam güçlüydü, Aysel'in üzerindeki etkisi de öyleydi, Çark'taki karşıtlıkları nedeniyle Aysel'in büyüsunü hissetme yeteneği daha güçlüydü. Onunla birlikte olmak, gücünü dizginleme arzusuyla kendini çok fazla kaybetme riski taşıyordu.

"Uyu," dedi. "Ailemi güvende tutmak için en iyi halinize ihtiyacım var." "Aysel." Ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Onlar güvende."

Bu adam bir sorundu. O sert dış görünüşün içinde, savunması olduğunu düşünmediği bir tatlılık vardı.

"Bu basit şeyi saklamam için bile bana güvenmiyorsan sana nasıl güvenebilirim? Söz mü?" Yüzünü avucuna çevirip tenini dişlemek çok kolay olurdu. Bunun yerine alt dudakını ısırdı.

Beşir'in elleri iki yanına düştü. "Şu anda adımı hatırlayabileceğimden emin değilim ve sen mantık sıçramaları yapıyorsun."

"Ben her yönden senden daha hızlıyım." Aysel sırttı. "Bunu kabul etmek zorundasın."

"Yavaşlık her zaman kötü bir şey değildir," dedi. "Dur sana göstereyim." Ellerini kadının belinden yukarı doğru sürükledi. İçinden geçen sıcaklık sarmalları uzuvlarına dolanarak onu ağır ve muhtaç hissettirdi. Oh Wheel, bunu istiyordu. Onunla yavaş olmak istiyordu. Vücudunun ve yarı kavisli bir gülümsemeye dönüşen ağzının tanışması için gereken zaman.

"Kötü Öküz," diye fısıldadı. "Kötü." Ellerini yüzünün üzerine koydu, böylece dudaklarının nasıl ayrıldığını ve gözlerinin arzuyla yarı kapalı olduğunu göremedi ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Beşir kıkırdadı ve kızın tutup ellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Sen uslu durmayacaksan benim durmam için bir neden göremiyorum."

"Çünkü sen sarayda namuslu bir muhafız komutanısın ve ben sadece sapkın bir suçluyum." Ellerini adamın elinden kurtardı ve altından bir battaniye çekti.

"Biliyorsun ben..." Adam kaşlarını çattı ve ona buna inanmadığını söylemek olduğundan şüphelendi. Zavallı Ox. Kafası çok karıştı.

"Biliyorum." Battaniyeyi onun üzerine sererken biraz güldü, çünkü nasıl ayarlarsa sadece yarısını örtüyordu. " bu yüzden bir bebek gibi uyuyacaksın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON İKİ

M Aysel, Beşir'in yapmasına yardım ettiği mercimekleri yerken Athei ateşin başına geldi. Son mercimeklerinden birini Ateşin üzerinde bir avuç odun vardı ve nerede avlanacağını düşünüyordu. Önündeki çadır sıralarının arasından geldiğinde daha fazla yakıt . Yanında biri sağa, diğeri sola olmak üzere ayrı yönlere giden iki muhafız vardı. Mat oturmak için yakılamayacak kadar büyük bir kütüğü seçip yanına koyarken Aysel bir parmağını dudaklarına götürdü. Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatınca Aysel başını hafifçe sallayarak çadırı işaret etti.

Kaşlarını çatmaya devam etti ve onun arkasına geçerek iki parmağıyla brandayı kenara çekti ve içine bakmak için başını eğdi. Durdu, kadına baktı, sonra tekrar içeri baktı.

"Aysel..." Mathei brandanın kapanmasına izin verdi. "...neden muhafız komutanına çok benzeyen bir dağ yatağınızda uyuyor?" Doğaçlama koltuğuna oturdu ve neşeli bir ifadeyle ona baktı. "Seni yaramaz küçük tilki."

Aysel elinin tersiyle omzuna vurdu ve mercimek bir kenara koydu. Tuz, baharat ya da diğer sebzeler olmadan yemek çok . Filiz bu kadar mütevazı bir şeyi bu kadar çok yemeğe dönüştürmeyi nasıl başarmıştı? lezzetli yemekler mi? Bunların tadı pislik gibiydi. "Güven inşa ediyorum." Çünkü arkadaş olmalılar. Müttefik olmalılar.

"Saraydaki o yumuşak, rahat yatağını bırakıp küçük çamur deliğine dönmek için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı." Mathei mercimek kapağını kaldırıp içine baktı, sonra kara bir kaşını kaldırdı. "Yemek mi yaptın?" dedi, sanki etkilenmeye hazırmış gibi bakarak.

"Hayır." Aysel tencereyi kaptı ve onun ulaşamayacağı bir yere taşıdı. "Ne yapıyorsun burada? O uyurken benim uslu durmam gerekiyor ve seni burada görürse bana inanacağını sanmıyorum."

"Ne zamandır ?" Mathei ona bir kumaş parçasına sarılı küçük bir avuç dolusu bir şey uzattı.

Aysel paketi elinde tutup açmaya başlarken güneşe baktı. "Güneşin çeyreği kadar," dedi. Onun uyuyacağından şüpheliydi.

Üç katına ihtiyacı olmasına rağmen daha uzun süre. Sağlığı söz konusu olduğunda bile itaatsizlik edemezdi.

Mathei'nin ona verdiği pakette bir avuç kuru kayısı ve incir vardı. Aysel bir incir seçti ve meyveyi tekrar sardı, kardeşini yanağından öpmek için eğildi. "Teşekkür ," dedi. Mathei onun saç örgülerinden birini çekti.

"İşte." Şarap olduğundan şüphelendiği bir deri ve iki küçük tahta bardak çıkardı. Kayaların üzerine bıraktığı sopayla ateşi dürtmek için öne doğru eğildi, böylece yeni kütük eskisini yakalayacaktı. Aysel meyve demetini belindeki kumaşın içine soktu ve bardakları yere koydu. Şarabın tıpasını açtı.

Mathei, "Sultana'nın Chara'a üzerine yazdığı kitaplardan bazılarını okuyordum," dedi.

Şarap hediyesi karşısında duyduğu sevinç buharlaştı ve kollarını iki yana açarak geriye düştü. Mathei dilini şaklatarak onu azarlarken fincanları doldurdu ve kendi fincanını yanına, yere koydu. Aysel ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, yukarıdaki gri bulutların çizgilerini düşünüyordu. Son birkaç gündür hava kuraktı, bu yüzden toprak daha az çamurluydu ama yine de soğuktu.

"Sadece dinle. Kinus onu devlet düşmanı ilan etmeden hemen önce Makram'ın ziyaretini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Aysel. Kinus'un onu hain ilan ettiğini duyduğunda, Makram'ı bir daha asla göremeyeceğinden korkmuştu.

"Sultan bir Chara'a Çemberi oluşturuyor, Aysel. Makram Altıncı olmayı çoktan kabul etti." Mathei'nin gözleri karanlık bir ateşle, şevkle parlıyordu. Çünkü Chara'a üzerine çalışmak her zaman en sevdiği konulardan biri olmuştu. Onun yüzünden.

Aysel nefesini yavaşça dışarı verdi. Boğazının arkasında balçık ve granit kokusu bırakan bir büyü dalgası, uykuda olan yüzeyine yayıldı. Biraz gülümsedi. Beşir uyanıktı ve onu kontrol ediyordu. Büyüsüyle ona vurmak, oynamak istedi ama yapmadı. Hangi yeteneklerinin onu bir Charah olarak işaretleyeceğini tam olarak bilmiyordu, bu yüzden tamamen gerekli olmadıkça büyüünü sessiz tutmak zorundaydı. Her zaman olduğu gibi. Mathei'nin kafasındaki bilimsel fikir ne olursa olsun.

Beşir bir an sonra sığınaktan dışarı çıktı, yüzünün bir tarafı uykudan buruşmuştu, sarı saçları da aynı taraftan garip bir şekilde yukarı kalkmıştı, kış uykusundan çok erken uyanmış huysuz bir ayıya benziyordu. Ayağa fırlayıp onu öpmek istedi, adam hâlâ darmadağınaktı ve

Savunmasızdı, çünkü tam o anda tüm ciddiyeti ve ihtiyatı elinden alınmıştı.

Katil'le dövüştükten sonra sokakta karşılaştıklarında olduğu gibi yerde yatan kıza baktı ve gülümsemeye başladı. Sonra Mat'ı gördü, kütük koltuğunda iki büklüm olmuş, ona bakıyordu ve gülümsemesi ve tüm yumuşaklığı buharlaştı.

"Neden burada?" diye sordu Aysel'e, sanki Aysel onu bir oyun için çağırmış gibi. "Peki korumaları nerede?"

Aysel doğrulup oturdu. "Bilmiyorum, umurumda olmayan şeyler hakkında gevezelik ediyor."

"Çok teşekkür ederim. Bitirme şansım olsaydı umursardınız. Korumalarım kılıçlarını kaşımaya gittiler ama eminim tuvalete tavşan gibi koşmaya kalkışırsam hemen dikkat kesileceklerdir." Mathei gülümsedi ve Aysel'in flörtleri ve uykusuyla Beşir'e aşıladığı iyi ruh halinden geriye ne kaldıysa kaybıldı. "Daha da önemlisi, Sultana'nın bir Chara'a Çemberi kurmaya çalıştığını duydum. Bu doğru mu?" Beşir'e baktı. "Yıkım öncesinden beri tam bir Çember kurulmadı."

Beşir başını salladı ve etraflarında dönerek ateşin uzak tarafına giden Mathei'yi karanlık bir şekilde izledi. Aysel, Beşir'in önünde Chara'a Çemberi hakkında konuşmak istediğinden ya da kardeşinin neden böyle bir şeyi onunla paylaştığından emin değildi. Birinci Ev'in, yani onun gücünün sakladığı başka bir kılıçtı, sadece kılıç ve bıçaklarından çok daha az hassasiyeti vardı. Kendini deli bir prensten saklamak için bir ömür harcamıştı. Gücünü eğitmek için kaybettiği onca zaman. Artık çok geçti.

"Şarap?" Aysel kadehini Beşir'e uzatarak sordu. Beşir kaşlarını çatı. "Dur tahmin edeyim, sen içki içmezsin."

"İçiyor." Mathei şarap tulumunu Beşir'e fırlattı, Beşir tulumu yakaladı ama hâlâ duruma gücenmiş görünüyordu. "Sen daha çok bir Arak adamına benziyorsun. Ama yalnız başına, odanda, bir şeyler yolunda gitmediğinde aşırıya kaçırıyorsun."

Beşir sanki az önce Çark mucizelerinin en büyüğünü gerçekleştirmiş gibi ona göz kırptı.

Aysel güldü. "Mat ile tanıştın mı?"

"Resmi olarak değil." Beşir şarap tulumunun tıpasını çevirerek çıkardı.

"Mathei Attiyeh, Komutan Bashir Ayan." Aysel birinden diğerine işaret etti.

"İşte bu ilginç bir isim, değil mi?" Mathei fincanını yudumlayarak konuştu. "Ayan. Senin rengin için biraz... Doğulu bir isim." Beşir'in altın rengiyle seyretilmiş ela ya da kahverengi gibi alışılmadık renkte gözleri vardı ve Ayan, Odokan kanının ve isimlerinin daha esmer tenlere ve bazalt gibi koyu gözlere ait olma eğiliminde olduğu Tamar'dan ziyade Sarkum'da duyulması daha muhtemel bir isimdi.

"Sultana, ayrıldıktan sonra beni muhafız olarak görevlendirdiğinde aldım. Üniversite." Beşir şaraptan büyük bir yudum aldı ve Aysel Mathei'ye şaşkınlıkla baktı. Mathei ona göz kırptı. Aysel özellikle bir yerlere gizlice girme konusunda iyiydi ama Mat insanların kişisel sırlarını ortaya çıkarma konusunda ustaydı.

"Yetenekli bir Sival olduğunu duydum. Ama küçük tilkimi neredeyse yakaladığına göre öyle olmalısın."

Beşir şarabını neredeyse tükürüyordu Aysel'den Mathei'ye bakıp tekrar geri döndü. "Sana böyle mi sesleniyor?"

"Bazen. Tareck başlattı. Bana Kit der," dedi Aysel. Beşir'in yüzündeki ifade şaşkınlık ve hayranlık arasında bir şeydi. Aysel bu bakışı daha önce de görmüştü, hatta bir adam ona bunun ne olduğunu söylemişti. Onu sevimli kulakları olan küçük bir tilki olarak hayal ediyordum. "Şu anda düşündüğün şeyi düşündükleri için bıçakladığım adamlar oldu," dedi.

Yüzü beyazlaştı. "Uyuyor, sanırım." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı.

"Aslında adamı bıçaklamamış ama taşlarına bir tekme atmış, sonra da neredeyse balkondan aşağı itiyormuş." Mathei Beşir ile Aysel'in arasına şüpheyle baktı. "Şu yeni bir soyadı alma meselesini hâlâ merak ediyorum. Özel bir nedeni var mı? Tamar'daki tüm büyücüler eğitimlerini tamamladıktan sonra bunu yapar mı?"

"Hayır." Beşir şarabından büyük bir yudum daha aldı ve şarap tulumuna ters ters baktı. Mat başka bir soru sormak için nefesini tuttuğunda Beşir onun sözünü kesti. "İsimleri Whoreson olduğunda bunu yapıyorlar." Aysel'e baktı. Bunu söylerken meydan okuyordu. Elindeki fincanı neredeyse ateşe düşürüyordu ama fincanı ve nötr ifadesini korumayı başardı.

"Bunun seni saraydaki soylulara nasıl sevdirmeyeceğini anlayabiliyorum," dedi Mathei, kara gözleri bir sırrı ortaya çıkarmanın verdiği zaferle parlıyordu. "Ama olabileceğin en kötü şey değil. Krallara ve soylulara danışmanlık yapan babana erkekleri kadınlara tercih ettiğini anlatmaya çalış." Aysel onaylamayan bir ses çıkardı. Mat, babalarının daha fazla para harcadığını iddia etmeyi severdi.

Oğlunun bu açıklamasına sinirlenmekten başka bir şey yapamadı. Thoman, Mathei'ye karşı bir baba gururundan başka bir şey beslemiyordu. Onlar her standartta çok iyi arkadaşlardı.

Beşir şarabından bir yudum daha aldı ve Mathei'ye sanki kılıç çekip düelloya davet etmiş gibi baktı. "Benim bir babam yok," diye karşı çıktı.

"Belli ki bir baban var," dedi Mathei. "Tabii annen kalan son yaratılış büyücüsü değilse ve dolunayda dağlardan topladığı yosun ve dallarla seni bir araya getirmediyse."

"Bildiğim kadarıyla, bu her zamanki yoldu," dedi Beşir, şarap tasını tekrar doldururken biraz da acı bir mizahla. "Onu sevdiğine yemin eden ve sonra ortadan kaybolan bir soylu. Bu ismi, Ayan, bir tarih kitabında görmüştüm ve hoşuma gitmişti."

Aysel uzanıp Mathei'nin dizine dokunarak meraklı olmayı bırakmasını işaret etti. Mathei parmaklarıyla onu başından savdı. Onu dürtmeden ne zaman durması gerektiğini biliyordu ama Beşir'in ifadesindeki bir şey şimdi onu korumak istemesine neden oluyordu.

"Sultana'nın Çember için planları hakkında konuşmaya izniniz var mı? Kendimi biraz bilgin olarak görüyorum ve bu çok önemli bir karar."

"Çok az şey biliyorum. Yüksek Konsey'e bir bildiri sunduğunu ve prensin Altıncı olarak görev yaptığını biliyorum." Beşir gökyüzüne baktı ve bir elini yüzünde gezdirerek çenesini kaşıdı.

"Tamar'da yaratılış büyücüleri var mı? Bir Charah?" Mathei'nin sözleri ağzından dökülürken yüzü ve gözleri heyecandan parlıyordu. Büyü ya da tarih hakkında konuşurken hep böyle olurdu.

Beşir başını salladı. "Üçüncü Haneden bir büyücüyü Sundering'den önce. Sanırım Sarkum'da da durum aynı. Bunu yapmasının bir nedeni de bu. Çarkı dengeleyebilirse Üçüncü Hanenin yeniden canlanacağını umuyor."

Mathei'nin heyecanı eridi. "Peki ya diğer Evler?"

Aysel küçük şarap bardağına baktı, sonra melankolik bir yudum aldı.

"Prens öne çıkan tek Charah. Bir tane daha , İkinci Ev, ama mültecilerin durumu ve Sarkum iç savaşı daha acil." Beşir tekrar gökyüzüne baktı ve kaşlarını çatı. "Yardımlım yakında burada olacak. Ya da gelse iyi olur."

Ayağa kalktı ve şarap tulumunu Mathei'ye geri fırlattı. Sonra gerindi. Bu esneme giysilerini kollarına ve omuzlarına doğru çekti ve

Aysel'in arzudan başının dönmesine neden olacak şekilde boyunu ve gücünü vurguluyordu. Mathei parmak eklemlerini ağzına bastırdı ve gülümsemesini bastıran Aysel'e yan yan .

Beşir rahatlayan Mathei'ye, "Benimle birlikte saraya dönebilirsin," dedi.

"Mutlulukla," dedi Mathei. "Belki benim odamda da biraz kestirmek istersiniz?"

Beşir'in teni sertçe kızardı ve Aysel'e suçlayıcı bir bakış fırlattı. Aysel bu bakışı şarap kadehinin kenarından karşıladı ve ekşi sıvıyı yudumladı. Sonra tek omzunu silkti, şaşkınlığını çabuk atlatmıştı.

"Her seferinde tek bir şekerleme partneriyle takılma eğilimindeyim." Ateşin etrafından dolanıp Aysel'in yanında durdu, fincanını elinden aldı ve çevirdi, böylece içerken Aysel'in içtiği yerden içmiş oldu. Fincanı ona doğru uzattı, Aysel fincanı alırken gözleri hafifçe kısılmıştı. Aysel fincanı aldığı anda Mathei'ye, "Sana biraz zaman vereceğim, hazır olduğunda beni nizamiyede bul," dedi.

Gitti.

Mat yumuşak, nefessiz bir ıslık çaldı. "Az önce çadırınıza bölgesel bir işeme mi yaptı, çünkü-"

Aysel onun kafasının arkasına bir tokat attı. "Bu iğrenç. Ve hayır yapmadı" -yapmadığından tam olarak emin değildi, çünkü bir "Çünkü aramızda uyuklamaktan başka bir şeyin çok kötü bir karar olacağı konusunda anlaşmıştık."

"Ağzı bunu kabul ettiğini söylemiş olabilir ama şu anda size söyleyebilirim ki bu adamın başka hiçbir parçası böyle bir şeyi kabul etmedi."

"Mat," dedi Aysel. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Hareket etmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Beşir hakkında konuşmak ya da ailesini korumak ve onu kısıtlı tutmaktaki rolü dışında onu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Aklını ondan uzaklaştırmak bu kadar zor olmamalıydı.

"Masum ve erdemli rolü oynadığınızı görüyorum. İyi, iyi. Nasıl istersen öyle olsun. Benim için bir şey düşünmeni istiyorum." Ayağa kalktı ve Aysel'i yanına çekerek kucakladı. Aysel ona yapıştı, yüzünü göğsüne gömdü. "Sensiz Çember ayakta duramaz," diye mırıldandı saçlarına. Geri çekildi ve ona baktı. "Sultana söylemeliyiz.

Birinci için ayağa kalkmalısınız."

"Mat." Aysel geri çekildi. "Bana büyücü bile denemez. Ben bir casusum. İyi olduğum tek şey bu ve Makram bana tamamlamam gereken bir görev verdi. Eğer Birinci Hane olduğumu kabul edersem, hepinizin Altıncı Hane olduğu ortaya çıkacak ve sizi daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Bazı insanların tahminlerine göre daha kötü biri olarak ifşa edildim." Bir kaşını kaldırdı. "Makram burada ve onu henüz diri diri yakmadılar."

"O bir Charah. Ona zarar veremeselerdi şehir düşerdi. Sen bir Deval'sın. Baba ve Anne Aval. Büyünüz size kendinizi koruyacak kadar güç vermeden sizi hedef haline getiriyor. Bu benim işim.

Ayrıca, tehlikenin ötesinde, kendimi ifşa etmem hayatlarınızı nasıl etkileyecek?

Saray mensupları onun Altıncı 'dan olduğunu öğrenirse Anne burada asla yer bulamaz." "Bu sefer konu sizsiniz, biz değil. Sadece bir düşün." Onu çekti bir kucaklaşma daha. "Makram Sultana beni kütüphanesinde araştırmacı olarak istihdam etmesini önerdi. Yeteneklerimi ona kanıtladıktan sonra bunu düşünüyor. Bana okumam ve rapor etmem için Narfour'un faunası ve bir mimari gibi çeşitli konularda kitaplar verdi-"

"buradan." Aysel onu Beşir'in gittiği yöne doğru hafifçe itti. "Bunu düşünecek misin?"

"Hayır," dedi Aysel, ama yapacaktı. Kafasında tehlikeli bir şekilde dikkat dağıtıcı bir dizi keşkeler dönecek ve gerçekten önemli olan iki şeye konsantre olmasını engelleyecekti. Tekrar saldırmadan önce sadece bir süreliğine gizlenebilecek olan kalan katil ve Sadrazam.

Aysel tahta kadehine ve kalan tek yudum şaraba baktı. Başparmağını kenarlarında gezdirerek çevirdi, sonra içini çekti ve içti.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

SIX GÜN. Kalan Katil'in izini bulmak işte bu kadar uzun sürdü. Altı gün, tam bir küçük dönüş, kamptan gizlice kaçmak, tırmanmak Tepeden aşağı uçurum, saray yolundan geçme ve gecenin köründe şehre inme. Arıyor, soruyor, avlanıyor, dinliyor, dedikodu toplamak için çeşitli semt pazarlarında gizlice dolaşıyordu. Elleri kesilmiş, nasırları açılmış, vücudu aşağı inerken yol veren kayalardan yuvarlandığı sayısız yuvarlanmadan dolayı sıyrılmıştı. Onları bulmak için yaptığı her nafiye girişimde öfkesi daha da azalıyordu.

Nihayet altıncı gün, Katil'in tarifine uyan adamları Tüccar İskeleyi'ne kadar takip etti.

Şehre gelen ve şehirden ayrılan tüm mallar Tüccar İskeleyi'nden geçer ya da burada depolanırdı. Burası, Büyük Pazar'ın yanı sıra, şehrin en çok çeşitlilik barındıran bölümüydü. Süt kadar soluk ve sürme kadar koyu tenler ve aradaki her tonu gördü, adını koyamadığı diller duydu, onu şaşırtan kıyafetler gördü. Tüm bu nedenlerden dolayı, hem kendisi hem de avladığı katil için uyum sağlamak için çok iyi bir yerdi.

Büyük Pazar'ın aksine, iskeledeki etkileşimlere tedirginlik hâkimdi. Hissedilir tehdit, kaçış yollarına yakın durmasına ve herhangi bir binaya girmeden önce çıkış noktalarını düşünmesine neden oldu. Her karanlık köşe ve ara sokak şiddetten sadece birkaç dakika uzakta gibiydi ve hiçbirinin şiddete maruz kalmadığından şüpheleniyordu. Gittiği her yerde bakışlar onu takip ediyordu, öyle ki daha sonra ürperiyor ve kaçıyor.

Depoların ortasına sıkışmış, Aysel'den çok da uzun olmayan ve üç dişi eksik yaşlı bir kadın tarafından işletilen bir han vardı. Bir ateş büyücüsünün kendinden emin, kibirli tavrına sahipti ve Aysel, çoğunluğu korsanlar, kiralık katiller ve kumarbazlar tarafından doldurulmuş gibi görünen bir hanı işletebilme becerisiyle büyük bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Aysel barın başında durmuş, mutfaktan ana odaya gidip gelirken yaşlı kadınla aralarında geçen konuşmaları bölük pörçük idare ediyordu.

Erkekler duvarlara dizilmiş alçak masaların ve bankların etrafında oturmuş, çay içiyor ve daha güçlü şeyler yapıyorlardı. Çoğu baldan bronz rengine sahip olsa da

Tamar ve Sarkum'u renklendiren tek bir grup Meneialı, odanın uzak köşesindeki bir masayı işgal etmişti. Hepsi de koyu kahverenginin tonlarında bir tene ve bunaltıcı sığağa alışkın bir halkın bol, dökümlü kıyafetlerine sahipti.

Sarkum üzerinden ticaret yolları olmasına rağmen, Güneş Denizi üzerinden ticaret yapmayı tercih ettiler. Sarkum gezginlere karşı nazik değildi. Baktı ama çok uzun süre bakmadı. Üçü oturuyordu, dev gibi bir adam ayakta duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kan donduran bakışlarıyla diğerlerini süzüyordu. Ayaktaki adam, Aysel'in de daha önce hiç görmediği bir şekilde, çenesinden göbeğine kadar tıraş olmuştu. Yoldaşlarına döndüğünde,

Bakışları buldu. Bir an asılı kaldı, değerlendirdi, sonra zift gibi teninde bembeyaz parlayan bir sırtışla oradan ayrıldı.

"Bu Djar," dedi yaşlı kadın Aysel'in ona baktığını fark edince. "O daha etli sever." Göz kırptı.

"Hayır, o yüzden değil... Ben hiç Meneian görmedim," diye düzeltti Aysel, bakışlarını kapıdan yaşlı kadına çevirerek.

"Mmm," dedi kadın şüpheci bir tavırla.

"Her neyse. Benim sorum," dedi Aysel sabırsızca, "erkekler hakkında mı?" "Başlangıçta burada üç kişi vardı" - kadın barın üzerine bir tepsi koydu

-Sonra sadece iki tane. Şimdi gittiler. Kararsız bir tür." Aysel'e göz ucuyla hızlı bir bakış attı ve kaşlarını çatmasına neden olan bir şey buldu.

"Kaldıkları odayı görebilir miyim?"

Kadın burnunu çekti, gözlerini kıstı ve çay tepsisini süsleyen dökülmüş boyaları karıştırdı. Aysel bakışlarını sinirli bir şekilde gökyüzüne çevirdi ve kemerinden üzerinde taşıdığı birkaç bozuk parayı çıkarıp iki tanesini kadına uzattı.

Onlara baktı, tahta ya da kil olmadıklarından emin için ısırıldı, sonra başını merdivenlere doğru salladı. "Soldaki son oda."

Oda hanın en üst katında, çatının tepe noktasının altındaydı. Normal şartlar altında Aysel bu durumdan tiksiniyordu.

Battaniyelerin içinde pire ya da tahtakurusu vardı. Ama soğuk, ıslak barınağında ince, yarı çürümüş battaniyelerle kalmak, ona odanın ilkeliliği. Alt kattaki ateşin ısısı odayı neredeyse yaz sıcaklığına yaklaştırmıştı. Ararken gereğinden biraz daha uzun süre oyalandı. İki boş çekmecesini olan tek bir şifonyer vardı. Bir masa ve

Bir lavabo ve sürahi aynanın altında bir köşede ve yatağın tüm battanileri ve yastıkları eksikti. Hanlar genellikle depozito isterdi.

Hırsızlığı önlemek için battaniye ve yastıklar, eşyalar teslim edildikten sonra iade edilebilir. Kullanılmış battanilerin içinde i e yarar bir şey olduğundan   pheliydi. Yatağı aradı, ellerini samanla doldurulmuş  iltenin üzerinde gezdirdi ve altına bakmak için kaldırdı.

Hiçbir yardım ya da ipucu bulamayınca aşağıya doğru yürüdü.

Aysel giderken ya lı kadın ona, "Bir ara benimle bir kadeh içmeye gel kızım," diye ve serseri arkadaşlarına göz kulak olacağına söz verdi.

Mathei her zaman her kesimden arkadaş edinmenin i e yaradığını söylerdi, bu yüzden belki de onu saraydan gizlice çıkarabilirse yanında getirebilirdi.

Muhtemelen rıhtım ve handa yaşayan her iri yarı, lekeli ve vahşi görünümlü yaratıkla arkadaş olurdu.

Bir başka aksilikten dolayı hayal kırıklığına uğrayan Aysel  ehrin kalbine, Büyük Pazar'a ve onu çevreleyen  tfaiye Bölgesi'ne giden yolların zorlu eğimi.

S yleyebildiğı kadarıyla,  ark Evleri'nin her birinin  ehir içinde bir bölgesi vardı, ancak yıkım veya yaratım bölümleri varsa da henüz bulamamı tı. Hava Bölgesi kuzeyde, merkezde yer alıyordu. Sarayın batısında ve üzerine oturduğı uçurumun altında Su Bölgesi vardı.  ehrin en güney ucu Toprak'tı ve her tarafa dağılmış cepler halinde şunları buldu bölge sakinlerinin yönlendirme ile atıfta bulunduğı bölgeler. Yani, Kuzey Hava Bölgesi ya da Doğı Hava Bölgesi.

Narfour'a yerleşme fırsatı verilirse ailesi nerede ya ayabilirdi? Hava Bölgeleri'nin havasını seviyordu. Daha fazla alan vardı ve daha yüksek inşa edilmişlerdir. Binalar düzenli olma eğilimindeydi, sarma ıklar tarafından sarılmamı  veya balkonlarla dolu değıldi. Ve daha fazla pencereleri vardı.

Gecenin çökmesine ve  ehrin sessizleşmesine rağmen Aysel doğrudan Büyük Pazar'dan geçmedi. Şehir tarafından yoğun bir şekilde devriye geziliyordu.

Gece gündüz muhafızlar, bazen de kaybolduğunu fark ettiklerinde gündüzleri saray muhafızları eşlik ediyordu. Ka tığında hemen alışverişe gideceğini varsaymaları onu eğlendiriyordu. Bu mantıktan Beşir'in sorumlu olduğundan   pheleniyordu; onun avlandığını biliyordu.

Kaşlarını  attı. Ama Beşir'i sığınadaki uykusundan beri görmemişti ve küçük dönüş neredeyse tamamlanmı tı. Bu kadar sık düşünmesi onu  a ırtmı tı.

ve peşinde olduğunu merak etti. Bilincinde küçük huzursuz bir kıvılcım çaktı ve onu avlamak istemesine neden oldu.

Ayrılmaları elbette ki en iyisiydi ve muhafız rotasyonunda onun bulunmamasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu varsayıyordu. Görünüşe göre, ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Ve bu da ikisinin de hayatını ölçülemeyecek kadar zorlaştırsa da, onun felaketi önleme çabalarına saygı duymak zorundaydı. Bu, uzak durma disiplinine ve özdenetimine sahip olduğu için ona biraz kızmadığı anlamına gelmiyordu. Çünkü bu, kendisinin de uzak durması gerektiği anlamına geliyordu.

Yönü onu Büyük Pazar'ın çevresinden İtfaiye Bölgesi'ne doğru götürürken, binalar küçük, bodur dükkânlardan, üzerinde yaşam alanları olan daha büyük çok aileli konutlara veya malikânelere geçiş yapıyordu. Genellikle Aysel'in başını ağrıtan kırmızı, turuncu, pembe ve mor karışımlarıyla süslenmişlerdi. Daha mütevazı evlerde bir kapı parlak bir renge boyanabilir ya da kemerli pencerelerin etrafı süslenebilirken Büyük olanlar sihirli evlerini tüm ayrıntılarıyla ilan . Diğerleri Evlerin kendileriyle ve sihirleriyle ilişkili bir rengi vardı. Görünüşe göre ateş büyücüleri gökkuşağının geri kalanını seçmişlerdi.

Sadrazam'ın malikanesi en korkunç olanıydı. Bu bir başgösteren oldu Kare planlı binanın kapısı kan kırmızısına boyanmıştı ve iki yanındaki pencereler de aynı renkteydi. Girişin üstündeki balkonda, biri kapı olmak üzere üç kemerli pencere bulunuyordu ve aşağıdaki pazarı görüyordu. Binanın alt yarısında, kapının yanındakiler dışında alt katta pencere yoktu. En üst katta biri arkada, diğeri yanda olmak üzere iki tane daha üçlü portal vardı. En üst kattakinin bir yaşam alanına, evin yan tarafındaki kardeşinin ise bir ebeveyn yatak odasına açıldığından şüpheleniyordu. Her ikisinin de dar balkonları vardı ve ikisinde de takılıp düşebileceği ikiden fazla saksı bitkisi yoktu.

Her gece kampa gidip gelirken burayı gözlemlemişti. Şehirde dolaştığı o tekerleğin terk ettiği zamanda bile malikânede hareketlilik belirtileri vardı. Hizmetçiler geç saatlere kadar çalışıyor, insanlar aydınlık odalarda dolaşıyordu,

Bazen ziyaretçiler bile gidiyor ya da geliyordu. Sadrazam meşgul bir adamdı.

Aysel çoktan giriş noktası olarak evin arka tarafını seçmişti. Karanlıkta bir eve yatak odasından girmek asla iyi bir fikir değildi ve evin arka tarafı neredeyse alçak bir istinat duvarına dayanıyordu.

yukarıdaki sokaktaki evleri destekliyordu. Bu, Aysel'e balkona atlamak için ihtiyaç duyduğu yüksekliği sağlayacaktı.

Bu gece ev hiç kadar karanlıktı. Sadece alt katlar aydınlıktı ve soğuk gece havasına açılan pencerelerden şarkı ve kahkahalarla yükselen sesler süzülüyordu. Aysel sokağın karşısındaki bir ara sokağa girdi, atılmış saksıların arasına sokuldu.

İzlemek ve beklemek en sevdiği aktiviteler değildi. Ancak bunlar işinin gerekli bir parçasıydı. İlk kez içeri girip bir şeyler başarmak akla yatkın görünüyordu. Ama bir hevesle bir eve giremezdi. O yüzden bekledi.

Aysel, yalnız bir şehir muhafızı Hava Bölgesi'nin kuzeyine doğru ilerleyene kadar olduğu yerde kalmaya zorladı kendini. İçerideki parti sessizleşmeye başladı ve birkaç konuk ayrıldı. Kapı arkalarından kapanıp sesler yeniden yükseldiğinde Aysel saklandığı yerden çıktı ve sokağı geçerek iki evin arasından dar patıkaya girdi ve Vezir'in konağının arka tarafına doğru ilerledi. İstinat duvarının üzerine atladı ve balkona baktı. Koşarak başlayıp şanslı bir hamleyle çevreleyen demir parmaklıkları yakalayabilirdi. Dar duvarda geri geri yürüdü, sonra döndü ve geri sıçradı, kendisini hafif ve hızlı kılacak kadar büyüsünü serbest bırakırken sıçradı. Parmaklıklardan ikisini yakaladı, sonra el ele tutuşarak parmaklıkları aştı ve kendini duvarın yanına yerleştirdi, böylece üst parmaklığa tırmanmak için onu kullanabilecekti. Ayaklarını duvara bastırdı ve ağırlığını geriye itti, kollarını uzattı ve üst korkuluğu yakalayıp bir ayağını parmaklıkların arasına ve balkon zeminine sıkıştırana kadar ayaklarını ve ellerini yukarı kaldırdı, sonra diğer bacağını salladı ve balkon korkuluğunun içine çömeldi.

Aysel ona en yakın pencereden baktı, olabildiğince hareketsiz durdu ve yamaçtaki katil üzerinde kullandığı aynı solma büyüsünü soludu.

Ay, kalın kara bulutların arkasına saklanarak çok az yardım etti. Tükenmiş bir büyücü küresinden gelen soluk, solgun ışık içeriye melankolik bir parıltı yayıyordu. Aysel sessizce uzanıp kapının mandalını denemeden önce bekledi, izledi ve dinledi. Sadece biraz hareket etti ama kilitliydi. Aysel her iki bıçağını da bileklerindeki kınlarından çıkardı. Bu tarz kapılar Al-Nimas'ta bile yaygındı ve kilitleri dayanıksızdı. Bu tür kapılar Kilit anahtarla açılmıyordu ama içeride bir mandal vardı. baskı uygularsa kilidin kendisi kayarak açılırdı, kazma gibi sofistike bir şeye ihtiyacı yoktu. Bir bıçağıyla kapıyı biraz araladı, diğer bıçağıyla da kırılğan sürgüyü kesmeye çalıştı. Onu kırmak istemiyordu çünkü bu

Orada olduğunun kanıtıydı, bu yüzden etmedi. Tam sabırsızlanmaya başladığı anda kapı açıldı.

Aysel bıçaklarını bir kenara bıraktı ve kapıyı içeri girecek kadar açmadan önce bir süre daha bekledi.

Dışarıdaki ay ışığının silüetini bozmaması için hemen pencerelerden ve kapıdan uzaklaştı, sonra çömelip gözlerinin alışmasını bekledi. Oda seyrek döşenmişti. Tek bir büyüü küresinin sönmekte olan hayaleti, mobilyaların belli belirsiz gölgelerini aydınlatmaya yetecek kadar ışık saçıyordu. Bir halı odanın enine uzanıyordu ve iki sandalye ile bir masa vardı, bu da geniş odayı boş ve boş hissettiriyordu. Her iki yanda üç kapı sıralanıyordu ve en uçtaki merdiven alt kata çıkıyordu. Aşağıdan sesler geliyordu, bir kadın kahkahası, en az iki erkek konuşuyordu.

Bu kattaki odalar yatak odası ya da ofis olabilir. Alt katta mutfak, yemek odası ve hizmetçi odaları bulunurdu. Al-Nimas'ta da yaygın bir yerleşim planıydı bu. Aysel'in kendi evi de buna benzerdi.

Bazı konuklar çoktan ayrılmıştı, parti sona eriyordu. Çabuk olmalıydı, yoksa alt kattakiler tarafından yakalanma riski vardı. tamamen sona erdiğinde yatak odaları.

Aysel girdiği kapıyı yeniden kilitledikten sonra solundaki ilk kapıya yöneldi. Kapı açıldı ve içeriye bakarken sırtını kapıya dayadı. Bir yatak odasıydı ama küçüktü, iki kişiye ancak yetecek büyüklükte bir yatak vardı. Muhtemelen misafir odası. Kapıyı kapattı ve ana odadan karşıdaki odaya geçti.

Tahmin ettiği gibi, burası ana odaydı. Bir gardırop ve bir yatak vardı. Aysel içeri girdi ve gardırobı aradı, dolabı açtı ve iki çekmeceyi de boş buldu. Oda düzenliydi ve yatak yapılmıştı, ancak karanlıkta yakın zamanda uyunup uyunmadığını anlamanın bir yolu yoktu. Odanın geri kalanı boştu. Yatağın altına hızlıca bir göz attı ve daha derin bir gölgeden başka bir şey göremedi.

Üçüncü kapı kilitliydi. Aysel sırtıttı. Kapının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kaftanının astarını keserek pazardan aldığı kazmaları koymak için derin bir cep oluşturduğu yakasının arkasına uzandı. Kazmaları koyduğu deri çantayı açarak önünde yere serdi. Üç kazma seçti ve diğerlerini bir kenara koydu, sonra eğilip kilide baktı. Kapının arkasındaki odada ışık olmadığından hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden her şeyi hissederek yapması gerekecekti.

Duygularını gıdıklayan bir şey vardı, burnunu kaşındıran bir şey. en ufak bir duman izi bile yoktu. Kaşlarını çattı ve kilide dokunmak için parmağını kaldırdı. Plakanın metali tuhaf bir şekilde sıcak geldi. Tuhaflık genellikle kötü şeylere işaret ederdi.

Aysel ellerini kucağına koyup dinledi, dikkatini odanın uzak tarafına ve aşağıya inen merdivenlere çevirdi. Aşağıdan hâlâ sesler geliyordu ama sessizdiler. Toplantının daha uzun süreceğinden şüpheliydi. Kilidi açmaya çalışmak ve öteki odada ne gözden geçirmek için yeterli zaman yoktu. Dudağını çiğnedi, sonra küçük bir nefes verdi.

Bu bir riskti ama parmaklarını kaldırarak kapının yanında durdu ve gücünün en zayıf izinin kilidin üzerinden geçmesine izin verdi, sadece bir hava damlası. Parmak uçlarında ısındı. *Yanık*. Kilitte ateş büyüğü hissetti ve kaşlarını çattı. Nesneleri büyülemek mümkün müydü? Mathei ya da Makram biliyor olabilirdi ama o bilmiyordu. Eğer mümkünse, bir kilidi ateş büyüğüyle büyülemenin tek bir nedeni olabilirdi.

Aysel daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ama bunun bir tuzak olduğundan şüpheleniyordu. Kilidi açarsa büyü devreye girecek ve en azından ellerini yakacaktı. Ve bir kilidi büyülemek için zahmete giren biri bu kadar zararsız bir şeyle yetinmezdi. Makram adamın tehlikeli olduğunu söylemişti. Bu küçük tuzak onun aynı zamanda gaddar ve acımasız olduğunu da gösteriyor gibiydi. Ya da çok önemli bir şey sakladığını.

Bu kadar yeter, içeri girmesi gerekiyordu.

Gücünü elinin ve kilidin etrafına saran Aysel yana kayarak gövdesini ve yüzünü kapının yanındaki duvara dayadı. Kazmasını dikkatlice kilide doğrulttu, derin bir nefes aldı ve anahtar deliğine soktu. Kilitte ateş fışkırdı ve Aysel sadece içgüdülerinin yönlendirmesiyle gücünü kilidin etrafına kenetledi, muhtemelen bir alev fışkırması olması gereken şeyi kendi büyüğünden oluşan bir kafesin içinde zar zor tuttu. Ses gücü sayesinde boğuldu ama susturulamadı. Sessizliğin içinde hâlâ kızgın, böğüren bir öküz sürüşüyle yarışacak kadar gürültülüydü.

Kendini yakmış gibi , koluyla gözlerindeki teri sildi ve birkaç yudum serin hava aldı. Sihirle çalışmak

İçgüdüleri yorucuydu ve ateş büyüğü tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Kazması üzgün, erimiş bir metal parçasıydı ve büyüğünün ısısının elini kolayca koparabileceğini ve eğer doğrudan yüzüne alırsa onu öldürebileceğini gösteriyordu.

Yer değiştirdi ve sırtını duvara dayadı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu merkezi odayı izleyip dinlerken birkaç sakinleştirici nefes aldı. Parti rahatsız edilmeden devam ediyordu. Birisi ara sıra kahkahalar eşliğinde müstehcen bir şarkı söylüyordu.

Çark'ın bu durumdaki tek yararlı etkisi, büyüünün kilit mekanizmasını da yakmış olmasıydı, böylece Aysel kapıyı kolaylıkla iterek açabildi. Ötedeki karanlık odayı gözlemledi. Tek tuzak bu muydu? Odanın etrafına dağılmış yarım düzine tuzağı var mıydı? Yoksa ilk geçişte birini durdurmak ya da vazgeçirmek için ilkine mi güveniyordu? Bahse girerim, bu tür tuzakları yaratmanın ne kadar emek gerektirdiğine bağlıydı.

Ve sihirli tuzaklar, onları duymuş ya da görmüş olması için yeterince yaygın olmadığından, bunun küçük bir başarı olmadığını varsaymak zorundaydı.

Aysel odaya adım attı ve kapıyı arkasından sessizce kapatırken gözlerinin yeniden ayarlanması için bir an verdi, bunu yaparken maymuncuğundan arta kalanları aldı ve belindeki kumaşın içine soktu.

Oda hareket edebileceğı kadar netleşmişti, uzak uçtaki kadife perdelerin arasından sızan ay ışığıyla aydınlanıyordu. Çok genişti, Makram'ın Al-Nimas'taki ofisinin iki katı büyüklüğündeydi. İyice keşfetmek bütün gece sürerdi ve muhtemelen sadece birkaç dakikası kalmıştı. Yanmış kilit keşfedildiğinde evde nöbetçiler olacaktı, yani ikinci bir deneme söz konusu olamazdı.

Kapının köşede yüksek arkalıklı tek bir sandalye ve küçük bir masa duruyordu. Onu çevreleyen iki duvar kitaplarla doluydu ve o bunu görmezden geldi. Diğeri her şeye baktıktan sonra vakti olduğunu hissederse kitaplara bakabilirdi. Bazı insanlar sayfalarına bir şeyler sıkıştırıyordu, bu da onları karıştırmak uzun sürdüğü için yeterince iyi bir saklanma yeri idi.

Pencere duvarının yanındaki masa, bir yığın kâğıt dışında temizdi. Aysel pencereye götürdü ve hızlıca , sonra bulduğı gibi yerine koydu, üstteki kâğıdı biraz sıyrarak kadar ileri gitti, masayı eline aldığında olduğı gibi duruyordu. Masanın üç çekmecesini vardı ve hepsi de kilitliydi. Her birine büyüüyle dokundu ama kapıda hissettiğı ateşten hiçbir şey hissetmedi. İkinci maymuncuğunu kullanarak çekmeceleri birbiri ardına açtı, sonra bu maymuncuğı da ilkiyle birlikte belindeki bezin içine soktu. Sol çekmece tamamen boştu. Ortadaki çekmecenin bir tarafında tüy kalemler, kâğıt ve mürekkep, diğeri tarafında ise mektupları mühürlemek için damgaya yapıştırılan bir madalyonun yanında mühür mumu çubukları vardı. Bir ateş büyücüsünün mühre ihtiyaç duyması üç kat daha büyüktü. Aysel bir süre ona baktı,

Büyüklüğü dışında onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Alt kattan gelen gürültülü bir ses onu irkiltip görevine geri döndürdü.

Sağ çekmece diğer ikisinden daha derindi. "Benim için neyin var canım?" dedi bir solukta. Bir ofis işareti olduğundan şüphelendiği örgülü bir ip yumağı. Onu masanın üzerine koydu. Bir yığın mektup. Onları pencereye götürdü. Beş tane vardı. İki harcama defteriydi. Onları kısaca taradı, ama onu duraksatan hiçbir şey görmedi.

Üçüncüsü, doğu vadisindeki bir yetiştiriciden birkaç at satın alındığını gösteren bir takas senedi. Aysel kaşlarını çatı. Dördüncüsü Vezir'e garip bir el yazısıyla yazılmıştı, bir soylunun sıkça kullandığı bir hat değildi. Kişisel şeyler her zaman iyidir. Zarftan tek bir kâğıt çıkardı ve okudu.

"Saygıdeğer Kadir Paşa," selamlama. Vezir'in kendisinden kat kat üstün olduğu birinden gelen bir onurlandırma. "Ben Mizraa'da hayatınızı kurtaran Temel Irmak Mizraa-ih. Eğer büyük kızım için uygun bir evlilik ayarlamayı uygun görürseniz, bu hayat borcunu geri ödemiş sayarım. ev halkı." Aysel mektubu tararken isimler ve kelimeler birbirine karıştı.

katladı ve gerisini okumadan zarfına geri koydu. Bir tarım işçisinin evliliğinin Makram için önemli olduğundan şüpheliydi.

Beşinci zarf boştu ama biraz buruştu, sanki kâğıt yerine hantal ve garip şekilli bir şey konulmuş gibiydi.

Onları bulduğu yere geri koydu ve çekmeceyi yokladı. Garip bir şey vardı ve ne olduğunu anlamak için arkasına yaslanıp eli hâlâ içindeyken çekmeceye bakması gerekti. Ön tarafı olduğundan daha derin gösteriyordu. Ya da... elini ahşap tabanın kenarında gezdirdi ve en arka köşeye saplanmış bir raptiye keşfetti.

"Ne kadar da kurnazsın," diye nefes aldı ve çekmecenin içindekileri çıkarıp bulduğu sırayla ve düzende yanına, yere serdi. Sonra çivisini raptiyenin altına geçirdi ve alt paneli gevşetti, kaldırdı ve masanın üzerine koydu.

Mücevher. Aysel yüzünü gıdıklayan bir tutam saça doğru bir nefes üfledi ve ters ters baktı. Pahalı mücevherler bile değildi ama sanki öyleymiş gibi kadife bir pedin üzerinde sergileniyordu. Göz gezdirdi. Tılsımlı birkaç basit zincir, üç yüzük, bir bilezik ve bir dizi, ağır görümlü inci küpe. Aşıklar için biblolar, belki? Mahkeme dedikoduları için ödeme mi? Elbette

bu parçalar, ancak bir salıncak satın almaya yetecek kadar para getirebilir saban atı, adamın kapısını ateşle kilitlemesinin ve çekmecede sahte bir dip bulundurmasının nedeni değil miydi? Hiç mantıklı değildi.

Bir yüzük aldı ve inceledi. Tamamen sıradan bir yüzüktü, içine koyu renkli bir taş yerleştirilmiş altın telkâri bir banttı. Tam yerine koymak için hamle yaptığı sırada, kötücül bir sıcaklık damlası büyüünü soktu. Aysel kaşlarını çatı, pencereden gelen ay ışığında incelemek için dönmeye başladı ve ön kapı aşağıda kapandı.

Misafirler gidiyor. Zaman doldu.

Yüzüğü diğer mücevherlerin yanına koymak için hareket etti ve bir şey daha parlak bir şekilde parladı. Karmakarışık takıların arasında ince bir altın madalyon vardı. İkinci bir mühür damgası olabilir mi? Tuhaf. Aysel onu aldı ve daha sonra incelemek üzere belindeki bezin içine soktu, ardından çekmeceyi tekrar bölmesine yerleştirdi. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde önce sahte tabanı, sonra da çıkardığı eşyaları sırayla yerine yerleştirdi ve çekmeceyi dikkatlice kaydırarak kapattı.

Arkasındaki pencere sokağa ve yandaki binaya bakıyordu. Atlamak zorunda kalacaktı. Balkon yoktu ve düşme mesafesi de oldukça fazlaydı. Aysel pencereyi kilitlemek için aşağıya sallanan kolla uğraştı ve paslanmış olduğunu fark edince sessizce küfretti. Bir bıçak çekip tüm kenarlarında gezdirdi ve tekrar denedi. Metal metale sürtünerek açıldı ve tıslayarak pencereyi itmeye başladı, pencere rahatsız edici bir çığlık attı. Aysel durdu.

"Lanet olsun," diye tısladı.

"Gerçekten de," dedi arkasından bir adam.

Soğuk şok sırtında patladı ve dörtlüye sıçrarken kalbini kavradı. Sadece atlaması gerekiyordu ama bir şey onu geri döndürdü. Bir şey onu bakmaya zorladı, sanki ipeksi bir iplik gücünü çekiştiriyordu. Adam parmaklarını şıklattı ve üzerinde bir küre canlanarak odayı soluk bir ışıkla doldurdu. Aysel gözleri alışırken gözlerini kırıştırdı.

Her kimse, bir Sadrazam olması mümkün değildi, çok gençti ama belli ki bir ateş büyücüsüydü ve bir Sival'dı.

"İlginç," dedi. "Seni yakaladım diye kendini ölüme mi atacaksın? Ne korkunç. İstersen ön kapıyı kullanabilirsin. Tabii ben seni bir sülün gibi kızartmadan önce oraya ulaşabilirsen." Elindeki kadehten bir yudum şarap aldı ve onu inceledi.

Pencere sadece bir parça açıktı. Kendini pencereye atması, pencerenin içeri girmesine izin verecek kadar açılmasını umması, sonra da aşağıdaki taşlara sıçramadan önce gücünü etrafına toplamayı başarması gerekiyordu. Kanadı sıkıca kavradı. Adam bir kaşını kaldırdı. Adam tehditkâr olmaktan çok sıkılmış görünse de büyüü bir tehlike hissiyle cızırdıyordu.

"Sigara kalıntılarınızı Sadrazam'a açıklamak zorunda kalmaktansa atlamanızı tercih ederim. Fikrimi değıştirmeden önce bu işi hallet." Adam donuk bir ilgiyle ona baktı. Aysel bir ayağını pencere çerçevesine doğru kaldırdı, yavaşça, deniyordu. Kadehini yavaş hareketlerle kaldırıp bir yudum daha alarak onu taklit etti. Dudaklarını şapırdattı ve tekrar ona bakmadan önce fincanın içindekilere göz gezdirdi.

"Sadece bir yarım akıllı Sadrazam'dan çalmaya çalışır. Neden yandaki saray mensubunu denemiyorsunuz, eminim onda başınızı döndürecek yakutlar vardır." Sarhoş muydu? Bu garip davranışını açıklayabilirdi. Ne de olsa bir parti vardı. Bir kâhya olabilir miydi? Sadrazam gibi yüksek rütbeli bir soylu için genç sayılırdı.

"Yakuta ihtiyacım yok ama bahşış için teşekkür ederim," dedi Aysel. Neden onunla konuşuyordu? Neden büyüü fırtına öncesi rüzgâr gibi içinde dönüp ?

"Bir casus o zaman." Bardaktan uzun bir yudum aldı ve ona doğru geldi, bakışları masanın ve odanın geri kalanının üzerinde geziniyordu. Vücudu gerildi, elleri kanadı sıkıca kavradı ve ondan uzaklaşmaya hazırlandı. Adamın yaklaşması en az kilit kadar tehditkârdı. Tuzağı o mu tasarlamıştı?

"Dinle Güvercin, o her şeyi öylece ortalıkta bırakmaz. Sevgili Behram'ı Uçurumlar'a koymak istiyorsan, birkaç masa çekmecesini incelemekten çok daha fazlasını yapman gerekecek. Güven bana." Kadehin kenarından kaşlarını kaldırarak ona baktı. Adamın dengesiz olduğu açıktı. "Bunun kapı değıl de çarpma sonucu ölüm olduğuna emin misin?" Kadehini alt kata inen merdivenlere doğru çevirdi.

"Kimsin sen?" Aysel sordu.

"Ya bir sarhoş ya da celladınız. Bu senin hızına bağılı." Kadeh düştü ve ateş onun elindeki yerini aldı, gözlerini ve görüşünü doldurdu. Aysel kendini pencereye attı, pervazı tekmeleyerek daldı. Havada yuvarlanırken çatırdayan bir ateş topu çığlık ığığa yanından ve üstünden geçti, zihinsel olarak onu yastıklamak için etrafına yeterince hava sarmak için çabalarken zemin ona doğru hızla ilerledi.

Yere sertçe çarptı, büyüsü hayatını ve kemiklerini koruyordu ama nefesini değil. Çarpmanın etkisiyle nefesi ciğerlerinden fırladı ve adam eğilip ona baktığında bir halde pencerenin altındaki kaldırım taşlarının üzerinde  ğ rerek yatıyordu. Kızın hayatta olması hoşuna gitmiş gibi ydi, pencereyi çekiştirerek kapatmadan önce bir ilgi homurtusu çıkardı. Kilit, o çevirirken gıcırıtlı bir çığlık attı.

Aysel pencereye baktı ama adam perdeleri kapattı ve bir an sonra kürenin ışığının söndüğünü gördü. Aysel sendeleyerek ayağa kalkarken yanık sa kokusu ona doğru yayıldı.

Deli adam. Onu Bashir'e ya da şehir Gözcüsü'ne kolayca tarif edebilecek bir deli. Umarım göründüğü kadar sarhoştur ve rapor etme zamanı geldiğinde göze çarpan ayrıntıları unuttur.

Aysel kampa doğru topallayarak koşmaya başlarken küfretti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON DÖRT

AYSEL çadırların arasından kayarak geçti ve çevre nöbetçilerini atlatmak için kendine bolca zaman tanıdı. Nöbetçilerin programını ezberlemişti. Ona atanmıştı ve devir teslim sırasında yerinde olmayı seviyordu, böylece onu kontrol ettiklerinde oradaydı. Çoğu onu kontrol ediyor ve gece muhafızları daha az olmak üzere bir ila üç mum ışığı arasında nöbet tutuyordu, Isınmak için volta atmaya başlamadan ve onun barınağına bakmaya ilgilerini kaybetmeden önce.

Şimdiki muhafızı arkasını dönüp ateş çukurundan birkaç adım uzaklaştığında, Aysel onun karşısındaki kanvas taraftan içeri süzüldü. Çok yorulmuştu. Şehri aramak için uyanık geçirdiği çok fazla gece ve aynı şekilde çok fazla gün olmuştu. Bugün dinlenecekti ve uyandığında iyi bir kız olup Makram'a olanları anlatmak için saraya kadar kendisine eşlik edilmesini isteyecekti.

Birkaç gün önce su kaynağına giderken yolda atılmış bir kilim parçası bulmuştu ve şimdi botlarını çıkarırken ayaklarını kirden uzak tutmak için kullanıyordu. Aysel koşum takımını çözdü ve çekiştirerek içinden çıkardı, masa ve gardırop olarak kullanılan sandığın üzerine koydu. O Saçlarını çözdü, çünkü örgülü uyumaktan nefret ediyordu ve parmaklarıyla kabarttı, kafa derisini kaşdı ve zevkle mırıldandı. Yan çevrilmiş ve yerden yüksekte durması için taşların üzerine oturtulmuş sandığın içinden daha bol olan kaftanını ve salvarını çıkarıp yatağın üzerine koydu.

Sadrazam'ın masasından aldığı madalyonu ve tahta bir şişin üzerine yerleştirilmiş ve kâğıda sarılmış küçük bir şeker parçasını çıkardı. Şeker, o sabah mallarını boşaltmakla meşgulken bir yankesicinin çantasını almasını engelledikten sonra bir tezgâhtar tarafından teşekkür olarak kendisine verilmişti.

Sadece göğsünü saran kumaşa ve küçük giysilerine kadar soyunarak, dar kaftanı daha bol olanla değiştirdi ve bütün gece giydiği salvar ve kaftanı katlayıp sandığa yerleştirmek için durakladı.

Boş madalyonu eline aldı ve inceledi. damga yoktu, yani bir mühür değildi ve çok hafifti, hatta dayanıksızdı.

Masanın üzerinde çok benzer bir tane gördüğünden emindi, ama o oyulmuştu. Aysel gözlerini kapatıp hatırlamaya, diğerinde ne gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Ama bedeni ve zihni yorgundu ve her şey birbirine girmişti. Biraz uyuduktan sonra tekrar deneyecekti. Belindeki örtüyü katladı, sonra madalyonu içine soktu ve ikisini de rafa koydu.

Sonra şekerlerin paketini açtı. Yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu ama doğru düzgün yemek pişirmek için zaman harcamak istemiyordu. Şekeri ağzına attı. Sert, tatlı ve hafif nar aromalıydı. Aysel temiz salvarı kaldırırken boş boş emdi.

Arkasında, muhafızının dışarıda volta attığı taraftaki branda, sanki biri onu kenara itmiş gibi kırıldı.

"Seni küçük sümüklü böcek-"

Aysel döndü. Hiçbiri onu uyarmadan çadırına girecek kadar cesur olmamıştı. Bu seferkini de cüretkârlığı yüzünden en azından morarmış bir gözle terk edecekti.

"Büyük sümüklü böcek," diye düzeltti Beşir'i dışarıdan gelen ışıkla çerçevelenmiş olarak gördüğünde. Onu görünce boğazından aşağıya ve karnına doğru küçük bir heyecan zonkladı. Aysel elindeki şeker çubuğunu ağzından çekip ona doğru uzattı.

"Tüm dünya beni görebilsin diye orada öylece duracak mısın?" dedi. "Muhafızın bakıyor." Bu bir abartı değildi, Beşir'in hemen arkasındaydı ama onun komutanının etrafını gözetlemeye çalıştığını görebiliyordu.

Beşir döndü, elini adamın yüzüne koydu ve onu geriye doğru itti. "Cironuzu Muhafız Macar'a verin," diye emretti Beşir, sonra içeri girip brandanın kapanmasına izin verdi. Aysel, adam ona bakmaktan başka bir yere bakmaya çalışıp başaramazken, boynundan yukarı doğru süzülen kırmızıyı görebiliyordu.

"Adamlarınız bile" -Aysel şekeri ağzına geri soktu- "kendilerini tanıتما nezaketini gösteriyorlar." Beşir'in bakışları onun çıplak bacaklarına yerleşmişti. "Alo?" Gülümsemedi, ama bir sırıtış ona çok zor geliyordu. Bu eğlenceliydi.

"Bu tur dört kez," diye boğazını temizledi Beşir, "adamlarım dört kez senin kayıp olduğunu bildirdi." Gözlerini kısarak sığınığın uzak köşesine baktı.

"Yani tamamen kayıp mı, yoksa su almaya, tuvalete gittiğimde ya da çiftçi ve ailesiyle sohbet ederken kayıp mı?" Aysel şekerin yanında konuşmak zor olduğu için şekeri tekrar çıkardı ve kollarını kavuşturarak havayı içine çekti. "Üzülerek söylüyorum, sıkılıyorlar.

buralarda çok hızlı. Hatta dün su getirmekten döndüğümde muhafızımı neredeyse ayakta uyurken buldum. Zavallı adam."

Aysel emiciyi tekrar ağzına attı. Ağzı seğirdi, çenesi gerildi, sonra bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla başparmağını gözlerinin üzerinde birbirine sürterek burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

"Dün akşam yemeğimi çiftçi ve ailesiyle birlikte yedim. Kızlar kovalamaca oynamak için büyük muhafızı getirmemi istiyorlar. Sanırım seni kastediyorlar." Emiciyi tekrar dışarı kaydırıldı. "Belki de muhafızınız nereye gittiğimi fark etmemiştir? İsterseniz kendimi onlara daha sık duyurabilirim."

Bu onun şimdiye kadarki en iyi dikkat dağıtıcısı olabilirdi. Beşir sığınaktan koşarak çıkmaya hazır görünüyordu. Mathei onunla gurur duyardı.

Elini ağzını kapatacak kadar indirdi ve ona ters ters baktı. Aysel şekeri tekrar içine çekerek yanaklarını çukurlaştırdı.

"Lütfen-" dedi sertçe, elini *bırakarak*, "şu Çark lanetli şekerle oynamayı bırak."

"Tsk." Emiciyi çıkardı ve sarmak için kâğıdı almak üzere eğildi, bunu bacaklarını daha fazla ortaya çıkardı. Beşir güçlü bir şekilde nefes verirken burun delikleri alevlendi ve kadın tekrar onunla yüzleşti, emiciyi sardı ve üzerine koydu

sandığın üstüne. "Dil. Ne de olsa ben bir soylunun kızıyım. Bu kadar kabalığı kaldırabileceğimden emin değilim-"

"Aysel," dedi Beşir, "giysilerini giy."

"Bunlar mı?" Aysel salvarını silkeleyip bacaklarının önünde tuttu, bir Beşir'e bir ona baktı. Kahkahalara boğulmamak ve kendini Beşir'e atıp kollarını boynuna dolamamak için elinden geleni yaptı ve yüzünde yarattığı acı dolu, bıkkın ifade için özür diledi. Yüzünü.

"Şimdi, lütfen," dedi. Kadın onun gözlerinde sıcak altın gücünün en ufak parıltısını ve kıvılcımını gördü. Ona sırtını döndü ve ayağını bacaklardan birine geçirmek için eğildi. "Aysel" -elini kolunun altından geçirdi ve onu kendine doğru döndürdü- "dur." Dişlerini sıktı, büyüğü onunla savaşırken alevlenip sönüyordu.

"Neyi durdurayım?" Salvarını yukarı çekti, salvarı beline kadar çekmek için kalçalarını onunkilere doğru biraz salladı.

"Bunu bilerek yaptığını biliyorum ve ben taştan yapılmadım." Aysel boğazının arkasından mırıldanarak bedenini onunkine yasladı.

"Emin misin? Öyle hissediyorsun." Ellerini adamın göğsüne ve geniş omuzlarına sürmemeye karar verdi. İstemesine rağmen. O

Onun yakınlığından memnundu, sadece kaftanıyla ayakta durmak ama vücudunda artan ısı neredeyse tamamen içseldi.

"Aysel," diye iç geçirdi.

"Yeni halıma çamur bulaştırıyorsun." İkisinin arasını işaret etti. "Tekerlek, beni deli ediyorsun." Adam onu kaldırdı, kenarda durmasını sağladı. Böylece yüzü onunkiyle aynı hizaya geldi. Küçük bir heyecan onu yeniden sarstı ve ardında bir beklenti ve sıcaklık girdabı bıraktı. Aysel kollarını onun boynuna doladı ve ona gülümsedi. Aysel'in belindeki elleri onu sıkıca kendisine yasladı ve gözlerindeki güç çatırdadı. şakaklarında.

"Evime zorla girdiğin için seni dengeliyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Ev mi?" diye mırıldandı, bakışları Aysel'in ağzına kilitlenmişti. Aysel burnunun ucunu onunkine dokundurdu. Onun kendisini öpmesini istiyordu ve öpmemeleri umurunda bile değildi. Çok yorgundu ve sağduyusu derin bir uykudaydı.

"Seni özledim," diye nefes aldı.

"Güzel." Sesi, serbest bırakılan büyüünün titreyen tehdidiyle yırtıldı. "Çünkü seni düşünmeden duramıyorum."

"Seni delirtmem hoşuna gidiyor." Konuşurken dudaklarının onunkilere dokunmasına izin verdi, sadece bir fırça darbesi. Adamın nefesi kesildi, elleri kızın üzerinde sıkılaştı, olabildiğince yaklaşıırken onu kendine doğru daha sert çekti. Altın büyüünün pürüzlü çizgileri boynundan aşağıya fırladı ve kıyafetlerinin içinde kayboldu. Aysel'in Parmakları onları ve sihrini teninin her yerinde görmek için seğirdi.

",," dedi. "Konuşma şeklini ve hareketlerini seviyorum... Seni istediğim için düşünemiyorum."

"Bana daha fazlasını anlat." Sıcak, derin bir ısı kalçalarının beşiğinde titreşti.

Onu öptü. Bunun flörtlerinin gerektirdiği türden sert, umutsuz bir öpücük olmasına hazırdı. Ama adamın ağzı yumuşak ve sıcaktı. İlk başta onu sadece nazikçe yakaladı, üst dudağı onunkinin arasında okşandı, sonra alt dudağı, nefesi onunkine karıştı. Öküzü çok tatlıydı.

ona karşı koymayı daha da zorlaştırdı. Adam ona bir yudum hava verdikten sonra, onu daha derin bir öpücüğe davet ederken dilinde kalan kahvenin tadını aldı. Vücudu istekli bir onaylamayla karşılık verdi, fırtına ve şimşek sıcaklığı çekirdeğini doldurdu ve zihinsel kontrolünden kurtulmakla tehdit etti.

Sadece bir dakika daha, diye yalvardı kendi kendine ağzını davet edercesine açarken.

Öpücüğünün yumuşaklığı kayboldu. Bir elini kızın ensesinden saçlarına doğru kaydırды, saçlarını elinin etrafına doladı ve yumruğuyla kavradı. Ardından, kızın ondan beklediği gibi, ahlakı ve büyüğü gibi sert ve acımasızca talep etti. Diğer eli kadının sırtından aşağı kayarak kalçalarının üzerindeki kıvrıma yerleşti ve onu kendine doğru çekti.

Aysel onun alt dudağını ağzına aldı ve bacaklarını onun kalçalarına dolayarak zıpladı. Adam onu yakaladı, kolunu sırtının altına koydu ve inledi.

Yüzünü onunkinden uzaklaştırdı ve elini saçlarında kullanarak başını geriye ve yana doğru eğdi. Çenesini, çenesini, sonra boğazını öptü, yumuşak, emici öpücüklerle boynunun eğimine doğru ilerledi, bu öpücükler kadının uzuvlarındaki gücü ve zihnindeki iradeyi tüketti. Kalçaları adamın etrafında sıkıştı ve inledi. Beşir önce bir dizini, sonra diğer dizini paletlere doğru kaldırdı, böylece diz çöktü ve onu yere yatırdı, tıpkı kısa bir süre önce ona yaptığı gibi, dört ayak üzerinde onun üzerine yerleşti. Kılıcı paletlere çarptı.

Beşir boynu ve köprücük kemikleri boyunca durgun, zihni uyuşturan öpücüklerine devam ederken Aysel parmaklarını adamın kemerine soktu ve tokayı çekerek açtı. Kemerini çekerek çıkardı ve yere bıraktı. İşlerin çok ileri gitmesine izin verdiğine dair kısa, zayıf bir bilgi içine girdi. Sonra ağzı tekrar onunkini bulduğunda düşünceler küçük kül parçalarına dönüştü.

Onu serbest bıraktığında "Tadın nar gibi," dedi.

"Şeker." Yavaşça göğsünü okşadı, oradaki iri kasların ve omuzlarının tam hissini hafızasına sabitledi. Tırnaklarını boynunun arkasına doğru kaydırды. Beşir'in gözleri kapandı ve çenesini sıktı. "Sen Tadı kahve gibi." Dirseklerine dayanarak ağzını adamın boğazındaki şişliğe dayadı ve çenesini ısırды.

"İçiyorum," dedi adam, kız kulağının hemen altındaki bir noktayı öptüğünde nefes nefese, "bu aralar çok içiyorum. Uyanık kalmanın başka yolu yok."

"Burada her zaman uyuyabilirsin. Geceleri çok soğuk oluyor," kulağına fısıldadı, sonra da kulak memesini ısırıp öptü.

"Beni kışkırtma derdim" -kaftanını çekiştirerek karnını ortaya çıkardı ve takdir dolu bir gürleme çıkardı- "ama artık çok geç."

Elini karnına dayadı, beline doğru kıvrıdı ve Aysel dokunuşuyla kavislendi, uyluklarının arasına nemli bir sıcaklık yayıldı. Yüzünü onun boynuna gömdü ve tenini ısırды, dişleri

Vücudunda şimşekler çakıyordu. Adını söyledi, elleri kaftanında kenetlenmişti. Sağduyusu bir işe yaramış olsaydı bile, onları durduracak kişinin kendisi olmayacağını biliyordu.

Sığınağın içinden sihirle dokunmuş bir esinti geçti ve Aysel kaskatı kesildi, başını kaldırıp etrafına bakındı. Beşir hareketsiz kaldı, sonra başını eğdi. "Kırık Çark," diye küfretti.

"Komutanım. Bana katılın."

Aysel Sultan'ın sesini tanıdı, sanki kadın hemen yanında duruyormuş gibi netti. Şaşkınlıkla tekrar etrafına bakındı. Sultan orada, sığınağın dışında değildi herhalde? Beşir onun üzerinden tırmandı ve kılıcını yerden kaptı. Bu bir büyü olmalı. Onun kullandığı büyüün aynısı.

Aysel doğrulup battaniyenin üzerine diz çöktü. "Ben yapınca böyle mi oluyor?"

Beşir kaşlarını kaldırarak ona baktı ve kılıç kemerinin tokasını çekerek kapattı. Başını yavaşça salladı ve kızın üzerine eğildi, elini kızın boynunun yamacına dayadı.

"Tam olarak değil. Sen"-karşı tarafını öptü, ona daha fazla sıcaklık ve özlem gönderdi-"kulağıma ateş büyücüler hakkında mırıldanarak beni ölü bir uykudan uyandırdın. Bir dahaki sefere başka bir şey mırıldan."

Aysel başını ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasına soktu ve ağzını kendi ağzına çekti. "Ne dersin" -başını çevirip kulağını okşadı, sonra öptü ve adam şiddetle ürperdi- "yakında geri gel."

"Evet. Tam olarak bir şey." Doğrulurken, ağlamaklı bir sese dönüşen bir iç çekti. "Uslu dur, Aysel."

"Yalnız olduğumuzda bile mi?"

Beşir sırtı ve başını salladı, sonra da gitmek için döndü. "Sultanın önünde mırıldanan bir ahmak olacağım. Bunun için teşekkür ederim."

Kenara itmek için brandayı tuttu, ama sonra bıraktı ve ona geri döndü. O dönerken Aysel dizlerinin üzerinde doğruldu. Adam onu tekrar öpmek için eğildiğinde, Aysel adamın alt dudağını ısırdı. Bir attı ve onu tamamen sarmaladığını hissettiren kollarıyla sardı, onu paletlerden yarıya kadar kaldırdı ve onu sertçe ve biraz da çılgınca öptü.

"Kal," diye fısıldadı ve onu kemiksiz bırakan uzun bir bakıştan sonra gitti. Aysel başını geriye eğdi ve barınağının tepesine dik dik baktı.

"Embesil." Karnının üzerine uzandı. "Senin onun dikkatini dağıtman gerekiyordu, baştan çıkarman değil." Aysel sırt üstü yuvarlandı. Bu tamamen başarısız bir girişim değildi, onun dikkatini dağıtmıştı. Nerede bile sormamıştı. Böylece Sadrazam'ın evine yaptığı baskını geçiştirmek zorunda .

Soğuk, uzuvlarındaki sıcaklığın yerini aldı, şehvetini söndürdü ve aklını keskinleştirdi. Doğrulup oturdu. Sultan neden onu alması için birini göndermek yerine onu büyüyle çağırması? Hangi mesele bu kadar acil olabilirdi?

Aysel parmaklarını çekiştirerek eklemlerini çatlattı. Büyük ya Sadrazam evindeki yanmış kilidi fark etmişti ya da onu yakalayan her kimse ona haber vermiş, o da Sultana haber vermişti. Hırsızı yakalaması için muhafız komutanını çağırıyordu. Beşir onun Aysel olduğunu hemen anlayacak ya da en azından şüphelenecekti.

Paletten atladı ve botlarını giydi, kılıçlarını aldı ve koşum takımını taktı. Sonra giysilerini iki battaniyeden küçük olanının içine soktu ve köşelerini bir paket gibi omuzlarına bağıladı. Koşma zamanı. Tereddüt etti, paletlere baktı, Beşir'in karnındaki elinin sıcaklığı hâlâ tenindeydi, ağzının tadı ve hissinin anısı ona sonsuza dek işkence etmekle tehdit ediyordu.

Belki ona açıklarsa dinlerdi. Belki anlar.

Bu yanıştı, açıklama yapmadan kaçmak. Ama Makram ona gizlilik yemini ettirmişti ve Beşir gri görmüyordu. Onun için bile.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

BASHIR, HUZUR'u Erol'la birlikte kapıda bıraktı ve koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde saraya doğru ilerledi. Orada çok sayıda Sultanın onu bu kadar ani bir şekilde çağırmasının nedenleri ve bunların hepsi çenesini sıkmasına neden oldu. Muhafız kuvvetleri arasında dolaşan söylentilerin eninde sonunda Sultan'ın kulaklarına ulaşmasını engellemek imkânsızdı. Özellikle de nerede olursa olsun sarayın istediği her yerini dinleyebildiğini düşünürsek. Aysel'i zapt edemediğini duymuş, muhafız rotasyonundan memnun kalmamış ya da Aysel'in hâlâ kaçak olduğunu iddia ettiği Katil'in durumunu merak etmiş olabilirdi.

En kötü ihtimalle Aysel'le olan ilişkisini bir şekilde biliyordu. Böyle bir şeyi, olaya karışan insanlar farkına bile varmadan çok önce öğrenmiş olmasına ihtimal vermiyordu.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi, sonra iki elini şakaklarında ve sırtında gezdirerek birine çok fazla benzemediğinden emin oldu. Az önce sağlam ve çılgınca öpülmüştü. Aysel'in saçlarında ve vücudunda gezinen parmakları sağduyusunu boşluğa savurmuştu ve zar zor geri geliyordu. Onun yarı çıplak ve ağzında o lanet olası şekerle olan anısı daha birçok küçük dönemeçte peşini bırakmayacaktı. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Küçük bedeni bol bir kumaşla örtülmüş ve sadece hareketleri ima edilerek yeterince işkence edilmişti. Şimdi ise her santiminin kas olduğunu biliyordu. Kadınsı değildi, ama şekli kıvrak, zarif bir güç tarafından çizilmişti ve günler ve geceler istiyordu. Ezberle.

Beşir bu düşünceyi daha sıradan konuların altına gömmeye çalıştıysa da, düşünce kurtçuklar halinde tekrar yüzeye çıktı. Ne düşünüyordu ki? Bunu onunla yapamazdı. Daha ileri gidemezdi. Erol gibi başkaları gibi rahat olmak ona göre değildi. Aysel öyle biri bile olabilirdi. Ama o değildi. Aysel de ona göre değildi. Kuralları eğip büküyor, doğru ve yanlışın etrafında dans ediyor, ondan bir şeyler saklıyordu. Sinir bozucu, çileden çıkarıcı ve komikti. Daha önce onun gibi, bir erkek gibi, onun yanında durabilecek, hatta ondan daha iyi dövülebilecek bir kadın tanımamıştı. Kadın

ona meydan okudu. İnanılmazdı, hiç istemediğini bildiği bir kaos ve fırtına demetiydi

Beşir bir elini yüzüne vurup aşağı çekti, sonra da gevşetmek için çenesini . Yol boyunca onu düşünmekten kendini alamamıştı.

Kapıya ve kabul salonuna doğru ilerledi ve kabul salonunun kapısına geldiğinde kendini kontrol altına aldı. Samira tanıdığı hiçbir ateş büyücüsünün olamayacağı kadar sakin ve dingin duruyordu ve ona gülümsedi.

Kaşının ortasında küçük bir yarık vardı.

"Bekliyorlardı." Beşir yaklaşırken kapıları açtı. "Sadrazam çok formda."

"Uyarınız için teşekkür ederim," dedi Beşir. Samira eğildi, bu onu her zaman irkiltmiştir. Samira soylu bir aileden geliyordu ve bu yüzden onun gibi.

Beşir onun yanından geçerek koridorda Sultanın oturduğu yere doğru ilerledi. Sadrazam da yakınlarda, duvara dayalı bir bankta oturuyordu. İkisi de ters ters bakıyordu ama birbirlerine değil. Makram Sultanın hemen arkasında durdu ve

Beşir diz çöküp yumruğunu kalbine bastırırken Samira da ona katıldı. Sadrazam'ın yanında kâhyası ve oğlu Cemil vardı. Cemil'i görmek bile Beşir'in öfkesinin kabarmasına ve ısınmasına neden oldu.

"Komutanım," dedi Sultan. Yüzüne baktığında, ifadesinde Kadir'e duyduğu hoşnutsuzluğu göstermesine izin vermesinin ötesinde olağandışı bir şey görmedi. "Sadrazamın rahatsız edici haberleri var."

Beşir bir rahatlama hissetti ve kasları gevşedi, gerçi kendini ne kadar gergin tuttuğunu fark etmemişti. Bunun Aysel'le hiçbir ilgisi yoktu.

Sadrazama döndü ve ayağa kalkarak eğildi. "Size nasıl hizmet edebilirim Kadir Paşa?" Sadrazam ayağa kalkıp konuşana kadar eğik durdu ve yaralı bacağının ağırlığını hafifletmek için asasına hafifçe yaslandı. Cemil kollarını ve sanki dinliyormuş gibi yere baktı. Beşir bunun sadece sıkılmış ifadesini gizlemek için olduğunu düşündü.

"Bu sabah İtfaiye Bölgesi'ndeki evime döndüğümde iç kapılardan birinin kilidinin kurcalandığını gördüm."

Kadir'in sözlerinin ardından bir an sessizlik oldu, Beşir'in beyni bilgileri yavaşça sıraladı ve parçalar yerine oturdu. Kadir'in Rahatlamasının serinliği buza dönüştü, karnında bir blok oluştu. Sesini ve o anki şüphelerini, "Bilgi toplamak için size birkaç soru sorabilir miyim Kadir Paşa?" diyecek kadar tuttu.

"Eğer yardımcı olacağına inanıyorsanız." Küçümseyici bir el salladı, yüz ifadesi sinirlenmişti. Sanki Beşir, Kadir'in sorununu çözebilecek biri değil de can sıkıcı bir böcekmiş gibi.

"Birinin zorla girdiğine dair başka bir belirti var mıydı? Kırık camlar ya da-"

"Zorla girmenin ne anlama geldiğini biliyorum Komutan," diye tersledi Kadir. "Ve hayır. Kapılar, pencereler, her şey kilitliydi. Kayıp bir şey bulamıyorum, sadece birinin orada olduğunu biliyorum, çünkü ofisimin kapısı... zorlanmıştı." Kaşları içe doğru seğirdi ama bu ifade hemen kayboldu.

Cemil elini kaldırıp parmaklarını burnunun altına götürdü ve küçük bir öksürük çıkardı.

Beşir kaşlarını çatı. "Kilidi incelemek için izninizi alabilir miyim?"

"Hayır. Benim istediğim hırsızları bulmanız. Siz tüm muhafız gücünüzü anlamsız işlere adarken sokaklarda cirit atıyorsunuz," diye sordu Kadir.

"Bunu benim emrimle yapıyor, Sadrazam," dedi Sultan, Tamar'daki en zorlu adamı dizginlemek yerine kahve siparişi verirken olduğu kadar kararlı bir ses tonuyla. "Elimizdeki konuya devam edelim. Komutan Ayan'ın suçla ilgili kanıtları incelemesine izin verilmezse bu sözde hırsız yakalamasını nasıl öneriyorsunuz?" Sesinde soğukkanlı bir sabır ifadesi vardı.

Sultanın arkasında Makram kızgınlığını gizlemek için aynı çabayı göstermiyordu. Koyu renk gözleri Kadir'e haşaratmış gibi sabitlenmişti.

"Evimin etrafında dolaşıp kilitleri ve masa çekmecelerini ne elde edebilir ki? Suçlu yakalanana kadar evlerimi gözetlemesi yeterli."

"Sadrazam" -Sultan iç çeker gibiydi- "Korkarım saray muhafız gücümü küçük hırsızlıklar için görevlendiremem. Eğer çalınan bir şey yoksa ve siz de Komutan Ayan ve adamlarının kanıt aramasına izin vermekten rahatsızsanız, o zaman Şehir Gözcüleri'ni uyarmamız ve hırsız tekrar saldırmadan önce başka kimsenin mağdur olmamasını ummamız gerekir."

Kadir asasını yere vurdu. "Sarkum toplumunun süprüntülerinin saray tarafından kendi Konsey memurlarından daha fazla saygı görmesi kabul edilemez bir saçmalıktır." Kâhyasına ve Cemil'e döndü, ikincisi Bir şekilde can sıkıntısını kibirli göstermeyi başardı ve onları kendisini takip etmeleri için işaret etti. "Endişelerimi Konsey ile paylaşacağım," dedi.

üçü odadan çıkarken anons etti. Görevli arkalarından kapıları kapattı.

"Elbette yapacaksın," diye mırıldandı Sultan. "Beşir." Sözsüz bir emirle parmaklarını sallayarak bir sönümleme yaptı. Büyüsünü toparlaması, onu yükselen öfkesinden ayırması bir anını aldı. Bir yalan. Her şey, alaylar, işkenceler, dokunuşlar, öpücükler. Onu gerçeklerden uzak tutmak için söylenen yalanlar. Onu yolundan saptırmak için ne kadar ileri gidebilirdi? Ne kadar aptal olabilirdi?

Annesi haklıydı. Soylular hiçbir zaman göründükleri gibi olmazlardı ve insanları kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktan çekinmezlerdi.

"Komutan Ayan," dedi Sultan sertçe. İrkildi, Aysel'le ilgili düşüncelerini geri çekmeye zorladı ve büyüü yaptı.

"Bağışlayın beni Sultanım." Bakışlarını Samira'dan ayırdı; Samira'nın gözlerindeki endişeli ve şaşkın ifade yaraya tuz basılmış gibi hissettiriyordu. Aysel yüzünden artık gözle görülür bir şekilde başarısız oluyordu. Aysel'in de aynı şeyi hissettiğini düşündüğü için kendini daha fazla kaptırmıştı. Ona güvenmişti. Aysel ona güvenmesini istemişti ve o da güvenmişti.

"Bizden bir şey saklıyor." Sultan ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Bu bir haneye tecavüzden daha fazlası. Ama sırf yalan söylüyor diye durumu görmezden gelemem. Beşir." Sultan onunla konuştu ama bakışları, gözlerinin kenarları gergin olan nişanlısının üzerindeydi. "Bana Attiye Hanım'ı getirin."

"Evet Sultanım," dedi Beşir, öfkesine ve büyüüne sadece tırnaklarıyla tutunarak. İkisi de elinden kayıp gitmeden kaçmak zorundaydı.

"Ve siz," dedi Sultan, ama bir kış fırtınasının tüm şiddetiyle prence, "bana ne umduğunuzu açıklayacaksınız Sadrazam'la ilgili emirlerime karşı gelerek bunu başarabilirsin." "Size sadakat yemini ettim, hatta daha fazlasını ettim. Benden şüphe mi ediyorsun?"

Makram, gözlerinin siyaha yakın derinliğine yansımayan zorlama bir mülayimlikle konuştu.

"Eğer Konseyim onları gözetleme eylemine göz yumduğuma inanırsa, onların sadakatini asla kazanamam."

Beşir kendini parçalanmış hissediyor, öfkesi daha da şiddetleniyordu. Aysel'e inanmasına ne sebep olmuştu? Hiç bu kadar manipüle edilmemişti.

"Ama eğer o adamı görevden alacaksanız, fiziksel kanıt," dedi Makram. "Fiziksel kanıtı hiçbir zaman şu yolla elde edemezsiniz

kullandığınız araçlar. Aysel onu bulacaktır. Ona zaman verin."

"Onun ne kadar tehlikeli, ne kadar acımasız olduğunu unuttunuz mu? Onu kabul edemeyeceğim bir riske soktun." Kızgın olduğunu nadiren belli ederdi ama hızlı, keskin sözleri ve sert bakışları şu anda kızgın olduğunu kanıtlıyordu.

"Aysel görüldüğü gibi biri değil Naime. O bir kadın çok Makram, Kadir dışında Beşir'in de paylaştığı bir güvenle, "Kendi başının çaresine bakabilir," dedi. Beşir Şehzade'nin vücudundaki yara izlerini görmüştü. Normalde sakın, kontrollü ve zeki olan bir adamın akılsızca ateşten korktuğuna tanık olmuştu. Aysel'in Kadir'in yakınında olduğu düşüncesine katlanamıyor ve kendini bir an daha kontrol altında tutamıyordu.

"Gitmem gerek," diye Beşir. Sultan ve prens ona sanki başka bir kafası çıkmış gibi baktılar. Nefes aldı ve doğruldu. Elindeki son kontrol parçasıyla büyüsunü kafese kapattı. "Beni çağırdığınızda o da oradaydı ve kaçacak. Eğer onu sana getirmemi istiyorsan, şimdi gitmeliyim."

"," dedi Sultan. Beşir de selamladıktan sonra çıkışa doğru döndü. Odasına ya da arenaya gidip bir süre yalnız kalabilirse, onu arayacak kadar kendini kontrol altına alabilirdi. Bashir Sultana, hizmetkârlarının ya da muhafızlarının sarayda koşmasına izin vermezdi; felaket dışında bunu uygunsuz ve işlerin kontrolden çıktığının bir işareti olarak görürdü. Uzun adımlarla yürüyordu ama koşmak ve bacakları pes edene kadar devam etmek istiyordu.

Aysel olduğuna inanmak istemiyordu, neredeyse inanamıyordu, çünkü ona inanmayı çok istiyordu. Onun sataşmalarının ve flörtlerinin kendisine hissettirdiklerine inanmak istiyordu. Ona güvenebileceğini söylediğinde ona inanmak istiyordu. Ama nasıl başka biri olabilirdi ki? Tamamen dolu bir kışlaya gizlice girmişti. Korunmasız bir eve de gizlice girebilirdi. Yine de herhangi bir kanıt, özellikle de kurcalanmış bir kilit gibi bir kanıt bırakacağına inanmakta zorlanıyordu.

Sarayın girişindeki merdivenlerden koşar adımlarla indi ve kışlaya doğru yola koyuldu. Eğer hâlâ kamptaysa... belki açıklayabilirdi. Öfkesi biraz yatıştı.

"Ah, Komutanım." Cemil'in onu çağıran sesi tüm kaslarının gerilmesine ve dişlerinin sıkılmasına neden oldu. Beşir durdu, sakın bir nefes aldı ve Vezir'in oğlu ona doğru gelirken döndü.

"Normalde olduğundan biraz daha az soğukkanlı görünüyorsun. İşler yolunda gitmiyor mu?" Dişlerini göstererek ve alay ederek gülümsedi ve Beşir'in ayaklarının altındaki zemin

Cemil'in altında çatırdayarak, kayarak ve sıyrılarak açıldı. Cemil ise sadece gülümsemeye devam etti.

"Eğer hırsızını yakalamamı istiyorsan, bırak da ben halledeyim." Beşir'in sesinde toprak yuvarlanıyordu, ağır gücü bedenindeki kontrol iplerinin kopmasıyla açığa çıkmıştı. Ellerini bükerek açtı, sonra yumruk yaptı. Cemil'i ezebilirdi ve dünyada bunu umursayacak tek kişi Samira'ydı. Sırf o kibirli gülümsemenin yüzünden silindiğini görmek için asılmaya değebilirdi.

"Ah ah ah. Bu bakışı daha önce de görmüştüm." Cemil sesini alçalttı ve gözlerinde ateş parladı. "Bir gün, sanırım, sen ve ben farklılıklarımızı çözeceğiz. Ama" -büyü parıltısı kayboldu ve Cemil omuz silkerek sıkılmış bakışlarına geri döndü- "bugün değil."

Derin nefesler öfkesini yavaşıttı. "Ne istiyorsun?"

"Dün gece pencereme oldukça tuhaf, küçük bir güvercin tünedi," dedi Cemil.

Beşir'in gücü soğuk bir korkunun çiçek açmasıyla susturuldu. Cemil biliyordu. Aysel'i görmüştü.

"Babamın özleyeceğini düşündüğüm parlak bir şeyle birlikte uçup gitti. Gittiğini fark etmeden önce geri almanı öneririm." Cemil'in gülümsemesi Beşir'e saldırmadan hemen önce sırtıyormuş gibi görünen sokak köpeklerini hatırlattı.

"Eşyalarınızı mümkün olan en kısa sürede iade edeceğim."

Cemil'in ifadesi düzleşti. "Öyle umalım." Bakışlarını Beşir'in omzunun üzerinden çevirdi. Samira'yı arıyordu.

Beşir kaşlarını çatı. Cemil onun ilgisini hak etmiyordu. Onun bağlılığını. Beşir bunu hiç anlamamıştı.

Cemil Beşir'e son bir kez baktıktan sonra atına doğru yürüdü; atı Sultan'ın yanında çalışan gençlerden biri tutuyordu.

atlarına bakıyordu. Beşir, Sabah Kapısı'ndan geçene kadar onu izledi.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; entrikaları ve şiddetiyle Sadrazam mı, yoksa sıkılmış bir ilgisizlikle buna suç ortaklığı eden oğlu mu? Cemil için geri kalan her şey bir oyundu.

"Teğmen Terzi!" Avlu, ahıra doğru yürüyen Beşir'in bedeninden geçip toprağa karışan güç damarlarıyla gümbürdüyordu. Erol kışlanın girişinde belirdi. "Şu anda nöbetçi olmayan tüm adamları şehir taraması için hazırlayın."

"Efendim." Erol şaşkın görünüyordu ama şu anda ona soru sormanın zamanı olmadığının da farkındaydı. Serbest bırakılan gücünün etkisiyle Beşir'in inkâr girişimleri enkaza dönüşmüştü.

Aysel kampta onu beklemiyordu. O gider gitmez kaçmıştı. Bunun üzerine bahse girerdi. "Uyuyor olsalar bile. Sultan Aysel'i istiyor. Kaçıyor."

"Efendim." Erol içeri geri adım attı. Beşir gözlerini kapadı ve yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Yavaşça içeri. Yavaşça verdi. Gözlerini ve ellerini açtı.

"Hızlı koş, Küçük Tilki," diye fısıldadı havaya. "Bu sefer seni yakalamamı istemezsin."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON ALTI

AYSEL eşyalarını handan birkaç sokak ötede bir ara sokağa sakladı. Koşan biri gibi görünmek istemiyordu. Ayrıca saklandığı yerin hemen dışında istemedi.

Onu arayan biri onları bulmuş. Onları daha sonra geri alacaktı. "Geri döneceğini biliyordum," dedi yaşlı ateş büyücüsü. Günün erken saatleriydi,

Müşterilerinin çoğu gecenin gizliliğini ve mahremiyetini tercih ettiğinden, büyük orta oda boştu. Kireçlenmeden dolayı kıvrılmaya başlayan elleriyle alçak masaları silmekle meşguldü. "Hala senin hakkında bir şey duymadım. arkadaşlar."

"Geri gelirlerse diye burada saklanabileceğimi düşündüm," dedi Aysel.

Kadın durup doğruldu, bezini ellerinin arasında katlayıp Aysel'e şöyle bir baktı. "Buraya ait değilsin ve bunu görecektir tek kişi ben değilim."

Saçlarının bir zamanlar siyah olduğuna karar verdi Aysel. Çoğunlukla kül renginde olan saçlarında hâlâ siyah çizgiler vardı. Derli toplu bir topuz haline getirilmişti ve bu topuz kadının saçlarına göre ilkel ve tuhaf görünüyordu. yırtık pırtık giysiler.

"Düşündüğünden daha çok buraya aidiyetim," dedi Aysel ama kadının, çoğunlukla erkeklerin yaşadığı bir yerde küçük ve kadın olduğunu kastettiğini biliyordu - bunu davet olarak algılayabilecek erkekler. "Ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Gecede üç çeyrek gümüş." Kadın bir kaşını kaldırdı. Aysel yüzünü buruşturdu ve kadın Aysel'in parası olmadığını biliyormuş gibi bir ses çıkardı. "Para yoksa oda da yok, *tatlim*." Kadın masaları silmeye geri döndü.

"Buralarda yardıma ihtiyacınız olabilir. Çalışabilirim. Gerçek bir odaya bile ihtiyacım yok. Sadece bir ." Dağlı bir muhafız komutanının onu aramayı düşünmeyeceği bir yer.

"Oh? Ne tür bir iş ?" Sesinde kalıcı bir çizik vardı, belki de onlarca yıldır buranın gürültüsünden duyulmaya çalışıyordu. Şimdi aynı zamanda kuşkulu bir eğlence de içeriyordu.

"Benden ne istersen."

Kadın başını salladı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Kızım, barımın üstünü görecektir kadar bile uzun değilsin. Seni içkilerle dışarı gönderemem.

çiğnenir ya da bir sokak köşesine çekilir." Ayağa kalktı, bunu yaparken dizleri patladı.

"Bulaşıklar?" Aysel umudunu yitirerek önerdi. İskelede yerler olabilirdi. Ama onlar da sadece delik olacaktı ve gecelerini fare istilasına uğramış bir kovukta, bir iskelenin altında uyuyarak geçirmek istemiyordu. depo çatısı.

"Tamam. Seni bugün deneyeceğim. Eğer ayak uyduramazsan, . Ve burada olduğunu Nöbetçilere bildir."

"Bu gereksiz görünüyor," dedi Aysel.

Kadın omuz silkti. "Bu tür bir dikkat çekmek bana pek iyi gelmiyor. Ama sen başını birine benziyorsun. O yüzden bir bez kap." Kovaşını işaret etti.

Aysel itaat etti ve daha önce hiç çalışmamış ya da herhangi bir şeyin temizliğinden sorumlu olmamış olsa da, kadının yaptıklarını taklit etmek o kadar da zor bir şey değildi.

Bir süre sonra yaşlı ateş büyücüsü, "Bunları nasıl kullanacağını biliyor musun?" dedi. Elindeki bezi Aysel'in sırtına ve kılıçlarına doğru salladı ve bezi bir kez savurarak kirli suyu Aysel'e doğru püskürttü.

"Oldukça iyi." Aysel kötü kokulu sudan kaçtı. Masaların her biri kendi halısının üzerine kurulmuştu. Üzerleri dökülen şarap ve kadının servis ettiği diğer şeylerle yapış yapıştı.

Aysel hiçbir zaman titiz biri olmamıştı ama onu titiz biri yapabileceğinden şüpheleniyordu. Islak, süngerimsi bir kırıntı ya da bezini ezip eline bulaşan başka bir maddeyle karşılaştığında elini salvarına sildi.

"Benim adım Ela," dedi kadın.

"Aysel," diye cevap verdi ve Ela dişlerindeki boşlukları göstererek gülümsedi. "Pekâlâ Aysel, sana mutfağı göstereyim."

"ÇABUK OL KIZIM," diye buyurdu ELA, bir sürü tabak ve fincanı daha yere bırakırken. "Önce bardaklar." Tekrar ortadan kaybolurken sonuncusunu çağırdı.

Mutfak, geometrik bir desenle oyulmuş kafesli bir kapıyla orta salondan ayrılıyordu. Ela'nın yanında çalışan üç kişi daha vardı; içki servisi yapan iki kadın ve oğlu Harun, ince, uzun boylu bir adam.

Kaslı gövdesi ve küçük, kara gözleriyle talihsiz bir yılanı benziyordu. Yeterince iyi birine benziyordu. Ne zaman bir sürü bulaşık getirse ona cesaret verici gülümsemeler atıyordu ama tek kelime etmemişti.

Aysel'in saçları örgüsünden ayrılmış, sabunu ya da sıçrayan suyu silmek için defalarca kolunu yüzüne sürdüğü için yıpranmıştı. Ela bulaşıkları küvete dökme eğiliminde olduğu için Aysel tepeden tırnağa sıırılsıklamdı.

Neyse ki mutfak sıcaktı. Aysel bunu bir banyo olarak saymaya çalışıyordu ama su kahve, şarap ve arak kokuyordu ve kullandığı bez küf kokuyordu. Gecenin sonuna kadar kendi kokusunun da düzeleceğini sanmıyordu.

Bashir'in takip büyüsunü henüz hissetmemişti. Adamın aramaya kampın çevresinden başlayıp şehre doğru ilerleyeceğinden şüpheleniyordu. Bu Eğer titiz davranırlarsa, bu birkaç günlerini alırdı. Birliğindeki diğer kaç toprak büyücüsünün aynı izleme büyüsunü yapabildiğini bilmenin bir yolu yoktu. Dördüncü Haneden bir Aval bile yeryüzünde dalgalanan ve bir kişiyi büyülu ya da kişisel imzasına göre bulabilen bir izleme büyüsu yapabiliirdi. Ancak büyüünün mesafesi, hassasiyeti ve süresi büyücünün gücüne, kontrolüne ve bulmaya çalıştığı kişi hakkındaki bilgisine bağılıydı.

Aysel bir sandığın üzerinde durdu, sadece aramalarına karşı bir koruma önlemi eklemek için.

Bulaşık yıkamanın en kötü yanı zihnini meşgul etmemesiydi ve bu yüzden düşünceleri onu Bashir ile tekrar tekrar yüzüyordu. Normal şartlar altında, şimdiye kadar aldığı en iyi öpücükler karşısında -açık ara farkla- hayallere dalabilirdi. Aysel onu

İlişkileri gündelikti, her zaman değil, ama tıpkı kardeşi gibi ailesinin zaten çok fazla sırrı olduğunu biliyordu. Acıya ya da daha kötüsüne neden olma potansiyeli olan başka birini bu karışma dahil etmek için hiçbir neden yoktu.

Öpüşmek bu gerekliliği yansıtıyordu, bir amaç için bir araç, daha büyük bir eyleme giden yolda bir adım. Ama Bashir onu içtenlikle öpmüştü, sanki başlı başına bir ödölmüş gibi, sanki aklında nihai bir amaç olmadan bunu yapmaya devam etmeye niyetliymiş gibi.

Bunu düşünmek bile Aysel'in bacaklarını güçsüz hissettiriyordu. Ama yapamazdı. Bugünden sonra onu affetse bile yapamazlardı. Dünyaları çok farklıydı. Çok fazla sır vardı. Ne kadar önemsedığını boş ver

Onun hakkında, dilsiz öküz hakkında ya da onun tatlılığının daha fazla görüntüsünü nasıl arzuladığı hakkında, onları kendisi için istemeye başlamıştı.

Bir tabağı bulanık bulaşık suyundan geçirdi ve kuruması için yığının içine koydu. Yıkamak pek de zor değildi; yenmemiş yiyecekleri atmak, Yapışkan bir şeyin üzerinden bezi kaydırıp diğerine geçiyordum. Zor olan hızdı. Aysel gecenin yarısında ritmini bulmuştu: boşalt, durula, fırçala ve istifle. Sonra, yığın yeterince büyük olduğunda ve küvet biraz göz ardı edilebilecek kadar boşaldığında, bulaşıkları bulaşık bezinden çok daha iyi kokmayan keten bir havluyla kuruluyordu. Aysel bu handaki bulaşıklardan yemek yiyebileceğinden şüpheliydi.

Ela'nın oğlu Harun kafesli kapıdan içeri girdi ve bir yığın tabağı teker teker suya doldurarak yere bıraktı.

"Eğer Ela seni bu kadar yavaş giderken yakalarsa..." Aysel başını sallayarak konuştu. "Biliyorum." Bilgece başını salladı. "Mola için risk almaya değer. Bu

Dışarısı gürültülü. Sanırım saray muhafızları bütün gün şehirdeydi, Sadrazam'dan çalan bir hırsız arıyorlardı. Onlar kimse hoşlanmaz. Kendilerini Gözcü'den daha fazla ciddiye alıyorlar."

Aysel yüzüne dökülen saçlarını üfledi. Bu şehirde haberler hızlı yayılırdı. Hırsızlar Al-Nimas'ta o kadar yaygındı ki, dedikodu akışını sağlamak için onun küçük bir tur atması gerekirdi.

"Onları gördün mü?" Aynı tempoyu, aynı ses tonunu ve göz temasını korudu. En ufak bir değişiklik bile, özellikle de Harun'un ona niyetli bir şekilde baktığı göz önünde bulundurulduğunda, birisini olaya dahil olduğu konusunda uyarabilirdi.

"Henüz değil. Ama . Nöbetçiler birini aradıklarında her zaman saray haydutlarını buraya gönderirler."

"Hmm," dedi Aysel. "Tabaklarının özellikle temiz olduğundan emin olacağım." Ona göz kırptı. Harun ensesini kaşıdı ve düşünceli düşünceli tavana baktı.

Ona kurnazca bir bakış attı. "Her kimse, taşları sağlam çelikten, diyebilirim."

"Öyle mi?" Aysel ilgisiz görünmeye çalışarak konuştu.

"Adam tam bir baş belası. Her çeyrek turda bir ya dövdükten sonra işi bırakan ya da öfke nöbeti geçirdiği için yanıklarla boğuşan yeni eski hizmetçisi oluyor. Söylentiye göre" -dirseğini lavabonun kenarına dayadı ve tırnağıyla dişlerini karıştırdı- "oğlu on geldiğinde karısı Sadrazam'ın öfkesinden bıkmış ve onu terk etmeye kalkışmış."

Aysel'in kaşları havaya kalktı. "Tamar buna izin mi veriyor?" Sarkum'da bundan daha büyük bir utanç neredeyse yoktu. Bozuk bir evlilik, bozuk bir demektir ve yeminlerini boşa çıkarmayı seçen insanlar bu yüzden dışlanırdı. Bu yüzden üst sınıflar arasında ayarlananlar dışında çok az kişi evlenirdi.

Harun başını salladı. "Hayır, özellikle de soylular için. Çocuğu vadideki evine götürüyor olabilir." Kalspire sıradağları ile Sarkum'u çevreleyen Engeli arasında güneye uzanan vadiye. "Ama asla bilemeyeceğiz. Onu Turns'da kimse görmedi."

"Onu o mu öldürdü?" Aysel vahşi bir fısıltıyla sordu. Bu adam nasıl hâlâ görevdeydi ve idam sehpasında sallanmıyordu? Ve eğer Kadir böyle bir adamsa, Makram neden casusluğunu Sultan'dan saklamak istiyordu? Terör mü?

Başını salladı ve bir parmağını dudaklarına götürerek başını eğmek suretiyle yemek odasını işaret etti. Sanki seslerin ve bulaşıkların gürültüsünden konuştukları herhangi bir şey duyulabilirmiş gibi. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Sadece dedikodu yapıyorum." Sırıttı. "Her neyse." Doğrudan ve yumruklarını sırtına dayadı. "Evinde bir hırsız yakalarsa ne yapacağını görmekten nefret ediyorum. ev."

"Mmn." Aysel son temiz tabağı bir yığının üzerine koydu, sonra o giderken lavaboya döndü. Tehlikeli bir bardak uğraşırken ortasında sıkışıp kaldığı çöp yığınının düşündü. Ela kahve, çay, arak ve şarap servisi yapıyordu. Bu da kahve fincanları, küçük arak bardakları ve şarap için daha büyük kadehler olduğu anlamına geliyordu. Bardaklar üst üste konmadığı için lavabonun yanındaki masada en çok yer kaplayan bardaklardı. Aysel'in küçük elleri bu durumda işine yaradı; parmaklarını ve bezi bardakların içine sokmak o kadar da zor değildi. Beşir burada daha az işe yarayacaktı.

Gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kırptırmak zorunda kaldı. Lanet olsun ona, kendini ona, onun yanında olmanın verdiği hisse kaptırmıştı. O daha iyi biliyordu.

Aysel üzüntüsünü bir kenara itip bulaşık yıkamaya devam etti. Bir süre sonra kendini işin ritmine kaptırmayı başardı. Gece, yıkama, istifleme, kurulama, tekrarlama ritminde geçti. Ela yanına gelip masaya koyduğu son yığını da bitirdiğinde işinin bittiğini söylediğinde Aysel'in durup dinlemesi gerekti ve odanın ortasının sessizleştiğini fark etti.

"değil," dedi Ela, Aysel ve Harun lavaboyu suyu döktükleri sokaktan geri çekerken. "Burada kalabilirsiniz."

Mutfak. İşçilere ve kiracılara erkenden kahvaltı servisi yapıyorum. Geç uyursanız kaçırırsınız ama ben yemeğe başladıktan sonra uyumak zor olacak." Güldü.

Aysel gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramayacak kadar bitkin ve duygusuzdu.

"Aşağıya battaniye getireyim. Palet şurada, köşede." Ela odanın köşesinde, için için yanan ocak ateşinin diğer tarafındaki paleti işaret etti. En azından sıcak olacaktı, geldiğinden beri uyumak için doğru olmayan bir şeydi bu. Sarayda geçirdiği tek gece hariç.

"Teşekkür ." Aysel havluyu leğenin kenarına astı. Ela gitti ve Harun büyük tabak yığınlarını taş duvarlara cıvatalanmış raflara kaldırdığı yerden döndü.

"İçki?" önerdi. "İyi içkileri nerede sakladığını biliyorum."

"Bu gece değil ama teşekkürler. O kadar yorgunum ki fincanımın içinde uyuyakalabilirim." Kıkırdadı. "Başka bir gece o zaman?"

"Evet." Düşmanca davranmak, kendini muhafızlara teslim etmenin hızlı bir yoluydu. Bir sonraki hamlesi için bir plan yapması gerekiyordu, handa sonsuza dek kalamazdı. Katil hâlâ dışarıdaydı ve şimdi hareket özgürlüğü ciddi şekilde kısıtlanmıştı.

Harun son tabakları da rafa dizerken, "Her gece burada mısın?" diye sordu.

"Çoğu. Sabah geri döneceğim." Giderken veda etmek için bir el kaldırdı.

Elinde battaniyelerle kapıdan çıkarken Ela geri döndü. Aysel iç çekti. Muhtemelen bir uzvunu bir yastıkla takas ederdi. Al-Nimas'taki yastığı mükemmel bir şekilde doldurulmuştu, günü bitirmenin en sevdiği kısmı buydu.

"Teşekkür ," dedi Ela battaniyeleri kollarına koyarken. Ela gidince Aysel battaniyeleri yatağa götürüp silkeledi, sonra da en üsttekinin altına girdi. Yündü ve tenine değdiği yerler kaşınıyordu.

Tavandaki taşlara bakmak için sırt üstü uzandı. Sonra doğrulup battaniyeleri omuzlarına sardı ve yere baktı.

Çok sessizdi. Orta odanın gürültüsünün, bulaşık suyunun şırıltısının ve tabakları dizerken çıkardığı çınlamanın yokluğundaki sessizlik dayanılmazdı. Tek düşünebildiği öpücüktü ve bunu yapmakla, bir anlam ifade etmeye başlamasına izin vermekle ne kadar aptallık etmiş olduğuydu. bir oyun olması gerekiyordu. Öyle olmasını istemişti, başka bir şey değil.

Bir öpücük, ona borçluymuş gibi hissetmesine ya da onun kendisini küçümsediği düşüncesine katlanamamasına neden olmamalıydı.

Aysel parmaklarını taş zemine dokundurdu. Eğer hâlâ arıyorsa, onu, büyüünün dalgalanan dokunuşunu hissedemiyordu. Aysel düşünmeden ya da karar verdiğinin farkına varmadan gözlerini kapattı. Onu zihninde canlandırmak için çaba harcamasına gerek yoktu, o zaten oradaydı, onun hissi daha derine işliyordu.

"Bu bir numara değildi," fısıldadı, serbest bıraktığı sihir ipliği etrafında dönüyordu. Her şey böyle başlamıştı ama öpücük öyle değildi. Nefesine ve kalbine kadar gerçektir. Onun bilmesine ihtiyacı vardı.

"Lütfen bana inanın." Boğazında düğümlenen gözyaşları arasında son nefesini verdi ve büyüü acımasız bir kontrol sarsıntısıyla kesti.

O ne yapıyordu? Aysel yan yattı ve kendine büyük, öfkeli bir gözyaşı dökme izni verdi. Gözyaşını sildi ve gözlerini kapattı. Ertesi sabah uyanıncaya kadar, ilk yaptığında ona çok pahalıya mal olan büyüünün bu sefer ona neredeyse hiç pahalıya mal olmadığını fark etmedi.

Mutfaktan ve Ela'nın yolundan sendeleyerek çıktı ve orta salondaki masalardan birinde yere oturdu. Dirseklerini masanın üzerine koymak için kaydığında, kirli bulaşık suyunun ve kendi vücudunun kalıcı kokusu yayıldı ona doğru. Aysel burnunu kırıştırdı. Diğer giysileri hâlâ bir ara sokakta sandıkların ve çöplerin arkasına . Onları geri almak zorunda kalacaktı.

Aysel'in

Şimdi giydiği kıyafetler bir gece önce ıslandığı sert ve kaşıntılıydı.

Aysel başını ellerinin arasına aldı. Hem Makram'a güvende olduğunu, böylece ailesine haber hem de Kadir'in evinde bulduklarını anlatması gerekiyordu. Belki de bu gece ses yayını tekrar deneyebilirdi. Makram ona neredeyse Mat kadar aşinaydı. sesini ona duyuracak kadar iyi hayal edebiliyordu. Ya da Mat'a söyleyebilirdi ama Makram casusluğu hakkında kendisinden başka kimseye konuşmasını yasaklamıştı.

Kilidin üzerindeki büyüünün gücünü hâlâ anlayamıyordu. O odada Sadrazam'ın böyle bir şey uydurmasına neden olacak kadar önemli ne vardı? Mat onunla büyüü nesneler hakkında hiç konuşmuş muydu? Aysel parmaklarını şakağına bastırdı.

"Günaydın. Bugün nasıl hissediyorsun?" Harun masada Aysel'in yanında beceriksizce katlanırken konuştu. Aysel'in kısa boylu olduğuna sevinmesinin pek çok nedeni vardı, bunlardan biri de alçak masaların etrafında uzun bacaklarla uğraşmak zorunda kalmamaktı.

"Dürüst olmak gerekirse biraz ağrıyor." Aysel bulaşık yıkamanın kendisini ağrıtabileceğine inanamıyordu ama boynu ve omuzları gergindi.

"Bu bir duruş. Daha iyi olacak." Eşyalarını aralarına koydu ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Aysel eşyalarına baktı, dün gece giydiği büyük, bol kaftan muhtemelen diğer kıyafetlerini dökülmelerden korumak içindi. Bir kemer ve parlak bir madalyonla süslenmiş küçük, sert deri bir çanta. Aysel kaşlarını kaldırdı.

Burası bu kadar değerli bir şeyi göz önünde taşımak için uygun bir alan gibi görünmüyordu. Gümüştü, yüzeyinde bir çiçek damgası vardı.

"Harun!" Ela mutfaktan seslendi. Omuzlarından büyükçe bir çantayı indirip yere bıraktıktan sonra ayağa fırladı ve uzaklaştı. Aysel mutfığa açılan ahşap kafesin kapandığını duyunca omzunun üzerinden baktı. Onu göremeyince çantaya uzandı. Aysel çevirerek açtı ve içine baktı. İçinde bir yığın

küçük kil diskler. Tuhaf.

Önce büyük çantaya, sonra da mutfağın kapısına baktı. Ela ve Harun, ayrıntılarını bilmedikleri bir şey konuşuyorlardı. Aysel büyük çantayı kaydırarak kapattı ve açtı.

Yuvarlanmış mektuplar. Belki de gündüzleri kuryelik yapıyordu. Handa çalışmadığı zamanlarda fazladan para kazanmanın bir yolu olabilirdi. En azından Al-Nimas'ta, şehrin yoksul bölgelerinde yaşayanlar hayatta kalmak için genellikle birçok küçük işte çalışırdı. Gerçi Harun bir hancının oğlu olarak bazı müşterilere kıyasla asıl sayılırdı. Büyük çantayı itti ve tekrar küçük olana baktı.

Değerli Tamar sikkeleri altındı, ama daha küçüklerini de görmüştü. gümüş. Neden değerli bir şeyi herhangi bir hırsızın ya da yankesicinin görebileceği şekilde açıkta taşıyın ki? Ona aptal gibi gelmemiştir.

Tabii insanların bunu fark etmesini istemiyorsa. Belki de bir tuzak çanta? Bu neden boş olduğunu açıklar. Yani hırsızlar mesaj ve mektup dolu çanta yerine çantayı çaldılar. Hepsinin teslimat ücreti kesinlikle damgalı bir gümüş madalyondan daha değerli olurdu.

Madalyon ince ve hafifti. Gümüş bile olmayabilirdi, bu da onu yarım sikkeden daha değersiz yapıyordu ve resmi görünmesi üzerine damga basılmıştı. Aysel başparmağını kabartmalı yüzeyde gezdirdi.

Akıllıca bir sahtekarlık, hatta önemli görünmesi için damgalanmış. İçindeki kil jetonlar, boş ve değersiz hissettirmemesi için ona sadece ağırlık kazandırdı.

Gerçekten de sahteydi. Düşünceleri durgunlaştı, sonra yuvarlandı ve içinden tam olarak süzemediği bir anı dikkatini çekti. Aysel konsantre olurken dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Anı parçalar halinde geldi. Madalyonlar. Gümüş... ama hayır, bu değildi.

Altın.

Ay ışığında bir altın parıltısı. Gördüğü ve başka bir şey olduğunu düşündüğü bir madalyon. Anı zihninde canlandı ve Aysel başını kaldırdı, bir eli ağzını kapatmak için kayarken görmeden duvara baktı. Diğer elindeki küçük çantayı sıkıca kavradı.

Sadrazam'ın masasındaki altın madalyon. Bir mühür damgası için çok büyüktü. Ve onda bir sorun vardı ama dikkati dağılmıştı. Şimdi hatırlayabiliyordu. Rahal mührü ile kabartılmıştı. Sarkum'un kraliyet arması. Bir taç ve mızrak üzerinde alevler.

Bir elini beline, çaldığı boş madalyonu gizleyen kumaşın üzerine attı. Geride bıraktığı kabartmalı madalyonla aynı boyuttaydı. Aysel'in nefesi onu şaşkınlıkla terk etti.

Tabii ki. Nedeni buydu. Bu yüzden tepede ona ateş etmişti, bir Katil'in asla yapmayacağı bir şey. Bu yüzden onu takip ediyordu, takip etmiyordu, sadece hareketlerine dikkat ediyordu. Bu yüzden henüz bir saldırı olmamıştı. Çünkü onları Sarkum'dan beri takip eden adamlar, hâlâ avladığı adamlar, sonuçta katil değildi.

Adamın kılıcında gördüğü altın madalyon sahteydi, tıpkı Kadir'in masasındaki gibi. Neden Sarkum kraliyet ailesi gibi davransınlar ki? Suikastçılar mı?

Tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Gerçekte kimin için çalıştıklarını saklamak için. Kimin peşinde olduklarını saklamak için.

"*Kırık jant telleri.*" Onun ailesinin peşinde değillerdi. Başka birinin peşindeydiler.

"Ne yapıyorsun sen?" Harun kızın elindeki çantayı kaptı ve şüphe dolu bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi.

Aysel ayağa fırladı ve bunu yaparken dizini masanın kenarına çarptı. Harun sendeleyerek geri çekildi.

"Özür dilerim," diye Aysel. Aysel topallayarak mutfağa doğru ilerlerken Ela mutfaktan çıktı, elinde yemek tabaklarıyla dolu bir tepsi vardı.

Aysel topallayarak yanından geçerken Ela, "Kahvaltı," dedi.

"Bu gece döneceğim," diye cevap verdi Aysel, dizindeki ağrı azalırken adımlarını yeniden düzene . Kılıçlarını almak için üzerinde uyuduğu palete doğru ilerledi.

Altından. Sonra koşarak gitti.

Elinde boş bir madalyon vardı ama şüphelerini doğrulamak için Katil'in kılıcını görmesi gerekiyordu. Bu da saray ve Beşir'in adamlarıyla kaynayan bir şehirden geçmek demektir. İlk durağı saklandığı yerdire ve sokaktan geçebilecek herkesin gözü önünde kıyafetlerini değiştirip casusluk için kullandığı takımını giydi. Masanın çekmecesinden çaldığı boş madalyonu belindeki bezin içine soktu. Belki de o ve mühürlü kardeşi, Sadrazam'ın onayına sunulmak üzere o hırpalanmış zarfın içinde gelmişlerdi.

Saraya girmek zor olmayacaktı. Harun'a göre, muhafızların çoğu şehirde olduğu için, saraya giden yol zorlu olacaktı. Aysel kılıç kayışının tokalarını kontrol etti ve binalardan birinin yüksek bir taş istinat duvarına dayandığı sokağın arka tarafını inceledi. Tepeleri, uçurumları ve duvarlarıyla bu şehirden geçmek çok daha kolaydı.

düz ve bodur binalarla dolu olan Al-Nimas'a kıyasla görüş alanının dışına çıktı. Bina ile duvar arasındaki köşede koştu, momentumunu kullanarak birkaç adım yukarı doğru , bir ayağı binada, diğeri duvarda, duvarın tepesini tutana kadar, daha sonra binanın çatısına atlamak için kullandı.

Tüccar İskelesi'nden çıkıp binaların çatılarında ilerledi ve sadece iki şehir Gözcüsü devriyesinden kaçmak zorunda kaldı. Saraya ulaşmak için Büyük Pazar'ın etrafından ve İtfaiye Bölgesi'nden geçmesi gerekiyordu. Kısa süre Kadir'in evinde durup damgalı madalyonu almayı düşündü ama en iyisi Beşir ve adamlarının onu bulması ve daha sonra kanıt olarak sunmasıydı. Onun sözüne itibar edilmezdi ve

O sadece bir mülteci ve Sarkum'dan gelen bir casustu. Makram onun adına devreye girse bile, onu nerede bulduğuna sözünün fazla bir ağırlığı olacağından şüpheliydi.

Ve ev muhtemelen koruma altında olacaktı, bu da güpegündüz, şu anda alınamayacak kadar büyük bir risk demektir. Kılıcın üzerinde sahte bir madalyon olduğunu kanıtlamak daha önemliydi. Bashir'in kendisini dinlemesini sağlamak için bunu kullanabilirdi.

Bashir'in adamlarından ilki İtfaiye Bölgesi'ne ulaştığında ortaya çıktı. Biri toprak büyücüsüydi; üniformasında altın işlemeli Dördüncü Evi temsil eden tiraz. Bir iz sürüyor, sokakta çömelip iz için mühür çiziyordu ve arkadaşı da yanında durmuş, iz sürerken kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlıyordu. Eğer bir mühür kullanmak zorunda kalırsa

o zaman bir Deval'dan daha fazlası olamazdı. Büyü titreşimle çalışırdı ve büyücü ne kadar güçlüyse, büyüsünü o kadar uzaktan kontrol edebilirdi. Bu aynı zamanda, yerle doğrudan temas halinde olmayan birinden gelenler gibi daha zayıf titreşimleri hissedebilecekleri anlamına da geliyordu, ancak bir Deval'ın onunla arasında bir binanın tüm yüksekliği varken onu hissedebileceğinden şüpheliydi.

Aysel, Tüccar İskeleyi'ndeki son binanın tepesindeki tüneğinden, üç ana caddenin kesiştiği uzun, geniş bir açık alanın önündeki sokakları inceledi. Büyük Pazar'ın içinden geçen yollar, depolardan çıkan ana yolda birleşiyordu. Aşağı inmekten başka yol yoktu. Ana yoldan değil, şehirdeki gezintilerinde keşfettiği kılcal bir yoldan gidecekti. Günün bu saatinde neredeyse boştu.

Aysel çatıdan balkona atladı, sonra balkon korkuluğundan sarkarak yere düştü. Oradan arabalar ve at arabaları arasında, istinat duvarları ve ahırlar boyunca ilerleyerek

Yolun en açık bölümüne. Aynı zamanda, büyüsünü yaklaştırmaya çalıştı, solma büyüsünü örmek için ihtiyaç duyduğu iplik dışında susturdu ve toprak büyücüsünün onu izlemesini zorlaştırmak için ayak seslerini hafifletmek için biraz kullandı. *Sessiz. Sönme.*

İradesini büyüsüne teslim etti ve büyü ona itaat etti; insanlar yanından geçerken ona bakmadılar bile.

Vezir'in evinin iki sokak arkasından geçen, istediği yola ulaştığında, büyüü korumak için büyüsüne odaklandı. Odağını kaybetmesi, en kötü zamanlarda büyüünün elinden kayabileceği anlamına geliyordu. Bazı noktalarda arkasına ve önüne bakmak için ara sokaklara ya da evlerin arasına döndü. Ve ne zaman

Sokağın sonuna yaklaşmıştı ki, ayaklarının altından bir büyü dalgasının ve ardından bir diğerinin geçtiğini hissetti. Bu Bashir değildi, granit ve balçığın o tanıdık tadı eksikti, belki de gördüğü diğer toprak büyücüsüydü.

Aysel kendine hız kazandırmak için daha fazla büyü kullanma riskini göze aldı. Büyü onu takip büyüsü için daha görünür kılıyordu ama başka bir sorunla karşılaşmazsa onları atlatabilirdi. Sokağın yukarısına doğru koştu. Pazarın köşesinden dönerken, üç çocuğuyla birlikte boyları mükemmel derecede alçalan bir annenin etrafında . Onu gördülerse bile fark etmediler, ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki, geçiş hızı kadının kaftanını karıştırdı.

Saray yoluna ulaştığında hız büyüsünü bıraktı ve diğerlerini, hafifliği ve solmayı sürdürdü ve kendini bir

Evlerinden saraya doğru giden bir grup gündelikçi. Aysel kimseye dokunmamaya dikkat ediyordu. Onu görebiliyorlardı ama fark etmiyorlardı, tıpkı gündelik hayattaki gölgeler gibi Aysel de onların farkındalıklarından kayboluyordu.

nesneler yaptı. Ama birine çarparsa büyü bozulurdu.

Yedi ; dört kadın, iki erkek ve ulak ya da seyis olabilecek yaşta görünen bir oğlan çocuğu. Hepsinin giysileri Hizmetkârların sade kıyafetleri, soyluların parlak ve cıvıltılı renkleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kollarının üst kısmına dikilmiş tirazlar giyerek sihirli evlerini ve güçlerini ilan ediyorlardı.

"Bilmiyorum," dedi Aysel'in sağındaki kadın, Aysel'in duymadığı bir soruya cevap olarak. "Yeterince iyi görünüyorlar. Ben sadece odaları temizliyorum."

"Ama tiraz giymiyorlar. Ölüm büyücülerinden başka bir şey neden giymesinler ki?" dedi adamlardan biri sabırsızca. Aysel dişlerini sıktı. Ailesi.

"Birinin kaçtığını duydum. Ya ölüm büyücüleriyse? Bir katilin geceleri etrafta gizlice dolaşmasını istemiyorum," dedi grubun önündeki kadın ve vurgu için zoraki bir ürperti ekledi.

Böyle eski batıl inançların hâlâ var olduğuna inanmak zordu, özellikle de Tamar'da gördüklerinden ve büyüü ve güçlü büyücülerini nasıl tamamen benimsediklerinden sonra. Sarkum'da herkesin etrafından dolaşmak zorunda kaldığı şekilde değil. Çoğu büyücü güçlerini saklamasalar da açıkça büyü yapmıyordu ve kimse ölüm büyücülerinin ruhsuz katiller olduğunu fısıldamıyordu.

"Şehrin her yerinde muhafızlar var. Son zamanlarda Komutan Ayan'ı gördün mü? Sıkışmış bir öküzden daha deli görünüyor," dedi diğer yaşlı adam.

Aysel sırtıttı ama bu sırtış hızla kaşlarını çatmaya dönüştü. Bu, onu kendisini dinlemeye ya da affetmeye ikna etmesi için iyiye işaret değildi. Üstelik ona öküz diyebilecek tek kişi de kendisiydi.

"Son zamanlarda onu görmedim. Daha da acısı," diye cevap verdi Aysel'in sağındaki kadın, öndeki kadın ona bilmiş bir bakış fırlatırken göz kırparak. Aysel, sırf kadının Aysel'in orada olduğunu fark ettiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görmek için saçlarını iyice çektişirmeyi düşündü.

Bu aptalca, çocukça bir düşüneydi ve Aysel'i şaşırtan bir kıskançlık parıltısı tarafından teşvik edilmişti. Ondandır hoşlandığını ve onu istediğini biliyordu ama bunun sahiplenme ya da kıskançlık gibi bir şeye dönüşmeye başladığını fark etmemişti. Bu rahatsız ediciydi.

Sabah Kapısı'ndan geçtiler, etrafları diğer gruplarla çevriliydi. hizmetçiler geliyordu. Aysel her iki taraftaki muhafızlara da bakmadı.

yanından geçip gidiyorlardı. Birine baksa büyüü bozulmayacaktı ama göz göze gelme riskini de gözle almak istemiyordu.

Erkek ve kadınlardan oluşan grup hafifçe sola doğru kırıldı ve Aysel sağa, aralarından sıvışmaya hazırlandı. Barakaların arkasına koşacak, sonra ya bir pencereden ya da çatıdan geçip ahırlara girerek cephaneliğe ve umarım ölü Katil'in kılıcına ulaşacaktı.

Bashir'in büyüünün kokusu büyüden önce ona çarptı. Önce balçık ve granit, sonra da ayaklarının altındaki toprak gümbürtüsü. Büyüsü dağıldı ve ağırlığı sert bir şekilde ayaklarına bindi. "Ateş ve su," diye mırıldandı ve hizmetkâr grubu topluca ona, sonra da şaşkınlıkla etraflarına bakmaya başladı.

"Kenara çekilin," diye emretti Beşir, barakalardan çıkıp onlara doğru yürürken eliyle bir kaydırma hareketi yaptı. İtaat ettiler ve Beşir, teğmeni Erol ve iki muhafız ona doğru gelirken Aysel tek başına ve savunmasız bir şekilde durdu. Onu dinlemeye ikna edemeyeceğini anlamak için yüzüne bakmaktan fazlasına ihtiyacı yoktu.

Elini belindeki kumaşın içine soktu, madalyonu çıkardı ve ince bir hava akımının rehberliğinde ona doğru fırlattı. Adam uzanıp madalyonu yakaladı ve adımları durakladı.

"Ben de bunu buldum," dedi Aysel. "Katil'in kılıcını kontrol et."

"Tutuklayın onu," dedi Bashir, gözlerindeki büyüünün karanlık çizgileri bu mesafeden bile görülebiliyordu. "Hırsızlığı ve haneye tecavüzü kabul ediyor."

"Lütfen!" Aysel, birlikte saklandığı hizmetkârlar heyecanla gevezelik edip hızla yoldan çekilirken, Erol ve iki asker Beşir'den ayrılıp ona doğru gelirken, "Lütfen," dedi.

Aysel sözsüz bir bıkkınlık ılgılığı attı ve ayağının altındaki kum ve çakıl karışımına yanlamasına bir tekme atarak, kendisine doğru gelen adamların suratlarına doğru göndermek için havayı içine itti. Yayının ortasında sanki bir duvara çarpmış gibi doğruca yere düştü. Beşir bir elini indirdi, gözleri kısıldı.

"Beni dinle," diye yalvardı Aysel. Adam başını yavaşça salladı ve Aysel koşmaya başlayarak arenaya doğru fırladı. Kumu çok iyi kontrol ettiğı için ideal değildi ama Aysel duvarı aşabilirse tuzağa düşecekler, geri dönmeden onu takip edemeyeceklerdi. Bu ona saklanmak için yeterince zaman kazandıracaktı.

Yer altından yuvarlandı ve kadınlardan ikisi şaşkınlıkla ılgılık attı, ardından tüm grup sarayın merdivenlerine doğru koşmaya başladı.

Görüşü. Aysel dizlerini bükerek ve ellerini toprak dalgasını dengeledi ve yörüngesinin değiştiğini hissettiğinde sıçradı. Koşarak yere indi.

Arenaya yaklaştığında kum yüzüne çarptı ve havayı her yöne doğru iterek uzaklaştırdı.

Kemerlerden ve yürüme yollarından geçerken hızı yavaşladı, adımları kuma saplandı ama kendini hafifletmek için büyüsunü yeniden yaptı ve arena zemininde hızla ilerledi.

"Korkak." Sesi arenayı salladı.

Aysel yavaşlayarak koşmaya başladı, sonra durdu ve döndü.

Beşir arenanın hemen içinde, kumun üzerinde durdu. "Korkaklar kaçır, saklanır, çalar ve yalan söyler," dedi bu kez büyüsunü olmadan, ama sesi arenanın içinde kolayca taşındı, onu çevreleyen taş tarafından sektirildi.

Onun bunu söylediğini duymak hoşuna gitmeyecek kadar acı vermişti.

"Kendi yargılarına ve içgüdülerine güvenmeyen ve sadece emirleri uygulayan adamlar nedir ki, işler ters giderse sorumlu tutulamazınlar? hesap verebilir misin?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunu söylediği için kendinden nefret etti. Onu incitmek istemiyordu, hiçbir zaman da istememişti. Yüz ifadesi karardı ve sağ ayağının kayması ve gücünün kenarındaki bir karıncalanma, onun büyüsunüne dair sahip olduğu tek uyarıydı.

Toprak aralarında açıldı ve onu yutacak kadar derin bir yarığa kum akıttı. Aysel yana doğru sıçradı ve toprak ayaklarının altından yuvarlanarak onu sırt üstü yere düşürdü. Beşir kumun üzerinde ona doğru ilerlerken Aysel ayağa fırladı. Söz konusu Beşir olduğunda mesafe onun dostu değildi. Ona doğru koştu ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi sadece bir an sürdü.

Kılıcına uzandı. Aysel kendini bir sıçrayışa attı, havada bir kez takla attı, yere indi ve tekrar sıçradı, bu sefer onu başının üzerinden göndermek için güç uyguladı. Takla atmanın faydası insanların kafasını karıştırmasıydı, hem de algılarını karıştırdığı için.

Nereye ineceğini ve havada ne kadar kalacağını. Ayrıca bu durum onları şok ederek ona fazladan bir tepki süresi kazandırma eğilimindeydi; bu örnekte de öyle oldu, kılıcını çekme hareketine devam etmek yerine havada dönmesini izledi.

Aysel onun arkasına indi ve yumruğunun topuğunu kılıcın kabzasına vurarak onu kınına geri soktu. Adamın sırtına sıçradı ve

Bacaklarını onun beline doladı ve boğazını kolunun kıvrımıyla yakaladı. Diğer elini bileğine doğru kullanarak kolunu adamın boynuna sıkıca doladı ve kan akışını kesti.

"Aynı taraftayız," diye . "Ben senin düşmanın değilim."

"Beni boğuyorsun," diye soludu Aysel'in kollarını çekiştirirken. Sadece birkaç kalp atışı sürdü, diye hatırlattı kendine Aysel gözlerini kapatarak. Sadece dayanmak zorundaydı.

"Onlar Katil değil. Ailem için burada değiller." Onu sıktı Elleri kollarına, başına ve saçlarına vurup çekiştirirken bacaklarını daha da sıktı ve dişlerini sıktı. "Beni dinlemek zorundasın."

Şimdiye kadar üzerinde pratik yaptığı tek kişi olan Mat'tan çok daha güçlüydü. Onu çekmeye çalışmaktan vazgeçti ve geriye doğru düşerek ağırlığının onu kuma çakmasına izin verdi. Aysel öksürdü, görüşünde ışıklar dans ediyordu ve Beşir kırık tutuşundan kurtuldu, elleri ve dizleri üzerinde dönerek kollarını kuma sıkıştırdı.

Bir an için bakışları buluştu. Adamın kaşları çatıldı, sanki onun gibi düşünüyordu, aynı şeyi daha iyi niyetlerle onun yatağında yapalı daha bir gün bile olmamıştı.

"Bashir," dedi.

"Seni bir daha asla dinlemeyeceğim." Ayaklarını altına aldı, onu yukarı çekmek için gerildi. Aysel aralarındaki boşluktan yararlanarak iki çizmesini de adamın göğsüne geçirdi. Adam tökezledi ve Aysel ayağa fırlayıp hemen bir tekme savurdu. Adam eğildi ama uzun boylu bir rakibin menzilden çıkmak için uzun bir yol kat etmesi gerekiyordu. Bu da onun hoşuna giden bir başka avantajdı. Aysel'in topuğu adamın çenesine değdi ve adam bir küfür savurarak yarı yolda döndü.

"Sen bundan daha akıllısın," dedi Aysel. "O adam bir şeyler planlıyor ve ben onu durdurmaya yardım edebilirim!" İki eliyle onu itti, saf bir hayal kırıklığından doğan ve onu biraz sarsmaktan başka bir işe yaramayan işe yaramaz bir hareketti bu.

"Daha akıllı olsaydım, seni görür görmez Uçurumlar'a atardım." Doğruldu ve elini kaldırarak arkasındaki birine işaret etti. Aysel arkasına dönüp baktığında Erol ve diğerlerinin kumların üzerinden geldiğini gördü.

Bashir'e ters ters baktı. "Senden kaçtığım için özür dilerim ama beni asla dinlemeyeceğini biliyordum ve beni durdurmana izin veremem." Ondan uzaklaştı. "Sen odanda otur ve düşman benmişim gibi davran, eğer gerçekten en iyisi buysa.

Yapabilirsin. Sana saygı duyuyordum çünkü bana ayak uydurabilecek kadar zeki olduğunu düşünüyordum. Ama sen gerçekten aptal bir öküzmüşsün."

Kadın ona kum fırlattı ve o da bir eliyle kumu havaya savururken diğer eliyle kılıcını çekti.

Aysel, ailesi dışında hiç kimsenin önünde yapmadığı kadar büyüsünü besledi, etrafına bir rüzgâr ve öfke çemberi çizdi, kumu bir hortumla savurarak onu görüş alanından çıkardı ve geri çekilmeye zorladı. Onun büyüsünü kendi büyüsüne karşı hissetti, kumu uzaklaştırmaya çalışıyordu - hatta Görüşünün kenarında altın rengi parıltılar gibi. Ama onun dengi değildi. Buna izin veremezdi. Katil'in başka birinin peşinde olduğunu bilen tek kişi oydu ve tahminine göre Makram ya da Sultana'ydı.

Beşir onu dinlemezse, onları bulup durdurmak zorundaydı.

Aysel rüzgârı ve kumu dışarı doğru iterek Beşir'i ve adamlarını uzaklaştırdı ve açık bir yol bulduğunda koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YEDİ

"WELL?" EROL ona doğru döndü, yüzündeki ifade Bashir'i bir ahmak gibi ayakta bırakan aynı şaşkınlık arenanın ortasında. Onun güçlü olduğunu biliyordu, büyülerini tamamen gizlemek için sıra dışı bir güce ve kontrole sahip bir büyücü olmak gerekirdi.

o yapmıştı. Ama bu Sultana'nınkine rakip bir güçtü. Hatta belki de...

Hayır. Bir Charah'ın gücünü saklayamazdı.

"Su Bölgesi ve Tüccar İskeleyi'ni aramamız gerekiyor. Her nerede , şimdi harekete geçecektir. Bu bölgeler ve diğerleri arasındaki her ana kavşağa Dördüncü Ev büyücülerini yerleştirin."

"Evet." Erol selam verdi ve muhafızlara kendisini arenanın dışına kadar takip etmelerini işaret etti.

Beşir onları arenadan takip etti ama avludan saraya girdi. Yol boyunca kendisiyle savaştı, ona inanmayı, söylediklerini dinlemeyi ne kadar da çok istiyordu. Ona yalvardığında yüzündeki ifade. Aralarında geçen zaman öpücüğü ve avludaki görüntüsü, onu bir an önce görüldüğünden çok daha kötü birine dönüştürmesine izin vermişti. O kadın Aysel'di, her yönden ona denk olduğunu kanıtlayan, bunu yaparken gülen, alay eden ve onu da güldüren kadın. Ona içtenlikle, toprak ve fırtına gözlerindeki arzuyla dokunan kadın, aldatma değil. Bunu nasıl yapabildi?

Yine de onu istiyordu, ona inanmak istiyordu. Onun her konuda doğruyu söylemesini istiyordu, böylece kendini aptal yerine koymadan kalbinden geçenleri hissedebilecekti.

Attiyeh süitinin kapısının önündeki muhafızlar o yaklaştığında dikkat kesildi ve başıyla selam verdiğinde içlerinden biri kapıyı çaldı. "Rapor edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

Ali Macar başını salladı. "Çok sessizdi. Oğlum günde bir kez kütüphaneye gidiyor ve not almak için kalıyor" -yüzünden acı dolu bir ifade geçti -"Ama şimdi geri döndü."

Kapı açıldı ve kâhya Bashir'i görünce eğildi. "Kumandan, lütfen." Kenara çekildi ve Bashir içeri girdi. Bashir odaya girdiğinde Mathei hemen görülebilen tek kişiydi. Kâhya kapıyı kapattı.

"Eğer Elder Attiyeh ve eşi buradaysa, onlarla konuşmak isterim. Onları," dedi Bashir. Kâhya tekrar eğildi ve arkasını dönüp süitin ana bölümüne girdi.

Mathei kapıya en yakın kanepeye uzandı ve Bashir onunla karşılaştığında okumakta olduğu kitabı göğsünün üzerine koydu.

"Ben de ne zaman ortaya merak ediyordum," diye iç geçirdi ve merakla Beşir'e baktı. "Seni rahatsız ediyor, değil mi?" Mathei dilini şaklatarak bir kolunu kanepenin arkasına doğru sarkıttı. "Ailemle konuşmadan önce gücünü dizginlemeyi düşünebilirsin." Beşir'e doğru bir parmak salladı.

Bashir ellerine baktı. Gücünün kırık çizgileri derisinde parlıyordu. Tekerlek ona yardım ediyordu, farkına bile varmamıştı.

Bashir gücünü tekrar kontrol altına almaya çalışırken Mathei, "Nerede olduğunu bilmiyoruz, eğer bu bizi sorularınızın sıkıcılığından kurtaracaksa," dedi. Kendi iç savaşında o kadar kaybolmuştu ki büyüünün kanadığını bile inanamıyordu. Kadın onu parçalara ayırıyordu ve burada bile değildi.

Beşir bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bir yalancının ailesine neden inanayım?" diye sordu.

Mathei bir kahkaha attı ve Beşir'e verdiği gülümseme, kız kardeşinin onunla alay ettiği zamanki gülümsemesinin ikiziydi. Boğazını ağrıtmıştı.

"Aysel yalancı mı, yoksa akıllı da sen mi dayanamıyorsun? Kız kardeşimle başa çıkamayan ilk erkek sen , o yüzden kendine bu kadar yüklenme. Çoğu erkeğin, hassas gururlarını incittiğinde onu olmadığı bir şeye dönüştürmek için bir neden bulmaya ihtiyaç duyduğunu görüyorum."

"Bu gururla ilgili değil."

Mathei gözlerini devirdi ve oturduğu yerden kalkarak kitabı masanın üzerine fırlattı. "O zaman ne hakkında olduğunu tartışalım." Mathei ayağa kalktı. "Prens ve Sultana'nın müttefik olduğuna inanıyor musun?"

"Buraya seni sorgulamaya geldim-"

"Bu basit bir soru."

"Öyle," dedi Beşir.

"O zaman řu aritmetiği bir dűřűn, olur mu? Senin dizginlerini tutan kadınla Aysel'in dizginlerini tutan adam aynı taraftaysa" - yumruğunu uzatıp başparmağıyla işaret parmağını açtı - "o zaman sen ve kız kardeşim ne ?" Diđer elini de kaldırdı ve aynı řeyi yaptı. "Sana biraz zaman vereceğim." Beřir'e kűçűmsezen bir bakış attıktan sonra Kâhya, Yaşlı ve karısıyla birlikte çıkageldi. Beřir, "Seninle işim bitmedi," diye emretti.

Mathei durdu ve ellerini arkasında kavuřturarak dűndű. "İyi kalpli komutan diđer çocuđunuzun nerede olduđunu űđrenmek için bize işkence etmeye geldi."

"Başı dertte mi?" Aysel'in annesi kocasının etrafından dolanarak sordu. Kadın da kızıyla aynı minyon yapıya ve kalın, çılgınca kıvrıcık kestane rengi saçlara sahipti. Onun saçları tek bir űrgű halinde toplanmış, gece mavisi ipek bir eşarbın altında boynuna ve başına dolanmıştı Ama narin ve kırılgandı. Aysel'in annesi ufak tefek görűnűyordu ama kendini bir o kadar gururla taşıyordu.

Aysel ufak tefekti, o kadar kısaydı ki karřısında durduđunda başının tepesi omzuna ancak ulařıyordu. Ama onu bűyle kırılgan dűřűnműyordu. Kendini zar zor zaptedilmiş, űfkeli ve fırtınalı hissediyordu.

"Sultan bir hırsızlık olayıyla ilgili olarak onun sorgulanmasını istiyor."

"Rahal Charah'ın bundan haberi var mı?" dedi Yaşlı. Ses tonu kibardı, űfkesi çenesine ve kısık gözlerine yansımıştı.

"űyle."

"Her ne yaptıysa, onun emriyle yaptı. O bir suçlu deđil, o-" "Dilara," dedi İhtiyar sertçe. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı Omzunun űzerinden ona baktı ve arkasını dűndűđűnde Bashir bűyűsűnde ufak bir kıpırtı hissetti. Daha űnce sadece başka bir bűyűcűde hissettiđi bir gűlge izi. Bir űlűm bűyűcűsűnden. Charah Rahal.

"Hangi ?" Bashir, daha űnceki dűřűncesi yeniden su yűzűne çıkarak sordu.

"Bunun konuyla bir ilgisi var mı?" diye sordu İhtiyar ve Beřir, Dilara'nın bakışlarında beliren korkuyu gűlűkle yakaladı.

"Ben karar vereceđim. Hangi Hanedansınız?" Eđer Dilara'nın bűyűsűnűn onunkine dokunuřunun işaret ettiđi gibi yıkım iseler, bu Aysel'in Hava Charah'ıydı. Chara'a çark'taki bir űnceki Ev'de dođmuştu. Hava yıkımdan dođdu, kaostan dűzen dođdu.

"Birinci Ev, Komutan," dedi Mathei, tam Yaşlı cevap vermek için ağzını açtığında. "Aysel'in sihrini kullandığını gördüğünüzden beri bunu biliyorsunuz."

Beşir, İhtiyar'ın oğluna bakışını gözlemledi. Sürpriz.

Mathei'ye döndü. "Kanıtla."

Genç Attiyeh kollarını kavuşturdu. "Tamar hâlâ Engizisyon mu? İşkence ve sorgulama yoluyla kötü büyülerin kökünü kazımak mı? Ben de zalim bir hükümdarın yapabileceği en kötü şeyin sizin evinizi yakmak olduğunu sanıyordum.

ve sizi vatanınızdan sürmek." Mathei'nin siyaha yakın gözleri suçlayıcı bir ifadeyle Beşir'e dikildi.

Bashir'in hayal kırıklığı ve öfkesi akıp gitti, utanç ve kafa karışıklığına bıraktı. "Kızınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Beşir İhtiyar'a sordu.

"Hayır. Ve eğer planınız onu tutuklamaksa-"

"Planım onu Sultana'nın huzuruna çıkarmak. Eğer bana teslim olursa, Sultan'ın onu şehirde aramaya devam etmemden daha hoşgörülü olacağından eminim."

Mathei, "Eğer onu görürsek, ki görmeyeceğiz, ona söyleyeceğiz," dedi. Beşir gözlerini kıstı. Mathei onunkileri genişletti ve gülümsedi. Beşir bir kez daha Aysel'i, onun kendisini rahatsız ettiği zamanki yüz ifadesini gördü.

Kâhya kapıyı açtığında döndü ve kapıya doğru yürüdü. Makram'la kısa bir süre konuşmayı düşündü ama hiçbir yere varamayacağını biliyordu. Şehre geri dönmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Oturmak ona göre değildi. Zorlukla konsantre olabiliyordu, içindeki savaşı ediyordu.

Aklını. Ondan nefret etmek ve ona güvenmek istiyordu. Üzerindeki kıyafetleri yırtıp atmak ve onu kendine ait kılmak istiyordu ve onu bir daha asla görmek istemiyordu. Kız içeri girdiğinde onun dokunuşunu gücünde hissettiğinde Saray arazisinde, kışladan dışarı çıkmayı ve onu orada, tek başına, kendisine geri dönerken görmeyi çok istemişti. Ama o saklanıyordu. Onu ve Sultanın ondan talep ettiklerini engellemek için her şeyi yapmaya devam ediyordu.

Huzur çoktan eyerlenmiş ve kışlanın dışındaki bir otağ direğine . Aysel kapıdan içeri yola çıkmaya hazırlanıyorlardı. Erol çoktan şehir dışına çıkmış, adamlarını aramaya yönlendirmiş olmalıydı. Neyse ki Erol'un en azından akli başındaydı. Beşir atına bindi ve Tüccar İskeleyi'ne doğru yola koyuldu. Oradaki insanları sorgulayacaktı.

Annesi yüzünden ona doğru cevap verecek insanlar olduğunu biliyordu.

ve şehrin yoksullarına yardım etme geçmişi. Sayıları bir elin parmaklarını geçmiyordu ama birçok kez çok değerli olduklarını kanıtlamışlardı.

İlk durak iskeledeki iki handan biriydi. Biri ticaret gemilerindeki denizciler için geceleme yeri olarak hizmet veriyordu ve sadece gemi trafiği ve yolcularla ilgili bilgi aradığı zaman işe yarıyordu. Diğerisi ise bölgenin yerlileri ve bazı kötü karakterler için bir buluşma noktasıydı ve annesini o doğmadan önce tanıyan bir kadın tarafından işletiliyordu.

"Ela," diye selamladı Beşir onu hanın ana salonuna girerken. Omzunun üzerinden ona baktı ve gümüş bir kaşını kaldırarak çay tepsisini masaya koymak için eğildiği yerden doğruldu. Servis yaptığı üç adam, onun bir muhafız olduğunu anlayacak kadar başlarını kaldırıp baktılar, sonra da ona bir daha bakmamak için ellerinden geleni yaptılar. Bashir onları görmezden geldi. Onlar Şehir Gözcüleri'nin sorunuydu, kendisinin değil.

"Birini arıyorum," dedi Ela boş tepsisini arkasında şarap ve arak şişelerini tuttuğu tezgâha koyarken. Ona bakarken tepsinin üzerindeki bezi sildi.

"Dur tahmin edeyim." Ela bir elini kaldırıp başının biraz yukarısında tuttu. "Yaklaşık bu boylarda ve tepeden tırnağa sorunlu."

İçini bir sevecenlik kapladı ve kısa bir süreliğine zihnini ele geçirdi. "Evet," dedi. Beladan başka bir şey yok.

"Onu görmedim." Ela tepsiyi tezgâhın altından kaydırıp odaya göz gezdirdi. Çay içen üç adam ve odanın diğer ucundaki şöminenin yanında oturan iki kişi de dahil olmak üzere herkesin dinlediği kesindi. Ama kimse izlemiyordu. Ela mutfağa doğru başıyla işaret etti. Beşir kafesli ahşap kapıları itti ve Ela da onu takip etti.

"Harun bir şeyler biliyor olabilir." Beşir odanın içinde köşedeki paletе doğru yürürken Ela oğlunun adını söyledi. Aysel oradaysa bile kanıt bırakmamıştı. Battaniyelerden birini kaldırdı, sonra tekrar yerine attı.

"O burada mı?"

"Bir iki dakika içinde orada olurum, bir mesaj iletmeye gittim." Bashir, "Artık burada kalamaz," dedi.

Ela homurdandı. "Bana kimi söyleyemezsin, ben de sana bir zamanlar kimsenin senin anneni asmayacağını hatırlatmayacağım."

Beşir dişlerini birbirine geçirdi. "Farklı," dedi.

"Birinin neden saklandığını yargılamak bana düşmez. Bu sizin işiniz. Bulaşıkları yıkadı, ben de kalmasına izin verdim. Bu sabahki koşuşturmasına bakılırsa, onu bir daha göreceğimi sanmıyorum."

"Neden kaçtı?"

Ela başını salladı. "Harun'a sor." Onu ana odaya geri götürdü. "Adamlarını şehrin her yerinde gördüm, bitkin ve çok yorgun görünüyorlardı. Sen böyle yapmazsın."

"Şu anda başka seçeneğim yok." Beşir sabırsızlıkla kapıya baktı. Harun'u bekleyecek zamanı yoktu.

Ela bir ses çıkararak tezgâhın altından bir şişe arak aldı ve en üste koydu. "Her zaman bir seçeneğin vardır. Belki de sadece yanlış olanı yapıyorsun."

Beşir cevap veremedi. Sokak kapısı açıldı ve Harun içeri girdi. Beşir'i gördüğünde kaşlarını çatı ve tezgâhta onun yanında durmak için hareket etti.

"Beşir bulaşıkları yıkayacak birini arıyor," dedi Ela. Harun kaşlarını daha da çatı ve başını salladı. Beşir, Harun'un ondan neden hoşlanmadığını hiç bilmiyordu, neredeyse birlikte büyümüşlerdi. Ama o her zaman işbirliği yapmaz, hatta bazen düşmanca davranırdı. "Bu sabah sana bir şey söyledi mi? Neden öyle gittiğini biliyor musun?"

"Hayır. Bir an taşıdığım sahte çantaya bakıyordu, sonra kalktı ve gitti." Sadece Ela'ya baktı, dar çenesindeki kaslar gergindi.

"Görebilir miyim?" Beşir bunun Aysel'in saraya koşmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheliydi ama ipuçlarına ihtiyacı vardı.

"Bu sabah biri çalmış," dedi Harun. Beşir diğer adama inandığından emin değildi ama onu vazgeçmeye zorlamayacak ya da onu aratmayacaktı. Bunun ona kaybettireceği iyi niyete değmezdi.

"Tamam. Onu bir daha görürsen bana söyle."

"Neden?" Harun ters ters baktı. Beşir onu görmezden geldi ve şişeyi ona doğru iterken çenesini eğen Ela'ya baktı.

"Hayır."

"Adamların için o zaman. Wheel buna ihtiyaçları olduğunu görebiliyor."

Beşir şişeyi tezgâhtan kaptığı gibi dışarı çıktı. Şişeyi heybesine koydu ve öğleden sonrasının geri kalanını adamlarını kontrol ederek geçirdi; her birinden gördüklerini, duyduklarını ve hissettiklerini

Aysel'le ilgili hiçbir şey. Saçma denecek kadar inanılmazdı. Daha önce hiç kimse ondan bu kadar zahmetsizce kaçmamıştı, tüm kaynakları onlara karşı çevrilmişken.

Akşama doğru saraya döndüğünde Samira onu kışladaki ofisinde . Yorgunluk ve bir tür hayal kırıklığı Üzerine histeri çöktü, öyle ki gülmek istedi.

"Şimdi ne istiyor?" Masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve Ela'nın ona verdiği arak şişesini yere bıraktı. Samira'nın kaşları kalktı, dudakları ilk şaşkınlıkla aralandı. Beşir kollarını masaya dayadı, Samira'ya neden kendisine hiç benzemeyen bir şekilde davrandığına dair bir açıklama yapacak enerjiden yoksundu.

"Vezirler Sultana şehirde büyük bir huzursuzluk olduğunu bildirdiler. Nişanlı seçimiyle ilgili hoşnutsuzluk cevapsız kalıyor ve halk kampın ölüm büyücülerini barındırıyor olabileceğinden endişe ediyor. Şehirde bazılarının serbest olduğuna dair söylentiler yayılıyor."

Beşir yorgun bir alaycılıkla, "Böyle söylentileri kimin çıkarmış olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi. Neden Vezir'in kendisini bu şekilde yönlendirmesine izin vermişti ki? Onun bir katil ve yalancı olduğunu biliyordu ama yine de Konsey'deki yankılarından korktuğu için ona karşı harekete geçmemişti. Eğer sadece...

Beşir başını eğdi ve hafifçe güldü. Eğer Makram'ın yaptığını yapar ve bir casus tutarsa.

"İyi misin?" Samira masanın etrafından dolaşarak elini onun omzuna . "Beşir, senin için endişeleniyorum."

"Bana ne söylemeye geldin?" Adam başını kaldırıp ona baktı. Samira kaşlarını çatarak elini geri çekti.

"Yarın Sultan ve Prens, şehrin güvensiz olduğu ya da Prens'in bir şekilde Sultan'ı kontrol ettiği yönündeki söylentileri ortadan kaldırmak amacıyla Büyük Pazar'dan geçecek ve mülteci kampını ziyaret edecekler. Yaşlı Attiyeh ve ailesini de yanlarında getirmeyi planladığına inanıyorum. Adam sayısını size bırakıyor."

"Ne zaman?" Geçit töreni için yeterli sayıda adamı bir araya getirebilir miydi? Bu, kampta neredeyse hiç adam bırakmayacak ve sarayın içinde de.

"Kuşluk vakti, pazar sırasında." Konuşurken adamın yüzünü inceledi, ruh haline dair cevaplar aradı.

"Peki." Ayağa kalktı ve doğru gitti, kapıyı Samira için araladı. Samira tereddüt etti, kaşları çatıldı.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Sanırım... Sanırım biriyle konuşmaya ihtiyacın var."

"Hayır. İhtiyacım olan şey tamamlanacak bir düzine daha az görev. İyi geceler." Belki sabah olduğunda kabalığından utanacak kadar mantıklı davranabilirdi. Ama şimdilik sadece ona ve onun, yapması gereken her şeyi yapamayacağını ihtiyacı vardı.

"Fikrini değiştirirsen," dedi nazikçe ve gitti.

Beşir kapıyı kapattı ve masasına döndü. Okuması gereken muhafız listeleri, tören alayı için seçmesi gereken adamlar ve güncellemesi gereken kayıtlar vardı. O

uzandı ve yere koyduğu şişeyi kaldırarak koydu ve ona baktı.

Aysel burada değildi, aslında muhtemelen Narfour'un öbür ucundaydı. Ama dikkatini dağıtacak bir şey olmadığında, içindeki tüm alanı kaplıyordu. Bu kadar küçük biri için etkileyici.

Bashir şişenin mantarını çıkardı ve bardağı olmadığını fark edince durakladı. Masasının yüzeyinde sanki bir tane varmış gibi dolaştı. Onun yerine kadının avluda kendisine fırlattığı ince madalyonu buldu.

Ona bu konuda bir şeyler anlatmaya çalışmıştı. Adam onu dinlemiyordu, çok kızgındı. Beşir değersiz metal parçasını elinde evirip çevirdi. hiçbir şey yoktu, bir sikke ya da gerçek bir madalyon değildi, sadece ince bir disk, altınla alaşımlanmış bir metaldi.

Demirci değildi ve böyle şeyler hakkında çok az şey biliyordu. Onunla ne yapmasını isterse istesin, onun için ne anlama gelirse gelsin, bu onun için bir kayıptı. Yumruğunu şişenin boynuna kapadı ve gözlerini kapadı.

Belki sarhoş olsaydı bu gece onu rüyasında görmezdi. Rüyalarında o şakacı, vahşi ve gülümseyen biriydi. Ve rüyalarında, uyanırken önemseydiği şeylerin hiçbirini önemsemedi. O onundu, o da onun ve hepsi bu kadardı.

"Bize, Küçük Tilki." Doğrudan şişeden bir yudum aldı.

OceanofPDF.com

SEKİZ

WUYANDIĞINDA, Erol'un sesiyle uyandı ve hemen ardından gözlerinin arasına bir hançer saplanmış gibi hissetti. O hâlâ masasında, boş arak şişesi dirseğinin yanında duruyordu. Hepsini kendisi mi bitirmişti? Beşir yüzünü ellerinin arasına aldı ve dirseklerini masaya dayadı. "Artık Çark'taki her şeyi gördüm," dedi Erol alaycı bir ifadeyle. "Beni duydun mu? Tareck dışarıda, Sultana'nın eskortunun nerede olduğunu bilmek istiyor."

Beşir küfrederek ayağa fırladı ama sendeleyerek kendini masanın üzerinde buldu.

"Tekerlek telleri. Sarhoş musun sen?" dedi Erol, sonra keskin, inanmaz bir kahkaha attı.

"Artık değil," diye inledi Beşir.

"En azından giyinmişsin. Kimi istiyorsun?"

"Kim görevlendirilmemişse. Kampa gitmek üzere rotasyonu çekin ve oradaki adamlara çift vardiya yapmaları gerektiğini söylemesi için bir koşucu gönderin. Bir koşucu da Şehir Nöbetçilerine pazara giden yolu tutmalarını ve kampa." Bu ona hem adamlarının hem de Gözcülerin büyük bir nefretini kazandıracaktı. Bashir'in son zamanlarda yaptığı her şey ona kötü niyet kazandırıyordu. Buna alışmaya başlamıştı. "Tareck'e yolda olduğumu söyle."

"Sen iyi misin?" Erol'un sesi gerçekten endişeli geliyordu. Beşir el sallayarak onu uzaklaştırdı ve Erol itaat etti.

Beşir odasına gidip yüzünü yıkadı ve ıslak ellerini saçlarında gezdirdi, şakaklarında zonklayan ağrıya karşı gözlerini kısarak baktı. Saçlarını çekiştirdi.

Kaftanını çıkardı, kılıç kemerini ve belini bağlayan kumaşı düzeltti, masasının üzerine yığılmış bir şekilde uyuduğuna dair kanıtları gizlemeye çalıştı. Kendisinden yayılan bayat alkol kokusuyla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu, umursayacak herkesten uzak durmak dışında. Bu da yaklaşık olarak herkes demekti, çünkü sarayda geçirdiği süre boyunca hiç bu kadar acınası bir şey yapmamıştı. Bunu iki kez üniversite sırasında, Erol vadideki ailesini ziyarete gittiğinde ve onu sakinleştirmek ya da dikkatini dağıtmak için yanında olmadığında yapmıştı. Bunlar Samira ve annesinin öfkesini kazanmasına neden olmuş, Samira ve annesi onun kendine acınası konusunda sert nutuklar çekmişlerdi.

Kışladan çıktığında solgun kış güneşi bizzat saldırdı ve kafatasına daha fazla kör edici acı gönderdi.

"Atına bin ve kendin gibi görünmeye çalış," dedi Erol nefesinin altından, Beşir'in dizginlerini eline vererek. Beşir, etkinlik boyunca bir muhafız gibi görünmekten başka bir şey yapmasına gerek kalmayacağı için minnettardı. Her şey

Daha karmaşık şeyler muhtemelen onu aşardı. Döndüklerinde de doğruca annesinden ağı kesici otlar dilenmeye gidecekti.

Sultan ve Makram, atları en özenli eyerleri ve başlıklarıyla ahırdan çıktıklarında, gözleri ve çarpan başı yavan güneş ışığının işkencesine alışmaya başlamıştı.

Her ikisinin de tüm takımı düzinelerce küçük çanla süslenmişti. Durmaksızın şingirdamaları Beşir'in tüylerini diken diken edecekti.

Erol atını onun yanına oturtmuş, kahkahalarını güçlkle bastırıyordu. Beşir'in yüzünde saklamayı başaramadığı sefil bir ifade vardı. Beşir ona ters ters baktığında bilgece, "Bunu kendine sen yaptın, biliyorsun," dedi.

"git," dedi Beşir, "Tareck'i de yanına al. Ben üç kişiyle arkayı alacağım, geri kalanlar da kanatlardan gidebilir."

Erol başını salladı ve atını kortejin önüne doğru itti.

Sultan ya da kızı şehirden bir alay geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Sultan çok hastaydı, zihni yavaş yavaş çarpılıyor, kimliği kayboluyordu. Sultan bir alay karmaşasının onu üzeceğine inanıyordu. Kendisi bir alaya binmemişti çünkü bu, iktidarı babasından vaktinden önce aldığı izlenimini verme riski taşıyordu. Her ne kadar bunu yapacağını beyan etmiş olsa da, babası henüz hayattayken onun koltuğuna aceleyle oturuyormuş gibi görünmek, onu olumsuz bir duruma düşürme riski taşıyordu. Halkın ve Konsey'in güvendiği bir yönetici olarak konumunu güvence altına almak, Beşir'in Komutan pozisyonunda keyif aldığı türden ağır manevralar değil, ayrıntıların özenli çalışmasıydı. Bunu kendine şimdi her zamankinden daha çok hatırlatması gerekiyordu. Ne yaptığını biliyordu, her hareketi sadece kendisinin bildiği bir plan dahilinde dikkatle hesaplanmıştı.

Beşir güneşin neden olduğu acıya aldırmmaya çalıştı ve alay düzenlenirken avluya baktı. Sultan ve Makram, Tareck ve Erol'un arkasında yerlerini aldığıında Attiyehler atlarına bindi, ardından Samira ve Sultan'ın iki hizmetçisi daha, sonra Yaşlı Attiyeh ve karısı, ardından Mathei ve kâhyaları geldi.

Mathei atını onlarınkinin arkasına yerleştirirken Beşir'i değerlendirdi ve Beşir, Mathei'nin onun durumuyla ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emindi. Görmezden geldi

Diğer adamın kalkık kaşları ve alaycı gülümsemesi. Kendisi de dehşete düşmüştü , ihtiyacı olan son şey Aysel'in kardeşi tarafından alaya alınmaktı.

Erol, seçtiği artçı muhafızları Beşir'in biraz gerisinden gitmeleri için yönlendirdi ve Sultan soru sormak için Beşir'e baktığında, hazır olduklarını belirtmek için göğsüne bir yumruk atarak selam verdi. Zar zor ve sadece Erol'a teşekkür ederek.

Sultan ya da ailesi ne zaman şehre girse halk da onları takip ederdi. Bu kez, her zaman olduğu gibi, sarayın yakınında bir damlama şeklinde başladı ve Büyük Pazar'a vardıklarında bir sele dönüştü. Normal bir günde Beşir'in kafilenin etrafında bir büyü çemberi oluşturması, insanları geri çekilmeleri için uyaran bir toprak dalgalanması yaratması basit bir iş olurdu. Bugün ise sahip olduğu her şeyi kullanması gerekiyordu; zihni ve kontrolü arak'ın etkisiyle halsiz ve kaygandı. Pazarın yarısına geldiklerinde Beşir kendini mide bulantısı ve halsizlik içinde hissetti. Sultan ve Makram bazı pazarcılarla sohbet etmek için mola verirken o da büyüü bıraktı. Bölgenin kendileriyle görüşmek için seçtiği delegeler.

Bu delegelerden biri de şehirdeki herkesin tanıdığı Amara Mutar'dı. sadece ününü biliyordu. Annesi onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Amara, Sultan ve Makram'la dostane bir şekilde sohbet ediyordu ve her zaman yanında olan yoldaşı ve koruması Djar, hantal görünümlü palasını bacaklarına doğru sarkıtmış, bir kol mesafesinde duruyordu. Djar gözüne iliştiğinde Beşir başını ona doğru eğdi. Djar parmağıyla kılıcına dokundu kaş. Bashir'in onu tanıdığı onca zaman boyunca bir kez bile konuşmamışlardı. Bunun yerine birbirlerinin etrafında nazik bir mesafeyle dönüyorlardı, her ikisinin de uyduğu, dile getirilmemiş bazı bölgesel sınırlar onları ayrı tutuyordu.

Erol'la göz göze geldi ve Beşir onun sessiz sorusuna cevap olarak pazarın dört köşesini işaret etti. Erol ve bir grup ateş büyücüsü toplantıyı kuşatırken Beşir su içmek için kısa bir mola verdi. Midesi rahatlasın diye bir portakal aldı. Atının üzerinde oturup meyveyi soyarken ve kalabalığı gerginlik belirtisi var mı diye tararken Aysel'i düşündü. Bu kez mücadele edemeyecek kadar yorgun ve hastaydı. Onu düşünmek öyle ya da böyle kaderi gibi görünüyordu. Çadırında kestirdiği gün portakal soyarken izlemişti onu. O zaman da onu kandırmıştı ama sadece çok ihtiyacı olan bir şeyi yapmaya ikna etmek için. Uyumaya. Onunla ilgilenmeye çalışıyordu. Ona bir söz vermiş ve uyandığında yanında olacağına dair sözünü tutmuştu. Sığınağından çıktığında ona bakışı hoşuna gitmişti,

Sanki onu esir tutması gerektiği halde onunla tamamen rahattı.

Portakal midesini yatıştırdı ve kokusu onu düşüncelerinde tutmaya etti.

Güneş öğle vaktine doğru iyice yaklaştığında

Sultan ve Prens, bölge delegeleriyle görüşmelerini bir kez daha atlarına bindiler. Erol ve Tarık kabileyi çarşıdan çıkarıp tepeye, mülteci kampına doğru götürdüler. Beşir karnında yemek varken büyüsunü biraz daha kolay koruyabiliyordu ama gerçek şu ki

sarhoşluktan zehirlenmemiş gerçek bir uykuya ihtiyacı vardı. Gün ışığında bu, uzun zamandır yaptığı en anlamsız şeylerden biri gibi görünüyordu. Ama sağlıklı düşünemiyordu.

Şimdi, temiz hava, biraz yiyecek ve biraz zamanla, yavaş da olsa keskinliği geri geliyordu. Mülteci kampına giden yolda insanlar sıralanmıştı ve Büyük Pazar'dakilerden çok daha az kutlama havasındaydılar. Büyük Pazar'daki insanlar avuç avuç renkli kâğıt parçaları ve kurdeleler fırlatmıştı. Tepeye çıkan yolda sıralanan kalabalık Makram'a hakaretler ve aşağılayıcı yorumlar savurdu. "*Ölüm büyücülerine ölüm*", "*Altıncılara ölüm*" ve "*onları geri gönderin*" sloganları tepeye doğru yavaşça ilerlemelerine eşlik etti.

Makram bir kez olsun rahatsız edilmemiş, eyerinde rahatlamış, yüzü Sultan'ınki kadar soğukkanlı görünüyordu. Bu Beşir'e onun tedirgin olduğunu söylemeye yeterdi. Sultan'ın yaptığı gibi duygularını nadiren gizlerdi. Protestocuların herhangi birinden korkacak pek bir şeyi yoktu. Bashir adamın büyüsunünün açığa çıktığını hiç görmemiş olsa da, o yaşayan en güçlü yıkım büyücüsüydü. Endişelendiği bir şey varsa o da Sultandı. Bir elini bacağına bastırmış, diğer elini yatağanının kabzasına dolamış, yüzü öne dönük ama bakışları durmaksızın bağırان, öfkeli insanların arasında geziniyordu.

Beşir'in, adamın presten çok asker olduğunu unutması imkânsızdı çünkü düzenli olarak Beşir'in adamlarıyla idman seanslarına katılıyor ve çoğu zaman onları fena halde dövülmüş yığınlar halinde bırakıyordu. Ama şimdi prens kisvesinden sıyrılmış ve öfkeli, alaycı vatandaşlara kılıcını çekmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Bashir, bu kontrolün bir kısmının Sultana'nın bineklerinin arasına uzanıp uyarı ya da dayanışma amacıyla elini onunkinin üzerine koymasından kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Tepenin ulaştıklarında ve kampa girdiklerinde gürültü azaldı. Kampın sınırları içindeki herkes açlık ve soğuktan

Bu terimlerle düşünmek ne kadar zor olsa da. Protesto etme lüksleri yoktu. Makram onlar tarafından da tanınıyordu ve Beşir gidecek bir yerleri sorumlu olan adama bağırarak enerjilerini boşa harcayacaklarından şüpheliydi. Lojistik açıdan kamp, Büyük Pazar'dan çok daha az tehdit oluşturunuyordu. Çok sayıda insan vardı ama kampın içine dağılmışlardı ve etrafları binalarla ve sonsuz saklanma yerleriyle çevrili değildi.

Tepeyi aşır kampın girişinde konuşlanmış muhafızların arasından geçtiklerinde, slogan atanlar dikkatlerini presten kampa çevirdi ve mültecilerin evlerine dönmeleri için bağirmaya başladılar.

çöp olduğunu söyledi. Beşir kampın girişindeki muhafızlara protestocuların herhangi birinin içeri girmesini engellemelerini emretti. Sultan ve Makram yoldan uzaklaşarak kampın daha içlerine doğru ilerledi.

Beşir arkasındaki adamlara, "Çevre muhafızlarının yanına gidin ve onları Sultan ile Prens'in etrafına yaklaştırın," diye emretti. Onlar da başlarıyla onayladılar. Kamptaki insanlar bağırış çağırışların ne olduğunu çalışarak girişe doğru ilerlediler. Çocuklar ağlamaya başladı ve çaresiz yüzler korku ve öfke ifadelerine büründü. Görünüşe göre Sultanın geçit töreni kötü düşünülmüş bir fikirdi. Gerginliği azaltmayı amaçladıysa bile, daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Çevreyi çembere için diğerlerine iki kişi gönderdim. Bu yol kapalı kalacak ve iki kişinin de pınara giden patikada

Beşir, attan inerken Huzur'un dizginlerini tutan komutanına," dedi. Adam selam verdi ve itaat etmek üzere oradan ayrıldı. Beşir, Erol'a katıldı; Erol, muhafızlar çevreye doğru ilerlerken onları yönlendiriyordu.

Onun ötesinde, Sultan ve prens, mülteciler için toplanma yeri olarak temizlenen ve şimdi bir kabul alanı olarak hizmet veren büyük bir bölümün olduğu yerde attan inmişlerdi. Yaşlı Attiyeh ve ailesi de atlarından inmiş, karı koca ve iki küçük kızdan oluşan başka bir aileyle konuşuyorlardı.

Beşir ikizleri Aysel'le oynadıkları kovalamaca oyunundan tanıdı. İçlerinden biri ona utangaçça el salladı ama annesi onu görünce kızı kucakladı ve kocasının yanında durmak için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Beşir kaşlarını çatı.

"Şuradaki merkezin etrafında." Erol en yakınındaki dört muhafızın yararlanması için işaret etti. Yanına gelen Beşir'e şöyle bir baktı.

"Daha iyi mi?"

"Yeterince iyi." Beşir'in halsizliği yerini gerginliğe bırakmıştı ve protestocuların kümелendiği yola doğru baktı. Beşir şöyle düşündü

Ateş gibi bir parıltı gördü, ama uzun süre baktıktan sonra bir daha göremedi.

"Burada uzun süre kalmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Fırsat bulduğumda Sultana söyleyeceğim."

Erol acımasızca başını salladı. Beşir tekrar merkezdeki toplantıya baktı. Aysel'in annesi konuştuğu kadına doğru eğildi, eline küçük bir çanta tutuşturdu. Kadın başını salladı ama Aysel'in annesi iki elini de diğer kadının ellerinin üzerine kapattı ve onunla ısrarla konuştu. Eğer o Aile cömertti, madem kendileri için hiç önemli olmayan insanları önemsiyorlardı, o zaman neden Aysel'in yaptıklarına olan kızgınlığını bir kenara bırakamıyordu?

Bunu prensinin emriyle yapıyordu. Tam olarak onun yapacağı şeyi yapıyordu.

Erol, Beşir'in dikkatini sahneden uzaklaştırarak, "Hiç içmezken tek başına bütün bir şişeyi bitirebilen ve ertesi gün yine de nispeten çalışır durumda kalkabilen tanıdığım tek adam sensin," dedi.

"Dördüncü Ev'in bir avantajı," dedi Bashir. Toprak büyücülerinin alkolü tutma konusunda iyi oldukları bilinirdi, ancak Bashir bu konuda kötü olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu, eğer başının ağrması ve büyü yapma yeteneğinin azalması iyi olarak kabul ediliyorsa.

"Hayır, bence bu dağ gibi yapılı olmanın bir avantajı." Erol sırttı. "Derslerden kaçtığımız ve o arpa şişesini çaldığımız zamanı hatırlıyor musun? Şarap?"

"Kapalı olduğunu hatırlıyorum." Bashir içkinin midesine yaptıklarını hatırlayınca neredeyse . Bu deneyim Beşir'in nadiren içki içmesinin başlıca nedeniydi. Erol kıkırdadı.

Beşir yola baktı, aynı anda kampın girişini kapatan muhafızlar bağırdı ve kalabalığın içinden alevler yükseldi. Bir çığlık kampın içindeki göreceli sessizliği deldi ve ateş yola en yakın barınaklardan birkaçını sardı. Ön taraftaki kalabalık kaosa sürüklendi. Aralarından birinden daha fazla ateş fırladı ve daha fazla barınağı yaktı.

Islaklığı dışarıda tutmak için lanet olası yağlı tuvaller yandı ve yakıldı kuru ot gibi. İlki sığınaktan sığınağa sıçradı, insanlar çığlık atarak dağılırken aradaki döküntüleri aydınlattı.

Beşir, "Git," diye emretti ve Erol yola doğru fırladı. Erol'un ardından biri Beşir'in yanından koşarak geçti ve Beşir Samira'nın parlak kırmızı entarisini tanıdı. Adamlarına ateşe doğru el sallamak için kampın ortasına döndü.

"Biri bana o büyücüyü bulsun! Siz ikiniz şu ateşe biraz su dökün," seslendi yanındaki iki su büyücüsüne.

Makram olabildiğince sakın bir şekilde Sultana'dan uzaklaşıp kampın girişine doğru adım attı. Erol ve Samira alevleri kontrol altına almak için savaşıırken ve iki su büyücüsü yangını yayılmasından daha hızlı söndürmek için mücadele ederken, Makram elini en yakın sığınağa doğru uzattı. Siyah duman kolunu sardı ve onu gölgeli kamçılarla içine çekti ve sığınak toza dönüştü.

Ateş söndü.

Odağını bir taraftan diğerine çevirerek devam etti, çadırlar ve barınaklar büyüsünün dokunuşuyla dumanı tüten hurda yığınlarına dönüştü.

Beşir'in adamları mültecileri ateşten uzaklaştırmaya odaklandı. Beşir gözlerini büyünün hipnotize edici görüntüsünden ayırdı ve Sultana'yı aradı.

Dikkati, yakınında bulunan ve havayı ondan uzak tuttukça azalan daha küçük bir ateşe odaklanmıştı. Mülteciler onun arkasında kümelenmişti ama Yaşlı Attiyeh ve karısı onun iki yanında duruyordu. Mathei yakınında durmuş, kılıcını çekmiş, kişisel muhafız rolünü oynuyordu. Onun halkı bile değillerdi ama için durmuşlardı. Derin, zihinsel bir gerilim serbest kaldı. Beşir Makram'a ve tanıştığı halkına güveniyordu. Sultan için tehlike arz eden bir aileyi saraya davet etmezdi ve sadık olmayan bir casusu işe almazdı.

Aysel'in ailesi düşman casusu ya da suçlu değildi, kendisi de öyle.

Bunun farkına varmak, üç katı büyüklüğündeki bir kayayı bırakmak gibi geldi. "Çıktı," diye seslendi Erol Beşir'e.

"Bunu başlatan büyücüyü buldunuz mu?" Beşir sordu. Erol başını salladı.

Muhafızlar geri çekildi, çoğu serbest kalan büyüsü yüzünde dönen mürekkep dövmeleri yapan Makram'ın etrafından genişçe dolaştı. Attiyeh ailesi Sultana'dan uzaklaşıp Makram'a doğru ilerledi.

Ve o kısacık anda, yanında kimse yokken, bir arbaletin ateşlenmesinin kendine özgü, mide bulandırıcı tıkırtısı ve şakırtısı kampta yankılandı.

Kampın ortasından şimşek gibi bir çizgi geçti-Beşir daha önce büyü olsun olmasın böyle bir şey görmemişti. Ne gördüğünü anlaması bir kalp atışını daha aldı. Aysel kendini Sultana'nın üzerine atmıştı. Bir kalp atışının yarısı kadar bir süre onun öldüğünden emin oldu.

"Aysel!" diye feryat etti annesi, Beşir'i tuttuğu işkence dolu felçten uyandırarak.

"Safları sıklaştırın!" Beşir, bağırışlar ve yakın dövüşün patlaması üzerine böğürdü. Mülteciler her yöne doğru koşuyordu. Makram ona ve Sultana ulaştığında Aysel ayağa kalktı ve Beşir onun bir yaylı tüfeği kaptığını gördü. muhafızlar Sultana'ya yaklaşıırken.

Aysel kampın doğu tarafındaki tepenin eteklerine doğru koştu.

Kafasını kaldırdı ve bir figürün kendisini gizleyecek bir yıkamaya doğru koştuğunu gördü. Beşir Aysel'in peşinden koştu ve koşarken gücünü . Tepenin dibindeki yola ulaştığında, gücünü yamaçtan yukarı gönderdi, koşan okçunun birkaç adım önüne geçti, böylece deprem onu tam çekişe ulaşmadan önce vurdu. Adam düştü ve Aysel ıskaladığı için küfretti.

"Yardımcı olmuyorsun. Git bul!" Aysel yayı kalçasına dayayıp tekrar çekmek için kolu yerine oturturken emretti. Okçu ayağa kalktı ve yayını tekrar düzeltti. Adam Beşir'e nişan aldı.

Göğsüne bir şey çarptı ve onu iki tam yuvarlanmaya gönderdi. sırt üstü döndü. Öksürdü ve göğsündeki ağırlığa bakmak için başını kaldırdı.

"İyi misin?" Beşir bir kolunu ona doladı ve kadın acı dolu bir iniltiyle doğruldu. Beşir onu bıraktı ve kolu kanla ıslandı. Adam panikle nefesini daraltıp sıkıca tutarak doğruldu ve kadın ondan kayarak dört ayak üzerine düşüp sendeleyerek ayağa kalktı.

Bashir nefes verdi. Hareket ediyordu, bu iyi olduğu anlamına geliyordu. Sırtında, kılıçlarının hemen altında, kaftanının yırtıldığı ve kanla boyandığı yerde bir iz vardı. Büyü, teninde ve saçlarında kırbaçlanıyordu; ardında mavi, beyaz ve ozon kokusu bırakan bir şimşek. Ona baktığında gözlerinde fırtınalar vardı.

"Aysel."

"Kıçını kaldır, Ox. Kampı bir yerde bir tane daha var. Bunu görmeden önce onu neredeyse yakalamıştım." Sonra kadın gitmişti, muhtemelen okçunun peşindeydi ama onu göremiyordu. Ne olduğunu anlamamıştı ve bunu düşünecek zamanı da yoktu.

Döndü ve mültecilerin arasından ite kaka kampın merkezine doğru .

Çemberin kenarındaki Erol'un arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu. Erol kaskatı kesilmiş, çenesi dikleşmişti. Beşir onun yanından geçip Makram'ın toplanan mültecilerin oluşturduğu çemberin ortasında durduğu yere baktı.

Etrafında mürekkep izleri vardı ve ayaklarının dibinde kanlar içinde yatıyordu; gözleri kapkara, ölmüş olduğu çok açık olan bir adama bakıyordu.

Sessizlik sinmişti. Hava durgun ve ağırdı. Erol, müzakereler için Sarkum'a gittiklerinde Sultan ve Makram'la birlikte seyahat etmiş ve Makram'ın gücünü ilk kez gördüğünü anlatmıştı. Ama Beşir bunu ilk kez birinci elden görüyordu. Makram gücünü kendine saklıyordu, yoksa gerilimi tırmandırma riski vardı. Her ne yaptıysa adamı ölü ama yara almadan bırakmıştı. Ama ölü bir adam, ister büyü ister kılıçla olsun, ölü bir adamdı ve Bashir bunun bir Ateş Fırtınası tarafından yakılmaktan pek de farklı olduğunu düşünmüyordu.

"Teğmen, bu insanları geri götür ve yerleştir. Geri kalanınız kampı şüpheli bir şey var mı diye tarasın," dedi Bashir yaklaşıp adamın yanına çömelirken. Onun emirleri tüm kampı susturan şoku kırdı ve herkes aynı anda harekete geçti, ancak meraklı birkaç kişi cesaret edebildikleri kadar yakın durdu.

"Bu aptalcaydı," diye tısladı Sultan Makram'ın başının arkasından. "Onunla başa çıkabilirdim, ama şimdi..." Parmaklarını kaşlarının arasındaki noktaya bastırdı. Makram'ın gücü, onu tekrar kontrolü altına alırken dağıldı.

"Biri senin hayatını tehdit ederken öylece durup olduğum şey değilmişim gibi davranacaksam lanet olsun bana," cevap verdi ve sesini alçalttığı anda Beşir dinlemeyi bıraktı. Ölü adam, Beşir'in Aysel'i kovaladığı gece vurduğu arkadaşına çok benziyordu.

Siyah giysiler, Makram'ın Beşir'e onu katil olarak işaretlediğini söylediği altın mühürle damgalanmış bir kılıç. Hafızası sonunda Aysel'in ona söylediği bir şeyi geri getirdi.

Kılıcı kontrol et.

Bashir adamın elinden kılıçtan geriye kalanı aldı. Kabzasına kadar aşınmış, sadece kırık, paslanmış ve çukurlaşmış bir kılıç parçası kalmıştı. Kılıcın üzerindeki mühür de hasar görmüş, altın eriyip gitmiş, damga tanınmaz hale gelmişti. Beşir tepeye baktı.

Aysel yaralıydı ve tek başına bir katilin peşindeydi. Onun için duyduğu endişe zihnindeki diğer her şeyin önüne geçmişti, bu yüzden aceleyle ayağa kalktı ve atına atlayıp onu avlamaya hazırlandı.

"Komutanım." Prens dönüp Beşir'e baktı. Bu, Bashir'in bir daha asla görmemeyi umduğu bir bakıştı; tehdit ve öfke, hayal kırıklığı gibi ince bir şekilde gizlenmişti ve adamın

Gözleri yıkım büyüünün sonsuz siyahıyla doluydu. Beşir'e nadiren unvanıyla hitap ederdi. "Saraya döndüğümüzde Sultanı korumadaki başarısızlığını beni tatmin edecek şekilde açıklayacaksın, yoksa Komutan olarak görevin ani ve acı verici bir şekilde sona erecek."

Beşir nefesini yavaşça bıraktı, bakışları bir kez daha tepeye kaydı. Başarısızlığını açıklayamazdı. Söylenecek bir şey yoktu. Aysel'i dinlemesi gerekirdi ama dinlememişti. Akı yerine içgüdülerini dinlemeliydi ve şimdi her şey darmadağın oluyordu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu, onun nerede olduğunu bilmemesinin önemi olmadığı gibi. Ne kadar güçlü olursa olsun, onun orada yalnız ve yaralı olmasına katlanamazdı.

"Evet, Efendim." dedi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

NINETEEN

A Güneş okyanusa karşı batarken YSEL bir duvara yaslandı. O piçi yakalayabilmeliydi, ama büyüğü ve Bacakları artık ona itaat etmiyordu. Şiddetle inkâr etmesine rağmen bir şüphe bilincine doğru ilerliyordu ve onu bir kez daha itti. Aşırı genişlemişti, sorun buydu, bu kadar basit. Sultana'yı ve Beşir'i kurtarmak için asla yapmayacağı bir şey yapmıştı.

Daha önce de yapmıştı, yapabileceğini bildiğinden bile daha hızlı hareket etmişti. Aysel bunu nasıl yaptığını kimseye anlatamazdı, sadece olmasını istemişti ve olmuştu. Bunu daha sonra çözecekti ama şimdilik hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştü. İhtiyacı olan şey uykuydu, sonra yarasına bakabilir ve kalan suikastçıyı avlamaya gidebilirdi.

Ayaklarının üzerinde durabilirse Ela'nın hanına çok da uzak sayılmazdı. Ve eğer kimse onun kolay bir hedef olduğuna karar verip onu soymaya kalkmazsa. Aysel yüzünü buruşturdu. O kolay bir hedefti. Tekerlek yarası acıtıyordu. Okun kendisini sıyırdığını düşünmüştü ve yarayı hissettiğinde sığırdı ama olması gerekenden daha fazla kanıyordu ve kendini zayıf ve bitkin hissediyordu. İnkârlarının arasından sıyrılıp çıkan korku, cıvatanın zehirli olmasıydı.

Eğer durum buysa Aysel hayatta kalma şansının olduğundan şüpheliydi. Saraydan ve saraydaki daha sofistike hekimlerden çok uzaktaydı. böyle bir şeyi tedavi edebilirdi. O zaman bile zehir hakkında bilgi sahibi olması gerekirdi ve şehre girdiklerinde avını kaybettiğinden ve yorgunluktan bitkin düştüğünden, bunun için çok az umut vardı.

Tüccar İskeleyi bölgesinden geçen kuzeyden güneye uzanan ana yol ile suya giden daha küçük bir yolun kesiştiği hanın köşesine ulaştı. Aysel nefes almak için durakladı, kapıya ulaşır içeri girmek ve içeriği dolduran kalabalığın arasında Ela'yı bulmak için gereken gücü toplamaya çalıştı. Umarım Ela onu tekrar içeri alırdı. Harun onun kendisinden çalmaya çalıştığını düşünmüştü. Güneş artık suyun kenarında ince bir çizgiden ibaretti ve battığında han daha da kalabalıklaşacaktı.

"Aysel?" dedi bir erkek sesi. Aysel'in aklı Beşir'e gitmişti, tam o sırada onu taşımasının ne kadar güzel olacağını düşünmüştü ve bu yüzden o sesi duydu. Konuşana doğru döndü ve Harun'un salkım söğüt formunu görünce şaşırdı.

"Geri dönmene şaşırdım. Sarayın uşakları seni arıyor."
Belindeki gümüş madalyonlu keseyi sıkıca kavradı.
gözlerini ona dikti. Aysel hırsız olmadığını açıklamak istedi. Bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne..."

Salvarında kan olduğunu fark etti. O kadar kanamış mıydı?
Kanamamalıydı. Harun onun önünde çömeldiğinde yüzündeki ifade çılgına dönmüştü. "Hadi."

Uzun kolunu onunkinin altına soktu ve ayağa kaldırarak ona yardım etti. Hana doğru topallayarak yürüdü. Ne olduğunu sormadı ve bile ona anlatacak kadar tutarlı konuşabileceğinden emin değildi.

Hana girdiklerinde sadece bir iki kişi başını çevirdi. Hırsızlar ve vahşi tiplerle dolu bir yerde saklanmanın faydası, birinin kanlar içinde ortaya çıkmasının o kadar da sıra dışı olmamasıydı. Harun onu mutfağa götürüp sedire oturttu, sonra da yan yatmasına yardım etti. Ela kısa bir süre sonra geldi. Ya da belki de hiç kısa değildi. Aysel düşüncelerini bir arada tutmakta zorlanıyordu ve görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Hiç iyi değildi.

"Burada neler oluyor?" Ela Aysel'in önünde diz çökerek sordu. Aysel onun bir elini alnına koyduğunu, hatta göz kapaklarını kaldırıp gözlerine baktığını hissetti. "Harun?" Ela sordu ama cevap verdiyse de Aysel duymadı. Sırtına dokunan elleri hissetti, en azından kaslarının üzerindeki baskıyı. Yara uyuşmuştu. Bu da iyi değildi.

Aysel'in tek düşüncesi kaygandı ve kelimelere dökmesi zordu, özellikle de ağzı bulanık hissettiğinden.

"Kardeşim," diye başardı, "sarayda. Mathei." Mathei zehirler hakkında tanıdığı herkesten daha çok şey biliyordu. Gözlerini kapattı çünkü onları bir an daha açık tutamazdı.

Uyku ve ölüm gibi hissettiren bir şeyin içine gömülürken, karanlığın içindeki iplere uzanmak, onları çekmek, yalvarışına ince bir güç damlasıyla cevap veren bir şeye haykırmak gibi garip bir his yaşadı.

OceanofPDF.com

YİRMİ

BASHİR, Makram'ın volta atmasına ve atıp tutmasına izin vererek sessiz kalan Sultanın önünde diz çöktü. Beşir sakın görünmeye çalışıyordu ama eğer

ince kaplamasının altında onu parçalara ayırmakla tehdit eden endişeyi göremeselerdi, hayret ederlerdi. Sanki içindeki her şey titreyip dağılıyormuş gibi hissediyordu, büyüsü küçük güç sarsıntıları halinde yuvarlanıp patlıyordu ve bu sarsıntılar teninde ve kesinlikle aşağıya doğru çevirdiği yüzünde parlıyordu.

"Vezir'le dürüst bir şekilde başa çıkmak için duyduğunuz bu saçma ihtiyaca sabrettim ve artık yeter." Makram Sultana'dan Beşir'e baktı. "Sana Kadir'in evinde bir şey bulduğunu söyledi mi? Ev mi? Seni uyardı mı?"

"Denedi," diye Bashir, büyüsünün gürültüsünün sesinde patlamasını engellemeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Makram durakladı ve siyah gözleri kısıldı. Prens, "Kendine hâkim ," diye emretti.

Sultan iç çekti. "Makram. Yeter." Beşir'in önünde durmak için ayağa kalktı. Uyanık olan ve onunkini rahatsız eden hava büyüsü Aysel'inkine hiç benzemiyordu. Biri hâlâ kıştı, diğeri ise kontrolsüz bir fırtınaydı. "Komutan Ayan, bana gerçeği söyleyin."

Ses tonundaki sabırla Bashir' kontrolü kırıldı ve paramparça oldu, büyüsü teninde altın rengi ve sert bir şekilde patladı, kıyafetlerinin arasından parladı ve altındaki taşı sıcak ışıkla renklendirdi.

"Bağışlayın beni Sultanım. Onu dinlemeliydim. Ona güvенеbileceğimi biliyordum, bunu biliyordum ama yapmadım çünkü benden istediğin şeyi yapmak istedim. Bu seni tehlikeye attı, şimdi de onu. Beni bir saldırıdan kurtardı ve şimdi , Wheel bilir nerede, bir katilin peşinde. O yaralı." Altındaki taşlar yuvarlandı. "Ve ben burada *hiçbir şey* yapmıyorum." Bağırmadı. ama o da söyleyebilirdi, odanın öfkesini ona geri yankılaması gibi. "İstediğin buysa beni cezalandır Efendim. Ama ona yardım etmesi için birini gönder."

"Sana ona karışmamamı söylemiştim. Sana kendi başının çaresine bakabileceğini söylemiştim," dedi Makram, her kelimesinde öfke vardı.

"Biliyorum!" Beşir bağırdı ve bina sarsıldı. Etraflarına sıva .

"Beşir." Sultan onun adını itaat için bir emir olarak kullandı. "Kadir'in konağında ne buldu?"

"Bilmiyorum." Onu neden dinlemediklerini anlamıyordu. Kızın yaralanmış olması umurlarında değil miydi? "Bana altın bir madalyon verdi ama üzerinde herhangi bir işaret yoktu. Katil'in kılıçlarıyla ilgili bir şey olduğunu söyledi."

Sultan Makram'a baktı, o da başını salladı. Sonra gözleri kapandı ve sessiz bir lanetle başını geriye eğdi.

"Ne kadar büyüktü?" diye sordu ve Beşir parmaklarıyla bir halka oluşturarak büyüklüğünü yaklaşık olarak hesapladı. "Bu yaklaşık olarak üzerlerindeki mühür kadar. kılıçlar," dedi prens.

"Ailesinin peşinde olmadıklarını, Katil olduklarını düşünmediğini söyledi." Sultana'ya saldırdıklarına göre artık her şey apaçık ortadaydı.

"Yani," dedi Makram, "Kadir'in mülklerinden birinde bu boş madalyonu buldu. Katil'in gerçek Katil olmadığını, sadece suikastçi olduğunu düşünüyordu. O olmalı

Kadir'in bu işle bir ilgisi olduğuna inanmasını sağlayacak başka bir şey görmüş olmalı. İşaretlenmemiş bir madalyon hiçbir şeyi kanıtlamaz." Sultana hitap etti,

"Ona burada ihtiyacımız var."

Bashir bir şeyleri parçalayıp enkaz haline getirmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Bunların hepsi

Gitmesine ve Aysel'i bulmasına izin verirlerse tahmin etmek zorunda kalmayacakları vahiyler. Bir yerlerde yaralanmıştı. Buna dayanamazdı.

"Lütfen. Efendim. Bırakın gidip onu bulayım."

"Beşir, bunca zamandır onu bulamadın. Şimdi bulabileceğini düşündüren ne?"

"Lütfen," dedi tekrar, çünkü kız ağır yaralıysa, yalnızsa ve bir yerlerde ölüyorsa, kendisiyle yaşayabileceğini sanmadığını açıklayacak kelimeleri yoktu.

Sultanın normalde cilalı mermer kadar okunaksız olan ifadesi yumuşadı, bakışları onun yüzünü aradı, uzun bir nefes alırken dudakları aralandı ve kaşlarını çatan Makram'a yan gözle baktı.

"Git," dedi.

"Hayır," diye itiraz etti Makram. "Yapması gereken tek şeyi yapmadı ve eğer Aysel olmasaydı-"

"O zaman onun şehirde tek başına, yaralı ve başka bir rakiple karşı karşıya kalmasına izin vermeyin. Ayrıca" -Beşir'e sırtını döndü ve

Makram'la yüzleşti: "Bu sizin vereceğiniz bir karar değil. Beşir'i ilk tanıdığım andan beri sadık ve güvenilir biri olarak bilirim ve muhafızlarımın komutanı olarak başka birini istemem. Bu konuda yine hata yapmayacağına güvenebilirsiniz. Beşir" -Sultan tekrar ona baktı- "onu bulduğunuzda, lütfen onunla birlikte saraya dönün."

"Peki Efendim." Ayağa kalktı ve aceleyle kabul salonunun kapısından geçip koridora çıktı. Erol onu avluda karşıladı ve başını salladı.

"Hiçbir şey. şehir Gözcüleri'ni de onun peşine taktım. Birileri onlara Aysel'in tarifine uyan bir kadını şehrin kuzey ucunda koşarken gördüklerini bildirmiş ama başka bir şey görmemişler."

Eğer yaralıysa, onu bulmasına yetecek kadar büyü kanıyor olabilir. Ama bunu yapmak için çok fazla güç harcaması gerekecekti. Döndü ve arenaya doğru ilerledi. Erol onu takip etti ama Beşir yoluna devam edip oval alanın ortasına kadar yürüyüp diz çöktüğünde kumun kenarında durdu.

Bashir gözlerini kapadı ve onu hayal etti, şimdiye kadar her ayrıntıyla onun hissini inşa etti. Gözlerinin fırtına grisi ve toprak elası, onunla dalga geçerken ağzının kıvrılması, düşünürken dudağını ısırması. Saçlarının parmaklarına dolanışını ve dokunuşunun altında karnının düz, pürüzsüz düzlemini hatırlarken ellerini esnetti. Kıkırdamasını, ayak seslerinin etrafındaki toprakta başka kimsenin ayak seslerine benzemeyişini, ellerinin gücünü ve yumuşaklığını, hareket ederken aldığı şekli.

Ellerini kumun içine soktu ve gücünü serbest bırakarak şehre doğru yönlendirdi, denize kadar komuta etti. Sanki sadece ondan uzaklaşıyormuş, her zamankinden daha yavaş mesafe kazanıyormuş gibi hissetti. O kadar çok titreşimi, o kadar çok duyuyu ayıklamak ve yok etmek zorundaydı ki, istediği dışında hepsini yok ediyordu. Sessiz ayakların en ufak dokunuşu, fırtına gibi hissettiren büyü.

şehrin ritmi zihninde sonsuz kalp atışları gibi hissediyordu. yüzden kendini büyüye, farkındalığının içinden geğtiği toprağa kaptırdı.

"Efendim," dedi Erol. Beşir'in büyü üzerindeki hakimiyeti paramparça oldu. Erol'a döndü, öfkesi magma gibi yukarı doğru fışkırıyordu. Sözüünü kesmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu-

Erol'un yanında bir kadın duruyordu.

"Ela." Beşir sendeleyerek ayağa kalktı, sonra neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Az kadar büyüünün etkisinin geçtiğini hissetmemişti. Onlara doğru ilerlerken başı döndü. "Neden buradasınız?" Arenanın kemerli girişini çevreleyen sütunlardan birini denge için tuttu. Hava kararmıştı.

O atış yaparken. Ne zamandır kumda diz çöküyordu?

"Senin kız geri döndü," dedi. Yüzündeki boyun eğmiş ona haberin geri kalanının kötü olduğunu söylüyordu. Halsizlik vücuduna yayıldı, öyle ki ayakta durmak için tek yapabildiği şey buydu. "Çark'ta çok uzun süre kalmayacağını söyleyebilirim. Tahminimce zehirli. Beni kardeşi için gönderdi."

"Handa mı?" En azından hâlâ hayattaydı. Ela başıyla onayladı. "Erol, Mathei'yi al, annemin evine götür."

"Evet." Erol saraya doğru koştu.

"Benimle gel," dedi Beşir. Ela, Beşir sütundan uzaklaşıp yerine oturduğunda elini onun koluna koydu.

"Seni eyerde tutmak için bana ihtiyacın olacak," dedi Ela kuru bir sesle. "Ne yapıyordun sen? Bu senin için bile tek bir büyüye sığmayacak kadar fazla."

"Ben de onu arıyordum." Ela'yı ahıra götürdü. Oradaki muhafız Huzur'u aldı ve bir ömür boyu sürecekmış gibi hissettiren bir çabayla eyerledi. Beşir'in nabızı tüm vücudunda sert bir şekilde atıyordu, öyle ki muhafız ona dizginlerini verdiğinde tekrar uçmaya hazırды.

Bunun yerine, ata binmek için kendini zorladı, sonra muhafız Ela'yı eyerine bindirirken ona arkasından yardım etti.

Beşir Huzur'u mahmuzlayıp tırısı kaldırırken Ela, "Peşinden bu kadar kuvvetle gittiğine göre kötü bir şey yapmış olmalı," dedi. Onu dörtlüye koşturmak istiyordu ama eyerde iki kişi varken ve harcadığı para yüzünden dengesi ve gücü bozulmuşken bu çok zordu. Ela'nın ellerinde de oturacak kadar sıkı tutunacak güç yoktu.

"Pek sayılmaz, hayır," mırıldandı Bashir, gerçekler üzerine ağır bir şekilde çökmüştü. Ne feci bir karmaşa.

"Anlıyorum. Karmaşık değil mi?" Ela onun sırtını sıvazladı. "Ben olsam şimdilik tek bir şey için endişelenirdim," diye önerdi ve Beşir başını salladı. Aysel'den başka bir şey düşünmesi, zehirden ölmesi mümkün değildi. Eğer ok işini yapmasaydı, onu öldürecek olan zehir. Zehir muhtemelen Sultana içindi.

Bir elini yüzünde gezdirdi, bacakları Huzur'un etrafında kenetlendi, Huzur da ona başını sallayarak ve homurdanarak karşılık verdi. Beşir kendini rahatlamaya zorladı

ve düşüncelerini çok geç kalabileceği fikrinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ela'nın iskeleden yürümesi ne kadar sürmüştü?

Karanlık derinleştikçe ve insanlar vardiyalarına gidip geldikçe iskelenin etrafındaki yaya trafiği de artmaya başlamıştı. Beşir Huzur'u yavaşlatmak zorunda kaldı ve derisinin altında bir gerilim oluştu. İğdiş Bashir'in endişesi ve daha hızlı gitme ihtiyacı yüzünden sinirden kıpırdanıyor, yan çiziyor ve başını sallıyordu. Tek düşünebildiği onu bulmaktı... gitmişti. Onun cansız bedeni... Beşir başını salladı. Önündeki insanlara hareket etmeleri için bağırdı. Önünde birkaç adımlık bir alan açarak ancak kısmen işe yaradı. Bir büyü işe yarayabilirdi, bir toprak dalgalanması önündeki yolu açabilirdi ama arenada iz sürerken farkına varmadan rezervlerinin büyük çoğunluğunu tüketmişti. Aptalın tekiydi.

"Sakin ol," dedi Ela omzunu sıvazlayarak. "Harun onunla birlikte, bir dönüş yaparsa haber gönderirdi."

Beşir bunu hiçbir şekilde rahatlatıcı bulmadı ama etrafındaki binaların üzerinden hanın çatı çizgisini gördüğünde bir rahatlama hissetti. Döndü ve Ela kolunu onunkinin arasından geçirdi, o da eğilerek Ela'nın aşağı kaymasına izin verdi, ardından dizginlerini toplayıp yolun geri kalanını yürümeye başladı. Hana vardıklarında Ela dizginleri ondan aldı ve Huzur gözlerini devirerek yana kaydılar. Ateş büyücülerini hiçbir zaman pek umursamamıştı. Ela, Huzur'u dışarıdaki direğe bağlarken ona gıdıkladı.

Beşir kapıdan içeri omuz attı. Darmadağınık ve vahşi gözlerle görüldüğünde insanlar başlarını kaldırdı ve konuşmalar kesildi, diye hayal etti. Ellerindeki Aysel'in kanını yıkamıştı ama kan hâlâ koluna bulaşmış, soluk kaftan kumaşında göze çarpıyordu. İki genç kadın, gördüğü sunucular Bazen Ela'yı ziyaret ettiğinde, içki doldurdukları tezgâhtan başlarını kaldırıp birbirlerine fısıldamaya başladılar.

"Mutfak," dedi Ela arkasından ve Beşir orta koridordan geçip Harun'un arka köşedeki paletten yeni kalktığı mutfığa girdi. Beşir aceleyle içeri girdi, neredeyse bulaşık leğenine çarpıyordu, sonra da ateşin üzerindeki şişin yanına diz çöktü.

Aysel'in yattığı yere.

"Onun burada ne işi var?" Harun annesine söyledi.

"Aysel?" Beşir onun üzerine eğildi. Bir eliyle yüzünü kavradı. Solgundu, rengi ve yaşamı silinmişti. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz ve soğuk yatıyordu.

Onun elini tutmaya çalışırken uzuvları gevşek ve ağırdı.

Ela, Aysel'in başının yanındaki palete oturdu ve bir elini ağzının ve burnunun üzerinde gezdirdi. Dilini şaklattı. "Nefes alıyor. Zar zor. Havva'ya götürün oğlum."

Beşir onu kaldırmak için bir kolunu bacaklarının, diğerini de omuzlarının altından geçirdi. Onun uyanmasını, kendisine bakmasını, tüm bunlar bir şakaymış gibi gülümsemesini istiyordu ama başı göğsüne ve omzuna yaslanmıştı ve Ela kollarının gevşekçe sarkmasını önlemek için onu kendine doğru çekmek zorunda kaldı.

"Harun," dedi Beşir, "onu atıma bindirmeme yardım et."

Ela ve Harun onu handan çıkarken takip ettiler ve atının yanına vardıklarında Beşir Aysel'i Harun'un kollarına bıraktı. Atına bindi, sonra Harun Aysel'i iterken onu yukarı çekti, önünde yanlamasına oturttu ve dizginlerini kavramak için kollarını ona doladı.

Ela, "Öyle ya da haber gönder," dedi. Beşir başını salladı, atını döndürdü ve dörtnala koşturdu. Arnavut kaldırımı yollardan kaçındı, kısırağına yol vermek için toprak sokakları seçti. Aysel kaymaya devam ediyordu, ölü ağırlığı eyerin üzerinde dengesiz ve dengesizdi ve sonunda tamamen kaymasını önlemek için onu yavaşlatmak ve yeniden ayarlamak zorunda kaldı.

Toprak Mahalle, Tüccar İskeleyi'ne bitişikti ve bu yüzden ikisi arasındaki yolculuk, saraydan iskeleye gitmekten çok daha kısaydı. Annesinin evine vardığında kayarak aşağı indi ve Aysel'i tekrar kollarına alarak evin içine taşıdı.

Havva evin ortasında oturduğu yerden başını kaldırmış, bir şeyler tamir ediyordu. Gözleri irileşti ve Beşir Aysel'i içeri taşıırken ayağa kalktı.

"Şey," dedi, "bu yeni bir şey."

Beşir, Aysel'i evin arka tarafına taşıdı, yatakları gizlemek için asılmış kumaşların arasından dirsekleyerek geçti ve onu kendi yatağına yatırdı.

"Ne oldu?" Havva kaftanının kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, malzemelerini toplamak için mutfığa doğru ilerliyordu bile.

"Benim için bir ok attı ve sanırım zehirliydi." Beşir, Aysel'in kılıç kayışını çözdü, onu nazikçe karnının üzerine yuvarladı ve kollarını ondan kurtardı. Onu ve kılıçları yere, yolunun dışına koydu.

"onu." Havva yatağın kenarına oturdu. Beşir Aysel'i kucağına çekip omzunu ona yasladı ve Havva kaftanını kaldırıp sırtına ve oradaki yaraya bakarken onu dik tuttu. "Bunun yapılması gerekiyor.

. Göremiyorum."

Havva kaftanı çekiştirdi, Beşir de Aysel'in gövdesini ve kollarını manevra ettirerek kaftanı başından geçirdi. Havva sakladığı malzeme sepetinden küçük bir bıçak çıkarıp Aysel'in göğsünü bağlayan kumaşı yardı, sonra kumaşı itti. Ellerini kucağına koyarak tısladı. Yaradan kırmızı, kızgın çizgiler uzanıyor, yaranın kendisinden de kırmızıya çalan yağlı bir pislik sızıyordu.

"I..." Ona, içinden acı dolu çatlaklar geçiren bir umutsuzlukla baktı. Gençliğinde genelevlerden ayrıldığından beri şehrin genelevlerindeki kadınları, şehrin yoksullarını, doktora ulaşamayan herkesi tedavi ediyordu. Havva neyi tedavi edip edemeyeceğini biliyordu.

"Anne. Lütfen," diye yalvardı, sesi boğazındaki yumrudan dolayı çatlıyordu ve gözleri ateşe bakıyormuş gibi yanıyordu. "Denemek zorundasın." Kolları Aysel'in etrafında sıkılaştı ve başı boynunun kıvrımına düştü, sanki sadece uyuyormuş, sadece onun kucağında dinleniyormuş gibi.

"O benim bildiğim bir zehir değıl yavrum. Çok kaptırmış kendini," dedi Havva usulca, Aysel'in saç örgülerini okşayarak. "Yarayı tedavi edebilirim ama onu öldüren şey bu değıl."

"Bunu ben yaptım," diye boğuldu Beşir, ellerini kaldırıp Aysel'in başını kavradı ve onu kollarının arasında döndürdü. "Bunu ona ben yaptım." Kadının teninin ellerinin altında ne kadar soğuk olduğunu dayanamadı ve el yordamıyla Battaniyeleri yatağın üzerine serdi, omuzlarına doladı ve kollarını tekrar ona doladı.

"Çok özür dilerim." Havva parmaklarını onun yanağına dokundurdu, gözlerindeki hüžün sadece onunkini tüketen bir mutsuzluğa dönüştürüyordu. Ayağı kalktı, mutfağı doğru yöneldi. Çay yapmak için. Birine değıer verdiği kişinin öldüğünü söylemek zorunda kaldığında her zaman çay yapardı.

Beşir nefes alamıyordu. Boğazı oradaki yumrunun etrafında kapandı, nefesi ciğerlerinde bayatladı ve elleri Aysel'in sırtında gezdirirken titredi. "Bunu bana yapma," diye fısıldadı. "Bu sefer kaçma. Kal." Ön kapının çalındığını zar zor duydu ve üzerine çöken uyuşukluktan kurtulamadı.

"Erol," dedi annesi. "Ve?"

"Kız kardeşim nerede?" Mathei'nin öfke maskesine bürünmüş korkuyla keskinleşen sesi Beşir'i sersemliğinden kurtardı.

"İşte," dedi.

Mathei ona doğru yürüdü. "Neden sarayda değil, bir doktor tarafından bakılmıyor?" diye sordu ve Beşir'in sargısına sarılmış Aysel'i gördüğünde Kollarındaki öfke tüm yüzünü değiştirdi ve Bashir kendi yüzünde büyüünün kıpırdadığını hissetti.

"Havva bütün saray doktorlarından daha iyidir," dedi Erol. "O akademik gevezelerin hepsinin toplamından daha fazla hastalığı tedavi etmiştir."

"Çek ellerini onun üzerinden," dedi Mathei Beşir'e, "madem o kadar iyi bir şifacısın," - Havva yaklaşırken ona döndü - "o zaman neden onu tedavi etmiyorsun?"

Beşir'in annesi insanların öfke ve korkularının odağı olmaya fazlasıyla alışkındı. Sadece bir kaşını kaldırdı.

"Kız kardeşiniz zehirlenmiş. Hemen bana gelseydi bile, bu zehri daha önce hiç görmedim. Onu tedavi edemem." Havva derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Çok üzgünüm ama kardeşiniz ölüyor."

"Beşinci Ev donarak katı buza dönüştüğünde ve Tekerlek ortadan ikiye ayrıldığında." Mathei Bashir'e döndü ve büyüsunü tamamen serbest bıraktı, karanlık

Gölge görünmez ama Makram'inkine benzer bir his. Aysel'in değil. Hava değil. Yıkım. "Bunu ona sen yaptın ve eğer o ölürse, cesedini kurumuş organların için bir mezara dönüştüreceğim."

Havva bu tehdit karşısında elindeki seramik tabağı yere düşürdü ve tabak paramparça oldu. Beşir gözlerini Mathei'ye dikti. Eğer Aysel onun yüzünden ölürse, ondan geriye ne kalacağını zaten bilmiyordu. Onun insanları koruması gerekiyordu, ölümlerine sebep olması değil.

"Peki," dedi Beşir.

Mathei, Havva'nın geri çekilmesini görmezden gelerek Erol'un koluna yapıştı. "Çek şu battaniyeyi üzerinden de . Sen" -Havva ve Erol'a döndü- "Bana yazacak bir şey lazım."

Beşir annesine başıyla selam verdi ve Aysel'in üzerindeki battaniyeyi yavaşça çekerek sırtını ve yarasını Mathei'ye gösterdi. Mathei Beşir'in önünde diz çöktü, parmaklarını Aysel'in tenine dokundurarak yaraya ve zehirin izlerine baktı.

"Bunun ne olduğunu biliyorum." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Onu nasıl ele geçirdiklerini bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hem Sarkum'da hem de burada nadir bulunur ve yasaktır."

Havva ona yaklaştı ve Mathei'nin uzanamayacağı kadar uzaktan bir kap mürekkep ve bir tüy kalem uzattı. Bir kaşını kaldırdı. "Korkuyor musun? Belki de sen

ondan korkmalı." Mathei suçlayıcı bakışlarını Beşir'e çevirdi. "İkimiz arasında, kız kardeşimi öldürtmek için elinden geleni yapan ben değilim."

"Ben ..." Beşir gözlerini Mathei'den kaçırdı. "Sana zarar vermeyecek, Anne."

"O da mı ölüm büyücüsü?" Havva mürekkebi ve kalemi yere bıraktı Mathei'nin yanına gitti, sonra tekrar geri çekildi ve Mathei'den Aysel'e şüpheyile baktı.

"Hayır," dedi Beşir. Eğer ailesi Altıncı Ev'den ise, o zaman soruları cevaplandı. Aysel bir Charah'tı. Şu anda bunu umursayamazdı, Aysel boşluğun kenarında yatıyordu ve her an yokluğa doğru sürüklenebilirdi.

"Ne ?" Beşir, mürekkep kabını alıp ters çevirerek parmaklarına biraz döken Mathei'ye sordu.

"Eğer şanslıysak, zehri yok edeceğim." Mathei, Aysel'in omurgasına siyah mühürler çizmeye başladı.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Bashir böyle bir büyüü hiç duymamıştı ve kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama büyü hakkında çok az şey biliyordu. Altıncı Ev'in yetenekleri.

"Bir insan üzerinde değil." Mathei'nin kaşları çatıldı. "O yüzden lütfen çeneni kapatıp konsantre olmama izin verirsen minnettar olurum." Mathei Aysel'in yarasının etrafına daha fazla mühür çizdi. "Onu yüzüstü yatırın ve bunları üzerinden çıkarın." Salvarını kopardı.

Beşir döndü, Aysel'i karnının üzerine yatırdı. Mathei botlarını çıkardı, ardından salvarını çekiştirerek çıkardı ve yere fırlattı. Eğer keder ve suçluluk duygusuyla yanıp tutuşmasaydı, Beşir Aysel'in çıplak olmasını umursayabilirdi ama küçük giysileri onun kışından başka bir yerini örtmüyordu. Ama zaman bile, sırtının alt kısmındaki yüzülmüş et tüm dikkatini çekmişti. Küçük bir yara olmalıydı. Dikiş gerektirecek kadar bile derin değildi. Bunun yerine onu öldürüyordu.

Mathei Aysel'in derisine, bacaklarına, kollarına ve bir tane de ensesine çizmeye devam etti. Sonra Beşir'in yanında, yatağın kenarında durdu ve mürekkep lekeli elini Aysel'in yarasının üzerine koyup büyü yapmaya başladı. Beşir'in ensesini bir şey gıdıkladı ve kollarıyla başındaki tüyler diken diken oldu. Bir çırpıda Aysel'in sırtından aşağıya tırtıklı bir şimşek çizgisi fırladı ve derisindeki mürekkebi dumana çevirdi.

Mathei küfrederek elini geri çekti ve yanmış gibi salladı. Büyüsü teninde dönmeye devam etti, şimşek gibi küçük parıltılar

mavi-beyaz ateş çizgileri.

"Onun büyüü benimle savaşıyor," diye homurdandı Mathei ve çalışmasını yeniden yapmak için mürekkebi kaptı. "Bunu boşa çıkarabilir misin?" Bashir'e baktı.

"Benden bir Charah'ı boşa çıkarmamı mı istiyorsun?" Neredeyse gülecekti ama onun yerine kaşlarını kaldırdı.

"Bunu yapabilmelisin," dedi Mathei. "Daha zayıf bir büyücü bile Çark'ta bir büyücüyü etkisiz hale getirebilir. İşte, oraya çık ve onu tut." Eliyle işaret etti ve Beşir itaat ederek Aysel'in başının yanındaki yatağa süründü. "Onu yukarı kaldır."

Mathei, Erol'a yardım etmesi için el salladı. Üçü Aysel'i kaldırdı ve Beşir bacaklarını önünde kavuşturarak oturdu; Aysel'i ona sarılır gibi, başını omzuna yaslamış ve kollarını onunkilerin üzerine koymuş bir şekilde yerleştirdiler. Beşir, Aysel'in tenindeki çizimleri bozmamak için ellerini beline koyarak onu yukarı kaldırdı. Kendini hiç şimdiki kadar küçük ve kırılabilir hissetmemişti, çok küçüktü. Çok kırılğan. Beşir gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar açtı.

"Ben büyüü yaparken sen de tutacaksın. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama ben bitirene kadar bırakmayacaksın. mı?" Mathei, Bashir başını sallayana kadar sert bir bakışla onu izledi. İz sürme büyüünü yaptıktan sonra büyüü henüz iyileşmemişti ama bu onu öldürse bile Aysel'i kurtarmak için bunu yapacaktı.

"Şimdi." Mathei ellerini tekrar Aysel'in yarasının üzerine koydu. Beşir gözlerini kapadı ve kendi büyüünü serbest bırakarak Aysel'in etrafına ve onun gücünün nabzına doğru yönlendirdi. Mathei büyüünü söylemeye başladığında, Aysel'in büyüü bir yaz fırtınası bulutu gibi kabardı ve Beşir dişlerini sıkarak büyüü Aysel'in içine hapsedip susmasını emretti.

Bir başkasının büyüünü elinde tutmak, kendisinin yapabileceğini düşündüğü bir iş değildi. Özellikle de bir Charah'ın. Ama tek alternatif düşünülemezdi ve bu yüzden tüm enerjisini ona, daha sıkı ve daha sıkı bir kavrama oluşturmaya verdi. Kadının büyüü sanki bir varlık gibiydi, onun gücünün dokunuşundan kaçıyor, girdaplar çiziyor ve onun tutuşundaki deliklere doğru fırlıyor, keskin

Şimşek gibi enerji patlamaları tüm vücuduna acı .

Güç rezervlerinin ne zaman boşaldığını, onun büyüünü kontrol altında tutmak için yaşam gücünden faydalanmaya başladığını hissedebiliyordu. İçindeki gücün kan kaybettiğini ve kızın öfkeli büyüü üzerindeki hakimiyetinin azaldığını hissedebiliyordu.

Uzaktan, onun üzerindeki fiziksel tutuşunun, ellerinin gevşediğini hissetti. Bir şimşek, inşa ettiği büyü duvarına çarptı ve duvarın çatladığını hissetti, gök gürültüsü kafasında yankılandı ve onun büyüü üzerindeki tutuşunu gevşetti.

Bu ipin kopması, gergin bir ipin bir ucundan kopup geri fırlaması gibi kendi gücünün geri tepmesine neden oldu ve onu karanlığa savurdu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

AYSEL UYANDI AMA GÖZLERİNİ AÇMADI, üzerinde yattığı şeyin neden hareket ettiğini anlamaya çalışıyordu. Yukarı ve aşağı. Bu değildi ama yönünü bulmasına yardımcı olacak hiçbir şey aklına gelmiyordu. Her şey çok uzakta görünüyordu, sanki bir dönüş anısı gibiydi, garipliği açıklayabilecek daha yakın bir şey yoktu Gözlerini kırpıştırarak açtı.

Önünde bir duvar vardı ve oda karanlıktı, arkasında bir yerlerde bir yağ lambasının soluk, garip bir şekilde çılgın ışığıyla aydınlanıyordu. Kamptaki sığınağında lamba yoktu. Ne sarayda ne de handa, oralar büyü ışığıyla aydınlanırdı.

Kulağına çarpan sabit ritmin bir kalp atışı olduğunu fark etti. Aysel sarsıldı, aşağı bakmak için başını kaldırdı. Altındaki kişi kıpırdandı ve titreyen ışıktaki Beşir'in yüzünü tanıdı.

Kafası karışan Aysel rahatladı, sonra çıplak olduğunu fark etti, onun ve sırtına atılmış yumuşak bir battaniyenin arasında sıkışmıştı. Adam çıplak değildi, kadın neden çıplaktı? Adamın bir kolu Aysel'in sırtında asılıydı. Bashir'le ilgili hatırladığı son şey... gözleri kısıldı. Çok uzun zaman önceydi. Onunla tartıştığını, arenada dövüştüğünü ve kaçtığını hatırlıyordu. Ondan sonraki her şey rüya gibi ve bulanıktı. Vurulmuştu...hayır, Biri onu vurmaya çalışmış ve o da onu yolundan çekmiş. Zehir. Zehirlenmişti. Ama hana gitmemiş miydi?

"Öküz?" diye fısıldadı, çünkü karanlık sessiz olmasını gerektiriyor gibiydi. Parmaklarıyla onun kirli yanağını okşadı. "Öküz?" Adam tekrar kıpırdandı ve yüzünü duvara doğru çevirdi. Gözleri açıldı. Gözlerini kırpıştırdı.

Kaşları çatıldı ve başını çevirip ona bakmadan önce duvarı inceleyerek kaşlarını çatı. "Merhaba."

Ona baktı ve ışık, dişlerini sıkarken çenesindeki kasların gösterdi. Beşir gözlerini sıkıca kapadı ve başını battaniyeye yaslarken nefesini yavaşça bıraktı. Aysel onu katladı

Ellerini göğsünün üzerine koydu ve çenesini onların üzerine koydu. Kendini güçsüz ve mide bulandırıcı hissettiğini ve başını yukarıda tutmanın sırt kaslarına kramp girmesine ve seğirmesine neden olduğunu fark etti.

"Neden çıplak olduğumu ve senin üzerinde yattığımı biliyor musun?" Parmaklarıyla onun yanağını okşadı. Bu yeniden arkadaş oldukları anlamına mı geliyordu? "Şikayet etmiyorum, mutlaka."

Yumuşak bir kahkaha attı ve başını kaldırarak ellerini onun yüzünü kavrayacak şekilde hareket ettirdi. Başparmaklarıyla yanaklarında gezindi. Şefkatli dokunuşu ve yüzündeki ciddi ifade, kızın onu kızdırma içgüdüsünü susturdu. Vurulmasıyla bu an arasında tam olarak ne olmuştu da adam böyle davranmıştı?

"Sen"-sesi sert ve boğuktu-"ölmene izin yok. Asla." "Ah?" Belki de ölüme sandığından daha yakındı.

"Yakın zamanda buna dayanamayacağımı keşfettim." Sesi titredi ve yutkundu, başını arkaya yaslarken hızla gözlerini kırptırdı.

Sıcaklık onu şefkatle doldurdu ve ona karşı gevşedi. ". " Elmacık kemiğinin çizgisini takip etti, ona tekrar dokunuyor olmaktan mutluydu. "Bunu düşüneneğim. Ama bana eşlik etmen gerekecek."

Ağzının bir köşesi kalktı ve bir eliyle Aysel'i bırakıp dirseğine dayandı, diğer elini Aysel'in boynunun arkasına koyup onu kendine doğru çekti. Aysel onun omuzlarını kavradı ve daha yukarı kayarak öpücüğüyle buluştu. Boynundaki eli sıkılaştı, öpücüğü sertleşti. Aysel nefesini tutmak için geri çekildi. "Bekle. Sana hâlâ kızgıyım." Onu dinlememişti ve bu yüzden her şey ters gitmişti.

"Öylesin," diye kabul etti, "ve benden kaçtığın için kızgıyım. Ama"-parmakları onun boynunu okşadı-"sadece birkaç dakika daha burada, benimle olmana izin ver."

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yaptı. Beşir onu izledi, yüz ifadesi hâlâ çok ciddiye. Aysel biraz daha eğildi ve Beşir başını geriye yasladı. Parmaklarını Beşir'in ağzının üzerinde gezdirdi, yumuşak dudakları gizli gülümsemeler için yaratılmıştı. "Yine neden kızgıyım?" diye merak etti ve Beşir onun altında gerilerek başını onunkine doğru kaldırdı.

Üzerlerinden bir gölge geçti ve Aysel başını çevirip yukarı baktı.

"Ona kızgınsın çünkü neredeyse seni öldürtüyordu," dedi Mathei, ikisine de kılıç saplayacakmış gibi bir bakışla başlarında dikilerek. Arkasından bir kadın sesi geldi.

"Uyandılar mı?"

"Mat? Burada mısınız?" diye sordu Aysel. Mathei ona ters ters baktı. Beşir onu da yanına alarak ayağa kalktı ve battaniyeyi çekerek örtünmesini sağladı. Kaşlarını çatarak çenesine kadar çekti.

"Neden onu götürmedin? Onu öylece bıraktın..." Onu işaret etti ve Mathei'ye ters ters baktı.

Mathei sert bir sesle, "Büyücü uykusundaydın," dedi.

"Sen de öyleydin," dedi kadın Mathei'ye. "Beşir yere yığıldı, kısa bir süre sonra da sen. Bunu yere yatırmak için tek yapabildiğim buydu." Mathei'yi işaret etti. "Ve en iyisi yaralı bir büyücüyü Uyu."

Aysel döndü ve Beşir'in yanından kayarak onun yanına oturdu. Kadın Mathei'nin arkasında durmuş, griye çalan açık kahverengi saçlarının dağınık tellerini başının arkasında bir sarmal halinde tutturmuştu. Aysel elindeki siyah lekeyi fark ederek battaniyeye sarıldı. Bir kolunu battaniyenin dışına çıkardı.

Siyah mürekkeple çizilmiş mühürler kolundan yukarı doğru ilerledi. Nefesi boğazında düğümlendi ve kardeşine baktı, kalp atışları hızlanmış ve sertleşmiş gibiydi. "Sen mi yaptın?"

"Neredeyse ölüyordun," dedi Mathei, gözlerindeki perili bakışı gizlemek için kızgın görünmeye çalışarak. "Üzgünüm, yapmak zorundaydım." Onu ifşa etmişti. Onun bir Charah olduğunu ortaya çıkarmıştı.

"Minnettar olmalısın. Seni kurtaramazdım." Kadın Aysel'in önünde diz çöktü.

Aysel Beşir'e baktı. Ne yapacaktı acaba? Uyandığından beri takındığı aynı ifadeyle ona baktı, çok ciddi ve okunamazdı.

"Beşir, neden Mathei ile mutfağa gidip yemek yemiyorsun? Tabbouleh yaptım. Ben yarasına bakacağım."

Beşir ayağa kalktı, olduğu yerde biraz döndükten sonra uzaklaştı. Mathei de onu takip etti.

Tavandan sarkan bir örtü nereye gittiklerini gizliyordu ve karşısında başka bir yatak ikinci bir ardına gizlenmişti. "Neredeyiz biz?" "Burası benim evim. Beşir'in de. Ben Havva, onun annesiyim." Kadın Böyle talimatlar vermeye alışkın birinin özgüveniyle Aysel'e uzanmasını işaret etti. Aysel karnının üzerine uzandı. Midesi bulanıyordu, titriyordu ve uzanmak oturmaktan daha iyi geliyordu.

"Aysel." Bir baş dönmesi dalgasına karşı gözlerini kapattı.

"Aysel. Bu yara korkunç değil. Çok sığ. Yine de senin için dikmek isterim, daha çabuk iyileşir." Havva yaranın etrafını kurcaladı, Aysel başını sallayarak önerisini onayladı, ama kurcalama sırasında yüzünde ince bir ter tabakası oluştu.

"Kardeşin böyle bir büyüyü nereden öğrendi?" Havva bir sepet dolusu malzemeyi Aysel'in yanındaki yatağın üzerine koyup karıştırırken konuştu. Aysel . Daha önce de dikiş ve iğneleri görünce kusmak istiyordu.

"Sarkum'daki Akademi'de Altıncı Ev büyücülerine kemik ya da kir gibi parçalardan oluşan yaraları büyüleriyle nasıl temizleyeceklerini öğretiyorlar. O da bunu kanı zehirden arındırmak için uyarlayabileceğini düşünmüş. Görünüşe göre haklıymış," dedi Aysel, Havva iğneyi geçirirken çevresinde parıldayan iğneyi görünce irkilerek.

"Bir ölüm büyücüsünün şifacı olabileceğini hiç düşünmezdim." Havva Aysel'in yarasını sıkarak kapattı ve ilk dikişi attı. Aysel yüzünü battaniyeye gömdü, kumaştan avuç avuç aldı. Havva birkaç dikiş daha attı. Aysel'e soluklanması için bir an vermek üzere durakladı.

"Hiç tanıdığın var mı?" Aysel gözlerindeki ve burnundaki nemi sildi. Onlara gözyaşı demeyecekti.

"Hayır." Havva beş dikiş daha attı, Aysel onu protesto etmek için tekmelemeyi düşündü ama onun yerine ayak bileklerini çaprazlayıp ayak parmaklarını yatağa dayadı.

"Ölüm de çarkın bir başka dişlisi," dedi Aysel. "Kış kadar gerekli."

"*Ölüm ve yıkım* arasında fark vardır," diye seslendi Mathei mutfaktan, hayatları boyunca sayısız kez kullandığı bir cümleyi tekrarlayarak. Yıkım Evi'nde doğmuş olmak insanı bir ölüm büyücüsü yapmazdı.

Havva boğazından bir ses çıkardı ama dikişleri bitirip ipliği keserken başka bir şey söylemedi, sonra ayağa kalktı. "Biraz lapa yapacağım, sonra giyinebilirsin. Giyebileceğin bir kaftanım var."

Aysel ona baktı. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı. Oğlunun kadın versiyonuydu. Aysel'in yüzü kuşkusunu yansıtmış olmalıydı ki Havva gülümsedi ve Aysel onun yüzünde Beşir'in yüzünü gördü. Gözlerinin kenarları kırış kırış olmuştu.

Aynı şekilde, ağzı da Beşir'inki gibi bir taraftan diğerine daha fazla kıvrılmıştı.

Havva, "Her şekil ve büyüklükte kadını tedavi ettim," dedi. "Birçoğunun eşyası geride kalıyor." Bu sözler Aysel'e Beşir'in bir fahişenin oğlu olduğunu açıkladığını hatırlattı. Ama Havva dimdik ve gururlu duruyordu, kendisiyle ve hayatıyla barışık görünüyordu. Aysel'in hayal ettiği hiç de bu değildi. "Aç mısın?"

"Henüz değil." Yemek düşüncesi midesini bulandırdı.

Havva başını sallayarak Aysel'in sırtına bir battaniye örttü ve sepetini Mathei ile Beşir'in gittiği yöne doğru götürdü. Aysel onların kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordu, Beşir'in sesinin kısık uğultusu ve Mat'inkinin hızı. Yatakları evin geri kalanından ayıran asma kumaşın ötesinde bir oturma alanı varmış gibi görünüyordu.

Beşir, Aysel'in ölümünü duyurmak için koşarak saraya gitmemiştir. Sultana'nın statüsü. Yine de. Şimdi ona ne olacaktı? Sultana, Makram'a ve iki suikastçıya ne olmuştu?

"Beşir?" Aysel seslendi. Bir gümbürtü ve tıkırtı duydu.

"Sen gerçekten de öküzün tekisin," diye yakındı Mathei. "En azından masayı burada bırakabilir misiniz, bazılarımız yemeklerimizi çiğniyor ve yememiz daha uzun sürüyor."

Beşir cevap olarak bir şeyler mırıldandı ve kumaşı bir kenara fırlattı. Bir uçtan diğerine adım atması sadece bir vuruş sürdüğüne göre ev çok büyük olmamalıydı. Annesi, koluna astığı bir bez ve otlarla dolu bir tas buharlı suyla onun peşinden yürüyordu.

"Şuraya geç." Kalçasıyla ona çarptı. Aysel'in başına yaklaştı ve yere oturup kollarını bükülmüş dizlerine gevşekçe doladı.

"Makram ve Sultan iyi mi? Diğer suikastçıyı bulabildiniz mi?" Aysel sordu.

Beşir başıyla onayladı. an için bezi suya batıran ve battaniyeyi Aysel'in kalçalarına kadar indirerek sırtını ortaya çıkaran annesini izledi. Beşir doğruldu, görmek için boynunu bükte.

"Anne Narfour'daki en iyi dikişleri atıyor, o yüzden yara izi konusunda endişelenmene gerek yok," dedi duvara yaslanarak. Havva sustu ve ıslattığı bezi Aysel'in sırtına serdi, sonra da battaniyeyi tekrar üzerine çekti. Yara acısı da sıcaklık iyi hissettiriyordu.

"Eh, bu içimi rahatlattı," dedi Aysel. "Bir yara izinin hayatımı mahvetmesini istemezdim.

aksi takdirde baladlara layık bir güzellik." Bir kaşını kaldırdı. "Özellikle de bu kadar çok insanın her gün gördüğü bir yerde."

Bashir biraz güldü ama hâlâ düşünceli olduğu belliydi. Havva su kabını topladı ve boğazını temizledi. Aysel ve Beşir ona baktı.

"Onu biraz açık bırakacağım. Sen dinlenmelisin," dedi Havva Beşir'e bakarak.

Ona kaşlarını çattı. "Sultana'nın hayatını kurtardı, Anne. Benimkini de. Bırak sorularını cevaplayayım."

"O oturup onunla sohbet edemezsin."

"Battaniyesi var ve ne zamandan beri çıplak kadınları önemsiyorsun? Daha fazla çıplak göğüs ve sırt gördüm-"

"Ba-şir!" Havva ayağını yere vurdu. Aysel, Beşir'in adını ikiye böldüğü için yüzünü buruşturdu. Bir annenin bunu yapması asla iyi bir şey değildi. "O bir asilzade."

Aysel başını ellerinin arasına almış, gülmemeye çalışarak sessizce ikisini izliyordu.

"Eğer onun erdemi hakkında endişeleniyorsan, endişelenmene gerek ." Yatağın altına uzanıp Aysel'in koşum takımını ve kılıçlarını kaldırdı. "Bunları süs olsun diye taşıyor. Şu anda neredeyse bir saray muhafızı." Kılıçları yanına bıraktı.

Havva burnunu kırıştırdı.

"Yanlışı," diye seslendi Mathei evin uzak ucundan. " için mazgalların üzerinden görebilecek kadar uzun olması gerekmez miydi?"

Beşir güldü. Aysel, kendi aleyhine de olsa, bu manzara karşısında ısındı.

"Üzerinde duracak bir şey bulabileceğime eminim," diye karşılık verdi Aysel.

Mathei, Havva'nın arkasındaki perdenin altına eğildi. "Evet. Pekâlâ. 'Birazdan sarayı savunmak için yanınıza geleceğim dostlarım. Taburemi kaybettim galiba.'"

Beşir homurdandı, sonra başını kollarının oluşturduğu çemberin içine sarkıttı, o kadar çok güldü ki sesi çıkmadı. Aysel dilini Mathei'ye doğru uzattı.

"İyi bir aşçısınız Hanımefendi, yemek için teşekkür ederim. Bu ikisiyle de siz ilgilenmeyin. Ben refakat ederim," dedi Mathei, kendisine ve oğluna hoşnutsuz bir şaşkınlıkla bakan Havva'ya. Aysel onun için biraz üzüldü. Beşir'in söz dinleyen ve saygılı bir evlat olduğundan şüpheleniyordu ama Mathei'nin başkaları üzerinde yarattığı etkiye hazırlıklı olan pek az insan vardı.

"Gerçekten dinlenmesi gerekiyor," dedi Havva.

Mathei başını sallayarak diğer perdeyi kenara itti ve ikinci yatağı gösterip üzerine oturdu.

"Komutanın onu fazla yormak gibi bir niyeti olmadığına eminim." Mat gülümsedi ama Beşir'e soğuk bir bakış attı. Havva içini çekti ve küçük alandan dışarı çıktı.

"Mathei, Anne'ye haber gönderdin mi?" Aysel sordu.

"Teğmen Terzi bu sabah biz uyandıktan sonra gitti. Siz ve komutan sohbetinizi bitirdiğinizde ben de döneceğim." Sivri bir hatırlatmayla ona baktı. Ailelerini Aysel'in sırrının artık bir sır olmadığı konusunda uyarması gerekecekti. Eğer Erol zaten Sultana haber vermiyorsa.

Makram ne yapardı? Kızarmıydı? Onu Sultana'nın Çemberi'ne katılmaya zorlar mıydı?

"Sorunuza cevap olarak," dedi Beşir, elini yüzüne silerek ve derin bir nefes alarak, "hem prens hem de Sultan iyi. Prens... bir suikastçıyı gönderdi. Sultan, iyileştikten sonra saraya dönmenizi istiyor. Kadir'in konağında onların katil olmadığından şüphelenmene neden olacak ne bulduğunu bilmek isteyecektir. Peşinden koştuğun adamı yakaladın mı?"

Aysel başını salladı. "Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım ve zehir beni yavaşlattı. Onu şehirde kaybettim."

"Nasıl hareket ettiğini mi kastediyorsun? Ne kadar . Şimşek gibi," dedi Bashir.

Aysel ona göz kırptı. "Ne?"

"Şimşek gibi hareket ettin. Tek gördüğüm bir çizgiydi, sonra Sultana ile . Sen de aynı şeyi beni arbalet önünden itmek için yaptın." Ona bakarken kaşları çatıldı, kendi gücü hakkındaki bilgisizliği kafasını karıştırmıştı.

Aysel yüzünü buruşturdu ve kurtarılmak için yan gözle Mathei'ye baktı.

Mathei bir bacağını diğerinin üzerine atıp dirseğini dizine dayayarak, "Sultanın saldırıyı önceden tahmin edememenizden hiç hoşnut olmadığını duydum," dedi. Çenesini ellerinin arasına aldı ve kaşlarını kaldırarak Beşir'e . Aysel ona ters ters baktı.

"Sultan bana karşı cömertti. Prens değildi. Bundan sonra benimle ne yapmak isteyeceğini bilmiyorum. Gelip seni bulmama izin vermeleri için yalvardım. Yakında saraya dönmeli ve onun vereceği cezayla yüzleşmeliyim. tasarladım." Beşir parmaklarını saçlarının arasına soktu ve yere bakarken bir avuç saçını kavradı.

Aysel parmaklarını yanağının altında birleştirdi. Olayların bu şekilde tamamen onun suçu değildi. Onunla birlikte saraya gitmeliydi. Ona yardım etmeliydi. Ama ya onu kalmaya, ona hizmet etmeye zorlarsa? Charah mı? Ya onu hapse atarlarsa? Ya sır Kinus'a ulaşırsa? Bu sefer gerçek Katil'i gönderebilir.

"Beşir," diye seslendi Havva evin önünden, "ben çarşıya ot almaya gidiyorum. Sen onu dinlendir."

"Evet," diye karşılık verdi Beşir. Kapı kapandı ve üçü uzun bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturdular. Aysel kendini yorgun, hatta bitkin hissediyordu. Gözlerini ovuşturdu.

Mathei ayağa kalkarak, "Sanırım bu benim gitmem için bir işaret," dedi. "Sabah döneceğim ve Havva'nın seni saraya ne zaman götürebileceğimizi düşündüğünü öğreneceğim."

"Gidiyor musun?" Aysel söyledi. "Ben de seninle gelebilirim." Düşünceleri ve endişeleriyle yalnız kalmak istemiyordu. İkisi de onu terk ederse çıldıracaktı.

"Aptal olma. Uyumaya git. Ben onları buraya koşarak gelmemeleri için ikna etmeye çalışacağım."

"Evet, lütfen," dedi Aysel. İsteddiği son şey annesinin onu olduğu gibi görmesiydi. Ya da onlara saklamaları gereken en önemli sırrı vermeyi başardığını itiraf etmek zorunda kalmak. Belki de kalmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Onun lapasıyla ilgilenmeme izin ver, sonra benimle gelebilirsin." Beşir ayağa kalktı. Mathei başıyla onayladı ve iki yatağın arasından geçerek Aysel'in başının yanına çömeldi. Beşir battaniyeyi geriye katladı ve lapayı sardı, sonra battaniyeyi tekrar yerine çekti.

Mathei, Bashir küçük alandan ayrıldıktan sonra, "Beni bir daha böyle korkutma," dedi ve elini saçlarına koydu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Senden nefret ediyorum." Kaşlarını çattı.

Aysel sırtıttı. "Ben de senden nefret ediyorum." Başını salladı, sonra omuzlarını yuvarlayarak ayağa kalktı. "Mat" -Aysel dirseklerinin üzerine yaslandı- "teşekkür ederim." Onu kurtarmak için yabancıların önünde gücünü ortaya koymuş, sadece teoride incelediği bir büyüyü kullanmak hayatını tehlikeye atmıştı. Büyü ile oynamak tehlikeliydi. Büyücüler bedelini bilmedikleri büyüler yaparken hayatlarını kaybediyor, büyü ve enerjileri iliklerine kadar tükeniyordu.

"Uyumaya git," diye emretti ve perdelerin arasından geri adım atarken Beşir'in yanından geçti. Beşir bir süre Mat'ın arkasından baktı, sonra yere çöktü.

Aysel'in yatağının yanında diz çöktü.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Aysel bakışlarıyla onun yüzünü izledi. Konuşmaları gereken şeyler vardı. Kadir'in mülkünü öğrendikten sonra ondan kaçtığı için pişman söylemek istiyordu, ona birçok şey söylemek istiyordu. Ve istiyordu ki

Şimdi nerede durduklarını bilmek istiyordu. Onun bir Charah olması konusunda ne yapacaktı?

Ve tabii ki Kadir'e ne olacaktı? Ona hâlâ söylemediğini fark etti.

"Sadrazam bir kilit heceledi ya da biri . Açmaya çalıştığım da patladı."

Beşir'in yüzündeki sıcaklık kayboldu, sonra öfke yüzünü sertleştirdi. ifadesinin çizgileri. "Büyü yapmak yasaklandı. Malikânesine gelmeme izin vermemesine şaşmamalı." Nefesinin altına bir küfür ekledi.

"Ayrıca masasının üzerinde sana verdiğime benzer, Rahal amblemiyle damgalanmış bir madalyon gördüm ama daha sonra fark ettim. Geri dönmeye çalıştım ama çok fazla muhafız vardı. Adamları harekete geçtiğine göre onu ortalıkta bıraktığından şüpheliyim."

"Sultana söyleyeceğim."

Aysel onun pişmanlığını, kaçırdığı fırsat için kendine duyduğu öfkeyi görebiliyordu. Başını büktüğü kolunun üzerine koydu ve diğerini ona uzatarak bir parmağını şakağına dokundurdu.

"Başka bir şey bulacağım." Sırıtmaya çalıştı ama yapamadı. Kaşlarını çatarak yere baktı. "Oh. Biri beni gördü, o-"

"Cemil. Sadrazamın oğlu. Sana bir şey söyledi mi?" Sesi, adam hakkında ne hissettiğini tam olarak ortaya koyuyordu. Aysel'in Beşir'in kendi adını söylerken kullanmasını isteyeceği bir ton değildi bu.

"Beni ön kapıdan çıkarmayı teklif etti, sonra da beni yakmaya çalıştı," dedi.

Beşir'in çenesi , gözleri kısıldı ve sonra ifadesi kayboldu. Saçlarına dokundu, başparmağını şakağında gezdirdi.

"Geri dönecek misin?" diye sordu usulca.

"Yaparsam burada olacak mısın?"

Onun alay ettiğinden emin değildi. Aysel ciddiyetle başını salladı.

"O zaman Sultana'yı koruyamadığım için beni Uçurumlar'a atmadıkları sürece atacağım." Parmaklarını kızın saçlarına geçirerek teninde küçük farkındalık cızırtıları yarattı.

"Sen başarısız olmadın. Ve eğer yaparlarsa, seni ," diye söz verdi Aysel. Adamın gözlerinde şiddetli bir ışık yandı ve ona doğru eğildi. Aysel yeni bir öpücük beklentisiyle başını kaldırdı.

"Umarım sevgili annene şaperonluk için kesinlikle en kötü seçim olduğumu kanıtlayacak bir şey yapmıyorsundur," dedi Mat şarkı söyleyerek.

Perdenin diğ er tarafında bir yerde. Beşir'in gözleri kısıldı ve Aysel biraz gülümsedi. Mathei şaperonluk için kötü bir seçimdi. Kendini eğlendirecek bir kitabı ya da başka bir şeyi olduğu sürece, etrafında olup bitenler umurunda bile değildi.

"Geri döneceğim." Beşir ayağa kalktı.

Aysel başını yastığa koymuş, onların ayak seslerini dinliyordu. Kapı kapandı ve sessizlik kulaklarında uğuldadı. Sarkum'daki malik neden ka tıklarından beri hiç sessizlik içinde uyumamıştı. Her zaman gürültü vardı, insanlar konuşuyor, hareket , onu uyutmak için biraz kaos vardı. Yapacak bu kadar çok şey, cevaplaması gereken bu kadar çok soru varken nasıl dinlenebilirdi ki?

Bunlardan en önemlisi Sultan ve çemberi hakkında ne yapılması gerektiğiydi ama Aysel'in tek düşünebildiği Beşir ve onun hakkında ne yapılması gerektiğiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

ABASHIR Mathei ile yollarını ayırdıktan sonra cephaneliğe gitti. Orada, Katil'in kılıcını aldı. Kılıç Aysel'i kovalayan suikastçıyı vurduğu geceden sonra orada saklanmıştı. Kabzasındaki altın madalyonu incelemek için bir an durdu. İç içe geçmiş, tek parça olmalıydı. Ama öyle değildi. Rahal armasının bulunduğu üst kısım aynı hizada durmuyordu. Beşir bıçağını kemerindeki yerinden çıkardı ve ucuyla madalyonu deldi. Madalyon yerinden çıktı, sadece beş küçük Birisi onu yerine sabitlemek için yumuşak metal lekeleri kullanmıştı. Damgalı madalyonu yerden aldı ve saraya doğru giderken onu ve kılıcı yanına aldı.

Ne kadar da öküz kafalı bir aptalmış.

Kanıtlarla Kadir'i yakalayabilirlerdi. Eğer Aysel'i dinleseydi, ertesi gün Kadir'in evine muhafızlar götürebilir ve Kadir ile suikastçılar arasındaki bağlantıyı kanıtlayan mühürlü madalyonu alabilirdi.

Ama kız ondan kaçmıştı ve o da dik kafalıydı ve görevini yapmaya kararlıydı.

"Beşir," diye seslendi Samira, Sultan'ın odasına giden yolun yarısındayken. Döndü. Elinde bir tepsi kahveyle arkasındaki halı kaplı koridorda ilerliyordu. Arkasında iki kadın daha kahvaltı görünen tepsiler taşıyordu. Gülümsemeye çalıştı. Ona da bir özür borçluydu. Samira içtenlikle ona karşılık verdi.

"Arkadaşın nasıl?" diye sordu birlikte Sultana'nın odalarına doğru yürürlerken.

"Onu zamanında buldum. Ne zehri olduğunu bilmiyorum ama neredeyse onu öldürüyordu."

"İyi olmasına sevindim." Kadın, Beşir ne zaman bir kadından söz etse annesinin yüzünde gördüğü yarı meraklı, yarı bilmiş ifadeyle ona yan gözle baktı. Beşir kaşlarını çattı ve bu da şüphesini doğrulamaya yetti. Samira'nın yüzü aydınlandı

bir büyücü küresi gibi. "Onunla hiç tanışmadım. Onu sadece Sultanayla birlikte ilk gün gördüm. Kulağa çok cesur geliyor."

"Pervasız," diye düzeltti Beşir. Efendisi Makram gibi pervasız. Aysel cesurdu. Cesur, vahşi ve aptal. Uzakta olmak istemiyordu.

onu. Tek istediği onun yanına uzanıp nefes alışını izlemekken, yerine getirmesi gereken gerekliliklerin ağırlığı altında eziliyordu. Her Gözlerini kapattığında kollarında onun gevşek, soğuk, cansız ağırlığını hissedebiliyordu.

"Sanırım daha yumuşak birini beklerdim," dedi Samira. "Sessiz, düzgün, terbiyeli bir bitki eşi."

Beşir ona bir kaşını kaldırdı. "Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

Samira boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Hayır mı?" "Kahvaltı için biraz geç gibi görünüyor."

Samira bir gülümsemeyi bastırdı. "Sanırım Sultan ve Charah Rahal geç saate kadar ayakta kalıp meseleleri tartıştılar. Yemek için daha yeni çağıldılar," dedi.

dedi. Beşir kaşlarını çattı ve gözlerini kırıpıştırarak aklına gelen görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı. "Ben de senin kaderinle ilgili olarak barıştıklarına inanıyorum." "Rahatlamalı mıyım?" Rahatsızlığının yerini endişe aldı. Peki ya Sultana, Makram'ın isteklerine boyun mu eğdi? Ya onu görevinden alırlarsa? Sarayda muhafız olmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Saray. Tek bildiğı buydu. Samira ona bilmediğini belirten özür dileyen bir bakış attı.

Samira'yla birlikte Sultanın odasına vardıklarında Beşir'in iki adamı kapının iki yanından ona selam verdi. Samira'yı kurtarmak için kapıyı çaldı. tepsisinin yerini değıştirme zahmetine katlandı. Kapı açıldı ve Tareck Samira'dan Beşir'e baktı, sonra geri adım atarak kapıyı ardına kadar açtı.

Tareck kuru bir sesle Beşir'e, "Kusursuz bir zamanlamanız var," dedi.

"Duyduğuma göre bütün gece benim kaderimi tartışmışlar," diye karşılık verdi Beşir kuru bir sesle. Tareck yüzünü buruşturdu.

"Bununla devam edeceğiz." Kapıları kapattı. Samira yanlarından geçip pencerelerin yanındaki masaya doğru ilerlerken tısladı. Bashir, Tareck'in yüzündeki ifadeden kararlarına dair bir ipucu yakalamaya çalıştı ama bunu başaramadı.

"Kitimiz nasıl?" İkisi de kapının yanında durup Samira ve diğeri ikisinin yemek ve kahve tepsilerini düzenlemesini izlerken Tareck sordu. Tepsiden birkaç parça seçip küçük bir tabağı koydu ve Tareck'e getirdi. Adam ona göz kırptı ve Samira da masaya dönmeden önce gülümsedi. "Ooo!" Tareck tabakta bir incir gördüğünde nefesinin altından "Ooo!" dedi.

"Dinleniyorum. Ne kadarını duydun?" Tareck yemekleri mideye indirirken Beşir kaşlarını kaldırdı. Soru sormak için Samira'baktı ama Samira sadece gülümsemekle yetindi ve kahvaltılıkları işaret etti. Beşir başını salladı.

"Teğmeniniz bu sabah kapsamlı bir rapor verdi," dedi Tareck sözlerini bitirdikten sonra. "Mathei'nin zehri iyileştirmek için yıkım büyülerini denediğini biliyordum ama bu konuda ne kadar ilerlediğinden emin değildim." Tareck çenesini kaşdı ve tabağı duvara dayalı küçük bir masanın üzerine koydu. "Sanırım şimdi ona çalışarak geçirdiği zamanın boşa gittiğini söylediğim tüm o zamanlar için bir özür borçluyum."

"Erol başka ne dedi?" Erol, Aysel'in ne olduğu haberini Sultan'a iletmış miydi? Makram biliyor muydu? Elbette Tarık? Neredeyse aile kadar yakın görünüyorlardı. Beşir, ailelerinin Aysel'in büyüünün sırrını neden sakladığını bilmiyordu ama anlayana kadar bunu ifşa etmek istemiyordu. Erol'un da benzer bir şekilde düşünmesi pek olası değildi.

"Aysel'i bulduğunuzu ve tedavi için Toprak Mahalle'ye, annenize götürdüğünüzü. Neden onu buraya getirmedi?" Tareck sordu.

Sultan, tamamen giyinmiş ve toparlanmış bir şekilde odaya girdi. Geceyi "tartışmaktan" başka bir şey yaparak geçirdiğini gösteren tek bir saç teli bile yoktu. Beşir'in boynuna bir sıcaklık yayıldı ve ona tam olarak bakamadı.

"Annem uzun ebelik yaptı ve komşuları ona geldiğinde diğer hastalıkları da tedavi etmeye başladı. İki yıldır Narfour'un fakirlerine hizmet ediyor. ve daha fazla yara, hastalık, rahatsızlık ve kazayla mücadele gördü saray doktorlarınızın hayatlarının geri kalanında göreceklelerinden daha fazla yaralı var. Aysel'in bakımını ondan başkasına emanet edemezdim." Babasıyla tanıştığında bir ebe çırağıydı ve genelevde işe girmek zorunda kalmıştı çünkü bir çırağın maaşıyla kendini ve bebeğini besleyemezdi.

"Orada ne var?" Tareck, Beşir'in elindeki kılıcı gösterdi. Beşir kılıcı ona uzattı, sonra da kopardığı madalyonu. "Bu Aysel'in keşfettiği şey."

Tareck kaşlarını çatarak onları inceledi, madalyonu yerine koydu ve arkasına bakmak için ters çevirdi.

"Komutan," dedi Sultana.

Beşir eşyaları Tarık'tan aldı ve odayı geçerek ona doğru ilerledi. Eğildi ve kılıçla mührü masanın üzerine, yemeğin yanına koydu. "Bu sahte. Aysel, Sadrazam'ın konağında mühürlü bir mühür görmüş ama ben bir arama yapsaydım onu alınması için oraya bırakmayacağı konusunda hemfikiriz."

"Hayır, ." Sahtesini aldı ve inceledi. "Ve Konsey'de hiç kimsenin onun sözüne inanmayacağından emin olacak."

gördü. Ne felaket." Madalyonu masaya fırlattı ve parmaklarını alnına bastırdı, diğer kolunu kendine sararak kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. Hayal kırıklığı. Onun için Sadrazam sorununu çözmeye yardımcı olabilirdi ama bunun yerine işleri daha da kötüleştirmişti.

"Sultana. Bağışlayın beni. Bu benim hatam."

"Tam olarak değil, hayır. Entegrasyon için daha iyi yollar vardı. Bayan Attiyeh'yi planlarımıza dahil ettin ve sen de benim emirlerime uyuyordun." Bunu söylerken dönüp yatak odasına doğru baktı, sesinde biraz suçlama vardı. Makram tam onun baktığı sırada kaftanının üst düğmelerini ilikleyerek dışarı çıktı.

Odayı inceledi, bakışları Tareck'ten Samira'ya, Samira'nın astlarına ve Bashir'e kaydı, sonra nefesinin altından bir anlık huzurla ilgili bir şeyler söyledi.

"Görüyorum ki giyinmem üç kalp atışı sürerken bir şenlik düzenlemeye karar vermişsiniz. Buna gerek var mı?" Beşir'e sinirli bir bakış atarak onlara doğru yürüdü. "O nasıl?" Tepsilerden birinin üzerinde duran meyve suyu sürahisini aldı ve bir bardak doldurup Sultana uzattı.

"Dün gece ölümden bir nefes uzakta olduğunu bilemezdin." Bashir bunu düşünmeden söyledi, sonra umutsuzluğun ve ona yakın olma arzusunun tekrar içinden geçtiğini hissetti. Bakışlarını her ikisinden de kaçırarak silkindi. "Annemin gözetimi altında. Yaranın kendisi önemsizdi ve zehrin de etkisiyle bir iki gün içinde ayağa kalkacağına inanıyorum."

Makram kendine bir bardak meyve suyu doldurdu ve yavaşça içerken Beşire baktı, gözleri bardağın üzerinde kısılmıştı. Beşir ellerini arkasında kavuşturarak kıpırdandı. Tıpkı Makram'la ilk tanıştığında hissettiği gibi hissediyordu.

Sultana ve ona o özel bakışıyla bakmıştı, sanki birinin içindeki her şey onun değerlendirmesine açılmış gibi.

Görünüşe nişanlısına da bulaşmıştı, çünkü onun bakışları da aynıydı. Yine de gözlerinde çok daha korkutucu bir büyü vardı.

Makram kadehini bitirdi ve masanın üzerine koydu. Sultan kaşlarını kaldırarak onu izledi.

"Çünkü Aysel Attiyeh, her ikisini de kurtarmak için hayatını cesurca riske attı. Sultana ve muhafız komutanımız, ailesi tehlikede olmadığı için muhafızlarınızı onların gözetiminden çekeceksiniz. Ailesinin şehre yerleşmesine izin verilecek, böylece Yaşlı Attiyeh bana hizmet etmeye devam edecek. Onu çoktan bilgilendirdim. Bilgilendireceksin

Aysel yeterince iyi olduğunda, görevlendirme için Sultana'ya rapor verecek."

Aysel bundan memnun olur muydu? Peki ya büyüü? Sorularının yüzüne yansımaları engelledi.

"Ve sen," dedi Makram, "senin ve adamlarının daha fazla dinlenmesini sağlayacak ve ihtiyaç duyduğunuzda ek kuvvet talep edeceksiniz. Ben bunu yapmam.

Kendinizin ve onların kaldıramayacağı bir yükü omuzlamaya çalışmak yerine, gücünüzün Sultan'ın taleplerini karşılama kapasitesi konusunda dürüst olsaydınız, her şeyin olduğu gibi gerçekleşeceğine inanıyorum."

"Evet, Efendim." Beşir dişlerini sıktı. Hatalarından ve başarısızlıklarından arınmış hissetmek için sert bir cezayı tercih edebilirdi. Bunun yerine onlarla kendi başına yüzleşmek zorunda bırakılmıştı. Bu Sultana'nın işi olmalıydı, zorla iç gözlem yapmayı, sopa gibi daha fiziksel ve kolay halledilebilecek bir şeye tercih ediyordu.

"Kadir'e gelince, korumalarınızı onun mülklerinden çekin. Aysel diğer suikastçıyla başa çıkabildi mi?"

Beşir başını salladı. Makram parmaklarını alnında gezdirdi. "Peki. Sen ve Aysel o piçi bulmak için bir plan yapın ve ben onu canlı istiyorum. Belki onu efendisinden vazgeçmeye ikna edebilirim. Şimdilik, Attiyeh'lere adanmış muhafızların güçlenmesini istiyorum.

Sultana'ya atananlar."

"Evet, Efendim." Beşir tereddüt etti. "Rahatsız edici bir şey söyledi." Makram ve Sultan beklenti içinde ona baktılar. "Kadir'in kon, iç kapılardan birinde büyülenmiş bir kilit varmış. Kapıyı açmaya çalıştığında patlamış."

Makram, yüz ifadesi öfke ve inançsızlık arasında gidip gelen Sultana baktı. Kanepeye oturmuş, parmaklarını şakağına götürüyordu. Beşir sinsice Samira'ya baktı, Samira'nın yüzündeki rengin bir kısmı silinmişti, katlanmış elleri birbirine kenetlenmişti.

Sultan sessiz ve tehlikeli bir sesle, "Bunun için kanıtı ihtiyacım olacak," dedi. Beşir bir kez başını salladı. Kanıtı nasıl elde edeceğini belirtmemiş olması, suçlamayı ne kadar vahim bulduğunu gösteriyordu. Beşir onun Kadir'e yaklaşması fikrinden nefret etse de Aysel muhtemelen tekrar deneme fırsatından memnun olacaktı. Ve oğluna. Samira'ya tekrar baktı.

Yanaklarına ciddi bir renk gelmişti. Bir öfke kızarması.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Makram.

Beşir eğildi ve ayağa kalkarken Sultana bir bakış attı. O da başıyla onaylarcasına küçük bir selam verdi. Gitmek için döndü.

Beşir kapının kolunu kavradığında Makram, "Beşir," dedi. Geri döndü. "Bir daha asla." Gözlerinde ya da teninde sihir yoktu ama , sesini koyulaştırıyor ve iki basit kelimeyi şiddetli bir tehdide .

"Hayır Efendim," diye kabul etti Beşir. Tekrar eğildi ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Beşir koridorda ilerleyerek, adamlarının Attiyeh'lerin süitinin önünde nöbet tutmaya devam ettiği misafir odasına doğru yürüdü. Omuzlarından ağırlık kalktı. En azından konumunu kaybetmeyecekti. Ona karşı çok yumuşak davranmışlardı. Ama kendini affettirmek için bu şansı boşa harcamayacaktı.

Aysel'e dönmeden önce doldurması gereken koca bir gün vardı. Bir de acı bir yer, karanlık bir nokta vardı, hâlâ kızgın ya da kırgındı, açıklamaya çalışmak yerine ondan kaçmayı seçmişti. Annesinde kalıp kalmayacağını bile merak etmekten kendini alamıyordu. Pek yerinde duramıyordu ve diğer suikastçı, yaraları ve aralarındaki tüm sorulara rağmen döndüğünde onu gitmiş olarak bulması onu şaşırtmazdı.

Attiyeh süitinin ve adamlarının önünde durdu. "Şimdilik Sultana'ya yeniden atandınız. Mülteci kampındaki saldırıya katıldığını inandığımız en az bir suikastçı var. Özellikle uzaktan saldırılara karşı tetikte olun. Zehir kullandıklarını unutmayın." İki adam selam verdi ve itaat etmek üzere ayrıldı.

Beşir süitin kapısını çaldı. Kapıyı, suçlayıcı bakışlarını hürmet maskesinin ardına saklayarak iyi bir iş kâhya Adem açtı.

"Komutanım." Kenara çekildi ve Beşir geçerek yatak odalarından birine doğru ilerledi.

Mathei, Beşir odaya son girdiğinde neredeyse aynı pozisyonda ve yerde oturuyordu. Gün ışığı cam pencerelerden parlak bir şekilde süzülüyordu. Mathei'nin yüzü çizilmiş, teni solgunlaşmıştı. Onun büyü onu söylediğinden daha fazla tüketmişti. Aşırı gerginlik aileden gelen bir özellik görünüyordu. Mathei odaya girdiğinde ona baktı.

"Ailem, talihimizdeki ani değişikliği görüşmek üzere kabul odasına gitti. Sanırım muhafızlarınızı almak için buradasınız?"

"Öyleyim," dedi Beşir. Mathei başını salladı ve dikkatini tekrar kitabına verdi. Beşir kanepenin yanından bahçe kapısına doğru yürüdü ve açtı. Bahçe kapısı

Dışarı çıktığında orada görevli iki muhafız başlarını kaldırıp baktı. Onlara talimatlarını tekrarladı ve onlar da bahçeden geçerek ana saraya doğru ilerlediler. Beşir içeri girdi ve kapıyı kapattı. Tereddüt etti, gözlerini Mathei'nin kafasının arkası, Aysel'in büyüsi hakkında soru sorup sormamayı düşünüyordu. Mathei içini çekti ve kitabını bir gümbürtüyle kapatıp masanın üzerine fırlattı.

"Nefes alışını can sıkıcı buluyorum. Ne söyleyeceksen söyle."

Beşir birbirlerinin gözlerinin içine bakabilmek için kanepenin etrafından dolandı.

"Aysel'in büyüsunü neden bir sır olarak sakladınız?"

"Çünkü Al-Nimas'ı yöneten adamın bahşedilmemiş olmakla ilgili bir sorunu var. Sihirli bir şekilde." Mathei bir el salladı. "Ve muhtemelen başka şekillerde de. Büyücüler Charah olmaktan daha az kötü suçlar yüzünden ortadan kayboldular. Adam kendinden daha güçlü büyücülerini kabul etmektense kendi kardeşiyle savaşmayı tercih ederdi. Bunu neden gizli tuttuğumuzu sanıyorsun?"

"Ama Sultan-"

"Kimse kendi ülkesindeki bir cinayet girişiminden kaçtıktan sonra yeni bir ülkeye, özellikle de nesiller boyunca kendi ülkesiyle anlaşmazlık içinde olan bir ülkeye elini kolunu sallayarak girmez ve mevcut hükümdarına karşı çıkacak kadar güçlü olduğunu ilan etmez." Mathei burnunu çekti. "Genellikle kişinin sağlığı için kötüdür. Herkesin Sultanınızın ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğü umurumda değil, onu yok edebilecek bir büyücüye izin vermeden önce iki kez düşünecek kadar kusurlu olduğu kesin. onun şehrinde ikamet et."

Beşir, "Yıkıcı bir Şarah'la evlenecek," dedi. "Onun için Aysel'den daha büyük bir tehdit olacağını düşünüyorum."

"Buna güvenmeyin. Aysel'in penisi ya da lüks kirpiklere karşı bir zaafı yok."

Beşir boğazını temizledi. "Onun bir..." olmadığını duyduğuma sevindim.

O daha esprili bir şey düşünmeden Mathei devam etti. "Sen öyle değil misin?" Mathei, Beşir kızarıp gözlerini kaçırmak zorunda kalana kadar Beşir'in bakışlarıyla karşılaştı. "İyi bir komutan gibi Sultana haber verecek misin? Yoksa çoktan haber verdiniz mi?"

Beşir kibar bir ses tonunu koruyacak kadar öfkesini bastırdı. "Sultana'nın Chara'a Çemberi'ni yeniden kurmasıyla ilgileniyor gibiydin. Aysel'in de bunun bir parçası olmak isteyebileceğini düşündüm."

"Kardeşim adına konuşamam. Onu ikna etmeye çalıştım ama bir ömür boyu saklanmayı tek bir konuşmayla geri alamazsınız. Belki de daha fazla

Şans, çünkü Aysel'in büyük, geniş omuzlara karşı bir zaafı ve dayanılmaz bir ağırbaşlılık arzusu var gibi görünüyor. Her zaman zevksiz olduğunu söylemişimdir."

"Nasıl oldu da kimse seni bıçakla ezip geçmedi?" Adam en az Aysel kadar çıldırtıcıydı, ama hiçbir cazibesi yoktu.

Mathei kitabına uzandı ve onu yüzünün önünde açtı. "Silahınızı paslı parçalara dönüştürebilen birini daha önce kazığa oturtmak zordur. hatta itme kuvvetini bile bitirdin." Mathei yavaşça bir sayfa çevirdi. "Yine de bir dahaki sefere gözleri denemeyi düşünüyorum. Bu sadece bir değişiklik ve"-parmaklarını şıklattı-"kör. Sanırım daha kalıcı bir izlenim. Gerçi kabul etmek gerekir ki daha dağınık."

"Bu bir tehdit mi?"

Mathei kıkırdarak kitabı karnına dayadı. "Hayır. Tehdit daha çok 'eğer kız kardeşime bir daha zarar verirsen, dilini ve taşlarını vücudundan söküp atarım' gibi bir şey olurdu."

"Cesedimi mezar olarak kullanmaktan , değil mi?" Bashir kuru bir sesle söyledi.

"Seviyemi düşürdüm, evet." Mathei kitabı kaldırdı. "Yaratıcılık ince ayarlanmış bir zihnin egzersizidir."

"Sen ve kız kardeşin beni Çark'ın dışına göndereceksiniz."

"Hepimiz yeteneklerimizi kucaklamalıyız Komutan," dedi. "Kendinizi dışarıda görmekten çekinmeyin."

BASHIR VE EROL masasında oturmuş, günün olaylarını ve listesini gözden geçiriyorlardı. "Mülteci kampına iki saldırı daha oldu. Dün gece başka bir yangın saldırısı, muhtemelen dün yakalayamadığımız büyücü." Erol dedi ki. "Ve bu sabah öfkeli bir kalabalık muhafızları geçmeye çalışıyor. Kalabalıkla başa çıkılabilir, ama yangın... hızla yayılır. Tüm yağlanmış Tuval ve çöp mükemmel yakıttır. Bence tüm Beşinci Ev grubumu bu rotasyona atamayı düşünmelisiniz."

Beşir listelerini incelerken kaşlarını çatı. Hayatlarına ihtiyacı yoktu. Vicdanında masumların yanı sıra hükümdarını korumadaki başarısızlığı. "Yap ."

Erol başıyla onayladı ve kamptan diğer bölgelere doğru ilerlediler. Onlar çalışırken Beşir de Şehir Muhafızları ya da Sultanın saray muhafızlarının yükünü hafifletmek için seçtiği kişilerle takviye edebileceği alanların bir listesini yaptı.

Sultana, mülteci kampı ve saray için kadroları yeniden hazırlamak Erol'la birlikte günün geri kalanını aldı.

Erol bir gözlerini ovuştururken, "Bugünlerde bize biraz izin verirler," dedi. "Gidip vadide domuz avlayalım."

"Kışın dışarıda değiller, Taş Beyinler." Bashir gülerek bir not aldı. "Ve ikimizin de gitmesine asla izin vermezlerdi." Domuz avı, mahallede birlikte büyüyen çocuklar için bir yaz geleneği olmuştu. Harun bile katılır, başarılı olduklarında tüm aileler bir araya gelip domuzu kızartıp yerlerdi. Erol ve Beşir üniversiteden mezun olup muhafız birliğine katıldıklarından beri bir kez bile ava gitmemişlerdi. Beşir kaşlarını çatı. Bu muhtemelen onun suçuydu.

"İyi bir noktaya değindin. Eğer ikimiz de gidersek Kasım kendini sorumlu atar ve iki tur tatil ilan eder." Erol kendi şakasına güldü ama Beşir sadece başını salladı. Muhafızlarının çoğu iyi ve sağlam adamlardı. İlkbaharın başında komutayı devralmıştı ve o zamandan beri rüşvet alan ya da kaytaran yolsuzları ayıklamıştı. Sadrazam'la bağı olanlara özellikle dikkat etmişti. Bu da ona üzücü bir şekilde tükenmiş bir muhafız gücü ve kurtulmak istediği ama sayıları yüzünden kurtulamadığı bir avuç adam bırakmıştı. Örneğin Kasım. Önceki komutanı ve onun daha rahat standartlarını tercih eden eski muhafızlardan geriye kalan birkaç kişiden biri.

İş ve sohbet Beşir'in aklının Aysel'de kalmasını sağladı ama çok az. Listeleri tamamlayıp koğuşa astıklarında Beşir Erol'a döndü.

"Sultan'la Aysel'in büyüğü hakkında konuştunuz mu?"

"Onun bir Charah olduğunu mu söylüyorsun?" Erol ahıra doğru yürürlerken sordu. Başını iki yana salladı. "Bildiğini ya da bunun bir teğmen için rapor edilemeyecek kadar büyük bir mesele olduğunu düşündüm. Neden?"

Beşir zoraki rahatlıkla, "Nedeni yok," dedi. "O bundan bahsetmedi, ben de senin bahsettiğinden emin olamadım."

"Havva'lara geri mi dönüyorsun?" diye sordu Erol. Erol çocukken gecelerinin en az yarısını onların salonunda, oturma minderlerinin arasında kamp kurarak geçirmişti. Sapık her zaman Havva'nın genelevdeki tanıdıklarından birini görmeyi umuyordu. Ya da en azından bir kısmını.

"Muhtemelen. Sultan, Aysel'in ne zaman saraya dönecek kadar iyileşeceğini bilmek istiyor."

"Aysel'e söyle, onu teselli edecek birine ihtiyacı olursa ben ." Erol sırttı.

Beşir arkadaşının omzuna onu devirecek kadar sert bir yumruk atma dürtüsüne direndi. "Bence teselli edecek başka birini bulmalısın."

"Çark dönüyor, bunu kabul ediyor." Erol güldü. "Sence ben bir Ahmak mı? Hayatında hiç bu kadar işe yaramaz olmamıştın," dedi ve Beşir ona yumruk attı. Erol bir acı çığılığıyla yana doğru tökezledi. "Huysuz piç," dedi. "Sadece şaka yapıyorum."

Beşir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sen ve Samira aklınızı kaçırmışsınız." Aysel'le ne yapacağını bilmezken, diğer herkes onunla arasında bir şeyler olduğundan nasıl bu kadar emindi?

Erol omzunu ovuşturdu, sonra gözlerini devirdi. "Bu beni şaşırtmadı," dedi.

"Ne?"

"Aysel. Sonunda seni delirten biriyle birlikte olacağını hep biliyordum. Sen her zaman çok iyi ve saygılıydın. Biz çocukken herkes için ayakta duran sendin. Denge, dostum. Hayatında biraz deliliğe ihtiyacın var." Erol onun sırtına bir tokat attı. "Gerçi ben şahsen istediği zaman çantamı çalacak kadar yetenekli birini istemezdim ama herkes kendi yoluna."

"Senin kadar iyi kılıç kullanması seni daha çok endişelendirmez miydi?"

Erol kıkırdadı. "Bilmiyorum, tanıdığım kadınların çoğu en azından mutfak bıçağı konusunda oldukça beceriklidir. Benim annem de tahta kaşıktaki hüneriyle tanınır." Yüzünü buruşturdu. Ah evet, Beşir arpa şarabı olayından sonra o kaşığın yanlış ucunda kalmıştı.

"Dersini bitirdiysen? Ela'yı bilgilendirmek için rıhtıma inmem gerekiyor."

"Sadece git." Erol ahırları işaret etti. "Öyle ya da böyle bunu çıkar, olur mu? Bir an önce tam kapasiteyle dönmen işimize yarayabilir."

Beşir ayağını çakılların üzerinde kaydırdı ve Erol'un ayaklarını yerden kesen bir itiş gücü başlattı.

Beşir uzaklaşırken arkasından, "Size de iyi akşamlar," diye homurdandı.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

I Beşir iskeleden annesinin evine ulaştığında uyku vakti çoktan geçmişti. Atını eyersiz bırakmak için biraz zaman harcadı ve Düşüncelerini yumuşatmak için dizginini bir ip yularla değiştirdi. Kafasında o kadar çok şey vardı ki, ne yapacağını bile bilmiyordu. Uyuyor olacaktı ve Aysel'in yattığı annesinin ve kendisinin yatağından başka yatak yoktu. Sadece ona bakabilir, kendini rahatlatabilirdi. Kalma sözünü tuttuğunu, hâlâ bütün olduğunu ve iyileştiğini anladıktan sonra kışladaki odasına dönebilirdi.

Ev, annesinin, insanlar ona ihtiyaç duyduklarında hoş karşılandıklarını bilsinler diye yanık bıraktığı kehribar rengi cam lamba dışında karanlıktı. Kapıyı sessizce açtı ve içeri süzüldü, sonra arkasından yavaşça kapattı. Evin içi

Yine de mutfakta ve oturma odasında dikkatle geziniyor, çizmelerle ya da devrilen mobilyalarla rahatsız etmekten kaçınıyordu. Gençliğinde daha az dikkatli davranmış ve bunun bedelini fazladan ev işleri ve alaycı bakışlarla ödemişti.

Uyku alanını ayıran perde de annesininki gibi kapalıydı, bu da annesinin uyuduğunu ve kavgadan sonra bir sarhoşu dikmeye gitmediğini gösteriyordu.

Aysel'in perdesi açıktı, bir battaniye yığınının altında sıkı bir top gibi kıvrılmıştı, yüzü yastığa gömülmüş ve saçları tarafından gizlenmişti. Onu rahatsız etmek istemiyordu ama gitmek de istemiyordu. Uyumak çok çekiciydi ve onu neredeyse o haliyle hayal edebiliyordu bir kız olarak.

Aysel, "Bir erkeğin karanlıkta bir kadının yatağının üzerinde böyle dolaşması tehlikelidir," diye mırıldandı ve elini yastığının altından çekerek bıçaklarından birini ona doğru salladı. "Seni düzeltmek için beni bu muhteşem yastığı terk etmek zorunda bırakma."

"O yastığın görkemli olduğunu hiç düşünmemiştim." Bashir, annesini uyandırmamaları için etraflarında küçük bir nemlenme olmasını diledi.

"O zaman birkaç küçük tur boyunca hiç uyuyamadın." Bıçağı tekrar yastığın altından geçirdi ve buklelerin karışımını fırçaladı.

başını eğerek ona baktı. "Umarım orada uzun süre durup ağzının suyu akararak beni seyretmemişsindir."

"Daha önce hiçbir kadının ağzının suyunu akıtmadığıma eminim." Yatağın oturdu. Aysel başını ellerinin arasına aldı.

"Bir suikastçıyı avlamak için kaçmadığımdan emin olmak için mi geldin?" Diğer elini kaldırdı ve başparmağını kolunun üst kısmını çevreleyen işlemeli tirazın üzerinde gezdirdi.

"Sanırım öyle," dedi, elini kolunun etrafına kapatıp sıkıttığında düşünceleri kekeleydi, sonra yumuşak bir zevk sesi ve hınzır bir sırıtış verdi. Bedeni ve zihni yorgundu ama kızın yüzündeki açgözlü ifadenin onu hemen altına almak istemesine neden olmayacak kadar yorgun değildi.

Saçlarını bir omzunun üzerinden toplayarak doğrulup oturdu. "Kıyafetlerimin yarısıyla ve bu kocaman çadır gibi kaftanla şehirde koşturmak çok zor olurdu." Kadın kaftanı çekiştirdi ve adam kaftanın yarıya kadar üzerinden sarktığını, boynunun eğimini, köprücük kemiğini ve bir omzunu neredeyse dirseğine kadar açıkta bıraktığını gördü. Düşünceleri daha da rayından çıktı, kasıklarında yavaş bir sıcaklık atışı başladı. Sönümleme büyüsüne konsantre oldu.

"Ama sana söz verdiğimde bana güvenmeye başlayacağını umuyordum. bir şey." Gözleri onunkileri buldu, yüzünde ciddi bir ifade vardı ama alt dudağını neredeyse adamın nefesini kesecek sahte bir somurtmayla dışarı doğru itti.

"Açıklamak yerine kaçmayı seçiyorsunuz. Olayları doğrudan ele almak gizlenmeyi seçiyorsunuz. Yardım almak yerine tek başınıza olmayı tercih ediyorsunuz. Kim olduğunu, ne olduğunu saklıyorsun" dedi. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen kendi emirlerini aldın, ben de kendi emirlerimi. Bunların bazıları yaptığım şey yüzünden, Bashir. Ve beni dinlemeyeceğini biliyordum." Onun bakışlarını tuttu. "Dinler miydin?"

"Hayır," dedi. "Beni affet. Sizi dinlemeliydim. Tıpkı sizin ve prensin söylediği gibi içgüdülerimi dinlemeliydim. Eğer yapsaydım..." Kadının sırtına doğru uzandı ama durdu.

"Senin ve benim aynı tarafta olmamız için bir şans istiyorum. Sultana'nın suçlular listesinden çıkarıldım mı?" Kadın dinliyormuş gibi durdu, sonra başını kaldırıp etrafına baktı ve kaşlarını çattı; adam da onun hava büyüsüyle yaptığı keşif hareketini hissetti. Bir kaşını kaldırdı.

"Anne'i sebepsiz yere uyandırırırsanız biraz zor olabilir."

"O burada değil," dedi Aysel. "Birkaç mum önce telaşlı bir ocuk içeri daldı ve annesinin doğum sancısı çektiğini söyledi."

Beşir sönümlleme büyüsünü bıraktı ve annesi yanında olmadan, uykuda bile olsa, onu Aysel'den alıkoyacak bir şeyin daha az olduğunu düşündü. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi...

"Sorunuza gelince, siz suçlular listesinin dışındasınız, aslında bence o sana pozisyonumu vermek niyetindeyim." Kızın dehşetinin alay ettiğinin farkına varmasına dönüşmesini izledi, sonra kız alaycı bir azarlamayla yüzünü buruşturdu. "Tatlı satıcısı olarak el arabası almayı düşünüyorum." Ona dokunmak istedi, özellikle de onu o iğrenç şeker parçasıyla izlediğini hatırladıktan sonra.

Aysel usulca güldü, ona kendi anılarının sıcaklığını bilmiş bir bakış attı.

"Prens, görevlendirme için Sultana'ya rapor vereceğinizi söylemenizi istedi. Sanırım bu artık onaylanmış bir casus olduğunuz anlamına geliyor."

"Casuslar muhafızlardan daha üstün, değil mi?" Kadın onun arkasına geçip diz çöktü ve çenesini omzuna koyarak ellerini kaftanının arkasına yaklaştırdı. Sıcaklığın yavaş nabzı derinleşerek bir sızıya dönüştü ve adam dönüp ona sarılmamak için yatağın kenarını yumruklarıyla kavradı. "Emirlerime uymak zorunda mısınız?"

"Gözlerimin içine bakacak kadar bile uzun olmayan bir kadının emirlerini asla yerine getirmeyeceğim."

"Sanırım unutuyorsun" -Aysel onun arkasına geçti, elleri omuzlarına kaydı- "senin gözlerinin içine bakabileceğimi ve baktığımı." Bacaklarını arkadan adamın beline doladı ve ayaklarını adamın kalçalarına dayadı. Bacakları çıplaktı, bal rengi teni onunla alay ediyordu. Ona dokunma arzusu. "Hatırladın mı?" diye fısıldadı ve elleri adamın sırtından aşağı kaydı, sonra yavaşça yukarı çıktı, parmakları adamın omurgası boyunca uzanan kaslara .

"Hatırlıyorum." Kendi sesini zar zor tanıyordu. Kadının ona sarılışını, kalçalarını onunkilere dayayışını, yumuşak, dayanılmaz ağzını hatırlıyordu. Avuç ilerini kürek kemiklerinin arasındaki geniş kaslara sürttü ve Bashir yere yığılabileceğini hissetti. Nasıl bu kadar becerikliydi ona işkence yollarını mı arıyordu? Birbirlerini neredeyse hiç tanı mıyorlardı. Yine de kendini her zaman tanıdık hissetmişti, aralarındaki şeyler karmaşık olsa bile kolaydı, sanki her şey birbirine uyuyordu.

Bu daha önce hiç başına gelmemiştir ve onun yokluğuyla tehdit edilene kadar bunun farkına bile varmamıştır. Başparmaklarını boynunun dibinde küçük daireler çizecek şekilde bastırdı ve ayaklarından biri diziyile kalçası arasında uyluğundan aşağı yukarı kayd.

"Ne yapıyorsun?" Yatağı tutuşunu bıraktı ve ellerini ayak bileklerine doladı. Onun pençesinde kendini çok küçük hissediyordu. Çok kırılabilirdi. Ama öyle değildi ve onu gücü için daha da çok istiyordu.

"Beni bulmaya geldiğiniz ve hayatımı kurtardığınız için size teşekkür ediyorum. Güveninizi kırdığım için de özür dilerim. I..." Elleri durdu, sonra aşağıya, kollarının altına ve kaydı. Bileklerini kavuşturdu ve başını onun sırtına yasladı. "Sana söylemek, açıklamak istedim. Makram beni yasakladı. Sanırım seni incittim ve ben..." İç çekti. "Bu fikir bana beni mutsuz ediyor."

Tüm belirsizliği eriyip gitmiş, yerini onu anında tüketen, içindeki her şeyi yakıp kül eden vahşi bir arzuya bırakmıştı. "Gitmemi zorlaştırıyorsun," dedi. Aslında kadın bunu imkânsız hale getiriyordu. Kendini kontrol etme yetisi en ufak bir kadar aşınmış, bitkinliği aklının şehvetle tüketilmemiş küçük bir parçasını bile ele geçirmişti.

"O zaman kal." Yüzünü onun sırtına yasladı. "Üşüyorum."

"Sen de yaralısın." Üşümüyordu. İçten dışa yanıyordu. "Dinlenmelisin."

"Kal," dedi. "İstedığın buysa uslu duracağım. Ama kal."

"Hayır." Bashir onun bacaklarını dikkatlice belinden çözdü, ellerini nazıkçe birbirinden ayırdı ve ayağa kalktı. Yüzünü ona döndü, büyüünün açığa çıktığının tamamen farkındaydı ve onun üzerindeki etkisini açıkça belli ediyordu. Onunla birlikte oturdu

Kollarını kaval kemiğine dolamış, kaftanı mütevazılık için üzerine çekmiş, çenesini dizlerine dayamıştı. Hayal kırıklığı kaşlarını çatı. Ayak parmakları kaftanın eteklerinin altından görünüyordu ve adamın kontrolünden geriye kalanlar tamamen çözülmüştü.

"Yani, hayır, uslu durmanı istemiyorum." Kılıç kemerini çözüp silahlarının yanına yere bıraktı, sonra da belindeki kumaşı çözdü. Aysel konuşmadan onu izledi, bakışları her hareketini takip ediyordu ama geri kalanı tamamen hareketsizdi. Perdeyi arkasından kapatmak için döndü, sonra kaftanının çözdü ve silkelenerek diğer eşyalarının yanına attı. Daha hafif olan ikinci kaftanı başının üzerinden çekip diğer eşyaların üzerine atarken çizmelerinden kurtuldu.

giysilerini çıkardı, sadece salvarını bıraktı. Aysel bir dansçı kadar zahmetsizce hareket ederek ince bir bacağına yatağın kenarından aşağı indirdi, sonra ayağa kalktı ve tek bir hareketle ona doğru ilerledi.

"Ah, Wheel," dedi, sesindeki soluksuz hayranlık egosunu ve şehvetini körüklüyordu. "Sana dokunmama izin ver."

"Ellerinin üzerimde olmasını nefes almaktan daha çok istiyorum," dedi ve Aysel'in bileklerinden tutup ellerini gövdesine doğru kaldırdı. Aysel avuçlarını göğsünde, kaburgalarından aşağıya doğru gezdirdi, dokunuşuyla soğuk bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"İstediğim şey nefes almayı gerektiriyor," diye yanıtladı Aysel ve başını eğerek ona baktı. Beşir elini kaldırdı, parmaklarını ve başparmağını Aysel'in boğazının ince sütununda gezdirdi, sonra başparmağıyla çenesinin kıvrımını izledi. Nefes alırken dudakları aralandı, sonra gözlerinin derinliklerinde bir şimşek çaktı. Büyü.

Beşir, "Ağabeyin sana büyü yaparken senin büyünü etkisiz hale getirmemi istedi," dedi. Aysel çenesini indirdi. "Sen şimşek ve fırtınasın. Bunu biliyor muydun?" Aysel'in gücünü diğer büyücülerin bildiği gibi bilmediğinden şüphelenmeye başlamıştı. Eğer hayatını saklanarak geçirdiyse, bu onun gücünü tamamen kendi içinde gizleyebilmesini ve böylece kendisinin bile hissedememesini açıklıyordu. Şimşegi kontrol edebilen bir hava büyücüsü hiç duymamıştı ama bir Birinci Ev Şarahı da tanımamıştı.

"Hayır," dedi. O efsanelere konu olmuştu. Eski hikâyeler, Sultana'nın Çark konusunda haklı olduğunun kanıtıydı. Ve Beşir'in umurunda bile değildi.

"Seni görmeme izin ver." Onu, onun kendisini gibi etkilediğini bilmesi gerekiyordu, ta ki kontrolünü yitirene ve büyüsü tutkusuyla açığa çıkana kadar. Tavrındaki durgunluk kaybolmuş, yerini gerginlik almıştı.

"Yapabilir miyim bilmiyorum..." Başını iki yana salladı. "Eğer bırakırsam, kontrol edebilir miyim bilmiyorum. Hiç denemedim."

", " dedi. Onu kendisiyle güvende olduğuna ikna etmek için bütün gece ya da kaç gece gerekiyorsa o kadar vakti vardı. Bunu, onlara ait olan geceleri özlemle bekliyordu. Aralarındaki ateşi soğutmak için sadece bir gece istemişti ama şimdi... bunun yeterli olacağından emin değildi. "Kendini benden asla saklamak zorunda olmadığını bilmelisin."

Yüz ifadesi yumuşadı ve adamın yüzünü inceledi. Sonra parmak uçlarında durdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak onu öpmek için kendine çekti. Ağzı yumuşaktı, nazikti, yavaş, uzun süren darbeler atıyordu, bu da onu kendisinden başka her şeye karşı uyuşturuyordu, ona dokunduğu yere, sıcaklığın

Kadının görüntüsü, boşlukta ona ulaştı; çok büyük kaftanın altındaki çıplak bedeninin görüntüsü.

"Ve bilmelisin ki senden giderek daha çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı gözlerini onunkilere dikecek kadar geri çekilirken.

İçinde kırılğan ve umutlu bir şey açıldı ve ona, gözlerindeki soluk, kısa süreli şimşek çakmasına baktı ve
Eğer onu parçalayabileceğini iliklerine kadar biliyordu. "Güzel. Bana işkence etmeyi bitirdin mi?"

"Kim işkence görüyor? Ne kadar nefes kesici olduğun hakkında bir fikrin var mı? ne?" Elini adamın yüzünden indirerek, serbest bıraktığı büyüün göğsünde ve karnında zikzaklar çizerek ilerlediği pürüzlü, parlayan bir çizginin izini sürdü. "Ellerimi senden uzak tutmak için tek yapabildiğim buydu." En ufak bir dokunuşu bile bedenine dikkat kesilmesini emrediyordu.

." Beşir onun kalçalarını kavradı ve yatağa doğru geri itti.

"Çok ciddiydın. Sizi hapse atmakla tehdit eden birini sevmek zordur. Ama bunu düşündüm." İki elini de adamın göğsünde gezdirdi. "Hem de çok."

"Ve ben seni istedim" -kaftanı çekiştirerek vücudundan yukarı kaldırdı -"İşe yaramaz bir enkaz olana kadar."

Aysel kollarını kaldırdı ve adam kaftanı tamamen üzerinden çekti. Altında hiçbir şey yoktu. Göğsünü bağlayan bir bez, küçük bir giysi, hatta bir kombinezon bile yoktu. Beşir neredeyse onu kaldırıp yatağa fırlatacaktı ama Yarası yüzünden sırt üstü yatabileceğinden emin değildi ve ona acı çektirmek hiç de hoş bir başlangıç olmayacaktı.

yerine elleriyle kadının şeklini, göğüslerinin küçük kabarıklığını, belinin eğimini, kalçalarının hafif kıvrımını izledi. Yumuşak, dolgulu yerlerden yapılmış bir kadın değildi. Dokunduğu her yerde yağsız bir güç, zanaatına göre bilenmiş bir vücut vardı. Çok güzeldi. Aysel'i kendine doğru çekti ve tahrikinin acısını Aysel'in gergin karnında hafifletti. Aysel ona doğru eğildi, çıplak göğüsleri ona doğru hareket ediyordu.
kollarını boynuna doladı.

Kollarının çemberi içinde göğsüne bir dizi yumuşak öpücük kondurdu. Her öpüşünde teninde parlak patlamalar oluştu. Adam titredi ve kadın boynundaki tutuşunu bıraktı, parmaklarını gövdesinden aşağıya doğru izledi ve salvarının üst kısmına bağladı. Bir bacağını onun üzerine kaldırdı. yatağın arkasına, sonra diğerine, böylece diz çöktü ve devam etti

onu takip etmesi için teşvik ederken geriye doğru kaydı. Beşir onun önünde diz çöktü ve ellerini saçlarının arasına sokarak avuçlarını saçlarına kapadı ve kendini ona olabildiğince yaklaştırmak için başını geriye doğru eğdi.

"Aysel," diye nefes aldı ve onu öptü. Kollarını ona doladı ve tırnaklarını sırtında gezdirerek bacaklarının arasına ateş ve şimşekler gönderdi. Hiç düşünmeden onu daha sert öptü, sırtını yatırmak niyetiyle bedenini onunkinin üzerine eğdi, bir elini saçlarından kurtararak bedeninden aşağıya, kalçasına doğru kaydırды. Kalçasına doğru kaldırdı ve yaralarını hatırladı.

"Seni miyim?" diye sordu, bacağına kalçalarının etrafında dolaştırırken ona rehberlik etti.

"Sadece beni sürüklemek yok." Biraz gülümsedi ve adamın çenesindeki bir çizgiyi ısırdı. "Dikişler çarşafa takılıyor."

Kız dudaklarını ısırmaya devam ederken Beşir gözlerini kapattı ve bu ısırmalar boğazında sıcak, emici öpücöklere dönüştü. Elini kızın kalçasının arkasına doğru kaydırды ve parmaklarını kızın arka tarafındaki ete geçirdi. Kollarını adamın boynuna dolayan ve diğer bacağına yataktan kaldırarak adamın kalçalarına saran kadının kasları adamın elinin altında gerildi ve esnedi. Bashir sihrinin çözülmeye başladığını hissetti, onu arkasında tuttuğu duvar basınç altındaki bir baraj gibi çatlıyordu.

"Bana tırmanışını seviyorum." Kadının yavaşça yatağa doğru düşmesine izin verirken ve dört ayak üzerinde onun üzerinde dururken saçlarına usulca güldü. Kız ona bakarken gözleri yarı kapalıydı ve kirpiklerinin arasından şimşekler çakıyordu. Beşir gülümsemesini gizlemek için yüzünü onun boynuna yasladı.

"Seni görüp de sana ağaç gibi tırmanmak istemediğini iddia eden her kadın lanet olası bir yalancıdır," dedi Aysel.

Beşir sırtıttı ve onu tekrar öptü, ellerini kollarında gezdirdi, başının üzerinde gezdirdi ve bir eliyle bileklerini birbirine kenetledi. Aysel görmek için başını yatağa yasladı, sonra çenesini indirip başını eğerek Beşir'in boyuna baktı.

"Sana dokunmamı istediğini sanıyordum," diye kandırdı ve bir bacağına kalçalarından çözdü, diğeriyle aşağı çekerek onu kendisine doğru itti. Beşir itaat etti, bacaklarını onunkiler boyunca uzattı ve salvarını üzerinde bıraktığına pişman oldu, çünkü onun çıplak bacaklarını, yumuşak tenini üzerinde istiyordu.

Uylukları ağrıyan ereksiyonunu kucaklıyor ve ona işkence ediyordu.

"Önce ben," dedi Bashir, bir elini kadının belinin kıvrımlarında gezdirerek. Kamçılı ve güçlü, kıvrak vücudu onun altında huzursuzca kıpırdandı. Beşir eliyle

Avucunun içine aldığı sol göğsünün dış hatları küçük ve mükemmeldi. Aysel'in nefesi bir solukta kesildi ve onun dokunuşuna karşı eğildi, alt dudağını ısırırken gözleri kapandı. "Bunu yaptığında beni mahvediyorsun Bunu." Dudaklarını dişlerinin arasına alırken parmaklarını kızın ağzına dokundurdu. Parmak uçlarını öptü, sonra gözlerini açıp ona bakarken parmaklarını ısırdı.

"Bunu unutmayacağım." Ses tonunda yarı söz, yarı tehdit vardı.

Beşir onun boğazını öptü, sonra bir göğsünün etrafında bir daire çizdi ve diğerini. Aysel ona doğru eğildi, bacakları kalçalarına dolandı, kalçalarının tepesini ona bastırdı, kolları onun tutuşuna karşı esnedi. Sıkışmış bir meme ucunu ağzına aldı, diliyle daireler çizdi ve Aysel kıpırdandı, teni onun dokunuşu altında karıncalandı. Boğazından alçak, yumuşak bir inilti çıktı. Gözlerini kapadı, bedeninin sabırsızlığıyla mücadele etti.

Beşir kalçalarını onunkilerden kaldırarak uyluğunun iç kısmındaki sıcak, ipeksi tene doğru kaydırıldı. Onu şimdi istiyordu ama aynı zamanda bir gecede başarabileceği tüm dokunuşları ve okşamaları da istiyordu. Dikkatini diğer göğsüne çevirdi, ağzının yerine elini ilk göğsünün üzerine koydu. Bunu yaparken, ereksiyonunu kızın kalçalarının arasındaki ıslak sıcaklığa doğru kaydırıldı.

Salvarının kumaşından bile hissedebildiği uylukları ve Aysel'in vücudu onun altında bir yay kirişi gibi gerildi. Nefesi hızla tükendi; kalçaları daha fazlası için sessiz bir istekle yukarı doğru eğildi. Elleri adamın kavrayışında büküldü. Beşir nazik bir azarlamayla meme ucunu ısırdı, dişlerinin arasına aldı ve kadın titredi, diğer bacağı adamın kalçalarına dolandı, adamın adı ağzından bir nefes olarak çıktı.

Her zaman istediği gibi onun adını söylediğini duymak, adamın içini ısıttı. Onu istiyordu. Onun içinde olmak istiyordu, büyüsunü ve ellerini onun teninde gezdirmek istiyordu. Onun fırtınasına ve vahşiliğine ihtiyacı vardı, onun kendisini parçalamasına ihtiyacı vardı.

"Sana dokunmak istiyorum," diye yalvardı Aysel, ellerini tekrar onun tutuşuna karşı esneterek. Adam bileklerindeki tutuşunu gevşetti ve Aysel onları serbest bırakarak parmaklarını adamın saçlarına doladı ve ağzını ağzına çekti. Beşir usulca gülerek dirseklerini onun üzerine koydu ve nefessiz öpücüklerine karşılık verdi. Onun

Parmakları saçlarından kaydı, küt tırnakları boynundan ve sırtından aşağı indi, sonra onu yukarı kaldırmak için yanlarını tırmıkladı. Birbirlerine tam olarak uymaları için kadın çok kısa, erkek ise çok uzundu. Onu öpemez ve kalçalarını

ona karşı. Adam istediği gibi hareket ettiğinde, kadının bacakları adamın kalçalarının etrafını sararak onları kendi kalçalarına doğru çekti ve tırnakları adamın sırtını tırmıkladı. Bashir bir solukla geri çekildi, tırnaklarından gelen bir acı, hırpalanmış kontrolünü kırmak ve onu uçuruma göndermekle tehdit ettikten sonra zevkle yıkandı.

"Dikkatli ol," diye uyardı, kız gözlerinde fırtına ve arzuyla ona bakarken, "senin yüzünden çok uzun zamandır diken üstündeyim."

"Bu sefer işler mükemmel gitmezse birbirimizi affedebiliriz, değil mi?" Hafif parmak uçlarını çiziklerinin izinde gezdirerek Vücudu ürperdi. "Pratik yapmaktan hiçbir zaman kaçınmadım."

Alaycı gülümsemesiyle gülümsedi, bu kez kirpiklerini indirerek ve parmaklarını salvarının bel bandının altından geçirerek, tırnaklarıyla kuyruk sokumunu hafifçe ve yavaşça kaşıyarak içini yaktı. Bu, kalçaları ve uylukları boyunca zevk ve ihtiyaç nabızları gönderme etkisine sahipti ve ona dalmaktan başka bir şey düşünmek için gözlerini kırpma ve yavaş, derin nefesler almak zorunda kaldı.

"Bağlılığınıza saygı duyuyorum." Beşir dizlerinin üzerinde doğruldu ve Aysel hemen salvarının bel bağına uzandı, küçük Onları çözerken parmakları hızlı ve becerikliydi.

"Çok fazla aklın ve kontrolün kaldı," suçladı Beşir, kumaşı iterken. "Bir şeyleri doğru yapmıyorum."

"Baskı altında bile ellerimi iyi kullanıyor olmalıyım," diye mırıldandı ve salvarını aşağı itmek için daha iyi bir kaldıraç elde etmek üzere kaymaya çalıştı. "Her şeyi doğru yapıyorsun."

Beşir kımıldayıp Aysel'in yanına sırtüstü uzandı ve yatak sarsılarak Aysel'i biraz zıplattı. Aysel kıkırdadı ve Beşir salvarını kalçalarının üzerine itti. Aysel doğruldu, sürünerek kumaşı adamın bacaklarından çekip yere attı. Aysel'in elleri ve dizleri üzerindeki görüntüsü, kalçalarının arkası, kıçının mükemmel kıvrımı, vücuduna sürünmek için dönmeden hemen önce seksinin bir anlık görüntüsü, sihrini kavramasını toza çevirdi.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye mırıldandı, kalçalarının üzerinde diz çökerken ona uzandı. Aysel başını salladı ve saçları göğüslerinin üzerinde bir ileri bir geri savruldu. Beşir onun kalçalarını kavradı, onu kendisine doğru ayarladı ve ereksiyonunun uzunluğu boyunca kayan nemli sıcaklığı, yuvarlanan bir arzu dalgasına karşı dişlerini sıkmasına neden oldu. Gözlerini kapadı ve kadının altında kıpırdamadan durdu, nefes alıyordu, sihir içinde dönüp teninin üzerinde kırılıyordu.

"Şu haline bak," diye nefes aldı Aysel, ellerini adamın karnında, göğsünde ve kollarında gezdirerek. Parmakları, büyüünün teni üzerinde kırılan pürüzlü, titreşen çizgilerini izledi, dokunuşu ateşi ve şimşegi tutuşturdu,

Ta ki kafasında ihtiyaçtan başka bir düşünce kalmayana kadar. Dokunuşlarını tekrarladı, avuç içlerini onun tenine yaslayarak boğazına doğru kaydırđı ve başparmaklarının uçlarını meme uçlarına sürtmek için durakladı. Beşir kaba bir sesle inledi, ellerini kalçalarından göğüslerine, oradan da omuzlarına kaydırarak onu üzerine çekti, ellerini saçlarına doladı ve başını yana çekip boynunu ısırarak için tek yumruk haline getirdi.

"Oh." Aysel ona doğru kıvrıldı, titriyordu, adam onu tekrar ısırđı, sert değıl, sadece cildini kızartacak kadar. "Oh," diye inledi ve adam onu yan yatırdı, ısırđığı yeri öptü, onu kendi bedeniyle yarı yarıya örttü ve ne kadar küçük olduğına bir kez daha hayret etti. Ama sonra ona karşı dalgalandı, göğüsleri göğsünü dürttü, bacakları onunkilere dolandı, küçük bir eli ereksiyonunu çevreledi ve onu taleple kavradı.

"Aysel," diye homurdandı, kadın parmaklarını onun uzunluğünün üzerinde gezdirirken. Rahatlama ve zevk ürpertileri kaslarını sıkarken yüzünü onun boynuna gömdü.

"Seninle ilgili hiçbir şey küçük değıl, değıl mi?" diye fısıldadı kulağına, nefesi boynunda gezindi ve içinden bir ürperti daha geçirdi. Başparmağı, başın etrafında, dayanılmaz derecede hassas uç boyunca zarif daireler çizerek onu ihtiyaç duyduğı ve istemediğı bir sınıra getirdi, henüz değıl ve bu şekilde değıl.

"Sen küçüksün," diye mırıldandı anlamsızca.

Aysel güldü, çenesini öpücöklere boğdı, sikini kavrayışını bırakarak elini yan tarafına ve göğsünün üzerine kaydırđı, çenesinin diğeri tarafına bıraktı, parmak uçları kulağına ve altındaki hassas deriyi izledi.

"Öyleyim," dedi. "Birbirimize uyup uymadığımızı görelim mi?" Aysel ağzını Aysel'in ağzına değıdirdi ve Aysel'in alt dudağını dişleriyle yakalayarak onu sırt üstü yatırdı. Onun samimi dokunuşlarına karşılık vermek, kendine rahatlamak için zaman tanımak ve kızın kendisi için hazır olduğından emin olmak için aralarına uzandı. Parmaklarını onun yumuşak teninde gezdirdi, sıcak, ıslak

Uyluklarının iç kısmındaki uyarılmışlığının kanıtı. Bacakları, bir an için ona ne yaptığını unutturan bir davetle birbirinden ayrıldı.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun." Aysel'in zevkinin merkezindeki küçük, hassas çıkıntının üzerinde yavaş daireler çizdi. Aysel nefesini tuttu, başını arkaya doğru eğdi, sonra dizlerini yukarı doğru büktü ve onları birbirine sıktı, rahatlayıp elini serbest bırakana kadar onu durmaya zorladı. Beşir yeniden başladı, bir parmağını Aysel'in kıvrımlarının arasından geçirdi ve başını Aysel'e doğru eğerek

onu hissetmekten zevk alıyordu. En yakınındaki bacağı onunkine dolandı ve dokunuşlarının ritmiyle aşağı yukarı sürtündü. Aysel gözlerini açıp onun bakışlarıyla buluştu, elleri ensesini kavradı. Şimşekler gözlerinin fırtınalı renklerini paramparça etti ve Beşir kollarındaki tüylerin diken diken fark etti. Beşir gururla ona dişlerini gösterdi. Onun ellerinde çözülüyor olması hoşuna gitmişti. "İşte buradasın."

Parmakları adamın boynuna gömüldü ve adam üzerine kayarken vücudu adaminkine yapıştı. Adam kendini ona uydururken bacaklarını açtı ve yavaş bir ritimle hareket etti, ikisini de kızdırdı ve işkence etti. Onu öpmek için durakladı, vücuduyla yapmak istediklerini ağzıyla ima etti. Aysel bir ses verdi

ağlamaklı bir miyavlama, baldırlarını adamın kalçalarının arkasına bastırma ve Tırnakları omurgasından aşağı iniyor, boynunu ısıırıyordu. fazla dayanamadığında, bir kolunu kalçalarının altından geçirecek kadar yukarı kaldırdı ve Aysel onu kendisine doğru yönlendirmek için aşağı uzandı.

Onu daha fazla kızdırmayı, onun kendisine yaptığı gibi ona işkence etmeyi, içine kayarak bir yaş almayı planladı. kaygan, yakıcı sıcaklığına birazcık bastırdı ve büyüğü teninde çizgiler halinde parlarken kim olduğunu, nerede olduğunu ve diğer her şeyi unuttu. Parıldayan şimşek gibi çizgiler onu mavi ve beyaza boyadı, görüşünü kamaştırdı ve kendisinininkine karşı kıvılcımlandı. Adını söyledi, bacakları adamın kalçalarını sıkıca kavrayıp tamamen içine çekerken çarşafı avuçladı. Ecstasy, kadının sıcaklığı ve adamın acı verici sertlikteki boyunu kavrayışı onu neredeyse bitiriyordu ve adam onu kollarının arasına aldı ve topuklarının üzerinde geriye doğru otururken onu yukarı kaldırdı.

Bir dakika.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, bir eliyle ensesini kavrarken diğer eliyle tenindeki beyaz ateşin yollarında gezindi. "Sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım." Aysel burnunu onunkine dokundurdu. "Ve biz çok iyi uyuyoruz." Bir nefes aldı ve adam Aysel'in göğsündeki ve yanaklarındaki derin kızarıklığa sevindi.

Ellerini adamın göğsüne koyup itti ve adam arkasına yaslanıp Ellerini kollarından aşağı indirdi, sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Adam bacaklarını uzatırken kadın kendini adamın üzerinden kaldırdı ve adamın bedeni bu ayrılığa öfkelenildi. Kadının onları hemen birleştireceğini düşündü ama bunun yerine kadın geri çekildi, bacaklarından aşağı indi ve parmaklarını onunkilerden kurtardı. Kadının ne istediğini biliyordu ve bunu onlarca kez hayal etmişti. Ağzı...

Beşir onu dirseklerinden yakaladı. "Bir dahaki sefere," dedi. Durakladı, ona baktı, denizin üzerinde bir yaz fırtınası gibi yanıp sönen vahşi şimşekler

Gözlerini yumdu ve elini adamın dibine doladı. Dudaklarını çekti Ağzının bir köşesinden diğerine, ereksiyonunun ucu boyunca, içindeki her şey sıkıştı, ürperdi ve dişlerini gıcırdattı. "Fikrimi değiştirdim," diye soludu.

"Hmm." Aysel tekrar yukarı kayd, göğüsleri ipek gibi adamın göğsüne değiyor, karnı adamın uyarılmışlığının artık acı veren sızısına sürtünüyordu. "Bir dahaki sefere."

"Bunu seviyorsun," diye suçladı, kızın arka tarafını avuçlayıp dizlerini kaburgalarına çekerken, onu o kadar çok istiyordu ki gözleri zor görüyordu. "Bana işkence etmeyi ve burnumdan tutup sürüklemeyi seviyorsun. Hep böyle misin?" Daha fazlasını istiyordu, ona sunduğu her şeyi, ona yapabileceklerinin muhteşem, dayanılmaz, neşeli acısını.

"Seninle oynamayı seviyorum Öküz." Aysel'in sesi rüzgâr ve fırtınalar fisıldıyor, büyü sözlerini yankılıyor, kıvılcım ve parıltıları kendi gücüne karşı elektriksel bir karşıtlık içinde dans ediyor ve tenini neredeyse çok hassas hissettiriyordu. "Ama sadece sen de oynamak istersen."

"," dedi, onu geri itti, kalçalarını kendi kalçalarına doğru yönlendirdi ve onları birbirine uydurmak için tekrar aralarına uzandı. "Bana yaptıklarını seviyorum."

Göğsünü onunkinden kaldırdı, ellerini onun kollarına koydu ve ona doğru eğildi ve adam tekrar onun alev alev yanan, ipeksi sıcaklığıyla sarmalandı ve bu hayatında istediği tek şeymiş gibi hissetti. Bacaklarını onun altında, kalçalarının iki yanında birleştirdi ve adam tekrar ellerini kavradı, onları yukarı çekip omuzlarının yanında tuttu, böylece ona doğru eğildi. Saçları yüzünün etrafına döküldü, kestane rengi bukleler gücünün elektrik darbesiyle vahşileşti. Vücudunu ona doğru her sallayışında şimşekler tenine çarpıyor, koruyucu bir tepki olarak alevlenen gücünün kenarlarını sıyrıp geçiyordu ve eğer

o bir toprak büyücüsü değildi.

Onunla birlikte hareket etmek daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önce hiç bir hava büyücüsüyle birlikte olmamıştı. Onun büyüü ve kendi büyüü bir an birlikte dans ediyor ve bir sonraki an savaşıyor gibiydi, böylece sürdükleri kenar

Onu sona erdirebileceğini düşündüğü zevkler, sonra da buzdan bir nehre dalmış gibi neredeyse acının sınırına geldiği anlar. Aysel ara sıra büyüünü kontrol altına almak için sessiz bir büyü fisıldıyor, ama aynı zamanda alnını boğazına bastırarak onun adını söylüyordu.

Çünkü onun üstündeydi, hızı o kontrol ediyordu ve görünüşe göre bu konuda yavaş, ölçülü işkenceyi tercih ediyordu, bu onun başına gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi. Ve Bashir, eğer bunu yaparsa

Yakında kendini tutmayı bırakmazsa var olmayı bırakacaktı, ondaki değişimi, çekirdeğinin onun etrafında sıkışmasını, bacaklarının kalçalarının etrafındaki gücünü hissedebiliyordu ve fısıldadığı büyü boğuklaştı.

Aysel'in parmakları onunkileri sıktı, nefesi kesildi, bedeni gerildi.

"Bashir." Adını zevkle değil, korkuyla söylüyordu ve ellerini serbest bıraktı ve onu kollarıyla sararak üzerine çekti. sırtına doğru. "Onu tutamam ve seninle bunu yapmaya devam edemem." Sesi şaşkın ve utanmış geliyordu. Büyüsünden korkuyordu.

"Sen varsın, ben tutabilirim, senin tutmana yok." Elini kadının sırtında gezdirdi, yarasının üzerinden kaldırıp kalçasına yerleştirdi. Aynı şeyi diğerini. "Bana güveniyor musun?"

"Eğer seni incitirsem..." Onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben taş ve toprağım, Küçük Fırtına. Bana zarar veremezsin."

"Büyük Fırtına," dedi. Sonra Aysel gözlerini kapadı, kaşları çatıldı ve büyü bir kez daha teninde parladı, alnını ve gözlerini savaş boyası gibi çizdi. Ona bakmak için gözlerini açtığı anda, çelik ve ela gözleri gök ateşiyle aydınlanmıştı. "Sana güveniyorum."

Adam kalçalarını onunkilere doğru eğip daha derine yerleştiğinde, kadın gırtlaktan bir ses çıkardı ve başını adamın göğsüne gömdü, parmakları adamın omuzlarına gömüldü. Gözlerini kapadı, hareket etmesine yardım etti, istediğinden daha yavaştı, ama ikisinin de bu hıza ihtiyacı vardı, böylece gücünü onunkinin etrafına dolayabilir, onu küçük alana hapsedebilir, onun karşıtlığıyla saf gücünü geri çekebilirdi. Kadın vahşi fırtınalar ve hızlı şimşekti. O ise durağan toprak ve yavaş değişimdi. Bazıları karşıt görüşlü büyücülerin birlikte olamayacağını söylerdi ve onları böyle görmek nadirdi. Ama Bashir, onun neşeli

Kadının zevki onu ele geçirdi, bu durumda mükemmel bir şekilde eşleştiler.

Aysel'in elleri omuzlarında sıkıştı, sonra kollarından aşağı inerek kalçalarını tuttuğu bileklerini kavradı, tırnakları nabzını ısırdı ve bacakları onun etrafında sıkıştı. Aysel'in büyüünün sanki kendisinininkine ayna tutarcasına bir taşmaya doğru ilerlediğini hissetti ve Aysel sırtını dikleştirerek başını kaldırdı ve uzun, sık bir çığlık attı. Kadının doruk noktası erkeği zorladı, onu daha derinlere sürükledi ve vücudundaki her kasta artçı şoklar gibi dalgalar gönderdi. İçindeki her şey bir an için kilitlendi ve taşıdığı tüm gerginlik üzerinde kırıldı ve kalçalarını sertçe tutarak haykırdı. Zevk ve serbest kalmanın sonra yuvarlanırken ve gücü tuttuğu yerden patlarken. Aysel'ininki de aynı anda etraflarında açıldı.

O an, zihninde kendini ve Aysel'den fıskıran inanılmaz elektrik gücü dalgasını kontrol etmek için çırpınırken sanki bir fırtınanın ortasına fırlatılmış gibiydi.

Beşir kendi sihrini bırakıp Aysel'in sihrini tuttu, ikisi arasında daha büyük bir tehditti bu ve şimşek yayları Aysel'in, onun ve etraflarına fırlattığı sihir kalkanının üzerinden geçti. Serbest bıraktığı güç evin içinde yuvarlandı ve ev sarsıldı; Aysel, tavandan saçlarına bir parça çatlak sıva düştüğünde ciyakladı ve Beşir'in bileklerindeki tutuşunu bırakıp kollarını başının üzerine attı.

"Ah!" dedi. "Sözcükler," diye küfretti. Sonra nefes nefese kahkahalar atmaya başladı ve adam sersemlemiş bir halde yatarken ona doğru yığıldı. Kadının sihrini tekrar kendi kontrolüne aldığını hissetti ve rahatlayarak sihir üzerindeki hakimiyetini bıraktı. Serbest kaldığında bir başka artçı zevk şoku onu sardı ve büyülü tutuşu hafifleyip taşlar yerine oturduğunda ev gıcırdadı. Mutfakta bir şey kırıldı. Beşir'in irkilmek için bile enerjisi yoktu.

"Bir keresinde biri bana toprak büyücülerinin sıkıcı aşıklar olduğunu söylemişti," dedi Aysel, o tavana bakarken kulağına doğru nefes alarak. Kulak memesini ısırdı ve bacaklarını yukarı doğru bükerek ayak bileklerinden çaprazladı. Sonra derin, tatmin olmuş bir iç çekiş yaptı, bu da ihtiyacı olan tüm övgüyüdü. "Belki de bir dahaki sefere daha sağlam bir binada sıkıcı olmalıyız. Ya da... dışarıda?" Ona bakmak için başını kaldırdı.

Biraz güldü, çünkü tam bir kahkaha atacak enerjisi yoktu. Saçları karmakarışık, her yöne dağılmıştı ve içinde alçı parçaları vardı. Ama yanaklarında ve boğazında güzel bir kırmızı çizgi vardı ve gözlerinde oraya koyabileceğini umduğu bir bakış vardı sayısız kez.

Beşir ellerini kaldırdı ve Aysel'in saçlarını yüzünden geriye doğru düzleştirdi; Aysel'in yaptığı gibi saçlarını bir tür örgü haline getirmeden olabildiğince düzene sokmaya çalıştı. Aysel gözlerini kapadı ve çenesini göğsünün üzerinde kavuşturduğu ellerine dayadı. Alçı parçalarını toplayıp bir kenara attı.

"Korkunç muydu?" diye sordu. Adam kaşlarını çattı. "Sihrimi tutmaktan bahsediyorum.

Bir daha yapmak istemeyeceğin kadar korkunç muydu?" -bakışları başka yöne kaydı ve sesi soldu- "bir daha yapmak istemez miydin?"

Beşir ellerini kadının sırtından aşağı kaydırды ve birini kalçasının mükemmel, ince kıvrımına vurdu. Kız şaşkınlıkla sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

ona baktı.

"Aptal kız. Bence takdire şayan bir iş yaptım. Beni başka türlü mü suçluyorsun?" dedi, kırılgan bedenine masaj yaparak.

"Ama benim sihrimi tutmaya konsantre olursan, bu senin için eğlenceli olur mu?"

Beşir inanamayarak güldü. "Az önce evi neredeyse yıkarken yanımda olduğuna yemin edebilirdim. Öleceğimi sandım. İyi bir ölüm." Enerji ya da canlılığa benzeyen her şeyden tamamen ve tamamen sıyrılmıştı.

Çenesinden ve boğazından aşağı bir çizgi öperken fısıltıyla bir kahkaha attı, parmakları göğsünün kabarıklığının hemen altındaki deriyi izlemek için kaydı. Onu tamamen sıktığına inanmıştı ama dokunuşu vücudundaki tüyleri diken diken ederken karnında ağır bir ısı ipliği büküldü. Ayağa fırladı ve dirseklerini adamın göğsüne dayadı. "Ben hiç"-masumca şaşırmış görünüyordu-"kendi sihrimi tutamadım."

"Asla," diye yineledi. Onun kontrolünden etkilendiğinden mi, yoksa onu bu kadar etkileyen ilk kişi olduğu için son derece gururlu mu hissettiğinden emin değildi. Sonuncusunda karar kıldı ve ona sıırttı.

"Oh, kendisiyle gurur duyuyor." Gülümsedi ve parmak ucuyla göğsünde yavaşça bir daire çizdi. "Eminim bunu bir daha yapamazsın."

"Bana suikast düzenlemeye mi çalışıyorsun?" Gözlerini kapattı. "Ölmek için daha kötü yollar da var sanırım." Oturdu ve onu kucağının üzerinde ortaladı. Bu

biraz ikna etmesi gerekecekti ama onun gücü olmasaydı ikinci bir raundu idare edebilirdi. "Hadi uyuyalım," dedi, başını arkaya doğru eğerek Dudaklarını boğazının çukurunda gezdirdi. "Aksi takdirde sana ikinci kez sarılma görevini yerine sanmıyorum."

"Yazık." Aysel ona sarıldı, bacaklarını beline, kollarını boynuna doladı ve birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemedi, Bir yandan da onun bedenini okşuyor ve alnını onunkine bastırıyordu. "Beşir?" diye fısıldadı sonunda. Cevap vermeden önce bir an durdu, adının söyleniş şeklinden, nihayet aralarında bu özgürlüğe sahip olmanın verdiği histen zevk alıyordu.

"Hmm?"

"Sultana benden bahsettin mi?"

Gözlerini açtı ve ona bakabilmek için başını onunkinden kaldırdı. "Hayır." Onun yüzünü inceledi, sonra bakışlarını indirdi.

"Mathei bana neden saklandığını söyledi."

"Sana iyi bir büyücü bile olmadığımı söylemedi. Sihrimi kontrol edebiliyorum ama ona hükmedemiyorum. Bu yüzden o katil konusunda yardımına ihtiyacım vardı, hem de şimdi. Kendi gücünü bile bilmeyen bir Charah ne işe yarar ki? Ben sadece casuslukta iyiyim. Ve başka bir şey olmak istediğimi de sanmıyorum."

"Bu sizin seçiminiz. Reddeden tek Charah sen değilsin. Seni zorlamayacak ama lütfen benden ondan sır saklamamı isteme," dedi Beşir.

Aysel ona tekrar baktı, başını eğdi ve tırnaklarını ensesinde hafifçe gezdirdi. Aysel'in kendi teninin içinde bu kadar rahat olması, onunla çıplak oturmaktan ve onun için önemli olan bir şeyi tartışmaktan mutlu olması hoşuna gitmişti.

"Ona çok sadıksın."

"Onu istemeyen insanların arasında kendine bir yer edindi ve benim de aynı şeyi yapmama yardımcı oldu. Üniversiteye girmek için sınavlara girdiğimde, bunu anneme kızdığım için yaptım. Paramız . Ama Sultan ne kadar yüksek puan aldığımı gördü ve yolumu ödedi. Ve babasız, alt tabakadan biri olan bana muhafız birliğinde bir pozisyon verdi çünkü başka herhangi bir soylu sadece ahır çocuğu göreceksen o potansiyeli gördü. Ona hayranlık ve saygı duyuyorum ve ona çok şey borçluyum."

"Onu seviyor musun?" Aysel nazikçe ve onun dürüst cevabından alınacağına hiçbir ipucu vermeden sordu.

Beşir gülmemeye çalıştı. Başını salladı.

"Çok güzel bir kız." Aysel bunu bazı kadınlardan duyduğu gibi, sanki üzerine atlayacağı bir yemmiş gibi söylememişti. Aysel bunu, çimenlerin yeşil olduğunu ya da güneşin gün içinde parladığını söyleyen biri gibi söylemişti. Kısılandıysa bile bunu hiç belli etmedi.

"Öyle. Ve sen de çok güzelsin," dedi.

Aysel homurdandı ve gözlerini devirdi. "Oh, elbette. Bu başka bir kadından bahsetti, o yüzden söylemek zorundayım' iltifatı mı, yoksa "Onu yuvarlayayım da öyle söyleyeyim" iltifatı mı? Aysel onun kulak memesine fiske vurdu. "Birdenbire prenses olduğunu fark etmesi için zorunlu iltifatlara ihtiyaç duyan üzgün, kayıp küçük bir mülteci kız değilim. Lütfen zekama hakaret etmeyin. Ne olduğumu ve ne olmadığımı biliyorum."

"Biliyorum." Beşir parmaklarını tekrar kızın saçlarına daldırdı. "İster soylu bir kadın, ister bir hırsız, ister bir Sarkum mülteçisi, isterse de şey giymemiş ol, çok iyi giyiniyorsun." Bir parmak eklemine kadının boğazından göbeğine doğru kaydırıldı.

"Ve bence sen tanıdığım en çıldırtıcı derecede çekici, müthiş kadınsın."

İntikam almak için onun kulak memesini fiskeledi. "Gücün çok güzel.

Kendine güvenin de öyle. Zihnin." Bakışlarıyla onun yüzünü inceledi.

"Birçok toprak büyücüsü güzelliği farklı görür, bunu biliyor muydun?"

"Ben de seni koca bir öküz sanmıştım." Aysel dudaklarını büzdü. "Beni bu fikrimden vazgeçirme, yoksa gerçekten başım belaya girer."

"Zavallı Aysel," diye alay etti.

"Bunların hiçbirinin önemi yok zaten, çünkü ne tarafa bakarsam bakayım bir adamın bana inek bakışları attığını görsem Sultan gibi olmaktan nefret ederdim." Aysel hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

Beşir güldü, bir kolunu onun arkasından geçirdi ve dizlerinin üzerinde yükseldi, sonra onu yere yatırdı ve üzerine yerleşti. Parmağının etrafına bir kıvrım sardı. "Ya benim koca bir aptal öküz olduğumu düşünmeni istemiyorsam?" Konuşurken onun gözlerine bakmadı. Uzun zamandır bir kadına onunla birlikte olmak istediğini söylemenin gerginliğini yaşamamıştı.

Ama Aysel... Ya bu onu korkutursa? Onun gibi Dördüncü Ev'de yaşayanlar istikrarlı, ciddi ve güvenilir. Çoğu eşini genç yaşta seçer ve sadık kalırdı. Birinci Ev, romantizme ya da istikrara olan ilgileriyle nadiren bilinen, kopuk ya da uçarı olarak ün salmıştı. Ve Aysel fırtınaydı. Koştu. Yerinde duramıyordu. Boğazı düğümlendi. Ve o bir soyluydu.

Dünyada onun için daha kötü bir eş olamazdı. Ama Tekerlek ona yardım etti, onu istiyordu, öyle değilmiş gibi davranamazdı. Eğer bundan farklı bir şey istiyorsa, bunu hemen öğrenmeliydi, parçalarla ve artıklarla hayatta kalamazdı.

Bashir, "Ben gündelik işleri pek beceremem," diye uyardı, sesi düzensizdi.

Yüzündeki gülümseme sıkılaştı ve elini Beşir'in yüzüne doğru kaldırdı, sonra duraksayarak saçlarını alnından uzaklaştırdı. Bu şefkatli bir dokunuştu ve Beşir bu dokunuşla neşelendiğini hissetti ama Aysel sadece endişeli görünüyordu. "Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmadım," dedi. Bir çığ gibi büyümüştü sanki.

taşlar karnına düştü. "Kim ve ne olduğunuzun özünü saklamaya çalıştığınızda, başka bir şeye sahip olmanız imkansızdır."

"Böyle mı tercih ediyorsun?" Bashir rahat olmaya çalıştı, düşüncelerinin onu paramparça edecek olası senaryolarda gezinmesine izin vermemeye çalıştı.

"Başka nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum."

Nefesi onu yavaş bir akış halinde terk etti. Kalbi tamamen içindeyse, bunu daha sonra yapmaktansa şimdi yapmak daha iyiydi. Daha önce, birlikte yatmadan önce bir şeyler söylemeliydi ama o kadar bitkin, o kadar gergindi ki bunu yapacak aklı asla bulamayacağını biliyordu.

Aysel onun altında kaydı ve adam ona yer açmak için yan tarafına döndü. Aysel onunla yüzleşti, vücudunun uzunluğunu onunkine bastırdı.

"Birlikte olmamızın zor olması için birçok neden var. Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Kadının hava, erkeğin toprak olması dışında mı? Sarayda belirsiz bir varlık olduğu için mi? Ya da belki de bir soylu olduğu için. Bir elini yüzüne götürdü, ağabeyini ve tehditlerini düşündükçe sinirleniyordu. Bazen onun bir soylu olduğunu unutuyordu. Belki de onun soylu olmadığını hiç .

"Bir fahişenin birlikte olsaydın ailen utanır mıydı?" Beşir onun dokunuşundan uzaklaşmak için sırt üstü yuvarlandı. Bunun dışında herhangi bir sebep olsun. Onun öyle olmadığına inanmak için kendine izin vermişti.

Aysel doğrulup oturdu. "Annemle babamın erkekleri seven bir oğulları ve onlar gibi davranan bir kızları var. Şok olmayı çoktan atlattılar," dedi. "Peki ya sen? Tehlikeli şeyler yaptığımı bildiğin ve yardım etmek ya da beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacağın halde bana bakmanın nasıl bir şey olacağını düşündün mü?"

"Yeteneklerini biliyorum. başa çıkabilirim," dedi Bashir ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı.

"Yapabilir misin? Sen bir kalkansın, Bashir."

Kolunu, altından ona bakabilecek kadar kaldırdı. "Pardon?"

"Sen bir kalkansın. Hayatın boyunca koruyamadığın tek kişiye saygı göstermek için yanlış bir girişimde bulunarak diğer insanların önünde durdun. Annen," dedi Aysel. "İstersen bir düşün, yalan söylüyorsun bir gece yalnız. Sadrazamın evine gizlice girdiğimi biliyorsun. Orada karanlıkta yatıyor olacaksın, yakalanırsam başıma gelebilecek her şeyi hayal edeceksin. Diri diri yakılabilirim. Başiboş bir muhafız tarafından yakalanıp çatıdan aşağı vurulabilirim. Yanlış bir iniş yapabilir ve bacaklarımdaki tüm kemikleri, hatta boynumu kırabilirim-"

Ayağa kalkarken kadının bileklerini kavradı ve onu sert bir şekilde salladı. Aysel ona bilmiş ve sabırlı bir bakış attı.

"Dur," dedi. Boynuna sarıldı, alnını onunkine değdirdi. "Dur." Kalbi çarpıyordu, ağzı kurumuştı ve ona ihtiyacı vardı, umutsuzca

Ona ihtiyacı vardı, böylece onun sıcaklığını ve gücünü hissedebilecek ve zehirden sonra ne kadar soğuk ve cansız olduğunu içgüdüsel anısını kovabilecekti.

"Beşir," diye kandırdı. "Bana nasıl olunacağını öğretmene seve seve izin veririm. Senin." Onun yüzüne dokundu. "Ama sanırım beni koruyamayarak zaman içinde binlerce küçük ölümle öleceksin."

O daha cevap veremedi, hatta cevap vermeyi düşünmeden ön kapı açıldı ve annesinin dönüşünü işaret etti. Aysel'i kollarıyla sardı ve yorganı tekmeleyerek . Kucağında yumuşak ve uysaldı ve yüzünü onun çenesi ile boynu arasındaki boşluğa soktu, dudaklarının yumuşak fırçalarıyla tenini izledi. Adam battaniyeleri

tek ayağıyla hem Aysel'in hem de kendisinin üzerine çekmeyi başardı.

Mutfaktan annesinin bıkkın iç çekişi geldi ve Beşir, bağırsız gücü evi sarsarken bir şeyin parçalara ayrılma sesini hatırladı. Beşir bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Sabahleyin onu bir sonraki mahalleye bağırarak gönderecekti.

Aysel boğazına doğru soluk soluğa bir kıkırdama verdi ve kalbi yerinden fırlayarak dudaklarının tenine değdiği yere yakın bir yere yerleşti. ve bu onun içini aciz bir öfkeyle doldurdu. Çark'ın onunla birlikte ona işkence etmesinin amacı neydi? Yeterince kırılmamış mıydı?

hayatındaki dönüşler?

"Bana sarıldığında..." Aysel nefes aldı, "hareketsiz durmak iyi hissettiriyor." Beşir gözlerini sıkıca kapadı ve ona daha sıkı sarıldı. Aysel ellerini göğsüne bastırarak kıpırdandı ve adam sırt üstü yuvarlandı. Kadın kendini onun üzerine bıraktı. Saçları adamın göğsünü örtüyor, bir eli adamın omzunda küçük daireler çiziyor, kalçası adamın karnına değiyor ve ayağı adamın ayağının içine giriyordu. uyluğuna yaslandı. Sanki öyle yaratılmış gibi ona öylece oturdu ve büyüü bile adamın omurgasına yavaş bir gümbürtüyle yerleşti.

"Kal," diye iç geçirdi. Eğer gitmiş olursa...

Elini adamın kolundan aşağı kaydırıp ve onunkini buldu. Adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve kadın da sıkı. Bu yeterli bir sözdü.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

AYSEL bir dağın ağırlığı altında uyandı. Yarı yarıya karnının üzerine yatmıştı, bir bacağı göğsüne doğru kalkıktı, sanki gece Beşir'den uzaklaşmaya çalışmış ve Beşir onu sıkıştırmıştı. hareketi tamamlamadan önce. Adamın göğsü kadının sırtına yaslanmış, kalçası kadar büyük olan kolu omzuna dolanmış, dirseği bükülmüş, eli kadının bir avuç saçına dolanmıştı. Adamın bacağı kadının iki bacağının arasında uzanıyordu.

Tamamen kapana kısılmıştı. Bu adamla ertesi sabah gizlice kaçmak diye bir şey olmayacaktı. Böyle bir arzuya sahip olduğunu hayal bile edemezdi. Elini adamın saçlarını kavrayan elinin altından geçirirken gözlerini tekrar kapattı. Adamın eli kızın elinin üzerinde sıkılaştı, parmakları kızın parmaklarının arasına girdi ve yüzünü kızın boynunun kıvrımına soktu.

"Burada mısın?" diye mırıldandı.

Aysel gözlerini açtı. "Sanırım?" diye .

"Sadece kontrol ediyordum," dedi uykulu bir . "Gerçek olup olmadığını." Sesi tamamen uyanıkmiş gibi gelmiyordu.

"Beni sık sık rüyada mı görüyorsun ki sorma ihtiyacı duyuyorsun?" Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini teker teker öptü. Adamın eli kadınınkini gölgede bırakıyordu.

"Mmf."

İçini sıcak bir şefkat kapladı ve dönüp onu öpmek istedi ama kıpırdayamadı. "Bu çok sw-"

"Küçük tüylü tilkilerin paramı, yiyeceğimi ve tüm silahlarımı çaldığı kabuslar."

Adamın sesindeki sırtışı duydu ve ona doğru yuvarlanmak için kaydığında, kaşlarını çatmasına gülen gözlerle ve mutlu bir sırtışla karşılık vererek ona izin verdi. Ellerini göğsüne doğru itti, onu herhangi bir kaldıraç için çok yakın tutmasına rağmen ve adam bileklerini yakaladı, başını kaldırdı, böylece onu yönlendirebildi kollarını boynuna doladı. Sonra onu öptü ve kızgınlığını susturdu.

"Günaydın, Küçük Fırtına," dedi boynuna karşı, ağzını bıraktıktan sonra, sonra dudaklarını boğazına bastırdı.

"Büyük Fırtına." Aysel azarlaracasına burnunun ucunu ısırdı.

"Ben büyük olanım. Sen küçük ." Bir elini kızın belinden aşağı kaydırđı ve arka tarafını kavrayarak kalçalarını kendisine doğru itti. Adamın uyarılmasının sert uzunluğu kadının bacağına baskı yapıyordu. "Yani sen benim *küçük*

Fırtına." Elini kızın bacağından aşağıya doğru kıvrarak kalçasının üzerinden geçirdi.

Tekerlek ve jant telleri. Başı beladaydı. Vücudu onun en basit dokunuşlarına, yüz ifadesindeki sıcaklığa, bakışlarının çıplaklığında dolaştığı sahiplenici şekle bile ısındı. Gece ona yaptığı şey, onu kendisinden başkası için mahvetmişti; elleri, ağzı, sesi ve büyüünün inatla çarpan sabit tınısı.

Ama...

Sevgiyi çiftleşmeden ayıramadığını itiraf etmişti ve onu incitmek istemiyordu. Ve doğrusu, sevgisinin zaten çılgınca bir hızla büyümesini de emin değildi. Bu ikisini de incitebilirdi. Ama Aysel güçlü olan taraf olmak ve çekip gitmek istemiyordu. Çekip gitmek istemiyordu. Onu istiyordu.

Kadının yüzüne yansıyan düşünceleri adamın gözlerini kapattı ve Ona dokunduğundaki rahatlık kayboldu. Beşir onu öptü, bu kez kabaca, onu altına sıkıştırdı ve çaresiz, öfkeli ve incitici bir öpücükle damgaladı. Günlerinin geri kalanını şekillendiren şey bu olamazdı. Aysel onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir geri çekti. Kaşlarını çatarak ona direndi.

"Şşş." Aysel parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi, gözlerini açarak onun bakışlarıyla buluştu ve dudaklarını usulca onun dudaklarına değdirdi. Dudaklarının nazik, kalıcı dokunuşlarıyla ona önemsedğini ve yalnız olmadığını söyledi.

Adamın iri bedeni kadının üzerine gevşedi ve Aysel'in nefesi onun ağırlığı altında kesildi. Ağırlığını onun üzerinden kaldırmak için bir dizini kaldırdı ve öpücüğü devraldı, başparmakları yavaşça şakaklarını okşadı.

İkinci yatağı bakan taraftaki perde açıldı ve Aysel şaşkınlıkla sarsıldı, ama Beşir sadece inledi ve yüzünü yatağı bıraktı.

Aysel'in başının yanındaki yastık. Beşir'in annesine gözlerini kırıştırdı. İyileşme sürecinde ve aralarındaki diğer birkaç etkileşimde Aysel onun ifadesini nazik ama gerçekçi, sıcak ve pratik olarak tanımlardı. Şu anda granit kadar sert ve dağı geçidindeki buz kütlesi kadar sıcaktı.

"Anne," diye itiraz etti Beşir yastığı doğru. Aysel battaniyenin altında onun omuzlarını kavradı, utandı mı, eğlendi mi, yoksa endişelendi mi emin değildi.

"Kalk ," diye tersledi Havva. "Benim evimde kalkamazsın."

Beşir dirseklerine başını ona bakacak kadar çevirdi ve bunu yaparken Aysel'i kadının sert bakışlarından korudu.

"Ne-"

"dedim. Saraya geri dön ve onu da götür. Seni büyüleyip böyle aptalca bir şey yaptıracak kadar iyiye, o zaman gidecek kadar da iyidir." Havva yatağın yanındaki küçük masanın üzerine bir şeyler koydu. "Sen gitmeden önce, benim onu izleyebileceğim bir yerde bunu içecek."

"Beni büyülemek mi?" Beşir gülecek gibi oldu ama Havva döndü, perdeyi iterek sonuna kadar açtı ve mutfığa doğru yürüdü.

"Ah canım," diye nefes aldı Aysel. "Bir de ailem için endişeleniyordun." Özellikle de incinmemiştir. Hiçbir annenin oğlu için hayalindeki kadın olduğunu düşünmüyordu. Ama Havva'nın tepkisinin şiddetine şaşırmıştı.

"Anne." Beşir ayağa fırladı, keskin sesi, çenesinin gerginliği, gözlerindeki parıltı Aysel'e öfkeli olduğunu söylüyordu. Yatak, Beşir' itişiyile sarsıldı ve sallandı. Aysel, salvarını çekip annesinin peşinden giderken onu gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi.

İçini çekti ve doğrulup oturdu. Havva üzerine daha iyi oturan giysileri toplamış, bir fincan demli çayın durduğu masanın yanına yığılmıştı. Aysel çayın ne için demlendiğini bildiğinden kuşkuluydu ve durum biraz daha dostça olsaydı Havva'ya bu düşüncesi için teşekkür edebilirdi. Bebekler onun yakın vadeli planlarında yoktu.

Mutfaktan birbirlerine öfkeyle fısıldadıklarını duyabiliyordu, gerçi Beşir'in sesi fısıldamak için yaratılmamıştı ve sözlerinin çoğu yüksek sesle çıkıyordu. Aysel giyinmişti. Havva, Ayselin göğsünü bağlamak için kullandığı kumaştan fazladan bir parça vermişti ve donuk kahverengi giysilerin geri kalanı oldukça iyi uyuyordu. Kendi botları da yığının üzerindeydi, onları da çekiştirerek giydi.

Bashir, "...onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz etti.

Aysel dinlememeye ve umursamamaya çalışarak ellerini yüzünde gezdirdi. Belki de başlangıçta düşündüğünden biraz daha fazla acıtmıştı. Daha önce kimsenin ondan ilk görüşte nefret ettiğinden emin değildi. Ayrıca daha önce hiç birinin annesiyle tanışacak durumda da olmamıştı. Aysel başparmağının tırnağı için endişelendi. Saraya onsuz gitmesi en iyisi olacaktı. Ya da en azından dışarı çıksa.

"O bir asilzade ve senden eğlenceden başka bir şey istemiyor." Havva bu cümleyi yüksek sesle söyleyince Aysel gözlerini yarı yarıya devirdi. O Bıçak kılıflarını bileklerine sabitledi ve kollarını aşağı çekti, ardından kılıç kayışını silkti. Hazır olduğunda, çay bardağını aldı ve mutfağa doğru elinden gelen en soğukkanlı yürüyüşünü yaptı.

Beşir ve Havva ona baktı, ikiz öfke ifadeleri ona yönelmişti, biri altın, diğeri kahverengi gözlerle. Aysel karşılarında durup çayı uzun bir dikişte içti, sonra eğilip bardağı özenle alçak masaya koydu. Doğruldu, Havva'nın bakışları onun hareketlerini takip etti

Sanki kadının kürekle başını kesmek istediği bir yılanmış gibi.

"Peki," dedi Aysel sahte bir neşeyle, "ilginiz için teşekkür ederim Hanımefendi. Size minnettarım." Daha sert bir cümle kurmamak için kendini zor tuttu. Özür dilemeyecekti ama bu özel yangının iğneleme yelpazesine ihtiyacı olmadığını biliyordu. "Umarım sizi bir daha rahatsız etmem."

"Hayır. Bunu yapmadığına emin ol ve borcunu oğlumdan uzak durarak ödeyebilirsin." Kelimeleri tükürdü.

Aysel bir an Havva'nın bakışlarını üzerinde tuttu, kendi boğazından ve yanaklarından yavaş yavaş sıcaklık süzüldü. Bakışları Beşir'e kaydı, Beşir'in tüm ifadesi öfkeden yalvarmaya dönüştü. Aysel derin bir nefes çekti ve gözlerini ondan Havva'ya çevirdi. Başını onaylarcasına eğdi ve kapıya doğru yürüdü.

Aysel kapıyı kapatırken Beşir "Hayır," dedi, sonra annesine yönelttiğinden şüphelendiği bir öfke patlamasıyla tekrar söylediğini duydu. "Hayır!"

Dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Uzun sürmedi, büyüsü düzensiz ve halsizdi, vücudu aşırı yorulmuştu. Sırtını da acıtıyor, dikişlerini çekiştiriyordu ve Toprak Bölgesi'nin kenarında yavaşlayarak yürümeye başladı. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu ama genel olarak yokuş yukarı giderse ve okyanusu solunda tutarsa, doğru yöne işaret ettiğini biliyordu. Saklanmayı düşündü.

binalar ve uzun bir yol izliyordu, ama onun takip büyüsünün dalgalanmasının yanından geçip gittiğini hissetti ve buna değmeyeceğine karar verdi.

Kısa bir süre sonra ona yetişti, atının toynakları arkasındaki taşlara sertçe çarptı. Atını onun önünde döndürdü ve ona ters ters baktı.

"Bir daha asla," dedi. Aysel kollarını kavuşturdu ve ona baktı. O kadar öfkeliydi ki, öfkesini etrafındaki toprakta hissedebiliyordu.

yavaş, tehditkâr bir gümbürtü. "Senin ve benim birbirimize ne yapmaya karar umurumda değil. Ve buna sen ve ben karar vereceğiz, başka kimse değil. Ama bir daha asla benden kaçma."

Ona değil, dünyanın geri kalanına olan öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, sonra elini ona doğru uzattı. Adam elini tutup çekti ve Aysel atın üzerinde onun arkasına geçerken üzengideki ayağını adım olarak kullandı.

"Söz veriyorum," dedi. "Özür dilerim." Bu fazlaydı. Bashir'le, kendisiyle ve büyüyle, bilmediği bir yerdeki yeni kimliğiyle, her şeyle ne yapacağını merak ediyordu. Ve annesi ondan nefret ediyordu. Çok fazla. "Annesi Şehirdeki herkes soylular hakkında böyle mi düşünüyor? Onlardan nefret mi ediyorlar?" "Birisi sizden fazla şeye sahip olduğunda ve Bunun için iyi bir neden yok," dedi Beşir, sesinde hâlâ tedirgin bir öfke vardı.

Buna verecek bir cevabı yoktu.

At, kaldırım taşlarının üzerinde bile yumuşak, kolay bir yürüyüşe sahipti ama yine de sallanıyordu ve Aysel yerini korumak için ellerini atın belindeki kumaşın içine soktu. Beşir uzanıp Aysel'in bir elini tuttu ve kolunu ortasına doladı. Aysel de diğer eliyle onu takip etti ve kaftanını başını onun sırtına yasladı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Onu incitti. Babam her kimse, soylu biriydi ve tutamayacağı sözler verdi."

"Ve onu bir bebekle ve umutsuz bıraktı," dedi Aysel. "Onu suçlayabilir bilmiyorum. Sadece şaşırdım."

"Fikrini değiştireceğine dair söz veremem."

Aysel bunun onu yaraladığını söyleyebilirdi. Yakın olmalıydı, bir oğul ve onun bekâr annesi. Aralarındaki ilişkinin büyümesine izin vermemesi için daha fazla neden. Aysel, Beşir'in kendisi ve annesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalması fikrini umursamıyordu.

Kadın doğruldu. Sessizlik uzuyordu, etraflarında uyanan şehrin tek sesi ve atının toynaklarının taşlara vuruşuydu. Yakınlarda bir yerde bir köpek havladı ve biri azarlayarak karşılık verdi.

Saray yolunun tepesine tırmanmaya başladıklarında Beşir kıpırdandı, sırtı biraz daha dikleşti, duruşu sıkılaştı. Aysel hayal etti

muhafız komutanının mantosunun yerine yerleştğini hissedebiliyordu. Kollarını onun boynundan çekti ve ellerini kalçalarına dayadı.

"Artık insanlar görebiliyor diye tüm sevgiler bitti mi?" dedi huysuzca.

"Dikenlerini kılıfına sokabilirsin," dedi Aysel. "Bunu profesyonelce düşün nezaket. Yoksa utandığım bir adamın benimle yatmasına izin verecek kadar acınacak olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır," dedi.

Aysel belindeki kumaşı biraz çekiştirdi. Sabah Kapısı'ndaydılar ve iki yanındaki muhafızlar yumruklarını kalplerine bastırarak başlarını sallayıp selam verdikten sonra merakla Aysel'e baktılar.

"Sana tekrar tırmanayım mı? Böylece herkes görebilir?" Taş duvarın altından geçerken Aysel teklif etti.

Sessiz bir kahkahayla omuzları yükseldi. "Ben atımı oturturken sen idare edebilir misin?"

"Neler çok şaşıracaksınız. Sana göstereyim mi?" Onun omuzlarından tuttu.

"Hayır." Güldü. "Demek istediğini ."

"Öyle mi? Güzel. Atınız ne kadar istikrarlı? Ahıra pencereden gizlice bana oldukça kibar davrandığını düşünürsek, sanırım istikrarlı diyebilirim."

"Ne?" Beşir ona bakmak için döndü ama Aysel çoktan kaymıştı.

Attan geriye doğru indi, sağrısının üzerinden kaydı ve sinirli bir tekme atma ihtimaline karşı yana kaydı. Ama o sadece kulaklarını oynattı. Beşir onu dizginledi ve kaşlarını kaldırıp sinirli bir eğlenceyle ona baktı. "Kendi atım bana ihanet mi etti?"

"Öyle yaptı." Aysel hayvanın geniş yanağını şefkatle okşadı.

Bir kulağını geriye attı. Eğer atlar öfkeyle gözlerini devirebilseydi, onun da o anda devirebileceğinden şüpheleniyordu. Bir muhafız atı götürmek için geldi ve Aysel muhafızların çoğunun ya bakmak için döndüğünü ya da bunu yapmak için kışla kapısında toplandığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Beşir onun yanına doğru ilerlerken.

"Bütün adamlarımın ve benim yanımdan gizlice geçip Sultana'yı kurtardığın için artık biraz efsane oldun. Ünlü olmak casuslar için kötü bir şey, değil mi?" diye düşündü. "Sanırım her şeyden sonra bir muhafız olman gerekecek.

Senin için endişelenmem saçmalığı tartışmalı bir konu olacak, çünkü seni günlerinin geri kalanında gül bahçesini korumakla görevlendirebilirim."

"Buna cesaret edemezsin."

"Yapardım," dedi. "Bir kalp atışında."

"Ve işte burada," diye duyurdu Erol kışladan çıkarken, adam kalabalığının arasından dirsek atarak ilerledi. Döndü ve onlara yapacak daha iyi bir iş bulmaları için emir verdi. Biraz dağıldılar ama Erol onlara doğru ilerlerken tekrar bir araya geldiler. "İyi görünüyorsun." Selam verirken ona gülümsedi.

"Merhaba, Teğmen Terzi. Komutanınızı size geri getirdim. Toprak Bölgesi'nde tek başına dolaşıyordu."

"Ah." Biraz fazla ışıltılı bir şekilde sırttı. "Her yerde onu arıyorduk. Onun yerine poz veren bir sahtekâr var, Şey..." Ona baktı, sonra uzaklaştı ve sözünü bitireceği sırada Beşir bir elini kılıcının kabzasına koyup ters ters baktı.

Erol ona gülerek hafifçe itti. "Sultan sizi görmek Komutan. Attiye Hanım'a ailesine kadar eşlik edeyim mi?"

"Sence şimdi beni görür mü?" Aysel Beşir'e sordu. Hiçbir şey yoktu Sırrı ortaya çıkmamış gibi davranmanın bir anlamı . Sultan ve Makram'la konuşana kadar hiçbir karar veremezdi. Beşir bir kez başını salladı ama ifadesi nötr ve donuktu.

Erol, "Sanırım odasında," dedi.

"Başka bir şey var mı?" Beşir komutan sesiyle sordu. Aysel bu sesi sevdiğine karar verdi, tüm küçük damarlarını gizleyen ciddi, taş gibi tonu tatlılığını görme ayrıcalığına sahipti. Bunları kendine saklamasına izin verdi, sadece onunla arasında bir şey. Ona böyle bir şey vermiş miydi? Kendine ait küçük sırlar? Sihri dışında. Bu pek de küçük bir sır.

Erol, çeşitli muhafızların önceki gece gördükleri ya da görmedikleri şeylerle ilgili kuru ve sıkıcı ayrıntılardan oluşan bir liste hazırlarken, onlardan uzaklaşıp sarayın merdivenlerine doğru yürüdü.

Beşir ona yetişmek için koşmaya başladığında merdivenleri yarılamıştı. "Artık aynı tarafta olduğumuza göre sanırım işin çok sıkıcı olacak. Ateş büyücülerini kovalamak için gece uyanmak yok, şehir çapında arar." Aysel ona sempatik bir bakış attı.

"İdare ederiz." Neredeyse gülümsüyordu ama tam olarak değil. "Sultana'ya gitmeden önce ikimiz de temizlenmeliyiz. Seni ailene götüreceğim, hazır olduğunda orada tekrar buluşabiliriz."

"Yolu biliyorum," dedi Aysel. Beşir bir kaşını kaldırdı. "Peki, sen orada yaşamıyor musun?" Kışlayı işaret etti. "Eşyaların orada, değil mi?"

bana eşlik ederek zamanını boşa harcama."

"Sarayda bir odam ve ofisim var, sadece adamlarımla kalmayı tercih ediyorum." Saraya doğru başını salladı.

"Tek bir oda mı?" diye düşündü. "Ne kadar yalnız. Bir ara bana göstermek ister misin?" Onunla şu anda yalnız kalmayı umursamayacağını düşünmeden edemiyordu. Aralarında gerginlik ve mesafe vardı. Komutanın bir kısmı uzaklaştı ve ifadesinde çelik gibi bir heves vardı.

"Şimdi mi?" Bashir'gözleri kaymış, koyu çizgiler jasperda yarıklar açmıştı. Düşüncelerinin bu kadar uyumlu olması hoşuna gitmişti.

"Sarkum'da," -başparmağıyla işaret parmağını birbirinden biraz ayırdı- "bir hükümdarı bekletmek kabalık sayılabilir. ama belki de burada durum farklıdır?"

Beşir'in gözleri büyüdü ve güldü. "Rutin mi?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet. Bu iyi bir fikir değil. Peki bunu neden aklıma soktun?"

"Şey, aklımdaydı ve paylaştığımızı sanıyordum," diye alay etti. "Belki bunu daha sonra tartışabiliriz. "

"Sonra," diye kabul etti ve barakalara doğru geri döndü. Aysel bir onu izledi, geniş sırtının ve kendinden emin, rahat adımlarının görüntüsünün tadını çıkardı. Parmaklarını alnına götürdü ve dönerek ailesinin odalarına doğru ilerledi.

Ailesinin süitinde banyo ve sarayın hamamına gidecek vakti olduğundan şüpheliydi, bu yüzden bir bez ve bir lavabo ile idare etti, ancak saçını yıkamak için neredeyse tüm ekstra kova suyu kullandı, çünkü içinde hala alçı parçaları, merhem ve diğer hoş olmayan şeyler vardı. Aysel saçlarını ördü ve geldiğinde onu bekleyen kıyafetlere baktı. Anlaşılan onları Tarık bırakmıştı. Onun bir yerlerde saklanıp kendi kendine güldüğünden şüpheleniyordu. Ona borcunu ödeyeceğine yemin ederek giyindi.

Aysel banyonun kapısında durdu, Beşir'i beklemek üzere içeri girerken rastladığı manzarayı izledi. Beşir zaten oradaydı. Döndüğünde odadaki tek kişi Mathei'ydi. Ama o

banyoya girdiğinde kitap okuyordu. Şimdi ayakta durmuş, bahçe kapısının yanındaki iki kanepeden birine bakıyordu. Beşir, Mathei'nin dik dik kanepenin ortasına oturmuş, kollarını kanepenin arkası boyunca neredeyse bir uçtan diğerine uzatmış, uzun bacaklarını Mat'le ikisinin arasına uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı. Bashir'in yüzünü göremiyordu, sırtı ona dönüktü ama her zerresi baskınlık yayıyordu. Duruşu adeta "*Odadaki en büyük boğa benim*" diye bağıırıyordu. Aysel bir kaşını kaldırdı ve onlara doğru yürüdü.

Mathei hareketi fark edip ona baktı, sonra bir eliyle Beşir'e *şu saçmalığa bak* der gibi bir işaret yaptı. Aysel ona göz kırptı.

Beşir ona bakmak için başını kanepeye yasladı ve Aysel onu baş aşağı öptü ve ona fısıldarken kollarını boynuna dolamak için ellerini göğsünün üzerinden kaydırıldı.

"Kardeş intikamı için seni ölçüp biçmiyor, Ox. Seni fantezi yemi olarak saklıyor."

Beşir ayağa fırladı. "Hayır. Benden nefret ediyor."

"Sadece seni ilk ben gördüğüm için kızgın." Aysel kanepeye oturdu.

"Onu ilk ben gördüm," dedi Mathei. "Onu çaldın. Ama daha da önemlisi, ondan nefret ediyorum çünkü neredeyse seni öldürtüyordu. Ve sürekli okumamı böldüğü için." Diğer kanepede duran kitabı işaret etti.

Beşir, Aysel'in yanına çöktü. "Dürüst olmak gerekirse Mat, okumanı bölmek mümkün değil."

"Taşlarımı tehdit etti," dedi Beşir, sanki bir kardeşini ispiyonluyormuş gibi. "Organlarımı çürütmekle tehdit ettikten sonra. Sanırım."

"Mathei, kuralları biliyorsun," diye uyardı Aysel.

"Eğlenceli kısımlar yok." Mathei diğer koltuğa oturdu ve kitabını eline aldı. "Ben sadece meramımı anlatmaya çalışıyordum."

"Bu tehditleri sık sık yapıyor mu?" Bashir sordu.

"Aşırı korumacı görünmek için kendini onurlu hissediyor. Onu dinlemeyin, çoğu dumanıdır."

"Komutanın neyin duman olduğunu, neyin olmadığını bildiğine inanıyorum," dedi Mathei, sesinde karanlık bir iplik vardı, ama okuduğu kitaptan kaldırmadı.

"Çok açık bir şekilde ifade edildi." Beşir ona yan gözle baktı. Sonra alaca kaşları kalktı ve yavaşça sırtıttı. "Bu bir muhafızın üniforma?"

Aysel kaşlarını çatarak ona baktı. "bir şey gelmesin. Bunu Tareck getirdi. I Böylece sizinle çalışırken daha az yabancı gibi görüneceğimi varsayıyorum. Yine de erkeklerinizden herhangi birinin göğüslerim olduğunu unutacağını sanmıyorum."

"Göğüslerini unutacaklar," dedi Beşir kaşları birbirine çarparken, "yoksa beş tane yeni seyis oğlanım olacak."

Aysel bir an için kıskançlığın küçük parıltısının tadını çıkarmasına izin verdi kaşlarını daha sert çatmadan önce. O kaşlarını çattı. Aysel göz ucuyla Mathei'nin kitabının içine kusar gibi yaptığını gördü. Gülümsemesini engellemek için ağzını büktü ve ayağa kalktı.

"Hazır mısın?"

Mathei, "Hayır, lütfen kal ve beni yosunlu gölet taşındaki sazanlar gibi birbirinizi ağzınıza almanızı izlemeye zorla," dedi.

Aysel Beşir'in elinden tutup onu ayağa kaldırdı çünkü yapmazsa Beşir'in gece çökene kadar sersemlemiş bir halde orada kalabileceğini düşünüyordu. "Belki sonra," dedi Mat'a.

Aysel kapıyı kapatırken Mat, "Nefesimi tutarak bekleyeceğim," dedi.

"Hep bir erkek ya da kız kardeşim olmasını isterdim diye düşünmüşümdür," dedi Beşir. "Ama..."

Aysel güldü. "Bir süre sonra ısınıyor."

"Zaman." Beşir ona öyle bir bakış attı ki, bu bakışla birlikte morali de bozuldu. Sarayın sultan kanadı ile misafir odası arasındaki mesafe, aralarındaki sessizliğin acı verici bir şekilde uzamasına yetecek kadar uzundu. Aysel, Sultanın odasına vardığında neredeyse rahatlamıştı, ancak yeni bir Sultanın yaklaşan tepkisini bilmediği için gerginlik karnında düğümlendi. Her iki tarafta ikişer tane olmak üzere dört muhafız, içlerinden birini tanıdığı oymalı ahşap kapıları çevreliyordu.

"Ali." Sırıttı. Ali kızardı. Yoldaşları güldü. Onu kandırmasının ve onu kurtarmaya çalışırken bir çatıda mahsur kalmasının yükünü taşımak zorunda kaldığı için onun adına üzülüyordu. "Madem ki artık bir "Tehlikeli bir suçluydum, seninle bunu telafi edebileceğimizi düşündüm. Sana yükseklik için bildiğim bir numarayı göstermemi ister misin?"

O havaydı, ne zaman yakınında olsa bunu hissedebiliyordu. Bir Deval'dan daha fazla değil, ama onun yaptığı şeyi yapmak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

öneriyor. Yüzü aydınlandı ama sonra bakışları yanlara ve yukarıya, Beşir'in omzunun üzerinde belirdiği yere kaydı. Beşir başını eğerek izin verdi.

"Evet, Bayan Attiyeh."

Beşir, "Diğer Birinci Ev bölümüne de öğretebilirsin," dedi. Ali başını salladı ve üç arkadaşı kahkahalarını kışkanç bakışlarla değiştirdi.

Beşir kapıyı çaldı, bunu yaparken bakışları hızla Aysel'in üzerinde gezindi yüzündeki ifade okunamıyordu. "Sen iyi bir insansın Aysel.

Attiyeh," dedi nefesinin altından. Kadın biraz gülümsedi. Sultanın nedimesi kapıları açtı, ikisinin arasında durup birer eliyle önce Beşir'e, sonra Aysel'e baktı. Cariye selam verdi, sonra geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

"Bahçedeler. Burada bekleseniz daha iyi olur." Geniş oturma odasının ortasındaki bir grup sandalyeyi ve bir kanepeyi işaret etti. "Size kahve ya da yiyecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hayır Samira, teşekkür ederim," dedi Beşir, Aysel'in kahve kelimesini rica ettiği anda. Samira'nın ağzı tekrar eğilirken titredi. "Peki. Benim için de. Zahmet olmayacaksa," dedi Beşir, sandalyelerden birine oturarak.

"değil." Samira Aysel'e döndü. "Umarım yakında sizinle konuşma olur. Sultana ve Beşir'i kurtardığınız için size minnettarım."

Aysel başıyla onayladı. Kadın bir ateş büyücüsüydü, Aysel kırmızı ve altın rengi tirazını süsleyen üç mühür olmasa bile bunu anlayabilirdi.

Aysel'in şimdiye kadar gördüğü en sakin, en kontrollü ateş büyücüsüydü ama Ateş büyücülerini ne olduklarını saklamakta tamamen acizdi. Bu, gözlerindeki sıcaklıkta, vücudunun kıvrımlı şeklinde ve öfkesinin gülümsemesinin hemen kenarına oturmasında kendini gösteriyordu. Bu onun vahşi güzelliğinde de kendini gösteriyordu.

Onunki Aysel'in tanıştığı pek çok kişiden daha az belirgindi. Ya saklıyordu ya da onunla ilişkisini kesmişti. Ne kadar ilginç. Mat'in çözmekten zevk alacağı bir bulmaca.

Samira söz verdiği kahveyi almak için odadan çıktığında Aysel, "Hoş birine benziyor," dedi. Kullandığı ses tonu kardeşi için kullandığı ses tonunun aynısıydı, sözlerini yalanlayan bir ses tonuydu bu. Aldatmanın kendisine afroz edilmiş gibi geldiği Beşir bunu hiç fark etmedi.

"Öyle."

Aysel onun bu açık sözlü değerlendirmesine keyifle sıratarak cam kapıya doğru ilerledi ve bahçeye baktı. Makram ve Sultan dışarıda, bahçenin derinliklerinde, daha ilerideki bir dizi odaya doğru duruyordu. Bahçe tamamen ölü değildi, Narfour'da kışlar bunun için fazla ılık geçirdi. Ama hafifti ve manzaranın melankolik havasına katkıda bulunuyordu. Birkaç yaprak dökmeyen sarmaşık, çakıllı bir yürüyüş yolundaki saksılardan sarkıyor, aralara serpiştiriliyordu

Aysel alıların arasında sürünen bir firavun belirgin kahverengi çizgisini gördüğünü sandı. Ürperdi. Eğer sarayda yılanlar varsa, o çatıda uyuyordu. Makram'ı tekrar kontrol etti.

Sultan başını öne eğmiş, bir elini ağzına bastırmış duruyordu. Aysel'in ayrıntıları görebileceği kadar yakın değildi ama Aysel ağlamamaya çalışan bir kadının duruşunu tanıdı. Kaşları çatıldı.

Makram ona doğru dönmüş, ellerini omuzlarına koymuş, Aysel'in yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeyle onunla konuşuyordu.

"Neye sen?" Beşir onun arkasında durmak için hareketlendi. Makram Sultanın elini nazikçe çekip yüzünü kavradı ve başparmaklarıyla yanaklarını sildi. Kadın başını sallayınca Makram onu kendine doğru çekti ve Aysel'in kalbi doldu.

"Oh," diye mırıldandı, "onu seviyor."

"Ne? Onlara bakma." Beşir onu pencereden uzaklaştırdı. "Bilmiyordum.

Politik olduğunu sanıyordum, bunu sadece iş için yaptığını sanıyordum. ittifak." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun." Ağlayacak gibi oldu ve ona sırtını dönerek başını tekrar cama yasladı. "O benim için bir kardeş gibidir. Ve hiç mutlu olmadı. O kadar sadık, kararlı ve saygılıydı ki kardeşi ona at pisliği gibi davrandı. Bu

dayanılmazdı ve buraya geldiğinde de aynı olacağını düşünmüştüm. Tamar'da bir yıkım büyücüsü, sadece onu kullanmak isteyen bir prensese borçlu."

Makram Sultana sarılmaya devam etti, yanağını saçlarına dayadı ve yüzünde huzurlu, sakin bir ifade vardı. "O mutlu. Onu seviyor." Kalbi sıkışmıştı. Eğer Sultan Makram'ın sevebileceği bir kadınsa, belki de Aysel'in hizmet edebileceği bir kadındı. Kinus gibi değil.

"Elbette onu seviyor. Gözleri olan herkes bunu görebilir. Sen" - Beşir onu kendisine doğru çevirdi ve şüpheyle yüzüne baktı - "ağlıyor musun?"

"Hayır." Onu itti ve sandalyelerden birine yığıldı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Onu seviyor olması mı?" Bashir şaşkın görünüyordu. Zavallı Bashir.

"Hayır, Ox. Bu beni onun adına mutlu ediyor. O bunu hak ediyor."

Samira elinde gümüş bir tepsi ve ona uygun ibrik ve fincanlarla tekrar içeri girdi. Tepsiyi masanın üzerine koydu ve küçük fincanlara kahve doldurdu. "Size yemeniz için bir şeyler de getirdim," dedi.

"Sultan neden üzgün?" Beşir sordu.

Samira dökerken durdu. Elini sabitleyip devam etti ve Beşir'e bakmadan, "Babasıyla birlikteydi. Onları mı gözetliyordun?" Ateşini biraz daha açığa çıkaran bir bakışla Beşir'in baktı. Babasıyla birlikte olmak onu neden üzsün ki?

"Öyleydim," diye itiraf etti Aysel.

"Lütfen yapmayın," dedi Samira. "Zaten yeterince mahremiyetleri yok."

Aysel onu korumacı olduğu için daha çok sevdi ve başını salladı. "Kahve için teşekkür ederim."

Samira başını eğdi. Aysel fincanına şeker ve krema koyduktan sonra kakule kokulu buharı derin bir nefesle içine çekti. Beşir yerine oturmadı ama iri ellerinde komik derecede küçük görünen fincanını kaldırıp bir dikişte içti ve fincanı yerine koydu. Aysel'in kendi içkisinin tadını çıkarmasını izledi, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ve Aysel Samira'nın da aynı bakışla onu izlediğini gördü.

"Erol ile son zamanlarda konuşma fırsatım olmadı. Durumu iyi mi?" Samira, bakışları aralarında gidip gelse de Beşir'e sohbet eder gibi sordu. Aysel yüzünün kızardığını gizlemek için elinden geleni yaptı.

"O Erol," dedi Beşir. "Domuz avına gitmek istiyor."

Aysel'in ilgisi arttı. Daha önce hiç yaban domuzu avına çıkmamıştı. Samira'nın yüz ifadesi buruştu.

"Son seferinde canavarın onu neredeyse boynuzlayarak öldüreceği zamanı unutmuş."

"Ooo," diye nefes aldı Aysel. "Ben de gitmek istiyorum."

Beşir güldü ve Samira'nın bal rengi gözleri kuşkuyla irileşti. "Sen de prensin kadar pervasısın," dedi. Aysel sırtıttı.

"Gidersek seni de götürürüz. Ama yaza kadar olmaz." Beşir Aysel'in saç örgüsünü çekiştirdi. Aysel heyecandan sandalyesinden fırlama isteğini güçlükle bastırmayı başardı. Mathei şüphesiz domuz ahırları ve onlara olan ilgisi hakkında onunla dalga geçerek harika vakit geçirecekti. "Ve büyü yapmamak kuraldır," diye ekledi sonradan.

Cam kapılar arkasındaydı ve mandal açıldığında bir çıt sesi duyuldu, ardından Samira ve Beşir hep birlikte eğildiler. Aysel elindeki fincanı yere bırakıp döndü ve sandalyesinden kayarken dizlerinin üzerine çöktü.

"Aysel," dedi Makram hoşnutsuz, keskin bir ses tonuyla. Onu kolundan yakaladı, ayağa kaldırdı ve şiddetli bir sarılmayla sardı. Kadın öksürdü,

Kızardı çünkü az önce Sultana'yı teselli ettiğine şahit olduğu ve şimdi de onun tarafından kucaklandığı için kendini tuhaf hissediyordu.

"Küçük kardeşim," dedi bir eliyle kızın saç örgülerini sertçe çekiştirerek. "Benim için kanını akıtmana izin vermeyeceğimi sana kaç kere söyledim?"

"Niyetim bu değildi," diye itiraz etti Aysel.

Onu yere bıraktı ve tepeden tırnağa inceledi. "Senin için daha çok işimiz var."

"İyileşmedi," diye başladı Beşir, ".."

Aysel ona baktı, boğazı düğümlendi. kadar basit bir testte bile başarısız olmuştu. Beşir onun suçlayıcı bakışları karşısında dişlerini sıktı, Makram da ona bakınca bakışlarını kaçırdı.

"Ben hazırım. Ama önce," diyerek geri çekildi ve Samira'nın yanında duran Sultana döndü. Aysel'in nabızı hızlandı, karnında huzursuz bir düğüm kıvranıyor ve tenini gergin hissetmesine neden oluyordu. Sultan, az önce sevgilisinin kollarında parçalanmış bir kadın gibi görünmüyordu. Sakin ve kontrollü görünüyordu, Birinci Ev'in zihinlerini gizleme becerisi üzerine bir çalışmaydı. Aysel dikkatini dağıtabilir ve yanlış yönlendirebilirdi ama Sultan cılalı mermer gibi. Okunamaz, kavranacak en küçük bir ifadeden bile yoksun.

"Bana söylemen gereken bir şey var," dedi Sultan kış rüzgârı gibi bir sesle. Birbirlerine bakarlarken Aysel'in nefesi yarıda kesildi. Bu sözleri söylemek kolay olmalıydı. Ama bir ömür boyu saklanan bir sır belli ki her gözeneğine işlemişti, öyle ki konuşmak için ağzını açtığında kelimeler gelmiyor, gelemiyordu.

Sultanın soğukkanlı ifadesi yumuşadı. "Benimle özel olarak mı konuşmak istiyorsunuz?"

Aysel alt dudağını çiğneyerek omzunun üzerinden Makram'a baktı. Makram ondan Sultana ve geriye baktı. Kaşlarının arasında bir çentik belirdi.

"Hayır." Ona gerçeği de borçluydu. "Ben bir Charah'ım." Kelimeler sanki hırsızlığını itiraf eden bir çocuk gibi birbirinin üzerine yuvarlanarak hızla geldi. "Ben bir Birinci Ev Charah'ıyım."

"Sultan" diye düzeltti. "Tek Birinci Hanedan Charah."

Aysel yalanın zincirlerinin gevşemesini ya da kendini özgür hissetmeyi bekleseydi hayal kırıklığına uğrardı. Bunun yerine etrafındaki zincirler daha da sıkılaşmış gibiydi. Sadece. Hepsinin istediği bu Çember, her Haneden bir Şara gerektiriyordu.

"Ne?" Makram neredeyse gülecekti. Aysel ona döndü ve tekrar dizlerinin üzerine çökerek yere secde etti.

"Beni affet," dedi, sesi zayıftı. Neredeyse ona söyleyeceği o kadar çok şey vardı ki. Aralarındaki yalan yüzünden onun sadakatine layık olmadığını o kadar çok hissetmişti ki. "Ailem gücümü sakladı çünkü kardeşinin durumunda vereceği cezadan korkuyorlardı. Sana yalan söylemek istemezdim ama başka seçeneğimiz yoktu."

"Biliyor muydun?" Makram Sultanı suçladı.

"Bashir'den kaçtığı için şüphelenmiştim. Sadece bir hava büyücüsünün bunu yapabileceğini hayal edebiliyordum. Zehirden sonra da emin oldum." Sultanın sesine bir kış ipliği geri döndü ve Aysel'in derisi diken diken oldu.

"Aysel," dedi Makram. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Onun köşeleri Gözleri kısıldı, ağzı sıkılaştı ve onun gözlerindeki acı karşısında suçluluk duygusunu bastırdı. "Bana güvenmedin mi?"

"Mirza'ya güvenmedik. Zaten bu yükün altındayken bir de benim sırrımı taşımanı istemedik. Sizinle savaşa girdi, bana ne yapabilirdi ki? Ailemizden hep nefret etti. Ateş Fırtınası'nı peşimizden göndermeden önce, yarım düzine Sival'ı esir alıp işkence ettiğine dair söylentiler duyduk. Bunu doğruladım." Aysel bu iğrenç anıyı bir itti. "Ama onlara yardım edecek zamanım olmadı. Cesetlerini Wadi'de, geçitte kazığa geçirilmiş halde buldum."

Makram nefesinin altından küfrederek bir elini gözlerini kapatmak için kaldırdı. Aysel, Sultana'yla tekrar yüzleşmek için döndüğünde diz çökmeye devam etti. Sultan

Sultan sonsuzmuş gibi gelen dakikalar boyunca sessizlik içinde ona baktı. Yine de, içinde

Sultan onu düşünürken hüküm süren , Aysel büyüüne karşı bir şeyin gıdıklandığını hissetti. İnce bir çekiş. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi ama kadına doğru çekiliyordu. Aysel kaşlarını çattı. Sultan bir şey hissettiyse bile bunu belli etmiyordu.

"Kardeşin Mathei bana cıvatada kullanılan zehirden bahsetti. Ona Kara Uyku diyordu. Hiç duydun mu?" diye sordu Sultan. Tiksinti Aysel'in midesini bulandırdı.

"Evet." Yıkım Savaşı'nın bir kalıntısı olan zehir, istenmeyen büyücüleri susturmak için kullanılırdı. O zamandan beri yasaklanmıştı, öldürdüğü için değil. Ama bunu yapmak için akış halindeki bir büyücünün kanı gerekiyordu. Birçok büyücünden biri Yıkım büyücülerine ya da Eski Sultanlığın Altıncı Haneyi sürgün etme fermanına karşı gelen herhangi bir büyücüye yapılan acımasız şeyler. Yıkım büyücülerini öldürmek son derece zordu, çoğu silahı daha kullanılmadan yok edebilirlerdi.

zarar verecek kadar yaklaşabilirdi. Ama tek bir çizikle öldürebilen ya da yiyecek ve içeceklerle zehir... Cinayete meyilli bir tiran için paha biçilmezdi.

"Başka birini öldüreceği gibi seni neden anında öldürmediğini biliyor musun?" diye sordu Sultan. Aysel başını salladı. Beşir itiraz edince Sultan elini kaldırdı. "Birçok insan Chara'a'nın sadece bizden daha büyük işler yapabilen büyücüler olmadığını unutuyor. Daha büyük işler yapabilirler çünkü büyülerini güçlendirmek için kullandıkları enerji kendilerine ait değildir. Evlerindeki her büyücüden büyülerini beslemek için enerji çekebilirler.

muazzam büyüklükte."

Aysel'in karnına yerleşen ağırlık, öne doğru eğilip alnını bir kez daha soluk taş karolara bastırmak istemesine neden oldu.

Sultan sözlerine şöyle devam etti: "Kendinizi hayatta tutmak için içgüdüsel olarak uzandınız ve bunun farkında olmayan insanlardan çekip ."

Batma hissi mide bulantısına dönüştü.

"Bir şehirde olmasaydınız, yükü taşıyacak yüzlerce hava büyücüsüyle çevrili olmasaydınız bunun ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Ya yalnız olsaydınız? Yardıma gelen ilk kişi, gücünüz yüzünden hayattan mahrum kalabilirdi." Sultan sesini yükseltmemiş ya da ses tonunu değiştirmemişti ama Aysel kendini soyulmuş ve küçülmüş hissediyordu. Ve kendini bir canavar gibi hissetti.

Ya birine zarar verseydi ya da onun hayatı için denge bedelini ödeselerdi?

"Bilmiyordum."

"Cehalet bir çocuğun mazeretidir. Sana bir seçenek sunuyorum. Chara'a Çemberi'ne katılmaya devam edecek ve gücünü kontrol etmek için eğitim alacaksın. Ya da Tamar'ı terk edeceksin."

"Naime, kimseyi Çember'e zorlamayacağını söylemiştin," dedi Makram ama Naime onu susturmak için parmaklarını kaldırdı.

Aysel diğer kadına baktı. Güzel ve soğuk. Aysel'in hiç olmadığı kadar çok şeyden , sarayına ve rolüne Aysel'in sırlarına olduğu kadar bağlıydı. O bunu istemiyordu, zincirlenmeyi ve pek çoğunun sorumlusu. O sadece bir kişiydi, neredeyse kendi başına bir varlık olan büyüyle lanetlenmişti, taşıdığı bir yükü, onların istediği gibi kullanılacak bir güç değildi.

"Eğitimsiz ve kontrolsüz. Kendisi ve etrafındaki insanlar için bir tehlike. Bu kabul edilemez." O soğuk, keskin ses, gerçekçi ton. İncitmek için değil, sadece yalın ve yumuşatılmamış gerçekler. Aysel

buna aldırmadı. En azından yeni sahibesinin onu asla yanlış anlamayacağını biliyordu. "Onu zorlamıyorum, ona bir seçim hakkı veriyorum."

Aysel kadının bakışlarıyla karşılaştı ve ağzının bir köşesi saygıyla kalktı. Sultan ellerini solgun entarisinin önünde kavuşturdu ve ince, kara bir kaşını kaldırdı.

"Karar verene kadar hapsedilecek miyim?" diye sordu Aysel. Nasıl böyle bir seçim yapabilirdi? Ailesini mi terk edecekti, yoksa elinde kalan azıcık da mi vazgeçecekti?

"Hayır. Geçici olarak saray muhafızlarının emri altındasınız. Sen ve Beşir diğer suikastçıyı bulacaksınız. Bu iş bitene kadar tek odak noktanız bu, anlıyor musun Beşir?"

Aysel ellerini yumruk yapıp uyluklarının üzerine kapattı, desenli fayanslara bakarak zihnindeki karmaşadan uzaklaşmaya çalıştı. Büyüsü, ailesi, suikastçılar, Beşir, Makram, evi yok, büyüünün kölesi olmuş bir yardım olduğu için her zaman daha fazla hapishane olmuştur.

"Evet Efendim." Beşir'in toprak sesi Aysel'i başını kaldırıp onlara bakacak, konuşmayı takip edecek, emirlerini anlayacak kadar sakinleştirdi. Çünkü o bir hükümdara tavsiyelerde bulunmak için bir Çember'in içinde duracak kadar büyük bir büyücü değildi. O bir casustu. Bir avcıydı. İyi olduğu şey buydu. Bunun için yaratılmıştı.

"Onun gücünü dizginleyebileceğinizi düşünüyor musunuz? gerekli mi?" diye sordu Sultan. Aysel gözlerini yere dikmiş, yanaklarına değen sıcaklığı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Beşir konuşmak yerine başını sallamayı tercih etmiş olmalıydı, belki de sesinin onlara ihanet etmesini önlemek için,

Çünkü Aysel, Sultan'ın sorusuna cevap olarak sadece sessizlik duydu. "O halde şimdi başlayın," dedi Sultan. "İkiniz de gidebilirsiniz."

Aysel Makram'a hızlıca bir bakış attı ve Makram da ona cesaret verici bir baş hareketiyle karşılık verdi. Aysel muhafızları şaşırtarak odadan koşarak çıktı.

kapının dışında. Eğer neler olup bittiğini duyabiliyorlarsa, birkaç kalp atışı süren o garip anda bunu ona belli etmemekle büyük bir disiplin göstermişlerdi.

Bashir'in çıkışıyla onun çıkışı arasındaki sessizlik.

Beyaz bir peçeteye sarılı bir şeyi Aysel'e uzattı. Aysel onu aldı ve koridorda sarayın girişine doğru yürüdüler. Adam ona bir börek vermişti, içi kuru hurmayla doldurulmuş, yufka gibi bir şeydi. Aysel sessizce yedi, peçetenin bozulmamış beyazlığını inceledi.

Hayır, o buraya ait değildi. Asil bir kız, evet. Kesinlikle güzel şeylere, burada çürüyen insanların çoğundan daha alışkındı.

O anda mülteci kampındaydı ama bu değildi. Mathei gibi durmadan sarayda dolaşmak, Konseylere katılmak ve büyü üzerine kitaplar okumak değil.

Her zaman Makram'a hizmet etmişti ama bu bir tür özgürlüktü ve o, Al-Nimas'taki sarayın tüm entrikalarına yabancı biriydi. Beyaz peçetelerin ve yüksek duvarların kölesi olmak istemiyordu.

"Teşekkür ederim." Aysel elindeki kırıntıları salvarının üzerine fırçaladı. Açlığının ateşini söndürmek için pek bir şey yapmamıştı. Kamptaki olaydan beri bir şey yememişti ve enerjisinin çoğunu başka uğraşlara harcamıştı.

"Bazen çok sert olabiliyor," dedi Bashir çıkarabildiği en yumuşak sesle, ki bu neredeyse hiç yumuşak olmadığı anlamına geliyordu.

"Gerçeği gördüğü gibi söylüyor," dedi Aysel. "Bunun için onu suçlayamam. Dünyada yeterince yalan var."

"Bir casus söylüyor." Beşir alay edercesine gülümsemeye çalıştı ama isteksizdi ve Aysel onun neyi seçeceğini merak ettiğini biliyordu. Kalmayı mı? Ya da kaçmayı. Hizmet etmeyi ya da özgür olmayı.

"Evet. Çok iyi bir casus." Aysel sesine zorla neşe kattı. "İşe koyulalım mı?"

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

BASHİR masasına iliştirdiği şehir haritasına baktı ve Aysel'in yaptığı karalamaları çözmeye çalıştı. Şehrin iki katını kaplamıştı. notlarını zar zor okuyabilmesine rağmen, daha kısa sürede ve herkesten daha iyi yazabiliyordu. Soyluların doğuştan kaligrafi yazabildiğini sanıyordu. Bu sinek pisliğine benziyordu. O dönene kadar güneş gökyüzünde alçalmıştı. konuşuyordu ve şimdi okyanusun hemen üzerinde süzölüyordu. sabah yollarını ayırdığından beri Aysel'i görmemişti ama onun Erol'la ilgilenmemesi için elinden geleni yapıyordu. İhtiyacı olan son şey söylentilerdi. Adamlar onun kendileriyle çalışmasından zaten rahatsızdı. Alışacaklardı ama bir anda alışmaları gereken çok fazla şey olmaması en iyisiydi.

Erol, Beşir'in ofisinin önünden geçerken, "Tatbikat zamanı," diye anons etti. "Teğmen Attiyeh de tatbikat yapmak istediğini söyledi." O gerçek bir teğmen değildi ama ona bir isim vermeleri gerekiyordu ve bu yüzden buna karar vermişlerdi.

Beşir , "Hayır, henüz iyileşmedi," diye seslendi. "Bunu ona söyle," diye karşılık verdi Erol.

Beşir masasının etrafından dolanarak Erol'a yetişmek için koşar adımlarla ilerledi. "Sen ondan üstünsün, sen söyle ona. Asil doğmuş olması, herkesin tabi olduğu kurallara tabi olmadığı anlamına gelmez. Kimse yaralı eğitemez." Eğer Erol onunla yüzleşmekten çekinecekse, ona söyleyecekti.

Erol bir kaşını kaldırdı. "Dizini burktuğunu bölüm başkanına söylemeyen bir üyeyi hatırlıyorum. Neredeyse numara yaparken kendini yaralıyordu."

Beşir, boynunu saran sıcaklıkla bakışlarını arkadaşından ayırdı. "Adamlarından bir şey yok mu?"

Erol homurdandı ama hemen ardından ciddileşti. "Hayır. Şehirde olduğunu sanmıyorum. Kenar mahallelerde ya da daha kötüsü"-Erol yüzünü buruşturdu-"şehir saray."

Onun sözleri Beşir'in düşüncelerini ve korkularını yansıtıyordu. Aysel'i gece nöbetine koymak zorunda kalacaktı. Eğer Sultan'ın yapabildiğini yapabilir ve işitme duyusunu genişletebilirse, sarayın her yerini adamlarından daha iyi koruyabilirdi. Bu

Kaç geceyi herkesin burnunun dibinde şehirde sinsice dolaşarak geçirdiği düşünülürse, bu onun için zor olmamalıydı.

Ahırlardan geçip arenanın oturma yerlerinin altındaki yürüyüş yoluna girdiler. Adamlar kumların üzerinde toplanmış, evlerine dağılmışlardı. Tatbikatlar için takımlar oluşturuldu. Sadece büyü talimleri için bu şekilde ayrıldılar, dört Hane için dört grup. Bunun dışında Bashir onları altışar kişilik takımlara eşit olarak dağıttı. Her birinde dört Haneden de büyücüler vardı. Bu Sultana'nın Çember'i yeniden kurduğu ve saflarında Altıncı ve Üçüncü Ev büyücülerinin olduğu günü görecektik kadar uzun yaşaması mümkündü. Bu dikkate olurdu. Yine de bir Üçüncü Ev büyücüsünün neler yapabileceğinden tam olarak emin değildi.

On beş kişiden oluşan Birinci Meclis ekibi, dikdörtgen arenanın en ucunda daire şeklinde durmuş, yürüyüş yolunun çatısına bakıyordu. Kiremitli çatıda üç adam vardı ve Aysel elleri kalçalarında onların altında duruyordu. Beşir gülümsedi. Aysel Ali'ye verdiği sözü tutuyordu. Diğer üç grup etraflarında dağınık bir şekilde dolanıyordu. Gülümsemesi kayboldu. Bu düzensizlik için onu da suçlayabilirdi.

Normalde, Erol ya da kendisi orada olmasa bile çoktan talimlerine başlamış olurlardı. Bunun onun disiplin konusundaki ısrarından kaynaklandığını düşünmek hoşuna gidiyordu ama daha çok Erol'un tembel muhafızlara sinsice yaklaşıp botlarını süper ısıtmayı sevmesinden kaynaklanıyordu.

"Baş belası." Erol'un sesi çok memnun gibiydi. Çatıdaki hava büyücülerinden biri sıçradı. Aysel ellerini ona doğru iterek gücüyle düşmesini engelledi. Düşüşünü zorlukla kırdı. Adam tutundu ve sendeleyerek ayağa kalktı, yukarı tırmanmak için dönerken sırtını ovuşturdu. Eğer ona öğretecek kimse olmadan bu şekilde öğrendiyse, o zaman onu zor bir görev ustası olarak bulmasına şaşırmasaydı.

"Bu konuda onunla birlikte çalışabilirler," dedi Bashir. "Sen beşinciye hallet, ben de ikinci ve dördüncüyü alacağım." Su ve toprak. Onlarla birlikte çalışacak bir İkinci Ev Sival'i olmasını isterdi ama muhafız birliğinde Deval'den daha büyük su işçisi yoktu. Hiçbiri uzak mesafeleri kehanet edebilecek kadar güçlü değildi, bu da ona koşarken harcadığı değerli zamanı kazandırırdı.

Engeli Kapısı'na gidip gelen ulaklar.

"İşte Kasım gidiyor," dedi Erol, iri yarı, siyah saçlı muhafız toprak büyücülerinden oluşan gevşek gruptan ayrılıp doğruca Aysel'e yönelirken. Kasım, bir önceki komutanın emrinde Beşir'den daha uzun süre görev yapmış ve Beşir'i sürekli test eden yaşlı bir muhafızdı.

Otorite. Kötü bir asker değildi, sadece işleri yapmanın "eski yolunu" tercih ediyordu. Buna muhafız birliğinde görev yapan kadınlar dahil değildi. "Oraya gitmemi ister misin?" Erol sordu.

"Onu o halleder," dedi Beşir, içinde kıpırdanan canavara rağmen sesinin ne kadar kararlı çıktığıyla gurur , Kasım'ı taşa dönüşmeden kemiklerini bulamayacakları kadar derin bir kaya ve toprak yığınının seve seve gömecek canavar. Aralarından biri hayatını ya da uzuvlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadıkça müdahale edemezdi.

Çünkü adamlarının ona güvenmesi için Aysel'in kendini kanıtlaması gerekiyordu. Ve çünkü Aysel'in yapamayacağına inandığı şeyi yapabileceğini ona kanıtlamak istiyordu.

Onun tehlikede olmasına izin verebilirdi, kendi başının çaresine bakmasına izin verebilirdi.

Beşir yaklaşan çatışmayı fark etmemiş gibi davranarak yürümeye devam etti. Adamlar etrafından ayrılmış, endişeyle onu izliyorlardı. Beşir onlara el kol hareketleriyle tatbikat için hazırlanmalarını emretti ama itaat edemeyecek kadar dikkatleri dağılmış bir halde oyalandılar.

"Nedir bu?" Kasım, Aysel'in yanında durdu. "Bizim hırsız numaralarına ihtiyacımız yok. Biz muhafızız. Çatılarda saklanmayız."

Tüm Evlerin olumlu yönleri ve aynaları vardı. Kararlı ve emin olmak inatçılığa ve zorbalık eğilimine dönüşebilir. Toprak ve taş kadar güçlü , başkalarını itip kakmaya hakkınız olduğunu düşünerek kandırılabilirsiniz. Sık sık baskıyı liderlik sanan Kasım'ın durumu da böyleydi.

Aysel yan gözle Kasım'a baktı, bakışları önce yüzüne, sonra botlarına kaydı, aralarındaki ciddi boy ve cüsse farkını ve Kasım'ın cüssesinin büyük kısmının kas olmadığını fark etti. "Komutan bu eğitim için emir verdi. Bunu onunla görüşebilirsiniz."

"Onlara kadın numaraları öğretiyorsun. Sultanın seni muhafızlığa uygun görmesi, senin uygun olduğun anlamına gelmez."

Duyabilecek kadar yakın olan birkaç adam kahkahalar attı.

"İstedığınız bir şey var mı?" Aysel el kol hareketleri ve başını sallayarak hava büyücülerini yönlendirmeye devam etti, Kasım'la yarı meşgulken aynı anda üç dört tanesini büyüyle kontrol ediyordu. Bu bile tek başına onun yeteneğini ve gücünü gösteriyordu. Kasım iyi bir muhafızdı ama zaman en hızlısı değildi. Erol sırtarak Beşir'e dirsek attı.

"Senden tek istediğim muhafız birliğinden ayrılman. Bize sorun yaratmaktan ve disiplini bozmaktan başka bir işe yaramazsın."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Aysel arena kumu kadar kuru bir sesle. "Hâlâ yanlış kişiyle konuşuyorsun. Ben sadece emirlerimi uyguluyorum."

"Geri kalanımız buraya ait olduğumuzu kanıtlamak zorundaydı, biliyorsun," Kasım

Aysel'in kendisini yarı görmezden gelmeye devam her an daha da sinirlenerek devam etti.

Beşir herkesi *tekrar* düzene sokmak için nefesini tuttu ama Aysel aniden Kasım'a doğru döndü.

"Sana bir soru soracağım, eğer cevap veremezsen ben kazanırım ve sen de çamurdan büyücü deliğine geri dönersin." Parmaklarıyla bir koşuşturma hareketi yaptı ve Kasım'ın bronz teni öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Ne?"

"Hayır," diye düzeltti Aysel. "*Size* bir soru soracağım. Saklamaya çalış yukarı." Daha fazla kıs kıs gülüşmeler oldu ve Beşir kendi gülümsemesine karşı koydu. "Sence,"

Aysel her kelimeyi yavaşça ve dikkatle söyledi, "o Komutan Ayan"-onun "Bana benzeyen birini" -elleriyle boynunu ve cüssesini gösterdi- "kendine bakamayacaksa bir muhafız üniforması giydirip bir sürü kabadayının ve eli sopalı yarım akıllıların arasına mı koyacaktı?"

"Ne?" Kasım bu kez inanamayarak tekrarladı. Adamlar arasında gerçek bir kahkaha koptu.

Aysel içini çekti. "Peki. Zekâ savaşı yok. Hangi cesur ve kahramanca başarıları imza attın ki, günlerce dışarıda durmaya hak kazandın? Kapı mı? Kollarınızı mı kilitlemek istediniz, yoksa penislerinizi mi ölçmek istediniz ya da geçemeyeceğimi düşündüğünüz başka bir güç yarışması mı vardı?"

Kasım ona doğru ilerledi. Aysel yerinde durdu ve Kasım vücudunu Aysel'in vücuduna dayayıp omuzlarını kavradı. Beşir'in ayaklarının dibindeki zemin titredi ve Erol ona baktı, kaşlarını kaldırmış, yarı yarıya konuşmaya hazırды. Beşir kısa bir süre içinde bıraktı, kendini kontrol altına almaya çalıştı ve Erol'un bakışlarından kaçındı.

Onsuz bir ömür geçirmişti. Şimdi ona ihtiyacı yoktu.

"Horozları ölçmeyi seçmeliydin," dedi Aysel, hareketsiz durup ona dik dik bakarak. "Zar zor kazanabilirdin."

Adamlar alçak sesle konuşmaya başladılar ve Kasım'ın dudakları alaycı bir ifadeyle aralandı.

"Ellerini *çek*, eğer onları sana teker teker geri vermemi istemiyorsan."

"Yap beni, küçük hava büyücüsü," diye yem attı Kasım.

Aysel'in elleri hareket etti, Beşir'in zar zor görebildiği bir parıltıyla Kasım'ın kılıç kemeri kalçasından düştü ve bıçaklarından biri tarafından kesildi. Kasım düşerken ona doğru hamle yaptı ama Aysel ona şiddetli bir tekme atıp güç verdi ve kılıç stadyum geçidinin çatısına süzüldü. Kasım ona doğru hamle yaptığında Aysel eğildi, kılıcını çekip orta kısmına doğru hamle yaptı ve kabzasını göğüs kemiğinin hemen altındaki yumuşak ete sapladı. Adam bir tuğla yığını gibi devrilirken, toprak büyücüsü arkadaşlarından birkaçı sempati dolu sesler çıkardı ve boğuk bir solukla dört ayak üzerine düştü.

"Kılıcını geri , çatıya tırmanman gerekecek. Sana nasıl yapılacağını öğretmemi istersen haber ver." Kılıcını kınına sokarken kumları tekmeledi. Sonra her biri aptal gibi sırttan hava büyücüleri grubuna geri döndü. "Tekrar," diye emretti

üç adam hala çatıda.

"Aferin kızıma," diye nefes aldı Erol. "Eğer ondan sıkılırsan-" "Kapa çeneni," dedi Beşir.

Erol kıs kıs gülererek arkasını döndü ve kumun üzerinde toplanmış ateş büyücülerine doğru ilerledi.

Beşir, "Herkes hoşbeş etmeyi bitirdiyse tatbikata geç kalıyorsunuz," diye emretti ve Aysel'in ayaklarının altındaki kumun kayması için yere ve ileriye doğru en ufak bir güç ipliği gönderdi. Aysel arkasını dönmedi ama başını eğerek göz ucuyla Beşir'e baktı. Beşir, Kasım'ın ayağa kalktığı yere gitti ve ona yardım etti.

"Kasım," dedi. Kasım kendini fırçaladı, sonra başını kaldırıp kılıç kemerini ve silahını bıraktı ve küfretti. Onu görmezden gelen Aysel'e ters ters baktı ve Aysel'in böylesine inanılmaz yüksekliklerden düşmesine yardımcı olan şey her neyse onu uygulayan hava büyücülerini izledi. "Onu gerçekten muhafız olarak tutmak istiyor olamazsın?"

"Doğrudan Sultana için çalışıyor," dedi Beşir. "Yani, ona halkını neden rahatsız ettiğinizi açıklamak istemiyorsanız, zamanınızı meşgul edecek başka bir şey bulmanızı öneririm."

"Kılıcım," diye çıkıştı Kasım.

Bashir gözlerini kısarak çatıya baktı. "Birinci Saray'dan bir arkadaş bulsan iyi olur." "Bir kadından emir alacak değilim."

Beşir yüz ifadesini elinden geldiğince kapattı. Sorun şu ki, Kasım şu ana kadar Aysel'e açıkça yaklaşan tek kişi olabilirdi ama bu düşüncesinde yalnız değildi. Aysel'in üç kat daha fazla çalışması gerekecekti.

Saygılarını kazanmak için erkek muhafızları kadar zordu. Bunu yapabileceğinden emindi. Kendini kaç kez geri çekilmeye zorlayabileceğinden emin değildi.

"O halde silahınız yok, ki bu da emirlere aykırı. Küçük bir dönüş mülteci kampındaki çukurları temizlemekle geçti."

Kasım bir an şaşkınlıkla baktı, sonra omzunun üzerinden Aysel'e baktı. "Anlıyorum."

"Şimdi başlayabilirsin." Beşir ve Kasım daha önce de kafa kafaya vermişlerdi ve Aysel her zaman muhafızların bir parçası olmasa bile bunu yapmaya devam edeceklerdi. Beşir başparmağını ahıra doğru uzattı. Kasım sinsice uzaklaştı. Beşir bir elini yüzüne sürdü, sonra Aysel'e doğru yürüdü.

Kadın adama bakmıyor, çatıdan inen ya da atlayan adamları izliyordu ve adam onun nefesinin altında fısıldadığını, bakışlarının her bir adamı düşerken izlediğini gördü.

"Bu büyü nedir?" diye sordu.

"Gücünüzü etrafınıza sarabilirsiniz ve havada bir değişiklik yaratır, böylece daha hafif olursunuz ve daha yumuşak inersiniz. Şimdilik durayım mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Eğer onu kullanmadaki hünerini gösterebilirlerse, bu yararlı bir beceriydi.

"Öğretmenliği seviyorum." Kız ona gülümsedi. Ona bakmamak için kendini zor tuttu ve bakışlarını adamlarına çevirdi. Ali işi kavırıyor gibiydi, Aysel zıpladığında fısıldamıyordu ama o da tek kişi gibi görünüyordu.

"Bir ara benimle antrenman yapmak ister misin?" diye sordu Aysel.

"Çok uzun zamandır antrenman yapmadım."

"Evet."

Aysel, Beşir'in cevabının hızı karşısında hafif bir kahrkaha attı ve gözlerinin ucuyla ona baktı.

Ne yazık ki, sırasını bekleyen adamlardan bazıları duydu ve ikisine de bakmak için döndü.

"Dövüşecek misiniz?" dedi içlerinden biri, çok yüksek sesle ve arenadaki lanet olası akustik yüzünden duyuluyordu, sonra adamların yarısı yaptıkları işi bırakıp baktı.

Bir başkası da "Komutan dövüşecek!" diye bağırdı.

"Hayır." Beşir kaşlarını çattı. "Tatbikatları bölmeyeceğim. Başka zaman." "Korktun mu?" Aysel'in yüzü gülümsemesini gizlemek için buruştu.

Ona kaşlarını çattı. "Hâlâ yaralısın."

Kadın sırtıttı ama hiçbir şey söylemedi. Beşir bıkkınlıkla iç çekti. Onun askerler talimlerine daha yeni başlamıştı. "İyi. Ama tüm dikişleriniz yırtıldığında bana sızlanmayın."

"Ve seni tüm adamlarının önünde utandırdığımda bana sızlanma," dedi Aysel, ayaklarının üzerinde zıplayarak. Beşir'in adamları koltuklara doğru ilerledi - toprak büyücüleri dövüşürken çukura kimsenin girmesine izin verilmezdi.

Bashir onun yanında çukurun ortasına kadar yürüdü ve diğer adamlar geçidin nispeten güvenli kısmına doğru acele ederken ona bir göz attı.

Taş tribünler, çılgınlıkları bağırışlarından ve alaylarından belli oluyordu. Egzersiz yapmamak için bir bahaneye bayılıyorlardı.

"Seni dövüşürken izlemeyi seviyorlar," dedi Aysel.

"Bunu sık sık yapmıyorum," dedi. "Çünkü nadiren zorlayıcı oluyor." Belki bir teknede dövüşüyor olsaydı, onun için toprağın olmadığı bir yerde, ama kesinlikle arenada değil.

"Erol bile mi?" diye sordu.

"Bazen. Ve prens" - ona suçlayıcı bir bakış fırlattı

"-Ama son zamanlarda suçluları kovalamakla meşguldük."

Aysel birkaç adım ileriye sıçradı ve sırtarak dönüp ona baktı.

Aysel'in gözlerindeki bakışla uzuvlarına enerji yayıldı ve o da gülümsedi.

"Burada ilk karşılaştığımızdan beri seninle tekrar yüzleşmek istiyordum," dedi Aysel.

dedi.

Bashir herkesin olduğundan emin olmak için çukuru inceledi. "Hazır mısınız?" Aysel başını salladı.

Beşir etrafındaki zemine bir güç bıçağı sapladı ve zemin bükülerek Aysel'in altında açıldı ve onu yuttu. Kaslarını gevşetmek için önce bir omzunu, sonra diğerini yuvarladı ve stadyumdaki koltuklardan hayal kırıklığına uğramış alay sesleri yükseldi. Gücü kabardı, havayı çatırtılar ve ozonun kendine özgü kokusuyla doldurdu. Kadının büyüsü adaminkini yarıp geçti ve etrafındaki kum patlayarak kadının hareketini görmesini engelledi. Gücüyle kumu yakaladı ve yere itti, tam zamanında

Aysel'in kendisini hedef alan bir hava taklasını yarıda kestiğini gördü.

Adam yana doğru döndü ve bir kolunu blok olarak havaya kaldırdı ve kadın havada açıldı, elleri adamın koluna kapandı ve vücudunun geri kalanı adamın üzerinde kavis çizmeye devam etti. Bacaklarını indirdi ve kadının ağırlığı ve momentumu, onu yarı yolda çevirmesi için yeterli kaldıraç oldu ve adam ayaklarının dibine bir yığın halinde indi. İlk Evinin bulunduğu bölümden alkışlar yükseldi büyücüler oturuyordu. En azından birkaç arkadaş edinmişti.

Aysel kumların arasında dans ederek ondan uzaklaştı, ayağının altına göndermeye çalıştığı toprak kaçınarak kendi ayağına ulaştı. İki kılıcını da çekip ona doğru yaklaştı. Ne sıkıntılı görünüyordu ne de Adamlarının çoğunun dövüşürken takındıkları yoğun konsantrasyon ifadesi. Aysel ona gülümsüyor, kışkırtıyordu. Beşir onun yüzüne baktığında, kız öpücükle alay etti ve Beşir dişlerini göstererek kılıcını çekti.

Onu beklemedi ama bir dizi hızlı, kesici hamleyle üzerine geldi, bir kılıç sürekli içeri dalıyor, taciz ediyordu, bu yüzden doğru düzgün bir hamle yapacak zamanı ya da alanı yoktu. Bir açıklık gördüğünde -kız bir kılıcını saplamıştı, vücudu yana dönmüştü, diğer kolu ve kılıcı denge için karşı tarafa savrulmuştu ve Aysel'in kaburgalarına saldırmak için eğilmişti- boynuna doğru hamle yaptı. Aysel geriye doğru eğildi, savrulmanın altında kaldı ve bacaklarını tekmeleyerek yukarı kaldırdı, takla atıp ayaklarının üzerine indi. İki kılıcını da adamın orta kısmına saplamak için döndü.

Beşir önündeki topraktan ince bir taş kalkan çıkardı. Aysel'in kılıçları kalkanı delerek saplandı ve Beşir kalkanı düşürerek silahlarını da beraberinde götürdü. Adamları cesaretle kükredi ve Beşir ilerleyip Aysel'in kılıçlarının üzerinden geçip kendi kılıçlarını tembelce daire şeklinde savururken Aysel tökezleyerek geri çekildi. Yine de hiç etkilenmemiş görünüyordu, fırtınalı bakışları bir açık yakalamak için onu inceliyordu.

"Öyle çömelme Aysel, bacaklarını yoracaksın!" Girişten bir bağırış geldi. Beşir baktı ve Tarık'ın prensin yanında durduğunu gördü. Tarık tam ellerini ağzından indiriyordu ki Beşir ne istediklerini merak etti ve Aysel'in ayağı kaburgalarına değdi. Aysel kılıcını savurup elinden düşürdü ve Kasım'ın kılıcıyla aynı şekilde arenanın bir ucundan diğerine uçurdu. Aysel dönüşüne devam etti ve adamın tutunduğu bacağa onu sırtına tırmanmak için bir destek olarak kullandı.

Bağırışmalar, tezahüratlar ve kahkahalar yükselirken, kızın kolu adamın boynuna dolandı, tıpkı en son arenada onu kovaladığı zaman yaptığı gibi, bacakları adamın gövdesine dolandı ve kilitlendi. "Merhaba sevgilim," diye fısıldadı kulağına, kolunu boğazına dolayarak. Bu sefer adam onu kurtarmak için hemen geri çekildi.

Aysel güldü ve gücü etraflarını sararak onu darbeden korudu. Bashir elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve düşünceleri birbirine karışırken ve aklı bulanıklaşırken onun kolunu yakaladı. Ondan daha fazla kas gücüne sahipti ve parmaklarını kadının koluna geçirmeyi başardı.

Her seferinde bir bilek bir nefes çekip kanın dolaşmasına izin verecek kadar tutuşunu gevşetin.

Adam tutuşunu yarı yarıya gevşettiğinde onu serbest bıraktı, ayaklarını adamın sırtına dayadı ve geriye doğru sıçrayarak arkasındaki kuma indi. Kılıçlarına doğru bir hamle yaptı. Beşir ayağını kaydırıp avuçlarını yukarı çevirdi ve önünde bir toprak duvarı daha patladı.

Aysel yüzüne doğru koştu.

Beşir bir an için içinde kaldı, çünkü kız duvara doğru üç koşu adımı attı ve duvarı bir sıçrama tahtası gibi kullanarak kendini daha yükseğe fırlattı ve tepedeki sivri kenarı kavradı. Bir an asılı kaldı, sonra ayaklarıyla iterek savruldu ve diğer taraftan aşağıya doğru kaymaya başladı.

Tekerlekler ve jant telleri inanılmazdı.

Adamlar uludu, bazıları ayağa fırladı. Beşir başını salladı, koşar adımlarla arenanın diğer ucuna döndü ve kendi kılıcını aldı. Geri döndüğünde toprak duvarı yıkılmıştı ve Aysel diğer tarafta durmuş, başı hafif bir açıyla eğilmiş ve bir kalçası eğilmiş, kılıçları aşağıda ve bacaklarından biraz uzakta onu izliyordu.

Beşir gözlerindeki teri sildi. İster bu şekilde olsun, ister daha samimi alışverişler olsun, kadın onun yeni favori eğlencesiydi ve şimdi ona bakarken bu ikinci uğraşları düşünmemek imkânsızdı.

"Yorgun musun?" diye seslendi. Kendi göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

Beşir başını yavaşça salladı. "Çılgın bir tavşan gibi etrafta zıplayarak enerjimi boşa harcayan ben değilim."

Aysel gülümsedi. "Öküzler zıplayabilir mi?" Ona doğru ilerledi, bazen ona tilki dedikleri gibi dikkatli ve uyanıktı ve aklının yarısı kasıklarına düştü, daha önce dövüşürken hiç uğraşmak zorunda kalmadığı bir sorun. Ne kadar da haksız bir avantaj. Kadın hareket ettiğinde hazırlıklı değildi. Sultana'yı kurtardığında, onu kurtardığında olduğu gibi. Bir an ona doğru yürüyordu, sonra bir parıltı ve gök gürültüsü gibi bir ses duydu, ardından gülle gibi bir darbe hissederek sırt üstü uçtu.

Yere düştüğünde kılıcı elinden fırladı, hava ciğerlerinden dışarı fırladı ve ışıklar görüş alanından geçerek karanlık akşam gökyüzünü süsledi.

Aysel onun göğsüne atladı. Adamın üzerine çömeldi, kılıçlarını boğazına geçirdi ve onu kuma sabitledi. Fırtınalı gözlerinde şimşekler çakıyor, vahşi bir sırıtişla dişlerini gösteriyordu. Tüm adamları bağırışlar ve tezahüratlarla kükrerken Beşir inledi.

"Hmm." Aysel başını tekrar yana eğdi ve altından geçen inceledi, sırtışı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu biraz tanıdık geliyor."

"Belki kılıçlar olmadan." Bashir'in arzusu geçen her anla birlikte daha da arttı ve kadının kalçalarını tutma içgüdüsüne direndi. "Bir dahaki sefere dövüştüğümüzde... seyirci olmayacak," dedi, büyüsunü kontrol ederek. Tüm arena onun şehvetine tanık olmadı.

"Anlaştık." Ayağa kalktı, ayaklarını onun kaburgalarının iki yanına dikti. Aysel kılıçlarını kınına soktu. Ellerini ona doğru uzattı ve ayağa kalkması için ona yer açmak üzere bir adım geri çekildi. Onu yukarı çekecek kadar kaldıraç. Beşir sırttı ve sertçe çekerek onu yanındaki kuma yuvarladı.

"Zavallı ezik," diye burnunu çekti Aysel, ayağa kalkarken. Kılıcını almak için onun yanından geçti ve ayağa kalktığında ona uzattı. Beşir bir elini Aysel'in omzuna koydu ve kumun Aysel'in üzerinden kalkmasını istedi. Kumlar yere döküldü. "Etrafta olman faydalı değil mi?"

Gözlerinde fırtınayla ona baktı ve gücünün sınırı kollarındaki tüyleri kaldırdı. Onunla özel bir yerde olma arzusunda yalnız olmadığını memnundu.

Tarık ve Prens onlara doğru geçtiler ve Aysel de onları karşılamaya gitti. Aysel'le yaptığı maç Beşir'in talim yapmak için tüm zamanını almıştı. Erol'la göz göze geldi ve elini kaldırarak adamların vardiya değişimi için serbest bırakıldığını işaret etti. Erol emir verdi ve askerler yerlerinden kalkıp koşullara doğru ilerlemeye başladılar.

"Demek ki seni dövdüğüm onca zaman kendini tutuyormuşsun." Aysel'in önünde durduğunda Tarık'ın sesi skandal gibi çıkıyordu. Aysel ağzını büktü.

"Büyü kullansaydım kazanabilirdim. Seni düz bir kılıç dövüşünde yenemem," dedi Aysel. Tarık kaşlarını çatı, sonra onun yanından Beşir'e baktı. Kılıcını kınına soktu ve prensin önünde eğilerek onlara katıldı.

Beşir, "Gözlemlemeye gelmiş olmanız benim için bir onurdur Efendim," dedi.

"Beni bağışla," dedi Makram. "Bu formaliteyi Sultana saklamayı daha önce de söylemiştim."

Aysel, Beşir'in bakışlarını kendi köşesinden karşıladı, küçük bir gülümseme ağzına değdi. Az önce sağlam bir dayak yedikten sonra onun yanında durmanın kolay dostluğu, Beşir'in ihtiyaç ve melankolik özlem karışımıyla dolmasına neden oldu. Sadece istiyordu... başka bir kelime yoktu. Sadece istiyordu. Onu.

"Kanamam mı var?" Makram onu işaret etti. Aysel kendi omzunun üzerinden sırtına bakmaya çalıştı. Beşir kolundan tutup onu çevirdi. Gerçekten de kanaması vardı.

"Sana söyledim-"

"yok." Kadın adamın elini . "Muhtemelen sadece bir ya da iki dikiş atılmıştır."

"Bir Aysel." Makram başını salladığında dikkatini ondan başka bir yöne çevirdi. "Araştırmamızda ne bulduğunuzu görmeye geldim," dedi Beşir'e.

"Beni memnun eden bir şey yok. Şehirde olduğuna inanmıyorum. Dışarıda kamp kurmuş ya da daha kötüsü." Beşir elini kılıcının kabzasına götürdü.

"O sarayda," dedi Tareck.

Beşir başıyla onayladı. "Aysel'i gece nöbetine vereceğim, ben de gündüz olacağım. Ayrıca Sultan'ın muhafızlarını daha fazla adamla takviye edeceğim ve bu piçi yakalayana kadar hareketlerini kısıtlamasını isteyeceğim."

"Güzel. Ayrıca size Elder Attiyeh ve benim şimdilik Sarkum'a döndüğümüzü söylemeye geldim."

Beşir Aysel'e baktı, yüz ifadesi şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle. Bashir onun sesinde korku olduğundan emindi. "Kuvvetlerimi hazırlamalıyım ve bunu buradan yapamam. Ayrıca niyetim

Blight'ı araştırmak için," dedi. Makram'ın yüzündeki endişeli ifade Beşir'in merakını uyandırdı.

"Ne demek istiyorsun?" Aysel sordu.

"Tarım Veziri olan Şehzade'nin, Blight'ı inceleyen bir büyücü ekibi var. Bunun bir kurgu, büyü ya da başka bir şey olduğuna inanmaya başlıyorlar."

"Başka bir şey mi?" Bashir sordu. Biri büyü yardımı olmadan nasıl bir hastalık *yaratabilirdi*?

"Eğer devam edersem, bir sönümleme yapmanız gerekecek," dedi Makram.

Beşir buna mecbur kaldı. Aysel'in kendisine baktığını fark etti, yüz ifadesinden sıcak bir şey geçti ve karnında cevap veren bir sıcaklık uyandırdı. "Şehzade, Korsan Cumhuriyeti'nin, onların biliminin ya da makinelerinin bu işe karışmış olabileceğine inanıyor. Ne kadar süre uzakta kalacağımı bilmesem de, geri getirmek için örnekler toplayacağız."

Bashir ne tür bir makinenin bitkileri hasta öldürebileceğini ya da bilimin tam olarak neyi gerektirdiğini bilmiyordu. Korsalıların birçok tanrıya taptığını duymuştu. Belki onlardan biri ölümcül nimetler bahşedebilirdi.

"Makram." Aysel'in sesi tizleşti.

Prens, Bashir'e yaşamı ve ölümü diğeri büyücülerin grmediğeri bir şekilde görme yükünü taşıdığını hatırlatan o karanlık gülümsemeyle gülümsedi. "Bu gerekli. Dünya biz arkamıza yaslanıp öyle olmasını istediğimiz için değışmiyor. Değışir çünkü biz onu ileriye taşımak için yapmamız gereken şeyleri yapar, vermek istemediğimiz kararları alırız. Öyle mi?"

"Evet," dedi Aysel teslimiyet içinde. Kendini, büyüsünü ve çember'i mi düşünüyordu? "Ne zaman gidiyorsun?" Kendini bu düşünceden sıyırmış gibiydi. Ses tonundaki bir şey, bir kararlılık ipliğeri Beşir'in ellerini yumruk yapmasına neden oldu. Onlarla gitmek istiyor muydu?

"Yarın akşam. Siz suikastyı yakalayana kadar ertelemeyi umuyordum ama işler çok hızlı ilerledi." Beşir'bir kaşını kaldırdı. "Bu suikastyı yakalayacağından hiç şüphem yok, ama aynı zamanda Bana söz ver, Sultan'ı Behram Kadir'le yalnız bırakmayacaksın. Sana ne kadar kızgın olduğu umurumda değil."

Beşir başını eğdi.

"Güzel." Makram sırtarak Aysel'e bakmadan önce konuyu geçiştirir gibiydi. "Aferin bu arada. Döndüğümde seninle benzer bir ma yapmamızın zamanı geldi sanırım."

Başını sallarken yüzüne bir heves yayıldı.

Makram'ın glmsemeı ona bakarken biraz azaldı. "Sultana'nın teklifini reddetmeye karar vermezsen tabii. Burada kalıp çember'e katılmanı tercih ederim. Ama katılmamayı seçersen, benimle Sarkum'a gel. Çok değeri olursun."

Beşir onun yüzündeki düşünceli ifadeyi umursamadı. O ana kadar Aysel ember'de yer almayı kabul etmezse ne olacağını hiç düşünmemişti. O gitmiş olacaktı. Onu bir daha asla göremeyecekti. Bunu düşünüyordu, Makram'a başışından bunu anlayabiliyordu. Ayrılmak.

Söz vermesine rağmen kaçıyor.

Ellerindeki gerginlik kollarından omuzlarına doğru yayılırken, kızgınlık öfkeye dnşti.

"Engeli Kapısı'na kadar eşlik etmek için neye ihtiyaınız varsa lütfen iletin Efendim" -Beşir sesini düz tutmaya zorladı, incinmişliğeri ve öfkesi ona dokunmadı- "ama başka bir şey yoksa, vardiyayı ben denetlemeliyim değışim."

"Tabii ki."

Beşir başıyla selam verdi ve arenanın girişine yöneldi. Şu anda Aysel'i yanında istemiyordu. Çünkü ona bağırarak, onunla ilgilenmesine neden olduğu için ona kızmak ve sonra sanki bu onu hiç etkilemeyecekmiş gibi gitmeyi düşünmek istiyordu. Umursuyor muydu? Umursadığını düşündü, düşündü...

Ne yapıyordu ki? Aysel'le ilgili her seçim onun mutsuzluğuyla sonuçlanıyordu. Kalırsa, haklıydı, bugünkü gibi izlemek ona işkence olacaktı. Onu tehlikeye atmak onu yıkacaktı. Ya giderse... Onu bir daha hiç göremezse... Boğazı düğümlendi.

Ahırlara ulaştı ve ana koridordan aşağı doğru yürüdü.

"Beşir," diye seslendi Aysel arkasından. Onu görmezden gelmek istedi ama yine de durdu. Öfkeden deliye dönüp istemediği bir şey korktuğu için dönüp ona bakmaya cesaret edemedi. Aralarında hiçbir hak iddiası yoktu, hayatını uygun gördüğü şekilde yaşadığı için ona kızmasına izin verecek hiçbir söz yoktu. Bunu o da biliyordu. Bu, öfkesini ya da onun yokluğunu düşündükçe içini kaplayan yalnızlığı yatıştırmıyordu.

"Erkeklerin yanında beni isimimle çağırmayın."

Aysel durdu. "Elbette," dedi itaatkâr bir tavırla, yemi hiç kaldırmadan.

Adam döndü ve kadın ona isteksizce baktı. Belki de Makram'la birlikte gideceğini söylemeye gelmişti? İçi taşla döndü ve derisi soğukla yıkandı. Boynunu bir daire içinde döndürdü ve çatladı. Ona baktı, en ufak bir provokasyonda altından kopacak amaçsız bir öfke çatlağının üzerinde ilerliyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Şu haline bak," dedi nefes nefese. "Kızgın olduğunda bile seni istiyorum."

Dişlerini sıktı, bakışlarını kızın gözlerindeki sıcaklıktan ayırırken çenesi gerildi.

Aysel aralarındaki mesafeyi kapatıp kaftanını avuçladı. "Birbirimizle konuşabilir miyiz? Bunun yerine...?"

"Söyleyeceğin şeyi duymak istediğimi sanmıyorum." Kadının bileklerinden tutup ellerini üzerinden çekti ve sonra onu serbest bıraktı.

"Anlamıyorum." Kadının sesindeki keskinlik, adamın öfkesini bastırmasına yetmişti. "Ne oldu?"

"Sarayda gece vardiyasına başlamadan önce dinlenmek için bir mum ışığından biraz fazla vaktiniz var. Bunu yapmanızı öneririm." Sesini tutmayı başardı

Kayalık yerine pürüzsüzdü ama yine de yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Çocukça öfke nöbetini de alıp gidip bir köprüden atlamayı öneririm."
Aysel ite kaka yanından geçti, koridorun sonuna doğru ilerleyerek ahırların yanından geçti ve kışlaya döndü. Aysel'in peşinden fırladı, öyle ki yolda karşılaştığı her asker duvara yaslanıp ses çıkarmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Dur!" Aysel koğuşun diğer ucundaki kapıya yaklaşırken Beşir havladı.

Aysel dönüp ona baktı. Bakışları salonu taradı, kapılardan dışarı fırlayan kafaları ve salonda durup izleyen birkaç adamı süzdükten sonra Beşir'in yüzünde durdu. Tek kaşını kaldırdı. "Evet, Komutan?"

"Saraya git ve dikişlerin için bir hekime görün." Yarattığı karmaşayı biraz olsun kontrol altına almak için sesini dengelemeye çalıştı. Adamların onu açıkça kızgın görmelerine ihtiyacı yoktu, böylece umursadığını tahmin edebilir ve bunu disiplinlerinde veya davranışlarında özgürlükler elde etmek için bir koz olarak kullanabilirlerdi.

"Gece nöbeti için nereye rapor vereceğim?" diye sordu ve normal ses tonuna onunkinden çok daha iyi yaklaşmayı başardı.

"Bana ya da Teğmen Terzi'ye," dedi.

Aysel dönüp gitti ve Beşir ofisine gidip kapısını kapattı. Masasına oturdu ve ellerini saçlarında gezdirerek haritaya baktı. Öfkesi azaldı ve kendini kaybettiği için tam bir aptal gibi hissetti. O kadındı. Onlardı. Birbirlerine uyma şekilleri. Onunla tartışmak sevişmekten çok da farklı değildi, büyülerinin dans edip çarpışması. Onlarla her şey böyle mi olmak zorundaydı?

Ona neden kızgın olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Çünkü ona söylerse ve o yine de giderse... bu onu daha fazla yaralayacaktı. Onun için, onun alayları ve gülümsemesi için duyduğu yalnızlık onu yıkadı. Sarsılarak ayağa kalktı.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

"T İŞTE BURADAYIZ," dedi doktor, orta yaşlarda bir adamdı, saçları zaten tamamen gümüş rengindeydi.

erkekler yaşlı değil, seçkin ve sofistike görünürler. Kendisini sarayın başhekimini Ceylik olarak tanıtmıştı. "Bu dikişler Havva'nın işi gibi," dedi ve Aysel kaftanını yerine yerleştirip kumaşı beline sarmaya başlarken aletlerini dikkatle tepsiye yerleştirdi.

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Evet," dedi, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi konuşmaya çalışıyordu ama Aysel öyle olduğu izlenimine kapılmıştı. "O nasıl?"

"Uhm." Aysel kılıçlarına uzandı. "Fikir sahibi." Ceylik

kıkırdadı, başını salladı. "Her zamanki gibi o zaman."

"Bilemem." Aysel koşum takımını omuzlarının üzerinden kaldırdı.

Hastane olarak kullanılan küçük odada hareket eden, eşyalarını , ilgisiz görünmeye çalışan adamı izledi. Yüksek sesli, sert bir iç çekişi bastırdı. "Tek ihtiyacım olan bu mu?"

"Acı için merhem istemiyorsan tabii?" Döndü, kaşları soru sorarcasına kalktı. Aysel başını salladı. Ağrısı, ellerini ve kıyafetlerini lekeleyen ve kokmasına neden olan yağlı merhemle uğraşmasını gerektirecek kadar kötü değildi.

"Ben alırım." Beşir'in çakıllı sesi kapı aralığından geldi. İç çekişi Aysel'in kontrolünden kaçtı ve vurgu için sonuna küçük bir inilti ekledi.

"İstemiyorum dedim ya." Aysel ona ters ters baktı. Aysel onu görmezden geldi ve Ceylik birinden diğerine bakarak başının üstündeki rafa uzandı ve üstü bir kare çuval beziyle örtülmüş ve iple bağlanmış küçük bir kavanoz çıkardı. Beşir'in uzattığı elinin içine koydu.

"Teşekkür ederim."

Aysel, Beşir'in onu masadan zıplayarak kapıya doğru yürüdü. Beşir ona kolayca yetişince kısa adımlarına lanet ederek artırdı ve sarayın girişine yöneldi. "Eğer bana söylemek için buradaysan

Geç kaldım, benim suçum değil. Annen hakkında bilgi almak için beni arıyordu."

"Bunu o yapıyor." Beşir iri elini kızın dirseğinin altından geçirdi ve onu başka bir yöne doğru çekti. "Bu taraftan. Bahçe her odayla bağlantılıdır ve Sultan'ın salonundan daha kolay ulaşılabilir bir yerdir." Kolunu bırakmadı ve Aysel kolunu çekiştirirdi.

"Lütfen beni bir sokak köpeği gibi sürüklemeyin," diye emretti.

Beşir onu tutmayı bıraktı ama kız istediği için mi yoksa gideceği yere vardıkları için mi bilinmez. Karanlık bir odanın kapısını açtı ve elini kızın ensesine koyarak onu içeri yönlendirdi.

"Kes şunu dedim." Aysel döndü ve adam onu iki kolundan yakaladı, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve onu odanın diğer ucuna doğru itti. Karanlıkta önünü göremiyordu ve kalça hizasında duran bir şeye çarptı. Adam bunun üzerine kaldırdı ve ellerini kalçalarının iki yanına koyarak üzerine eğildi.

"Köprüden atlama isteğini görmezden gelmeyi tercih ettim," dedi. Taşıdığı seramik kavanozu solunda bir yerde yüzeye bırakırken yumuşak yankı yaptı. "Başka, daha makul bir isteğin var mı?" Sesinde ahırda duyduğu o titrek öfke yoktu ama hoşuna gittiğinden emin olmadığı bir gerginlik de vardı.

"Bir suikastçıyı avlamam gerekirken neden karanlıkta seninle yalnız oturuyorum?"

"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi.

Hayır. Onun ses tonunu kesinlikle umursamıyordu. "Ben de istemiyorum.

Bunun bir önemi var mı?"

doğruldu ve loşlukta bile elini saçlarında gezdirirken yaptığı hareketi görebiliyordu. "Tabii ki önemli." Sesi biraz gerginleşmişti ve biraz pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Bana neden kızgın olduğunu söyleyecek misin? Neden beni bu dolaba tıktığını?"

"Hayır."

"O zaman ben gidiyorum." Aysel masa ya da sıra olduğunu tahmin ettiği yüzeyden kayarak indi ama Beşir onu engelledi.

"Ya da kalabilirsin ve sana geri kalanını unutturabilirim," dedi sıcak bir şekilde, ama yine de onu rahatsız eden o keskin ses tonu vardı.

"Hayır. Bana öfkelenen ve nedenini bile söylemeyen bir adam beni tahrik etmiyor."

"Prensinle birlikte Sarkum'a dönene kadar tek yapacağın beni kullanmaksa neden sana bir şey söyleyeyim ki? Annemin dediği gibi yap."

Aysel ellerini kalçalarına koydu ve karanlıkta görememesine rağmen ona ters ters . "O benim prensim değil, Sultan'ın prensi olduğu çok açık. Hem onunla gideceğimi kim söyledi?"

"Bundan bahsederken yüzünü gördüm. Sultana'nın teklif ettiği şeyi istemediğini de biliyorum."

"Yüzümü gördünüz ve ne düşündüğüm hakkında bir varsayımda bulundunuz. Ayrıca ben bile emin olmasam da ne istediğimi biliyorsun. Ama benim bir canavar olduğumu düşünmene rağmen beni devirmek için kendini alçaltacak mısın?" Aysel onu omuzlayarak geçti. "Bu çok saçma. Çekil yolumdan."

"Aysel," dedi Beşir, sesi onun adının üzerine düşerek, hatalı olduğunu bildiğini ve barışmak istediğini söylüyordu. Kapıyı açtı ve arkasından çarparak kapattı. Sırtını kapının yanındaki duvara dayadı ve gözlerini kapadı, büyüsünü iplik iplik ve sarmalalarak etrafına çekti, duvar kağıdını süsleyen dantel ve gelinciklerden oluşan geometrik kafes karşısında fark edilmemeyi, kaybolmayı emretti.

Kapı açıldı ve dışarı adımını attı ve durup fuayeye baktı. Arkasındaki duvara bakmıyordu ve kendi büyüsüyle onunkini karşı karşıya getirecek bir büyü yapmadığı sürece onu göremeyecekti. Üstlerinde asılı duran renkli cam kafeslere hapsedilmiş büyücü kürelerinin aydınlattığı ensesi ve büyüsünün belli belirsiz parıltısı vardı. Kızgın, incinmiş ya da şehvet dolu. Hangisi olduğunun umurunda olmamasını diledi. Adamın sözleri, varsayımları daha fazla canını yakıyordu. Neden onun kendisini inanmıyordu? Neden ona karşı sabırlı olamıyordu? Dördüncü Ev büyücülerinin sabırlı olması gerekirdi.

Aysel gözlerini kapadı ve başını duvara yaslayarak gözyaşlarını ve öfkelerini yutmaya çalıştı. Bu onu suikastçıdan uzaklaştıramazdı. Onu gereken seçimden alıkoyamazdı. Ama tek düşünebildiği buydu. Düşünebildiği tek şey oydu. O neden bunu hissetmiyordu?

ondan uzaklaştığında, kadın bunu hissetti, büyüsünün ağır baskısının hafiflediğini hissetti, bu baskının yokluğunu hissetti, tıpkı Vücudunun ağırlığı onunkine karşı. Gözlerini açtı ve onun yürüyüşünü izledi.

Avluya açılan koridora doğru yöneldi, ellerinin topuklarını gözlerinin üzerine bastırdı, duruşu ağırdı. Ellerini indirdi ve yüksek sesle küfretti, sonra koridordan aşağı döndü ve gözden kayboldu.

Aysel duvardan uzaklaştı ama solmakta olan büyüünü etrafında tuttu ters yönde, Sultan'ın salonuna doğru yürürken. İki dönüş ve üç uzun koridor vardı ve Sultanın odalarının bulunduğu salona ulaştığında bir güç dalgasının büyüünü silip süpürdüğünü hissetti.

Döndü ve Sultan elini yanına indirmiş ona doğru yürüyordu. Arkasında gerçek bir insan sirki vardı; üç hizmetçi, altı muhafız, Makram ve Tarık. Aysel dizlerinin üzerine çöktü.

"Büyüleyici bir büyü," dedi Sultan, önünde durup ellerini kaftanının önünde üst üste kavuşturarak. Aysel başını öne eğdi. "Bunu kendiniz mi tasarladınız?"

"Evet Sultanım. Sarkum'daki Akademi'ye katılmadım. Yaptığım her şeyi içgüdülerimle ve deneme yanılma yöntemiyle yapıyorum."

Sultan başını yana eğdi. "Özür dilemek zorundayım. Dün sizin kontrolsüz olduğunuzu söylemişim ama görüyorum ki" -omzunun üzerinden Aysel'e göz kırpan Makram'a baktı- "yanılmışım."

"Beni nasıl gördün?" Aysel başını kaldırıp ona baktı. Gözleri tarçın kahverengisinin büyüleyici bir tonundaydı ve soğuk ifadesine rağmen Aysel'in fark etmediği bir sıcaklık olduğunu ortaya . Aysel'in hiç kadın arkadaşı yoktu, işi onu çok fazla izole ediyordu ve kendi konumundaki çoğu kadınla çok az ortak noktası vardı. Sultana, tüm raporlara göre, güçlü bir hava büyücüsüydü. Olabileceğini düşünerek Tamar Sultanlığının varisi ile arkadaş olmak biraz zordu.

"Halının üzerinde ayak izlerinizi gördüm." Sultan, gözlerindeki eğlence ışığıyla işaret etti ve Aysel mahcup bir şekilde sırttı. Genelde o da adımlarını hafifletirdi ama Beşir'i düşünmek dikkatini dağıtmıştı.

"Seninle konuşmaya geliyordum."

"Kuvvetlerinde hoş karşılanacağımı söyledi. Buraya seçimi tartışmak için gelmedim.

Bana bir büyü öğret." Aysel yerinden kaydı. Kasları Beşir'le dövüşmekten yorulmuştu ve diz çökmekten kramp girmeye başlamıştı.

"O zaman benimle gel," dedi Sultan.

Aysel itaat etti, ayağa kalktı ve Sultana'nın kendisini geçmesine izin vererek Tareck'in yanına geçti.

"Az önce Beşir'i gördüm," dedi Tarık. Aysel onaylamayan bir ses çıkardı. "Sanırım ringde onu yenmene çok sinirlendi; saraydan çıkarken sanki bir şeyleri parçalamak istermiş gibi hışımla . Belki de bir dahaki sefere ona daha yumuşak davranmalısın." Tareck'in sesi hem gururlu hem de eğleniyor gibiydi.

Aysel, "Bu sefer üzerine fazla gitmedim," dedi. Tarık güldü. Aysel'in içi burkuldu. Daha önce hiç başkasının duygularını düşünmek zorunda kalmamıştı, bu şekilde değil ve düşünmek istemesine ve onu önemsemesine rağmen, Makram'ın teklifinin Beşir için ne anlama geleceğini düşünmemişti. İncinen gururu için endişelenmek yerine ona güvence vermek onu öldürmezdi. Ona yüksek sesle söylemezse ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini nasıl bilebilirdi ki?

Aysel onu bulmak için geri koşmak istedi ama bunun için vermeye hazır olmadığı açıklamalar. Ayrıca, şu anda onunla konuşmakla ilgilenmesi de pek olası değildi.

Samira, yanında iki görevli daha olduğu halde aceleyle ilerledi ve Sultan'ın odasını açtı; Sultan ve Makram içeri girerken kenara çekildi, onları Aysel ve Tarık izledi. Tareck geçerken dirseğiyle Samira'yı dürttü, Samira da kırıksık bir burunla karşılık verdi. İşte Tareck buydu, herkesle arkadaş oluyordu.

Askerlerden dördü onları içeride takip edip odalardan geçerek bahçeye doğru ilerledi, diğer ikisi ise kapının dışındaki koridorda mevzilendi. Samira kapıyı kapattı ve sessizce kenarda durdu, yine Aysel'e hızlı bir gülümseme sundu.

Aysel saraya hâkim olan soluk renklerden hoşlanıyordu. Maviler, gümüşler ve beyazlar. Annesinin kendi evlerinde her zaman tercih ettiği koyu, sıcak renklerden farklı olarak rahatlatıcıydılar.

Sultan koltuklardan birine oturdu. "Size öğretmemi istediğiniz bu büyü nedir?"

Aysel, "Komutan Ayan bana sarayın istediğin her duyabileceğinden bahsetti," dedi.

Sultan, Aysel'in başının üstünden ayak parmaklarına doğru bir bakış atarken düşünceli bir ses çıkardı. "Bir Hanedeki her büyücü aynı gelişmiş yetenekleri paylaşmaz. Örneğin sen ve ben, birbirimizden çok farklıyız. ikisi de Birinci Ev'de doğdu. Makram bana inanılmaz bir akrobasi yeteneğinin olduğunu söyledi. Sanırım bu sihrinle ve hızınla Kampa saldırdığınız günkü hareket tarzınız bana sizin

büyünüzü çevreniz yerine kendinizi değiştirmek için kullanın. Aynı büyüyü ."

"Denemek isterim. Komutan Ayan'ın niyeti gece nöbetini denetlemem ve bu büyü'nün daha fazla alanı kapsamama yardımcı olacağına inanıyorum. saray." Aysel bir ayağından diğerine kaydı, bu kadar çok kişinin bakışları altında huzursuzdu.

Sultana'nın ağzı köşeden yukarı kalktı ve bir elini karşısındaki kanepeye doğru uzatarak davet etti. "Başlamak için en iyisi diğer duyularınızı susturmak." Soğuk bir beklentiyle Aysel'e baktı.

Aysel gözlerini kapattı.

Aysel, Sultan'la yaptığı İKİ DERSLİK alıştırmadan ve bütün bir gece yorgunluğa karşı koyduktan sonra, avlunun çakıllarında yüzükoyun uykuya dalmaya hazırıldı. Sarayın batı ucundaki bir kulenin bakır kubbesinde, bahçenin tamamını görebileceği ideal bir tünek bulmuştu ve Sultanın odasına çatıdan sadece bir dakika uzaklıktaydı. Yine de gecenin büyük bir kısmını, işitme büyüğü pratiği yapmadığı ya da Beşir'le yaşadığı anlaşmazlık yüzünden kendini tekmelemediği zamanlarda, gözlerini açık tutmak için kulenin üzerinde bir ileri bir geri volta atarak geçirmişti.

Bununla birlikte, ondan nasıl özür dileyeceğine dair yarı yarıya iyi olduğunu düşündüğü bir fikri vardı ve bunun için sabah erkenden Büyük Pazar'a gitmesi gerekiyordu. Sadrazam'ın malikânesini gözlemlerken oraya yaptığı birçok geziden sonra, pazarın düzenine ve satıcıların çoğuna aşina olmuştu. Gözüne çarpan bir biblo satıcısı vardı çünkü Çark'ın yarattığı talihsizlikleri uzaklaştırmak için takılan tılsımlar satıyordu.

Hepsinin sahte olduğu apaçık ortadaydı ama yine de satın almak için sıraya girenler oluyordu.

Aysel'in tam güneş doğarken gelmesine rağmen, kadın Aysel'e tılsımlarından birini satmaktan mutluluk duydu ve şimdi onu elinde tutarak etrafına bir deri kordon bağladı. Vardiya değişimine daha iki mark vardı ve Beşir'i o yataktan önce bulabileceğini umuyordu. Uykucu Beşir'i yeterince görmemiş olsa da, onun önerilere çok daha açık olduğunu bilecek kadar görmüştü.

uykudan tamamen kurtulmadan önce.

Uyumak için annesinin evine kadar gitmiş olması pek olası değildi. Birisi suikastçıyı sarayda bulursa yakın olmak isteyecektir. Bu yüzden önce kışladaki odasını denedi. Kışla nöbetine atanmış sadece iki muhafız vardı, biri girişin dışındaki duvara yaslanmış, yarı uykulu görünüyordu, diğeri ise vardiya değişimine kadar uyanık kalçalışarak koridorda volta atıyordu.

"Komutanı arıyorum. O burada mı?"

Muhafız esnedi ve Aysel'in kılıçlarını geri aldığıında ilk kez karşılaştığı Beşir'in odasını işaret etti. "Bakabilirsin, kapısını hiç kilitlemez."

"Çıplak uyumuyor, değil mi?" diye sordu ona masum bir bakış atarak.

Adam kıkırdadı. "Hiç kontrol etme fırsatım olmadı ama bundan şüpheliyim. Oradan her zaman gitmeye hazır bir şekilde çıktığı için hepimiz onun tam üniformayla uyuduğunu varsayıyoruz. Ya da hiç uyumuyor." O sırtıttı ve Aysel de ona karşılık verdi. Beşir annesinin evinde oldukça hızlı bir şekilde giyinmeyi başarmıştı. onu takip et.

Kapıyı çalmadı, çünkü kızgın olduğunu hatırlaması için fazladan zaman vermek istemiyordu, sadece kapıyı açtı. Oda boştu. Kaşlarını çattı. Koridor görevlisi omzunun üzerinden baktı.

"Ofisinde olabilir." Koridorda ilk odaya doğru yürüdü ve kapıyı açtıktan sonra başını salladı. "Sarayda olabilir. Orada da bir odası var."

"Saraydaki odaları nerede?" Onun ofisi olduğundan yeri görmüştü ama uyuması için ona verdikleri odayı . Odanın Muhafız açıklama yaptı ve Aysel avluyu koşarak geçip saray merdivenlerini çıkmadan önce ona teşekkür etti. Muhafızın talimatlarını takip ederek adımlarını

Beşir'in bir gece önce onu sürükleyerek götürdüğü ofiste, bir köşeyi kısa bir koridordan geçerek üç odalı küçük bir kanada ulaştı. Gardiyana göre Bashir'in odası ortadaki odaydı.

Koridordan aşağı, üç kapının da açıldığı yuvarlak fuayenin ortasına doğru yürürken arkasına baktı. Aysel parmaklarını hafifçe test ederken salonu izliyordu. Kilitli değildi. Bu mantıklıydı. Odadan hızla çıkmaya ya da bir askerin onu uyandırmak için içeri girmesini engellemeye çalışıyorsa kilitle uğraşmak istemezdi. Sonuna kadar bastırdı ve kapı açıldı.

Aysel içeri süzüldü ve kapıyı kapatarak gözlerinin alışması için bir süre bekledi.

Oda kışladakine çok benziyordu, sadece daha süslüydü. Barakada, uzak duvara dayalı, üstü samanla doldurulmuş bir şilte ile örtülü basit bir platform ve giysileri için bir dolap vardı. Burada taş zeminde konfor için kalın dokuma halılar vardı, sağ tarafta büyük bir pencere

Yatakta, ağır kadife perdeler neredeyse tamamen çekilmiş olmasına rağmen, şafak ışığının sadece bir parçasını içeri alıyordu. Yatağın kendisi barakadakinin iki ya da üç katı büyüklüğündeydi ve dört yüksek direk tl kumaşla örtülüydü. Loş ışıktaki hiçbir şeyin rengini seğemiyordu ama Beşir'i görebiliyordu.

Parmak uçlarında halının üzerinden yatağın ayak ucuna doğru yürüdü. Adam sırtüstü uzanmış, bir dizi bükülmüş ve yana doğru açılmış, bir kolu gözlerini kapatmıştı, diğeri yana doğru uzanmıştı. Ne yazık ki çıplak değildi ama neredeyse çıplaktı, sadece salvarını giymişti ve onlar da bağlı değildi. Salvar özellikle kalęalarının üzerinde duruyordu ve kalęa kemiklerinin çıkıntısını ve hemen üzerlerindeki kasları, düz ve kaslı karnının güzel genişliğini, göğsünün ve omuzlarının genişliğini ortaya çıkarıyordu. Göğsünü kaplayan az miktardaki sarı saçlar, göbeğinden salvarına doğru uzanan, hafif koyu renkli saçlardan oluşan nefis bir çizgiye doğru inceliyordu.

Aysel günün geri kalanı boyunca ona bakabilirdi. Onun vücuduna doyamamıştı ve kendi kendine, ona dokunmak, öpmek ve her zerresinin tadını çıkarmak için istediği kadar zaman tanınması için onu ikna edeceğine söz vermişti. Ama şimdilik tek umudu, uyanır uyanmaz onu kovmamasıydı.

Kımıldamadan, "Dışarı," dedi.

Aysel gözlerini tavana doğru devirdi. Çark'ın kendisini eğlenceli bulduğuna dair gizli inancı her zaman vardı. Yatağın kenarına yuvarlandı, botlarını tekmeledi ve yanına diz çökmek için üzerine süründü.

"Neden kışlayı tercih ettiğinizi anlayabiliyorum. Bu çok rahatsız görünüyor. Kuş tyyle doldurulmuş bir yatak mı bu?" Biraz zıpladı.

"Az önce sana gitmeni söylediğime eminim." Sesi uykulu, boğuk ve çekiciydi. Hayatında hiç kimseden fiziksel olarak bu kadar etkilenmiş miydi? O yle düşünmüyordu.

"Hmm," diye kabul etti.

Kolunu gözlerinden ayırdı ve başının üzerinde kıvrılmasına izin verdi, yatağın çerçevesini çaprazlayan kumaşa baktı. Aysel hayranlıkla

kolunun bükülüşünü, oradaki kas yığınına fark etti ve dudağını ısırıldı. Beşir kolunu kaldırdı ve bir yastık bulup Aysel'in yüzüne kadar yatakta sağa sola vurdu. Aysel sırtarak yastığı Beşir'in elinden çekip aldı ve ona vurdu. Adam bir koluyla yastığı savuşturdu ve diğer kolunu Aysel'in beline doladı. Aysel'i yanlamasına üstüne çekti, sonra sarsıldı ve küfrederek inledi.

"Lanetli kılıçlarınızı ," dedi ve onu tekrar iterek uzaklaştırdı.

Aysel irkildi ve koşum takımını çözdü, sonra kollarını serbest bıraktı ve yatağın kenarına bıraktı. "Özür dilerim," dedi onun üzerine uzanarak.

"Bıçaklar da , seni deli kadın," diye homurdandı, kaburgalarına bakmak için başını kaldırdı ama Aysel engel oldu. "Herhalde yalnız uyurken o lanet şeylere sarılıyorsun."

"Hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğim." Kollarını geriye çekti ve ona bir kolunu uzattı. Adam kadının ön kolundaki kılıfı çıkarıp attı, sonra kadın diğer kolunu uzattığında aynı şeyi yaptı.

"Her sabah bana böyle mi rapor vermeni bekleyeceğim?" Başının üstünden uzanıp bir yastık aldı ve kendini desteklemek için arkasına koydu.

"Buraya geldiğim zamanki gibi görüneceğine söz verirsen," diye cevap verdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar muhteşem bir şey görmedim."

Göz kapakları gözlerinin üzerine yarı kapanmış, elini kızın iki örgüsünün üzerine kapatmıştı. "Dalkavukluk," dedi, "kabul edilebilir."

Aysel gülümsedi, içinden taşacağını ve içinde boğulacağını düşünene kadar ona duyduğu sevgiyle dolup taşı. "Peki ya özürler?"

Beşir'in asıldı ama başını salladı.

"Gitmemeliydim. Kalmalı ve konuşmalıydım." Parmak uçlarını adamın göğsündeki kaba tüylerin üzerinde gezdirdi. "Ama lütfen benden bir şeyler saklama." Özür dilercesine göğsünü öptü ve adamın nefesi titreyerek kesildi.

"Aysel." Sevişmesini durdurmak için bileklerini avuçlarının içine aldı. "Gidersen canımı yakarsın," dedi açıkça, sanki bir şeyi kesip biçiyormuş gibi. "Ve korkarım ki umurunda değil." Derin bir nefes aldı. "Sanırım senden olması gerekenden fazlasını istiyorum. Ya da senin de benim için istediğinden. Ve kızgınlıktan başka ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Aysel gözlerini kırıştırdı, boğazı düğümlendi ve gözleri acıdı. "Ah," dedi aptalca. Sözcüklerini saydırabiliyordu, öküzü ve sözcükleri dümdüz delip geçiyordu

kalbine doğru.

Aklını toparlamaya ve düşünce üretecek bir formata sokmaya çalışırken aralarında sessizlik hüküm sürüyordu. Sonunda tutarlı bir cümle kurmayı başardı. "Bunu neden daha önce söyleyemedin?"

"Kendi öfkemi dizginlemem için bana zaman vermen en iyisi," dedi, "yoksa kendini bir şeyle boğuşurken bulacaksın. Yeniden kaçmak için bir fırsat gördüğünü ve bunu değerlendireceğini sanıyordum ve benim ne isteyebileceğim senin için önemli değildi."

Aysel ayağa kalktı, kollarını hafifçe bükerek adamın elinden kurtardı. Adam onun yerine kalçalarını tuttu, kaşları çatılmıştı. Bir elini kaftanının ön kısmına soktu, parmaklarıyla o sabah yaptığı alışverişi yokladı.

Onu korumak için bir parça brandaya sarılmıştı. Kadın aldı ve Beşir'e uzattı. Beşir yastığın üzerinde biraz daha yükselip kâğıdı ondan alırken kadının yüzünü inceledi. "Nedir bu?"

Aysel paketi açması için başıyla işaret etti. Açtı ve yaklaşık serçe parmağı büyüklüğünde bir cam şişe ortaya çıktı. İçi kumla doluydu satın aldığı anda içinde küçük kuru çiçekler de vardı. Çiçeklerin çiçek hastalığına karşı koruduğu söyleniyordu ki Aysel bu konuda daha az endişeliydi. Bashir'in onu ne kadar önemseydiğini anlamasına yardımcı oldu. Parmaklarının arasında . Mantarın altına, bağladığı ipi uzattı, açıkça kafası karışmıştı.

"Neyi seçersem seçeyim, ayrılmak zorunda kalabilirim. Makram'a hizmet ediyorum ve her zaman da edeceğim. Eğer Sarkum'da bana ihtiyacı olursa, o zaman giderim, tıpkı senin Sultan nereye isterse oraya gibi."

Beşir'in yüz ifadesi karardı, sonra kasvetli bir soğukkanlılıkla gevşedi. Aysel kordonu uzattı ve başını içine eğdi, ancak şişeyi ondan almadı.

"Bana bir keresinde toprağını her zaman bulabileceğini söylemiştin." Yanaklarında yükselen sıcaklık onu rahatsız etti. Boğazı daha da daraldı, göğsüne kadar indi ve sesi titredi. "Düşündüm ki..." Kadın boğazını temizledi ve Beşir'in eli yavaşça bardağın üzerine kapandı, kaşları da aynı hızla kalktı.

"İçine biraz arena kumu koyup yanımda taşırsam" diye düşündüm -sözünü bitirmekte zorlandı, çünkü birden kendini aptal gibi hissetti- "sen de beni her zaman bulabilirsin."

Sessizce yumruğunda tuttuğu şişeye baktı. Hoşuna gitmemiş miydi? O kadar emindi ki.

"Bu işe , değil mi? Cam engel olmazdı, sen de
."

"Evet," dedi. "Evet. İşe yarayabilir." Sesi onunkinden iyi çıkmıyordu ve taş gibi hareketsizdi. Sonra çenesindeki kaslar sıçradı ve Dişlerini sıktı, bakışları kaydı, loş ışıktaki gözlerinden parlayan büyü açığa çıktı. Bu hoşuna gitmişti. Kızın tuttuğu nefesi gevşedi.

"Aptal Öküz." Gülümsemeye çalıştı. "Tek gördüğün benim koştuğum." Yanağından bir damla yaş süzüldü. Gözyaşını . "Neden her zaman geri döndüğümü fark etmedin?"

Nefesi kısa ve şaşkın bir onu terk etti. Deri kordonu hafifçe çekti, böylece kadın ona doğru eğildi. Adam onun üstüne yuvarlandı.

"Dikkatli ol," dedi, bir elini yüzünün yan tarafına dayadı, başparmağı yanağında gezindi. "Beni önemseydiğini düşünerek kandırılmış olabilirim."

"Seni önemsiyorum," dedi Aysel. "Bu bir numara değil."

Farkındalığın adamın yüzünü bastırılmış bir şaşkınlığa, sonra da teslimiyete boyamasını izledi. Onu öpecekmiş gibi hareket ama başını eğerek yarı yolda durdu. "Aysel, ben..."

Nabız kulaklarında bir kükremeye dönüştü, vücudunda sanki gök gürültüsünün küçük davul sesleri. Adamın ne söylemek istediğini biliyordu ve hazır değildi. Belki korkusu yüzünden okunuyordu, belki de kaskatı kesilmiş bedeni

onu ele verdi, ancak Beşir açıklamasını yutkunarak geri çekti. bakışlarını onunkilerden ayırdı. Onun uzaklaştığı hissi somuttu, büyüünün zihinsel duvarların arkasına çekildiğini hissetti ve ayağa kalkmaya hazırlanırken ona olan ağırlığı azaldı.

Onun kendisini sevmesine hazır değildi. Başka birinin kalbinin tüm ağırlığını düşünmüyordu. Ama onun yokluğuna da katlanamazdı. "Gitme," diye yalvardı.

Beşir yüzünü tekrar onunkine çevirdi. Uzun bir süre sonra dirseklerini yukarı doğru kaydırarak, böylece parmaklarıyla yüzünün hatlarını izleyebildi, bakışları onu ezberliyormuş gibi geziniyordu.

"Dün gece nereye gittin?" Gözlerini kapadı ve yüzünü onun boynunun eğimine gömdü, başparmağıyla bir çizgi çizirken başını orada dinlendirdi. boğazının yan tarafına doğru.

"Sultana'dan bana dinleme büyüünü öğretmesini istemek için."

Dudakları kulağının altındaki teni okşadı ve Aysel gözlerini kapattı, bedeni onunkinin altında gevşedi.

"Öyle mi yaptı?" Aysel'in kolunu yanına doğru çekerek elini üzerinde yumuşattı, sonra diğer eliyle de aynı şeyi yaptı. Aysel ellerini adamın sırtına doladı ve parmak uçlarını adamın teninde gezdirdi. Omzunun kıvrımını takip etti

bıçaklarını ve omurganın iki yanındaki kasların yükselişini inceledikten sonra parmaklarını hafifçe sırtının alt kısmındaki çukurluğa sürttü.

"Denedi. Bütün gece çalıştım ama bana kolay gelmiyor. Onu yönlendiremiyor gibiyim, o sadece, ne isterse onu yapıyor." Tırnaklarını hafifçe sırtına geçirdi ve biraz gülümsedi. Adamın teni ellerinin altında karıncalandı.

Başını kaldırdı. "Onun gücü her zaman zihni merkeze alan büyülerde olmuştur. Seninki farklı. Senin yapabildiğini yapabilen bir hava büyücüsü hiç görmedim." Adamın ona gurur ve açgözlülükle bakışı içini ısıtmış ve anlamsızlaştırmıştı.

Kollarını onun boynuna doladı. "Biraz daha uyumak ister misin?"

Başını salladı ve indirdi, ağzını kendi ağzıyla sıyırdı. Bu temas ilk birlikteliklerinden beri sönmeyen bir kuru alevlendirdi. Ağzını kendi ağzıyla birkaç kez daha yavaşça okşadıktan sonra onu derinden öptü ve Aysel onun ağırlığı altında kalarak eğildi.

Dört ayak üzerine kalktı ve öpücüğü bırakarak aşağı indi, böylece salvarını çözüp çıkarabildi. Sonra aynısını da yaptı, kalçalarından itti ve ellerinden tutup oturması için çekiştirmeden önce onları tekmeledi. Kızın üzerindeki kumaşı çözdü.

Sonra kısa kollu muhafız kaftanını çıkardı. Altındaki ince, hafif ve uzun kolluydu ve başını eğerek ona baktı. Bacaklarının arasındaki boşluk zaten zorluyordu ve ona bakma şekli sadece acele etmesi için yalvarma isteği uyandırdı. Dizlerini yukarı doğru bükte, önce birlikte, sonra ayaklarını birbirinden ayırdı ve davetkar bir şekilde ellerinin üzerine yaslandı.

Beşir hırlamaya çok benzeyen bir ses çıkardı ve ellerinin üzerine düşerek bacaklarının üzerinde gezdirdi, böylece yüzü önünde, elleri kalçalarının yanında, dizleri kaburgalarına dayanıyordu.

"Seni ve bunu düşünüyorum, eğer sana sahip olamazsam derimden sürünerek çıkacağımı hissedene kadar," dedi.

"Ben de." Öne doğru eğildi, dudaklarını köprücük kemiğinin omzuyla birleştiği noktaya bastırdı ve onu ısırdı, ellerini boynuna doğru kaldırdı ve hafifçe bastırarak onu sırt üstü yatırdı. Ona yapmak istediği bir şey vardı ve bunu yapmasına izin verirse yeterince tutarlı olacağından şüpheliydi.

onun yolu. Onun ısrarına uyarak bir dirseğinin üzerine düştü ve sırt üstü yuvarlandı. Aysel onun göğsüne yaslandı ve Beşir Aysel'in hâlâ üzerindeki kaftanı avuçladı, yavaşça yukarı iterek karnını, sonra da göğüslerini saran kumaşı ve aralarında asılı duran küçük kum şişesini ortaya çıkardı. Beşir çekiştirdi ve Aysel öne doğru eğilerek kollarını uzattı, böylece Beşir kaftanı çekip çıkarabildi. Şişeyi parmaklarıyla kavradı ve sihir derisinin her yerinde patladı, vücudundan aşağıya pürüzlü çizgiler fırladı.

"Yeni evinde mutlu." Büyüsü şişenin içinde dönerek kumu aydınlattı, böylece erimiş gibi parladı. Onu serbest bıraktı ve Aysel'in göğüslerini örten bezi çekiştirdi. Aysel gülümsedi ve kumaşı çözerek yatağın üzerinden attı. Beşir ellerini Aysel'in belinde ve göğüslerinde gezdirdi. Aysel inledi.

Onu göğsünde düzleştirdi ve memnun bir ses çıkardı. "Ellerimin üzerinde olmasından ," dedi kulağına, bir elini diğerinin ardından sırtında gezdirerek, belini ikiye bölen dikiş çizgisinden kaçındı.

"Bana her zaman dokunman hoşuma gider," diye kabul etti Aysel. Ona kıyasla o kadar küçüktü ki, elleri neredeyse tüm sırtını kaplayacak kadar büyüktü ve buna bayılıyordu. Gövdesinin uzunluğunu aşağı doğru kaydırды, boğazından göğsüne doğru bir çizgi öpmek için durakladı. Öpücükleri onu aşağıya indirdiğinde, göğüs kıllarının geçişini izleyerek dar çizgisi aşağıyı gösterdiğinde Beşir'in nefesi kesildi. Bacaklarını onu alacak kadar açtı ve kadın bacaklarının arasına yerleşti, elleri adamın karnının alt kısmına yayıldı.

Ereksiyonu onu bir nabız atışıyla karşıladı ve elinin yassısını tabandan uca doğru bastırdı.

Beşir'in başı titrek bir nefesle yatağa doğru düştü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ya istersem?" dedi, ondan çok onun tahrikine bakarak, adamın muhteşem uzunluğunu inceleyerek. Beşir bir kolunu gözlerinin üzerine attı ve diğer elini ona el sallayacak kadar kaldırdı. Aysel güldü, sonra ayağa kalktı, tabandan uca doğru yavaş bir çizgiyi öptü. Beşir bir şeyler fısıldadı. Onun duyamayacağı kadar alçak sesle, yüzüne çarparak bir yastık .

Bir eliyle onu tuttu, tabanın başla birleştiği hassas noktada daireler çizdi ve tüm vücudu gerildi. Bir dizini bükte, Aysel elini adamın kalçasına doğru kaydırды, kaba tüyler avucunu gıdıklıyordu,

ereksiyonuna doğru bir iz yaladı. Kadın yukarı doğru hareket ettikçe adamın kalçaları da onu takip etti ve kadın dilinin ardından elini okşadı. Adam inledi, karnı esnedi, eli çarşafı avuçlamak için kıvrıldı.

Onun zevkini izlemek belki de şimdiye kadar gördüğü en erotik . Alay etmeyi bırakıp onun üzerine çıkmayı düşündü. Ama asıl planı bu değildi ve ona sınıra kadar işkence etmeyi bitirip geri indiğinde bunun için zaman vardı. Aysel onu tekrar okşadı, Bir kez yukarı ve yavaşça aşağı, sonra onu ağzına aldı. Adamın sıcak, ipeksi teni yeterince zevk vericiydi ama boğazından çıkan ve yastıkta boğuklaşan derin, gürleyen inilti neredeyse onu çözüyordu.

Aysel emişler, vuruşlar ve yalamalarla oynadı, bazıları yavaş, bazıları hızlıydı, dilinin ucunda gezdirdiği fiskelerle ve derin emici öpücüklerle onu kızdırdı. Yastığı kenara fırlattı ve elleri başına geldi ve hareketlerinin kontrolünü ele geçirmemek için tüm iradesini kullandığını söyleyebilirdi. Boyunu ağzına alabildiği kadar emdi, sonra yavaşça geri çekildi, bunu yaparken dişleriyle boyunu hafifçe sıyırdı. Büyüsü titredi, vücudu sıkılaştı ve her kasları rahatlamaya başladı, nefesi kesildi ve parmakları kızın saç örgülerine .

Onu serbest bıraktı ve parmaklarını kalçalarının üzerinde gezdirerek bekledi. Nefesi onu aceleyle terk etti ve vücudu gevşedi. Nefes alış verişi düzleştiğinde Aysel tekrar başladı, onu serbest bırakmanın eşiğine kadar kandırdı ve alay etti, sonra durdu. Eliyle onu kavradı ve nefes nefese yatarken ucunu öptü.

"Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Sadece sarayı etrafımıza yıkmamı istiyorsan," diye uyardı. Aşağıya indiği yoldan yukarıya doğru bir öpücük izi bıraktı, ama adam omuzlarından tutup onu sırt üstü çevirip vahşice öptüğünde ancak yarısına gelebilmişti.

"Sen şeytansın, nefes kesicisin ve tek istediğim şeysin," diye fısıldadı kulağına ve Aysel bu sözleri tam olarak özümseyemeden, adam Aysel'in boyundan aşağı kaymış, bacaklarını omuzlarına atmış ve uyluklarının arasındaki erimiş, boş yeri öpmüştü. Aysel daha önce hiç kimsenin kendisine bunu yapmadığını söylemek isterdi ama Beşir'in sıcak elleri kalçalarını kavradı ve kalçalarına yavaş zevk darbeleri gönderen hassas çıkıntıyı öptü ve Aysel nasıl konuşacağını unuttu.

Dili önce bir yanını sonra diğer yanını okşadı. Yumuşak bir çığlıkla gevşedi ve parmaklarını adamın saçlarına dolamak için aşağı uzandı. Adamın dili

Sıcak, ıslak ipek gibi, vücudunu mümkün olduğunu bilmediği vahşi bir uyarılma yüksekliğine ikna ediyordu, bu yüzden uyluklarının arasındaki boşluğun onu doldurmazsa onu öldüreceğini hissetti. Ve yine de devam etti, yavaş yalamaları yumuşak, emici öpücüklerle değiştirdi, bu da vücudunun titremesine ve titremesine neden oldu, kasları tamamen kontrolünden çıktı ve uylukları, onu bir milyon parçaya ayırabilecek bir doruğun kenarına kadar alay ederken birbirine sıkışma ihtiyacını inkar etmesiyle titredi. Düşeceğini anladığında, adam durdu ve ona geri döndü, dört ayak üzerinde onun üzerinde durdu ve gözlerinde parlak bir sihirle ona baktı.

"Bu intikam mıydı yoksa ön sevişme mi?" Aysel mırıldandı, vücudu gergin bir şekilde gerilmişti. "İkisi de," dedi adam. "Pişmanlık duyuyor musun?"

"Hiç de değil." Kadın sırtıttı ve adam uzanıp elini dizinin altından geçirdi, kalçalarını Aysel'in üzerine yerleştirirken bacağına vücuduna doğru çekti. Uzun, mükemmel bir hamleyle içine kaydı ve Aysel bir sonraki hamlede parçalanmaya hazır vücudu titrerken haykırdı. Aysel nefesini tutup rahatlayınca Beşir durakladı. Büyüsünün etrafını sardığını, ağırlığının kendi parıldayan, gürleyen gücünün üzerine çöktüğünü hissetti. Her ikisinin de sihrinin ortaya döküldüğü, birbirlerinin sınırlarını zorladığı, birlikte ve ayrı ayrı sarmalandığı sabit bir ritimle tekrar başladı.

Bazen onun büyüü onunkine çarpıyordu, ama onunki taş gibiydi, efendisinin olabileceği gibi sabırlı ve sarsılmazdı.

Aysel'in bacağına daha yukarı itti ve içine girdiğinde derin ve sertti; Aysel'in vücudu titredi ve birbirinden ayrıldı, nefesi kesildi. Adını söyledi ve serbest bırakılma ve rahatlama içinden yayılırken gücü onu çizgiler ve fırtınalar halinde terk etti. Ona doğru düştü, onu ağırlığının ve genişliğinin altına gömdü ve titreyip inlerken vücudunun büyüü tarafından ele geçirildiğini, onun üzerindeki tutuşunun kaydığını hissetti. Artık onun hissini biliyordu, yavaşça yuvarlanışından ayırabiliyordu, nasıl davrandığını, onu nasıl tutabileceğini. Aysel gücünü topladı ve kollarını onun sırtına doladı, ona karşı gevşerken tenini öptü ve ısırdı.

Aşağı kaydı, omuzlarını onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve başını karnına yasladı, çünkü tamamen üzerine uzanırsa tepeden tırnağa altına gömülecekti. Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini kapattı. Nefes alışları yavaşça senkronize oldu, büyüü

Adamın kontrolü altına geri dönüyor, kadının ki ise tedirgin bir kedi gibi içine yerleşiyor, içinde yanıp sönen ama bastırılmış bir fırtına bulutuna dönüşüyordu.

Sözleri düşüncelerinin içinde oynuyor, duygularıyla oynuyor, onu neşeli ve mutlu hissettiriyor, sonra da melankoliye sürüklüyordu. Kız onun için iyi değildi. İstikrara ve güvenilirliğe ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan her şey siyah ve beyazdı. Kanında dolaşan güce kadar bunun zıttıydı. Onu gerçekten önemsiyorsa, çekip gitmeliydi.

"Tüm bunlar bittiğinde, ikimizden de geriye hiçbir şey kalmayana kadar seninle sevişeceğim, sonra da iki gün boyunca seninle yatacağım," diye mırıldandı karnına doğru.

Aysel bir elini onun başının üzerinde gezdirdi. Bunun kulağa ne kadar muhteşem geldiğini ona anlatacak kelimeleri yoktu.

Kendini dört ayak üzerine itti. "Ama bugün gitmem gerekiyor." "Biliyorum."

Yataktan kaydı, sonra Aysel'in üzerine eğildi ve sanki ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına aldı, yatağın üstüne yatırdı ve etrafına yastıklar doldurdu, sonra da battaniyeleri üzerine çekti. Aysel onun bakımı karşısında neredeyse eriyip hayranlık dolu bir su birikintisine dönüşecekti.

"Seni uyandırmamı ister misin..." Yüzüne karanlık çökmüştü ama onu bir kenara itmiş gibiydi. "Makram bugün babanla birlikte gideceğini söyledi."

"Evet, uyandır beni." Kadının sözleri üzerine yüzüne yine aynı karanlık çöktü. "Böylece veda edebilirim."

Yanına oturdu ve kaşlarını çatarak ona doğru eğildi. "Eğer bugün onlarla gitmezsen, bir daha böyle bir şansın olmayabilir."

"Onlara katılmayı seçersen, onları bulabilirim. Mathei ve ben, Makram'ın ordusunun komutanı olduğu süre boyunca babamızın yanında olduk. Kamplarının nerede olduğunu ve planlarının ne olduğunu biliyorum. Ona bir şey olursa bizim onun yerine geçebilmemizi istedi." Rol yapmaya çalıştı. "Potansiyel olarak tarihteki en kısa general olabilirim."

"İnanılmazsın," dedi Bashir, bakışlarındaki yoğunluk ve sesindeki sertlik karşılığında söyleyebileceği her şeyi susturarak. "Bunu biliyor musun?"

Alay etme fırsatının geçmesine izin verdi, onun övgüsü altında kıvranıyor ve rahatsız oluyordu.

"Seni tanıdıkça, senin fikrine daha fazla katlanamıyorum..." Sustu ve başka tarafa baktı. Sonra şişeyi göğüslerinin arasında durduğu yerden aldı. Dokunduğunda parladı, aynı topraksı, altın rengi ışık vücudunda akı halinde parlıyordu ve onu tekrar tenine koyduğunda sıcaktı. Işık yavaşça kayboldu ve kaybolduğunda Bashir ayağa kalkıp giyindi.

Giderken, "Git uyu," dedi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

AYSEL, BASHIR'ın geri döndüğünü, yatağa tırmandığını ve daha sonra yarım işaret olduğunu bildirdiği bir süre boyunca ona baktığını gördü. Uyandı

Çünkü onu öpmüştü. Ağzını değil, omzunun yorganın dışına çıktığı noktayı. Bunun uyanmanın en iyi ikinci yolu olduğuna karar verdi. İlki, annesinin evinde uyuduklarında onun ve şefkatinin ağırlığıyla neredeyse boğulmak üzereyken uyanmaktı.

"Kardeşin dışarıda bekliyor, bu yüzden sana böyle bakmanın bana ne yaptığını gösterecek vaktim yok," diye konuştu Beşir. boynunun kıvrımı. "Bir dahaki sefere seninle yalnız kaldığımda yine aynı şeyi giy."

"Üzerimde bir şey yok," dedi Aysel uyukulu bir sesle. Bir parmağını kum şişesine vurdu, sonra ayağa kalktı.

"Avluda görüşürüz."

"Mmhmm." Aysel gözlerini tekrar kapattı.

Beşir kapıyı arkasından kapatırken, "Ayağa kalk, yoksa babana veda edemezsin," diye emretti. Kapı büyük bir gürültüyle kapanınca Aysel irkilerek uyandı. Aysel yataktan zorla kalktı ve halsiz ve yorgun bir şekilde giyindi. Odadan sendeleyerek çıktığında hâlâ kılıç kuşanmak için mücadele ediyordu.

Mathei yuvarlak fuayenin ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzü sabırsızlıkla bulutlanmıştı. Kollarını açtı ve kızın deri kayışları takmasına yardım ettikten sonra kayışları onun için bağladı.

"Belki de daha fazla uyumalı ve manzarayı için daha az zaman harcamalısınız," dedi.

"Sen yapar mıydın?" Aysel sordu.

"Hayır, ben olsam yapmazdım," diye onayladı Mathei. "Muhtemelen muhteşemdir."

"Mmm." Aysel ellerini yüzüne ve gözlerine sürdükten sonra saçlarını düzeltti. Mathei ona kolunu ve Mathei onu girişe ve avluya doğru yönlendirirken Aysel de kolunu Mathei'nin koluna doladı.

"Makram ve babamla gideceğine az çok inanıyordum," dedi avluya girerlerken. Aysel durmak zorunda kaldı, güneşin solgun parıltısına karşı gözlerini sımsıkı yumdu.

"Görünüşe göre sen ve Beşir ikiniz de." Gözlerindeki acıyı sildi ve tekrar Mathei'nin koluna girdi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. "

"Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun, sadece istemiyorsun," diye alay etti.

"Böyle söylüyorsun çünkü sen olsan böyle yapardın. Sultana'nın Çemberi'ne katıl."

"Saçmalama. Bu kulağa çok fazla iş gibi geliyor. Ancak sen çalışmayı seviyorsun. Hayatımın büyük bir kısmı seni izleyerek geçti. Tırmanmayı öğrenene kadar kendini sonuçsuzca fırlattın. Büyü konusunda neden bu kadar farklısın?"

"Benden çok daha büyük," dedi sessizce ve Mathei durdu Diğerlerine katılmak üzere avluyu geçmeden önce basamakların dibinde durdular. "Bu güç, bu potansiyel. Eğer Chara'a'nın ilk Çemberinin bir parçasıysam insanlar benden çok büyük şeyler bekleyecekler. Ben halimden memnundum."

"Öyle miydin? Büyücülere zulmedilmesiyle mi? Olduğunuz her şeyi saklamaktan? Bundan mutlu muydun?"

"Nereye uygun olduğumu anladım. Makram'a hiç benzemiyorum. Uzun boylu, esmer ve kafanı kesip süs olarak atlarına bağladıkları eski Doğu kanından geldiğini söyleyebilirsin. Dünyayı yeniden şekillendirmeye yardım edebilecek güçlü bir büyücüye benziyor. Bakışlarını zar zor tutabiliyorum. Hiç denedin mi? Sanki kalbinizin yavaşlamaya, bedeninizin durmaya başladığını hissedebiliyorsunuz."

"Yani?" Mathei sordu.

"Ee, bana baktın mı?" Aysel öfkeyle konuştu. "Kimse benim için savaşa katılmayacak. İyi bir casus olmamın tüm nedenlerine rağmen, iyi bir Çember büyücüsü olamayacağım. Ben ilham verici değilim."

Mathei düz bir ses tonuyla, "Kendini hiç bu kadar hafife aldığını görmemiştim," dedi. "Ayrıca bunun sadece Çember'le ilgili olduğuna da inanmıyorum."

"Ne hakkında?" diye sordu.

Mathei baktığı bir şeyi işaret etmek için başını eğdi. Aysel onun bakışlarını takip ederek Makram'ın anneleriyle konuşurken durduğu yerin ilerisindeki bir noktaya gitti. Yakınlarda Beşir üç muhafızının önünde durmuş, elinin tersiyle muhafızlardan birinin göğsüne vurup diğer eliyle muhafızın kılıcının özensiz yerleşimini işaret ederken yüzünde taş gibi bir öfke vardı.

"Sanırım beni seviyor," dedi Aysel, Mathei'nin sözsüz suçlamasına cevap olarak. Boğazı kelimelerin etrafında kapandı ve geri kalanı çok fazla duyguyla doldu.

"Elbette biliyor. Adam tam bir embesil değil," dedi Mathei. "Neden sanki bu seni üzüyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Onun için daha kötü bir eş olamazdım."

"Şey. Boyunuz kısa. Bu onu caydırmışa benzemiyor," dedi Mathei düşünceli bir ifadeyle. Aysel ona ters ters bakınca gözlerini devirdi.

"İnsanları korumayı seviyor, Mat. Kendini durduramıyor. Dün muhafızlarından biri beni yakaladı ve Bashir'in tüm Kalspire'ı ve eteklerini etrafımıza yıkacağını sandım."

"Görünüşe göre kendini kontrol altına almış." Gözlerini kısarak karla kaplı dağın zirvesine baktı.

"Sanırım," dedi Aysel.

"Biri sana kötü davrandığında bunu umursamamasını beklemek adil mi?" Mathei ona baktı.

İç çekerek başını arkaya eğdi. "Bir bok çuvalı ağırlığını ortaya koymaya çalıştığı için neredeyse büyü kaynaklı bir kalp krizi geçirecekse, Makram'la savaşa girmem gerektiğinde nasıl hayatta kalacak? Ya da tehlikeli insanlara karşı kanıt avlamak zorunda kalırsam?" Sadrazamın adını ya da unvanını söylemek elini salladı.

"Endişe yükünü taşıma konusunda sizden daha mı az yetenekli? Roller tersine dönseydi endişelenmez miydin? Omuzları... sağlam görünüyor," dedi Mat. "Çok sağlam."

"Demek istediğini ." Aysel onun omzunu hafifçe itti. Mathei boynunda asılı duran kum şişesini koparmak için uzandı. Aysel şişeyi ondan çekip aldı ve kaftanının içine, göğsünü saran kumaşın altına soktu.

"Onu seviyor musun?" diye sordu, sesindeki tüm alaycılık gitmişti.

"Onu önemsiyorum. Onu incitmek istemiyorum."

"O bir savaşçı Aysel, kendi gölgesini görmeye bile tahammül edemeyen şımarık bir asilzade çocuğu değil. Neden seni istemesin ki? Akrabası olan birini mi istiyorsun? Yaşayabileceği en kötü şeylerle tamamen yüzleşebilecek birini, yanında durup sırtını sıvazlayan birini değil. Onu rahatlatılabilir ama bu süreçte yanında kim durabilir? Ve neden aynısını sizin için yapabilecek birinden başka bir şey isteyesiniz ki?"

"Anladığımı sanmıyorum," diye itiraf etti Aysel.

"Tabii ki hayır." Mathei başını salladı. "Bu sohbeti yapabildiğimize sevindim. Babama veda etmeye gidelim mi?"

"Mat"-Aysel dirseğinden tutarak onu kendisine doğru dönmeye zorladı -"Reis'i sevdiğini ne zaman anladın?" Ailesi dışında hiç kimseyi sevmemişti. Ama Mathei sevmiştir. Hem de şiddetle.

"Aldığım her nefeste onun yazılı olduğunu fark ettiğimde," dedi Mat, büyüsünün karanlığı sesine karışarak. "Bileceksin. Sadece sizi yakalayacak ve siz de ." Onları gören babalarına doğru başını salladı. Aysel, Mathei'nin acısına sebep olduğu için özür dilemek amacıyla eline dokundu ve Mathei başını sallayarak onu başından savdı.

"Bana veda etmek için zaman ayırmaya tenezzül ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Thoman, Mat'la birlikte ona, annelerine ve Adem'e katılırken Aysel'e ters ters bakarak.

O da ters ters baktı. "Bazılarımızın yapması gereken önemli işler var Baba, ben de Sultanı tek başıma koruyabilmek için uykumu ."

Kaşları kalktı ve annesi öfkeyle içini çekti. "Durumun ciddiyetine biraz saygı göster Aysel," diye azarladı Dilara.

"Aysel ne zaman bir durumun ciddiyetini önemsediydi ki?" dedi Mathei nefesinin altında. Dilara ona öldürücü bir bakış fırlattı ve Mat dudaklarını büzdü. "Baba, sana iyi yolculuklar diliyor ve yakında dönmeni umuyorum," dedi hızla. Thoman onu kucakladı ve Mathei bunu kovaya dalmış bir kedinin tüm zevkiyle kabul etti.

"Ben de öyle," dedi Aysel ama ayağa fırlayıp kollarını Thoman'ın boynuna doladı ve Thoman kıkırdarak ona sıkıca sarıldı. Thoman'ın kolları Aysel'i çok aşağıdan kavradı, yarasının üzerindeki baskı sırtına acı verdi ama Aysel sessiz kaldı. Mathei'ye Reis'i sormak ona insanın sevdiği birine son kez ne zaman sarılacağını asla bilemeyeceğini hatırlatmıştı. Ve eğer babası ve Makram Kinus'a karşı bir hamle yapmaya hazırlanıyorlarsa, durum annesinin iddia ettiği kadar vahim demektir. "Beni çağırırsan geleceğimi biliyorsun."

"Sultanın yaptığı şey hayati derecede önemli, Kit," dedi Thoman. Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ona baktı ama kadın da ne zaman söylememeye karar verdi, bunun yerine gülümsedi. Belki de ona ne yapması gerektiğini önermek istiyordu.

Aysel dönüp Makram'ı aradı. Sultan'ın yanında duruyordu, yanında Tarık ve Aysel'in daha önce hiç görmediği başka bir adam vardı.

"Mat," diye sordu, "kim o?"

"İhsan Sabri," dedi ellerini arkasında kavuşturup adama ilgiyle bakarak. "Bir sezon öncesine kadar, bir sonraki ama anladığım kadarıyla yakın zamanda annesinin bir hizmetçi olduğu ortaya çıktı ya da buna benzer bir dram. Sanırım Şehzade Sabri olarak anılıyor, ya da öyleydi. Onun ne kadar çekici olduğunu düşünüyordum ve Sultan'ın saraydaki tüm çekici olmayan insanları öldürttüğü ya da uzaklaştırdığı sonucuna vardım."

"Bu doğru olamaz," dedi Aysel, "çünkü sen hâlâ buradasın."

Mathei yüzünü buruşturunca, Aysel onun kaburgalarına dirsek attı. Üç kraliyet mensubu avluda Thoman'ın yanına doğru ilerlerken Aysel ve Mathei çakılların üzerinde dizlerinin üzerine çöktüler.

"Aysel," dedi Makram, "senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

"Size iyi yolculuklar dilemek istedim prensim," dedi. Prensın jet kaşları, onun unvanına yaptığı yüce vurgu karşısında kalktı.

Makram, "Sultana düzenli olarak haber göndereceğim ve babanızla ilgili haberleri de içerecek," dedi. Etrafta bu kadar çok insan varken sesi ve duruşu resmiydi.

Aysel başını salladı. Yapmak istediği şey ona sarılmaktı. Güçlü olması yenilmez olduğu anlamına gelmiyordu ve savaşa onsuz gidecekleri fikri onu huzursuz ediyordu.

"Ayağa kalkın o zaman," dedi. Aysel ve Mathei itaat ettiler ve Makram bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Kendine bak, olur mu?" Aysel'in saç örgülerinden birini çekiştirirdi. "Ve Mathei." Makram Aysel'in omuzlarını bıraktı ve Mathei'nin eline uzandı. İki adam kollarını kavuşturdu ve Makram diğer elini Mathei'nin omzuna koydu. "Sultana'nın sana bir teklifi var, bunu değerlendirmeni istiyorum."

"Elbette Efendim," dedi Mathei, beceriksizce bastırılmış sevinci kızarmış yanaklarda kendini göstererek. Aysel sıırttı. Makram göz kırptı.

"Ah. Unutmuşum." Makram Mathei'nin kolunu bıraktı ve döndü. "Sultanın kuzeni, Şehzade İhsan Sabri. İhsan, bunlar Aysel ve Mathei. Attiyeh."

"Cusus," dedi Aysel'e bakarken, onu hemen bir İkinci Ev büyücüsü olarak tanımlayan zengin bir sesle. Aysel, ensesindeki tüyleri en iyi şekilde diken diken eden bir sese sahip olmayan bir su büyücüsüyle hiç karşılaşmamıştı.

Bakışlarını adamın koluna kaydırdı, kolunda turkuaz

Tiraz şüphesini doğruladı ve onu bir Sival olarak etiketledi. Gülümsedi. O yaptı

karşılık vermedi, ama ona alaycı bir kuşkuyla baktı. "Sen... tam olarak hayal ettiğim gibi değilsin."

"Hiç fark edilmiyor, bu yüzden de iyi bir casus," dedi Mathei. Aysel onun kaburgalarına dirsek attı ve İhsan küçük bir gülümseme verdi. Yakışıklıydı ama Mathei'nin zevkine onunkinden daha çok hitap ediyordu. Makram kadar uzun boylu, zayıf yapılı ve sert hatlara sahip bir yüzü vardı. Saçlarını çoğu kişiden biraz daha uzun tutuyordu.

Narfour'da gördüğü adamlar gibi çenesine kadar sarkan ama yüzünden uzakta sabitlenmiş bir sakalı vardı ve keçi sakalı çenesinin hatlarını belirginleştirmekle yetiniyordu.

Ayrıca, Sultana'ya yan gözle baktığında, boynunun yan ve arka tarafına doğru uzanan, sivri şekilli, geniş, buruşuk bir yara izi gördü. Ateş. İkinci 'dan bir Sival'ı yakmak büyük bir başarıydı. Serbest ateş bunu yapamazdı. Bunu ona biri mi yapmıştı? Aysel'in karnı çalkalandı.

"Bir konuşmalıyız," dedi İhsan Aysel'e.

"Bunun için tekrar yüzünüzü göstermeniz gerekir," dedi Sultan, sanki uyarıyormuş gibi.

Şehzade yüzünü buruşturdu. "Evet, teşekkür . Ben ."

Makram kıkırdadı, bir elini Aysel'in, diğerini Mat'ın omzuna koydu. "İhsan biraz münzevi bir adamdır. Onu evinde saklanıp güllerle ilgilenmek ya da bir bahçe arsasını karıştırmak yerine olması gereken yerde bulmakta zorlanıyoruz."

Şehzade bir parmağını burnunun köprüsüne sürttü ve solgun gözlerini Makram'a dikti. "Ben Tarım Veziriyim. Sanırım bunun için Sizin Blight'ınızla ilgili araştırmalarım gibi bahçe tarlalarında biraz zaman geçirdim." Zengin sesi bir gelgit gibi itiyor ve çekiyor, sinirlilikle karışık olmasına rağmen herkesin gözlerini istemsizce ona yöneltiyordu.

Aysel, Beşir'in sırtına yaklaştığını, büyüünün baskısını, büyük bir boğanın başını bir çite dayayıp ona doğru eğilmesi gibi hissetti. Büyüsü tahriş içinde dönerek kanında ve teninde dolaştı. Makram tısladı, elini ondan çekti ve sanki onu çimdiklemiş gibi bir bakış attı.

"Kusura bakma" -Aysel omzunun üzerinden baktı- "büyün," dedi Beşir'e kaşlarını çatarak. Beşir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve Aysel onun büyüü geri çektiğini hissetti, öyle ki büyüünün kenarı sadece kendi sınırına değiyordu. Onu bu kadar sinirlendiren neydi ki büyüü böyle her yere akıtıyordu? Erol da onunla birlikte yürüyordu, onu hiç görmediği kadar ciddi görünüyordu.

"Sultan Efendim." İkisi de eğildi ve yumruklarını kalplerinin üzerine vurdular, ancak konuşan Erol oldu. "Adamlarım hazır, ne zaman Prens ve Yaşlı Attiyeh ayrılmak istiyor."

"Biz hazırız." Makram omzunun üzerinden Thoman'a baktı, o da başıyla onayladı. Aysel babasına bir kez daha sarıldı, babası da sanki Aysel dört Devir değil de beş Devirmiş gibi elini Aysel'in saçlarında gezdirdi. "Dikkatli ol." Başının üzerinden Mathei'ye baktı. "İkinize de."

Dilara'ya döndü ve kendisi uzun, Dilara kısa boylu olduğu için yarıya kadar eğilmek yerine diz çökerek Dilara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Geri döneceğim, yemin ederim."

Aysel'in annesi başını salladı, yüzü kızarmış ve gözleri parıltıyor olmasına rağmen gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyordu. Thoman'ın ellerini yanaklarına dokundukları yerden kavradı ve onu öptü. Aysel onları biraz yalnız bırakabilmek için bakışlarını başka yöne çevirdi. Beşir'i herkesin içinde öpme fırsatı bulabilir miydi? Ayaktayken onu öpmek için diz çökmek zorunda kalması fikrinden hoşlanmıyor, kollarına atlamayı tercih ediyordu. Ama bir gün yaşlanacaktı ve belki o zaman diz çökmesine izin verecekti.

Aysel ne düşündüğünü fark etti ve bakışları Beşir'e kaydı. Beşir ona bakıyordu ve onun da kendisiyle aynı anda sonsuzluğu düşündüğünü yürek parçalayan bir kesinlikle biliyordu. Toprak gözlerinde kararlılık ve hüznün, ağzında küçük, alaycı bir gülümsemeyle onu izleyişinden biliyordu. Aysel o anda onu öpmek istedi, içine attığı hüznün için bir özür olarak ve ona kalbini başka nasıl göstereceğini bilmediği için.

"Aysel," dedi Makram. Kadın ona baktı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"İste ve emrediliyorum." Sırıttı. Bir kaşını kaldırdı ve elini Erol'un omzuna koydu. Erol yüzünü ekşitti.

"Muhafız gücündeki tüm Sival'ları alıyorum. Bu da Komutan Ayan'ın artık emrinde olmayacak dört güçlü büyücü demek. Bunlardan biri onun ikinci komutanı." Makram Erol'a baktı, o da başıyla onayladı. Aysel'in sırtışı soldu ve çenesi sabitlenmiş, ifadesi okunamayan, kendi bakışları Sultana'ya çevrilmiş olan Beşir'e baktı.

"Sana muhafız birliğimde resmi bir görev teklif etmek istiyorum," dedi Sultan Aysel'e. Ama arkasından yaklaşıp ona bir şey uzatan Samira'ya döndü. Sultan onu Aysel'e uzattı. İkiz altın örgüler, tıpkı Beşir'in üniformasına giydiklerinden. "Komutan Ayan'ın yardımcısı olarak."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Aysel bakışlarını ona çevirdiğinde Beşir ellerini havaya kaldırdı. "Ve ona benden emir alma ihtimalinin kum yeme ihtimalin kadar yüksek olduğunu söyledim."

"Daha az olası," diye mırıldandı Aysel ve Beşir yarı yarıya gülümsedi.

"Bir iyilik olarak, Aysel," dedi Makram. "Bu seni Çember'e değil, sadece benim için en önemli olan şeyi korumaya bağlar." Nişanlısına ve uzaklara baktı, gözlerinde unutulmuş parlardı ve sonra kayboldu. "Ben dönene kadar."

"Erkekler hiç tanımadıkları bir kadının böyle aniden başlarına geçmesinden hoşnut olmayacaklar," dedi Aysel, örgüleri isteksizce avucunun içine alarak.

Sultan gülümsedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Eminim ki arenada komutanını alçaltabilen bir kadın onların güvenini de kazanabilir."

Beşir nefesinin altından, "Tamamen abartı," dedi. Sultanın neşesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü ve Aysel'in gözleri kamaştı. kadının nefes kesici güzelliği, elini yavaşça Beşir'e doğru hareket ettirerek örgüleri ona tutturmasını . Beşir kadının önüne geçerek elindeki örgüyü aldı ve önündeki her şeyi görmesini engelledi. Aysel başını geriye eğdi ve gözlerini kısarak Beşir'e baktı. Adam örgülerden birini sol omzuna yakın bir yere tutturmuştu ve Aysel onun sırtmasını bastırmak için ne kadar anlayabiliyordu.

"O kadar da büyük ve aptal değilsin, değil kardeşim?" Mathei onun kulağına mırıldandı. "Seni alt ettiğime inanıyorum."

Bashir, "Kesinlikle," diye onayladı.

Aysel, diğer örgüyü yerine tuttururken Beşir'in sözlerini taklit ederek, "Tamamen abartılı," .

Beşir yanında durmak için döndüğünde Makram, "Teşekkür ederim," dedi. Aysel kaşlarını çatarak ona baktı ve saç örgülerini karıştırdı. "Sadece sen ."

Erol'a baktı. "Ve kesinlikle geri döneceksin, çünkü sonsuza dek onun bakıcısı olmayı reddediyorum."

"Alıştıktan sonra onunla başa çıkmak o kadar da zor değil." Erol ona sırtıttı.

"Bakıcı mı?" Beşir alay etti.

"Yeterince oyalandım." Makram Sultana döndü, onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Samira'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama Sultan itiraz etmedi ya da geri çekilmedi.

"Ben yokken bir şey olmasına izin verirsen, gururunun seni tehlikeye atmasına izin verirsen, dünyada ya da boşlukta benden saklanabileceğin hiçbir yer yok."

"Biliyorum," dedi nazikçe.

Aysel onlardan uzaklaştı ve bir kolunu Beşir'in, diğerini de Mat'ın koluna geçirerek onları hatırı sayılır bir mesafeye çekti. Erol ve Tarık da onlara katıldı. Aysel Beşir ve kardeşini tutmayı bıraktı ve Tarık'a sarıldı.

"Yakında görüşürüz, Kit. Belki sen de komutanın muhafızlarını düzene sokabilirsin, ha?" Kız geri çekilince biraz güldü ve ikisi de yüzünde kara bir çatıklık olan Beşir'e baktılar. Tareck onun sırtına bir tokat attı, sonra Makram yanlarından geçerken veda etmek için başını onlara doğru eğdi.

Erol Beşir'i selamladı ve Beşir onu yakalayarak kısa bir kucaklaşmanın ardından sırtına sert bir tokat attı ve Erol acı dolu bir nefes verdi.

Beşir onu serbest bırakırken, "Çark seni tutuyor dostum," dedi ve Erol başıyla onayladı.

"Ve sen," dedi Erol. Samira Beşir'in yanına geldi ve Erol'a gülümseyerek kollarını ona doğru uzattı. Onu kucaklayarak kaldırdı ve yere bırakırken gülmesine neden olan bir şeyler fısıldadı. Sonra koşmaya başladı.

Avluyu geçip diğer üç muhafızın onu beklediği yere gitti. Muhafızlar Makram ve babasına katıldılar ve Makram veda etmek için elini kaldırdı.

Aysel'büyüsü içinde cızırdadı, bir başkasının serbest bırakılmış gücü tarafından karıştırıldı. Bu tanıdık bir dokunuştı, Beşir'i ilk öptüğü ve Sultanın onu bir büyüyle çağırdığı gün hissettiği büyüünün aynısıydı. Omzunun üzerinden baktı ve Sultana'nın gözlerinde solgun bir ışık gördü, kahve rengi saçlarını karıştıran rüzgâr taneleri. Makram ve diğerleri kapıdan geçip gözden kaybolduğunda Sultan aniden arkasını döndü ve saraya doğru ilerledi.

Samira hızlı bir reverans yaptı ve hanımının ardından aceleyle uzaklaştı. Mathei Dilara'nın yanına gitti ve kolunu omuzlarına atarak onu saraya doğru götürdü.

Aysel titrek bir nefes aldı. Bu ana kadar savaş, puslu bir gelecekte gerçekleşecek bir sorun gibi gelmişti. Ama şimdi bu bir kesinlikti ve değer verdiği insanlar derinden etkilenmişti. Sabah Kapısı'nın üzerindeki büyük kemere, biraz önce babasının bulunduğu, Makram'ın el sallarken gülümsediği boş alana baktı. Mülteci kampındaki kadın ve erkekleri düşündü,

Kinus'tan kaçtıkları için hayatları altüst olan ve Sarkum'da tanıdığı aileler onunki kadar şanslı değildi. Makram gittikten hemen sonra bulduğu öldürülmüş büyücüler gibi.

Ellerini kaldırdı, avuç içlerini gökyüzüne doğru açarak esnetti. Bir fırtına geliyordu. Savaş şeklinde. Bir Blight şeklinde, eğer Makram'ın söyledikleri doğruysa ve bu bir yapı, bir silahsa. Geliyordu. Fırtına Sultan, kendisine karşı duranlara, Sadrazam'a hazırlanmaya çalışıyordu.

Aysel tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Ne yapıyordu acaba? Kendini düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Görevi yerine ne istediğini düşünmekten. Çark tüm hediyelerinin karşılığını bekliyordu ve onun da karşılığını ödemesinin zamanı gelmişti.

" misin?" Bashir onun yanına giderek sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adamın soğukkanlı görünmeye mi çalıştığını, yoksa ona dokunmak isteyip de direndiğini mi anlayamadı. İkincisi olduğuna karar verdi,

Çünkü bu düşünce onu mutlu ediyordu.

"Sadece düşünüyorum," dedi Aysel.

"Daha fazla uyumalısın." Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Vardiya değişiminden önce."

"Denerim. Ben senin teğmenin olsam sorun olur mu?" Omuzlarındaki parlak yeni örgülere dokundu.

"Seninle benim aramda, evet," dedi. "Yine de adamlarımdan alışkın çok daha fazla disiplin bekliyorum ve bunu sizden de bekleyeceğim." Kollarını iki yanına doğru gevşetti. "Yine de haklıydın, adamlar için bu zaman alacak. Ve çünkü Kasım gibi daha fazla karşılaşma."

"Onunla tek başıma ilgilenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok iyi iş çıkardın." Adam gözlerini ona dikince güldü.

"Senin gibi. Aynı şeylerin daha fazlası için hazır mısın?"

"Ben ufak tefeğim, kadını ve sadeyim. Hayatım boyunca insanlara kendimi kanıtlamaya çalıştım." Başını kaldırıp ona baktı. "Aynı şeylerin daha fazlası için hazır mısın? Ya da daha kötüsüne?"

Beşir yere baktı. Küçük bir çakıl tepeciğini tekmeledi, sonra bir taşı almak için eğildi. "Gerçeği mi istiyorsun, yoksa sana ve adamlarıma ne kadar güvendiğimle ilgili övgü dolu bir şeyler mi söylememi istiyorsun?"

"Hmm." Aysel bir parmağıyla dudaklarına dokundu ve Beşir'i izledi. Aldığı küçük taşı fırlattı ve yumruk büyüklüğünde bir çukur açtı.

saray duvarına çarptı. En yakınındaki kapı muhafızı irkildi, sonra da şaşkınlıkla Beşir'e ve ona baktı. Toprak büyücüsünün gücü hayret edilecek bir şeydi. "Gerçek."

Başka bir taş aldı ve fırlattı. İlkinden bir el genişliğinde bir çukur daha. Kapı muhafızı Sabah Kapısı'nın kemerinin karşı tarafına geçti. Beşir çömeldi, limon büyüklüğünde bir taş aldı ve tekrar ayağa kalktı. Taşı elinde zıplatarak ağırlığını test etti.

"Gerçek," diye kabul etti, yarı dönerek taşı omzunun hizasına kaldırdı ve dirseğini kaldırdı. Gözleri kısıldı ve taşı fırlattı. Hareket kolay, sıradan görünüyordu, sanki hiç çaba sarf etmemiş gibiydi. Kaya, en az iki yüz adım ötedeki ve dört adam boyundaki duvarın üzerinden süzülerek Aysel'in barakalara girerken tırmandığı uçurumun yüzüne çarptı. Bir at büyüklüğünde bir taş parçası kopup aşağıya kayd, duvarın tepesine çarparak parçalandı ve aşağıya yağdı

parçaları avluya düşüyor.

Kapı muhafızları önce birbirlerine, sonra Beşir'e, sonra da uzağa baktılar.

"Sultana seni teğmen olarak istemediğimi söyledim." Sebep olduğu yıkıma sırtını döndü. "Ona dedim ki" -kılıcının kabzasını kavradı- "sen konuştuğınca yalnızlaşan birisin ve muhafız birliğimin disiplinini bozacaksın."

Aysel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum Öküz. Ama bu sefer biraz acıttığını itiraf etmeliyim."

"Ona bunu söyledim çünkü ona seni sevdiğimi söyleyemedim ve her gün yanımda olman ve sana ya da başka birine benim olduğumu söyleyememek muhtemelen beni öldürecek." Ona bakmadan boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Yani." Elini saçlarının arasından geçirdi ve ona sırtını döndü.

"Yanıldığımı kanıtla."

Koğuşlara doğru yürüdü. "Vardiya değişiminde seni uyandıracağım," diye seslendi.

Aysel kalbini tekrar göğsüne bastırmaya çalıştı ama kalp inatla boğazına takılı kalmış gibiydi.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

S BİR ŞEY ONU UYANDIRDI, AMA olduğu gibi yattı, karnının üzerinde, başı yastığın altına gömülü, uzun dakikalar boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştı

öyleydi. Bir ses. Bir gürültü olmuştu. Doğrulduğunda kulakları yine o sesle doldu. Çılgınlık. Alevlerin çıtırtısı ve çatırtısı. Yataktan fırlayıp botlarını giydi ve odadan koşarak çıktı.

Fuaye de ana salon gibi sessizdi. Aysel kafası karışmış bir halde yavaşladı. Duman kokusu almıyordu ve etrafta kimse yoktu. Koşarak sarayın girişine gitti ve merdivenlerin önünde durdu. Sessiz. Aysel merdivenlerden merdivenlerden yavaşça inerek avluyu taradı. Güneş çoktan okyanusun yarısına kadar batmış, ışık hızla azalmıştı. Kapı muhafızları Sabah Kapısı'nın kemeri altında birbirleriyle sohbet ediyordu, kışlalar ve arena sessizdi. Beşir birazdan onu uyandırmaya gelirdi... eğer bir Rüya mı?

Sesler tekrar geldi ve bir gece önce olduğu gibi dinleme büyüünün kendi iradesiyle hareket ettiğini fark etti. Aysel'in boğazı kurudu. Başka bir yerde olan bir şeyi duyuyordu.

Bakışları yanlara, dağın yamacına, mülteci kampının sarayın yukarısında tündüğü yere doğru kaydı. Kan ve gölge Alevler dans ediyor, kampın arkasındaki tepeye yansıyor. Evinden kaçarken gördüğü son manzaraya o benziyordu ki Aysel hasta olabileceğini hissetti. Kampa yürüyen kalabalığın içindeki ateş büyücüsünü hâlâ yakalayamamışlardı. Bu sefer başarmıştı.

"Yangın!" diye bağırarak barakalara doğru koştu. "Kampta yangın var!"

Kapıdaki iki nöbetçi şaşkınlıkla ona doğru döndü ve Aysel koşarken işaret etti. Beşir koğuşun kapısında belirdi ve Aysel ona çarptı. "Yangın. Mülteci kampı yanıyor," diye soluk soluğa bağırdı. Beşir onu omuzlarından tutup içeri çekti.

"Herkes ayağa kalsın!" diye bağırdı ve iki kapı muhafızı onları içeriye kadar takip edince, onları koğuşun koridoruna göndererek yumruklarını odaların kapılarına dayadı. Beşir, "Avluda toplanın," emretti ve Aysel'in koluna girerek tepeye bakabilmesi için onu kışladan dışarı çıkardı. İçinden bir küfür savurdu.

Askerler koğuşlardan t kezeleyerek  ktılar, hâlâ giysilerini çekiştiriyor ya da silahlarını düzenliyorlardı. Sürüklenen, homurdanan, sinirli ve karışık bir yığın oluşturdular. Aysel tepede büyüyen ışığı artan bir gerginlikle izledi. Beşir hariç muhafızlardan tüm Sival gitmişti ve yangının daha da büyümesini istemedikleri sürece o da hiçbir işe yaramayacaktı.

"Başka Beşinci Ev Sival var mı?" diye sordu Bashir'e. Bir Sival, yangın s nd r l rken yangının gidişatını kontrol edebilirdi.

"Samira," dedi Bashir. "Git onu getir. Ve Sultana'nın gözetiminde olan iki İkinci Saray muhafızını da."

Aysel döndü ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı ve koridorlardan geçerek Sultan'ın odalarına doğru ilerledi. Ailesinin odasının önünden geçerken kapı açıldı ve Mathei başını dışarı uzattı. "Neler oluyor?" dedi uykulu bir protestoyla.

"Kamp yanıyor," dedi Aysel, onunla konuşmak için geriye doğru döndü, sonra da dönüp koridorda koşarak ilerledi. Sultana'nın kapısındaki iki muhafız onu başlarıyla selamladı. İkisi de su büyücüsü değildi, bu yüzden ikisi de bahçede olmalıydı. Aysel kapıyı çaldı kapıyı çaldı. Hızla  arpan kalbi ve endişeli zihnine göre cevap yeterince hızlı gelmeyince kapıyı bir kez daha çaldı.    nc  vuruştan sonra kapı açıldı ve Samira'nın yüzü kapı açılırken huzurun resmiyken, Aysel'i gördüğünde önce kızgınlığa, sonra da endişeye d n şti.

"Kamp . Sana ihtiya ımız var."

Samira'nın yüzü asıldı ve başını salladı. Aysel de onun peşinden odaya girdi. Sultan, İhsan'ın kanepede oturduğu yerden kalktı, İhsan kalkmadı ama bakışlarını Aysel'in üzerinde gezdirerek bir değerlendirme yaptı.

"Bağışlayın beni Sultanım. Kamp , Samira'nın ve bahçedeki iki su büyücüsünün yardımına ihtiya ımız var."

"Elbette." Sultan döndü, cam kapıları açtı ve Samira brokar entarisini silkip içeri adım atarken muhafızlarına seslendi salona girdi. İki muhafız odaya girip aceleyle salona doğru ilerlerken, Sultan ayağa kalkmış olan İhsan'a döndü. Yüzündeki sıcaklık kaybolmuştu, büyüsü gözlerinde ve yüzünde parlıyordu, buz gibi mavi girdaplar dönüyordu.

"San," dedi Sultan yumuşak bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Ben olacağım. En azından herhangi birine yardım edebilirim" -gözlerini kapattı ve büyü soldu ama dağılmadı -"Yaralı." Koridordaki diğerlerine katıldı.

Sultan Aysel'le yüzleşti. "Eğer yapabilirsen, ona göz kulak ol. O... Ateş onu boğabilir."

Aysel selam verip salona döndü ve Beşir'in adamlarını gruplara ayırıp emirler avluya geri dönen gruba önderlik etti. Bir avuç başka muhafız da atları

ve onları eyerliyorlardı. Beşir, Aysel'in yanına gelmesiyle gruba bir göz attı, İhsan'ı görünce ikinci kez irkilerek baktı. Aysel'e baktı ve başını salladı.

"Gidelim," dedi. Ali Macar ona atını getirdi ve o da atını sürdü. "Beşir, Aysel'in getirdiği iki muhafıza, "Biriniz Samira'yı alın, biri de şehzade'nin atını eyerlesin," diye emretti.

Atlarla ilgilenen muhafızlardan biri ahıra geri döndü. Beşir, "Atlıysan git," dedi ve atını yerinde döndürdü.

Çünkü havadaki gerginlikten dolayı çiğnemeye ve penelemeye başlamıştı. Kendine geldiğinde "Aysel," dedi ve elini uzattı.

Aysel doğru koştu, kolunu yakaladı ve arkasına geçti. Atlıların yarısının tırısı kapıdan çıkışını izledi, sonra kalanlara göz gezdirdi.

". " Atını tırısı .

Aysel'in bakışları, saray yolundan aşağı inip tepeye çıkan yola tırmanmadan önce dar bir dönemeçten geçerken kampta kaldı. Toprağa girdiklerinde Beşir'in atı dörtnala koşmaya başladı. Tanıdığı insanları, çiftçinin iki küçük kızını ve panik içinde neler olabileceğini çalıştı. Bir insan nasıl olur da masumları öldürecek kadar nefret edebilirdi? Yabancıları? Alnını Beşir'in sırtına yasladı, elleri Beşir'in kaftanında sıkıştı.

Tepenin zirvesine , Aysel daha tam olarak durmadan atından kaydı. Bunun bir kaos olacağını hayal etmişti ama bu kaosun büyüklüğü onu ezdi. O karmaşanın içinde, büyüsü sayesinde duyduğu çığlıklar daha da güçlenmiş ve kan dondurucu bir hal almıştı; bazıları hızlı, panikle miş Korku çığlıkları, bazıları omurgasını kesen ve gözlerini yakan yaşlara neden olan acı çığlıkları. Ateş kampın uzak tarafında olmasına rağmen duman onu boğuyordu. Ateşin sıcaklığı o mesafeden bile tenini yakıyordu ve ter içinde kaldı. Etraflarına kar gibi k l yağıyordu.

İnsanlar her yöne koşuyorlardı, duman ve korkudan kafaları o kadar karışmış ve çılgına dönmüşlerdi ki bazıları kamptan uzaklaşmak yerine kampın içine doğru koşuyordu,

Barınaklar ve çöplerden oluşan labirent tarafından kandırıldı. Aysel, ailesiyle birlikte çiftçi ve ailesine bıraktığı barınağı aradı.

"Bekle." Kampa doğru koşmaya başladığında Beşir onu kolundan yakaladı. "Orada kaybolursan bunun kimseye faydası olmaz."

Aysel kaçmak yerine onun avucunda durdu ama kalbi öyle sert ve hızlı atmaya devam etti ki parçalara ayrılacağından korktu.

"Samira," dedi Beşir, birlikte ata bindiği asker inmesine yardım ederken. "Sen de onlarla git." Kampın ortasına, ateşin alevlerinin yukarı doğru dans ettiği kuzey kenarına doğru ilerleyen bir grubu işaret etti.

Hızlıca başını salladı ve kaftanının kollarını dirseklerine kadar kıvrarak mücadelenin içine daldı. "Geri kalanınız şuradan başlasın." Yoldan başlayarak kampın güney ucu boyunca hayali bir çizgi çizdi. "Ve kampın Kamp. Bütün bu insanların yola çıkmasını istiyorum. Yaralıları ayırın, siz ikiniz" -Aysel'in saraydan aldığı iki muhafızı işaret etti- "yanıkların üzerindesiniz."

Beşir Şehzade'ye döndü. Ateş İhsan'ın solgun gözlerine yansıdı ve Aysel onun büyüünün titreyip sönmesini, soğuk ve ayaz gibi titreyip sönmesini izledi.

ayaklarının dibinde yerden yükseldi. Diğer insanlara karşı duyarlı değildi, su büyücüleri gibi duyguları algılayamıyordu. Ama onun korkusu onun büyüü kadar somut.

"Şehzade," dedi Beşir, kolunu sertçe kavrayarak. İhsan sarsıldı, Beşir'e ve ağzını kapattı, ama göğsü bir inip bir kalkıyordu.

çılgınca bir hızla. "Yaralıların triyajını sen mi yapacaksın?" Beşir yolun yakınında, yangından daha uzakta bulunan nöbetçi kulübesini işaret etti.

İhsan döndü ve tek kelime etmeden, el kol hareketi yapmadan yürüdü.

Kampın kuzey ucundan büyük bir alev patlaması yükseldi, buna daha fazla çılgılık ve muhafızların ortasına doğru koşan insanların çılgınlığı eşlik etti. Beşir, bir grup yolu yararak geçerken döndü ve bıçak gibi yassılaştırmış elini kaldırıp yukarı doğru sapladı. Kaya ve taştan oluşan bir raf, yolun yarısından şehre doğru yukarı doğru kırıldı, kayadan bir duvar.

"Ne yapıyorsun sen?" Aysel bağırarak yola doğru hamle yaptı ama Beşir onun kolunu yakaladı ve kendisine doğru geri savurdu.

"Siz dördünüz" -Beşir muhafızlarını işaret etti- "kimse buradan geçmeyecek." Dört muhafız taş bariyere doğru koşarken Aysel'e baktı. "Eğer bunlar

İnsanlar şehre kaçarsa, onlara hesap veremeyeceğim, bulamayacağım ya da yaralarını tedavi edemeyeceğim. Şehirde saldırıya uğrayabilirler." Elini kaldırdı

Aysel başıyla onaylarken kaşları çatıldı, omuzları çöktü. Ondan neden şüphe ettiğini bilmiyordu. Belli ki ondan daha net düşünüyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Tepeye , nereden başladığını ya da kimin başlattığını bulabilecek misiniz bir bakın." "Sultana'nın öldürüldüğü çetede ki büyücüyle aynı kişi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?

ziyaret ettiniz mi?"

"Kaza olamayacak kadar büyük," dedi Bashir, bir şey yere çökerken. Bağırışlar, kıvılcım ve duman bulutu eşliğinde kuzeylerine doğru ilerledi. "O büyücü bana şimdiden çok fazla mummya mal oldu. Bu adamlar sarayı koruyor olmalıydı,..." Beşir dönerek uçuşuma ve ötesindeki saraya baktı.

Buz gibi dehşet Aysel'i önce üşüttü sonra ısıttı. Samira'yı almışlardı. Şehzade'yi ve Sultan'ın iki muhafızını da. Makram gitmişti. Muhafız birliğindeki tüm Sivallar gitmişti. Neredeyse tüm muhafızlar kampta. Başını kaldırıp Beşir'e baktı ve onun gözlerinde de aynı farkındalığı gördü. Yüz ifadesi öfke ve çaresizlikle kararmıştı çünkü zamanında geri dönmenin hiçbir yolu yoktu. En azından onun için. Ama o bir şimşekti.

Aysel uçuşumla arasında açık bir yol olduğunu gördü ve koşmaya başladı. Beşir'in ismini haykırdığını duydu, ama uzaktı, çünkü gücünü içine itti, böylece tüm kamp göz açıp kadar yanından geçti ve uçuşumun kenarından açık havaya düştü.

Gücünün yönünü yeniden ayarladı, vücudunun etrafına sardı, bir hava yastığı oluşturdu ve hızını ve ağırlığını azalttı, böylece uçuşumun dibindeki eğimli tepeye çarptığında yuvarlandı, ayağa kalktı ve koşmaya devam etti. Tepeden aşağı, hafif adımlarla, saray yoluna doğru, ateş büyücüsünün onu saraya doğru kovaladığı gece izlediği yolun neredeyse aynısını izledi. Aysel saray kapısında gücünü tekrar zorladı, avluda kalan iki muhafızın yanından geçip bahçeye doğru koştu. Eğer saldırı planlayan bir suikastçı varsa, koridorlardan değil, bu yoldan giderdi.

İçinden geçtiği saray gibi bahçe de bir labirentti ve Aysel burayı yönünü bulacak kadar iyi bilmiyordu. Uzun koridorlardan birinin çatısına sıçradı, kendini yukarı çekti ve Sultan'ın odalarının bulunduğu genel yöne doğru yoluna devam etti. Çatıları oldukça iyi biliyordu, bir gece önce nöbeti sırasında zihinsel olarak haritalarını çıkarmıştı. Bahçeden oldukça emin olduğu yer ile arasında iki çatı daha vardı.

Sultan'ın salonunun dışında uzanıyordu. Tam o yöne doğru ilerlerken, bir

Karanlık şekil bir çatının tepesinden kayarak bahçeye indi. Aysel itti, önce bir çatıdan, sonra diğerinden geçti ve şekli gördüğü noktaya ulaştığında kendini bir takla atarak fırlattı.

Onun arkasındaki bahçeye indi ve kılıçlarını çekti. Geride kalan iki saray muhafızı, bahçenin iki yanında konumlanmıştı. Sultana'nın odalarına açılan cam kapılar ve pencereler çoktan ölmüştü. Bir tanesi geriye, duvara doğru düşmüş, yüzü şoktan donup kalmıştı. Aysel, yaptığı büyü'nün etkisiyle kolunu indiren suikastçının sırtına doğru hamle yaptı. Adam ondan uzaklaşarak kendi kılıcını savurdu ve onunkini bir kenara attı.

"Saldırın!" Aysel içerideki muhafızların onu duymasını umarak uyarıda bulundu. Karşısındaki adam gülümsedi. Beşir'in vurduğu ateş büyücüsünün ikizi olabilirdi; orta boylu, orta yapılı, siyah saçlı, kibirli bir sırtışı vardı. Ama elinin etrafında siyah, mürekkep gibi dallar halinde dolaşan şey ateş büyüsü değildi. Muhafızları çağırdığına hemen pişman oldu. Altıncı Deval bile

House, büyüsü bir kişiye değerse, uzaktan bir kalbi durdurabilirdi.

"Merhaba Aysel," dedi. "Tanışabilir miyiz diye merak ettim. küçük, hızlı bir tavşansın, değil mi? Kamplara gitmek için ayrıldığını gördüm ama yine de... işte buradasın." Kılıcını kaldırdı ve kenarını omzuna dayayarak özür dilercesine kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu senin için iyi gitmeyecek."

"Kimsin sen?" Mesafesini korudu, çünkü onun kendisine yaklaşmasını istemiyordu.

ona ya da kılıçlarına dokunmak. Sırtına asılı bir arbalet vardı, muhtemelen kamptaki zehirli okları atan da oydu.

"Rıfat." Belini saran ve neredeyse göğsüne kadar uzanan kumaştan bir bıçak çıkararak ona doğru rahat adımlarla yürüdü. İçine birkaç bıçak sıkıştırılmıştı ve Aysel kılıç, bıçak ve tatar yayı kullanan bir ölüm büyücüsü karşısındaki şansını umursamıyordu. "Biliyor musun biz daha önce karşılaştınız mı? Al-Nimas'taki sarayda." Bıçağı avucunun içinde gezdirerek bir mühür oydu. Mühür kullanması onun bir Deval olduğu anlamına geliyordu, çok daha az güçlü bir Aval değil, kadının kalan son umut ipliğini de koparmıştı.

Sultana'nın odasının cam kapıları çarparak açıldı.

"Hayır!"

Ama Rıfat kanayan elini kaldırdı ve kara büyü elinin etrafında birleşerek avucundan kapı girişinde duran muhafıza doğru fırladı. Adam dizlerinin üzerine çöktü.

"İçeri!" Aysel, yoldaşının cesedi üzerinde neredeyse tökezleyen ikinci muhafıza bağırdı. "Sultanı içeride tutun." Aysel Rıfat'ın üzerine atladı, bir kılıcını boynuna, diğerini karnına savurdu, gücünü toplayıp etrafında bir kasırgaya dönüştürdü, onu geri itti ve bir sonraki büyü okunu yana doğru savurdu.

Rıfat gülerek geriye doğru kaçtı, çevik ve rahattı. Aysel sihrini geri çekerek kılıçlarını ona doğrulttu ve Rıfat ona dokunmadan önce karnına bir bıçak saplayabilmek umuduyla ona doğru parlamaya hazırlandı.

"Seni üzdüm." Sırıttı.

"Ve ben." Mathei onun arkasından konuştu. Aysel bakmadı, Rıfat'ın onu bitirmesi için gereken tek fırsat buydu.

"Büyük kardeş kurtarmaya mı geldi?" Rıfat elini yumruk yaparak oyulmuş mühürden daha fazla kan çekti ve Mathei'ye bir büyü daha fırlattı. Bu kez Aysel panik içinde baktı. Ama Mathei o kadar hızlı yan çizdi ki neredeyse düşüyordu. Toparlandığında Aysel'in yanına doğru ilerledi.

"Rıfat," dedi Mathei. "Sarkum'da seni işe alacak birinin kaldığına inanmazdım."

"Sarkum'da kimse yapmadı." Gülümsedi ve sihir kolunu sardı, boşluğun karanlığından kıvrılan bir yılan gibi.

"Burada olmamanı tercih ederdim Mathei," diye tısladı Aysel. Zaten çok karmaşık olan bir durumda göz önünde bulundurulması gereken bir faktör daha vardı. "Onu tanıyor musun?"

"O bir köpek boku. İnsanlar en çirkin işler için bir kılıç tutarlar. Şimdi o engin Charah gücünüzü kullanmanız için mükemmel bir zaman. Bir ölüm büyücüsüne karşı işe yarar bir şey bul." Mathei kılıcını çekerek onun yanından geçti ve Aysel de onu takip etti.

Mathei hamle yaptığında Rıfat da hamle yaptı kılıçları birbirine çarptı; her iki adam da diğerinin kılıcına uzanarak onu aşındırmak için güç kullandı. Birbirlerinden itiştiler ve Rıfat bir büyü daha fırlatmaya çalıştı ama yarası kapanmaya başlamıştı ve mühür gücünü kaybediyordu. Mathei Rıfat'ın orta kısmına nişan alarak savurdu ama adam bir vizon kadar hızlıydı ve yarı yolda dönerek savuruşun çoğundan kaçındı. Omuzları boyunca bir çizgi açıldı ve kanı temizlemek için geriye uzanarak güldü. Bir yumruk attı bir dizi hızlı, keskin ısıklık.

Sonra karanlığın içinden iki adam cisimlendi. Rıfat geriye doğru Mathei'nin ilerleyişinden uzaklaştı ve sırtına yeni bir mühür çizdi

elini uzattı. İki adama hızlıca bir işaret yaptı ve onlar da Mathei'ye doğru koşular. "Mat!" Rıfat elini tekrar açtığında Aysel ağladı. Aysel koştu, tüm gücünü hızına vererek Mat'ın yanından geçip onu yana savurdu ve Rıfat'a çarptı. Birbirlerinin üzerinden yuvarlanarak karmakarışık bir yığın halinde yere düştüler. Aysel yuvarlandı, Rıfat onu yakalayamadan bileklerinden yakaladı ve Rıfat onun altından kalkmak için bacaklarını yere vurdu, kollarını onun yakalayan ellerinden kurtararak kendi kollarını tutmaya çalıştı. serbest.

Aysel dizini adamın kasıklarına geçirdi ve adam homurdanıp kısa bir süre için kendi üzerine kıvrıldığında, Aysel adamın bileklerini tutup elleriyle yere sabitledi. elinin arkasına çizdiği mührü çamura bulayarak mahvetti. Küfretti ve bir büyü söylemeye başladı, avuçlarında siyah bir girdap oluşurken ona doğru baktı ve yuvarlanarak onu altına kısırdı. Kısa boylu ve hafif olmanın en büyük dezavantajı, mesafe, hız ya da rakibini etkisiz hale getirme yoluyla dövüşün kontrolünü ilk başta ele geçiremezse, nadiren ele geçirebilmesiydi. Kollarını sıktı, elleri yüzüne doğru uzanıyordu. Konuşulan büyü uzaktan işe ama büyüünün kıvrılıp dönmeye başladığı parmaklarıyla ona dokunması yeterliydi. Dirseklerini yere dayayıp adamın gücüne karşı koymaya çalıştı ama adamın elleri daha da yaklaştı ve yüzündeki alaycı ifade iğrenç bir gülümsemeye dönüştü.

Aysel onun ağırlığına direnme çabasıyla homurdandı ve omuzlarını yukarı doğru kıvrıp alnını onun burnuna çarparken bu bir öfke haykırışına dönüştü. Adam geri çekildi ve aşağı doğru uyguladığı baskı bir anlığına durdu. Onu yana doğru itti, altından sıyrıldı ve ona çarptığında düşürdüğü kılıçlarını koyuldu. Ne yazık ki kılıçlar uzakta bir yerdeydi.

Ayağa kalkmaya çalışan Rıfat'ın yanında, bir eliyle yüzünü tutuyordu.

Mat kendi kılıcını göğsüne saplayarak zaten bir adam öldürmüştü, bu yüzden Aysel dikkatini tekrar Rıfat'a çevirdi. Kırılan burnundan akan kanı temizledi ve kısılmış gözlerle ona baktı. "Teşekkür ederim." Gülümsedi.

Kan ağzından akmıştı ve

Dişlerini lekelemişti ve günün son ışığında Aysel'in duyduğu tüm ölüm büyücülerinin kâbus hikâyelerine benziyordu. Önce bir eline, sonra diğer eline dikkatle bir mühür çizdi.

Adam sanki ölüm büyüsü yerine taş fırlatıyormuş gibi birbiri ardına ona doğru fırlattığı oklardan Aysel kaçtı, eğildi ve bir o yana bir bu yana döndü.

yaklaşmaya çalışıyordu. Kılıçları için onun yanından geçebilirse bir şansı olabilirdi. Mühürleri kullanırken bile Deval'ın gücü sınırlıydı. Onun güç rezervinden daha uzun süre dayanabilmesi için küçük bir şans vardı. Ya da Mathei'nin önerisini kabul edip büyüyle işe yarar bir şeyler yapabilirdi. Bunun şansı daha yüksekti.

Gücünün bağıını çözmek, göğsünün bağıını çözmeye benzemiyordu. içinde sıkıştıran zihinsel gerginlik katmanlarını soymak. Gerçi daha önce hiç büyüden kaçarken göğsünü açmak zorunda kalmamıştı. Rıfat mühürleri daha fazla kanla yeniden çizmek için durakladı.

Büyüsü içinde dönüyor, fırtına bulutları dışarıya doğru patlayana kadar içini , teninde çiğ şimşek çizgileri çiziyor ve etrafındaki hava şarj oluyordu. Bununla ne yapacağını bilmiyordu. İçindeki fırtınanın neler yapabileceğini bilmiyordu, çünkü onu hiçbir zaman tam olarak serbest bırakmamıştı. Vücudundaki tüyler kalktı ve kafa derisinde şoklar gıdıklandı.

Her neye benziyorsa, Rıfat'ı şaşırtmıştı. Durdu, bir elini kaldırdı, gölgeli büyü kolunun etrafında huzursuzca dolanırken ona baktı.

"Fırtına büyücüsü." Elini indirmeye başladı, sonra onun yerine Aysel'e bir ok fırlattı. Aysel kaçtı, serbest kalan büyü en ufak bir düşünceye bile yanıt veriyordu ve önce yana, sonra da ona doğru hızla ilerledi. Adamın elinden bir kara büyü daha fırladı ve Aysel yuvarlanarak adamın önüne geldi ve elindeki bıçaklardan birini savurdu. Ama adam hızlıydı ve bir eli boğazında, diğeri bileğindeydi.

"Aptalca." Ve haklıydı da. Rıfat'ın elinin boğazında sıkıldığını, havayı ve kanı kestiğini hissedebiliyordu ve Aysel Rıfat'ın parmaklarını pençeledi, o büyüünü söyleyip kendisini boşluğa göndermeden önce kaçmak için çıldırıyordu. Bacaklarını tekmeledi. Rıfat, hâlâ hançerini tutmakta olan elini zorladı ve bıçağı bacağına saplayarak kalçasına vurdu. Ateş gibi bir acı omurgasından yukarı fırladı ve boğuk bir çığlık attı.

"Aysel!"

Beşir'in sesini tanıdı ve onu aramaya çalıştı, ama onu sadece göz ucuyla görebildi, camda çerçevelenmiş olarak duruyordu

Sultanın odasının kapıları. Onun bir anlık dikkat dağınıklığı Rıfat için yeterliydi. Büyüsünün sözcüklerini tısladı. Bazı büyüleri dinlemek çok güzeldi; bir ateş büyücüsünün kendi elementini çağırması ya da bir su büyücüsünün şarkı söylemesi gibi.

bir nehrin büyücüsü. Bu ona karşıt bir şeydi. Ölüm ve çürüme fısıldadı

Sözlerinin içinde ve gözbebeklerindeki karanlık onu yakaladı, bakışlarını tuttu, onu sessizce derinliklerine çağırdı, böylece zihninin çılgınca savaşıma talebine rağmen vücudu onun kavrayışında hareketsiz kaldı.

Büyüsü boğazını kavrayışının etrafında birleşerek onu ölümle, soğukla ve hiçlikle doldurdu. Ama o kadar da kötü değildi. Huzur, sakinlik ve dinlenme gibi hissettiriyordu. Kalbi yavaşladı, nabızı zayıfladı ve nefesi kesildi. Uzuvarları ağırlaştı, kasları zayıfladı. Kalbi, bedeninde ve düşüncelerinde yankılanan son bir yavaş atış yaptı. Gözlerinin karanlığı onu yuttu.

Aysel süzülüyordu ya da süzülüyormuş gibi hissediyordu ve kim olduğuna dair parçalar, anılar, önemseydiği şeyler uçup gitmeye başladı. Sonunda hiçbirinin önemi kalmamıştı. Yorulmuştu. Uzaktan, büyüüne çarpan ve savaşmasını talep eden bir gümbürtü-sarsıntı hissetti. Aysel bunu görmezden gelerek karanlığın derinliklerine gömüldü ve içinde hiçbir şeyin olmadığı bir sonsuzluk geçti. Arzudan, ilgiden, her şeyden sıyrılmıştı.

Ve... yalnız karanlığında başka bir varlık ortaya çıktı ve dikkatini ona çevirdi. Oh. Bu oydu. Daha doğrusu, Aysel'in yansımasıyla donanmış gücüydü. Onun gücü, daha önce gelmiş geçmiş tüm Air Charah'ların gücü, Çark'ın kendi Fırtınası. Ona gülümsedi ve o da gözlerinde ve sırtışında büyüü gördü. Sınırsız sihir, bir fırtınanın kalbi, gök gürültüsünün bunaltıcı yuvarlanması, bir gece gökyüzünde pürüzlü, göz kamaştırıcı şimşeklerin nabız atışı. Havanın sınırsız potansiyeli.

"Ölmek istemiyorum," dedi Aysel ona, sözlerinin sesleri boşluk tarafından yutulurken farkına vardı.

"Henüz değil," diye kabul etti Fırtına.

Alevlendi, parlak, keskin şimşek çizgileri damarlarından fırladı, kalbini yeniden ritme soktu ve Rıfat'ın gücünün dallarını iterek ondan dışarı doğru patladı. Ona dokunduğu için, yıldırım Rıfat'ın içinden geçti ve onun gücünü izlediğini, özüne kadar takip ettiğini, ona saldıran şeye saldırdığını hissetti ve Rıfat'ı yaktı.

Bir kalp atışı için bir büyücü küresi gibi, sonra dizlerinin üzerine çöktü, elleri boğazını ve uyluğuna soktuğu hançeri serbest bıraktı.

Yere düşerken elini kaldırdı ve son mühür siyah alev alarak ondan uzağa son ve zayıf bir ok gönderdi. Aysel'i büyük bir farkla ıskaladı ve Aysel ona yumruk atarken dudak büktü, hızlı, keskin bir yumruk ve adam düştü ve hareketsiz kaldı.

Solunda Mat, Rıfat'ın ikinci adamını yüzüne bir el darbesi indirerek etkisiz hale getirdi.

Adam Mat'ın sihrinin dokunuşuyla çığlık atmaya başladı ama sihir aniden kesildi

ve o düştü.

Aysel soluk soluğa Rıfat'a baktı, büyüüne bu kadar kolay teslim olduğunu fark etmenin dehşetiyle kalbi göğsünde acı içinde çarpıyordu. Kalçasındaki bıçağı kavradı ve acı dolu bir homurtu ve çabayla çekip çıkardı, sonra ışık görüşünü kaplarken ve baş dönmesi onu dizlerinin üzerine çökmekle tehdit ederken olduğu yerde döndü.

Sultanın sesi yaşadığı şoku kırdı ve Aysel kelimeleri anlamasa da içlerindeki hüznü duydu. Yalvarışları.

Kalbinin hummalı temposu yavaşlar gibi oldu ve kışın soğuşu kafa derisinden topuşuna kadar sıcaklığını emerken kulaklarını yüksek, donuk bir uğultu doldurdu. Dönmeden önce biliyordu. Biliyordu. Rıfat o son okla onu hedef almamıştı. Sultana nişan almıştı.

"Hayır," diye boğuldu Aysel, kendi etrafında dönerek. Gördükleri, ona keşke boşlukta kalsaydım, ilgi ve alakadan sıyrılıydım dedirtti. Sultan dizlerinin üzerine çökmüş, Beşir'in iri cüssesini düşmemesi için tutmaya çalışıyor ama .

Onu kurtarmak için sürgüye dönüşmüştü.

Aysel onlara doğru koştu, takılıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, ayağa kalkmaya çalıştı ve Beşir'in yanında tekrar dizlerinin üzerine düştü. "Sakın buna cüret etme." Kollarını Beşir'in boynuna doladı ve Beşir geriye doğru yığılıp kalçalarının üzerine düştü; Beşir'in bedeni . Sultan onu tutmayı bıraktı ve gözlerinde yaşlarla topuklarının üzerine oturdu. Aysel ona bakamıyordu bile. İçeride, kapılardan uzakta kalmalıydı. Bu onun hatasıydı.

Taş gibiydi. Kırılmazdı. Ölmemişti.

Ama düşüyordu, Aysel'in elinden kayarak uzaklaşıyordu. Omuzları ve başı kucağında ve göğsünde destekleniyordu. Bir eliyle onun yüzünü okşadı. "" diye hıçkırdı Aysel. "Lütfen, lütfen bunu yapma."

Büyüsü sessizdi, düşmanlığına bile tepki vermiyordu, bedeni yaşamın sıcaklığından ve nabzından sıyrılmıştı. Aysel çığlık olarak kaçmak isteyen boğuk bir nefes çekti içine.

"Hayır. Hayır. ." Gözyaşlarının arasından Bashir'i zar zor görebiliyordu. "Yapamazsın," diye yalvardı. "Seni *aptal* Öküz."

"Aysel." Mathei onun arkasına çömeldi ve ellerini omuzlarına koydu.

"Hayır!" Gücü sesini ve bedenini doldurdu ve Mat yıldırım dokunuşundan sarsılarak uzaklaştı. "Uzak dur," diye bağırdı. Mathei'ye. Sultana'ya. Şaşkın ve çileden çıkarıcı bir şekilde hayatta kalan tek muhafıza.

"Lütfen Aysel," dedi Sultan, sesi nazikti. Aysel'in gücü, öfkesinin serbest bıraktığı ve Sultan'a diktiği bakışlarda kendini gösteren çizgiler halinde tenine yayıldı. Aysel, Rıfat'a yaptığını ona da yapmak istiyordu. Beşir'in hayatına karşılık onun hayatı adil görünüyordu. Sultan bakışlarını indirdi ve ayağa kalkarak geri çekildi.

Aysel kollarını ona doladı, başını boynunun gömdü.

Veda etmesine bile izin verilmemişti. Bir nefeste oradaydı ve gitti. Ona kendisini sevdiğini söylemesi için zaman bile vermemişti. Çekip gitmişti, bunu söylemiş ve çekip gitmişti ve kız ona gerçeği söyleyememişti. Göğsü kalbinin etrafında o kadar sıkıştı ki tekrar duracağından emindi.

Aysel kısa bir nefes aldı. Kalbi durmuştu. Bir an için bile ölmüştü. Şimdi atıyordu. Atıyordu...

Kendini Beşir'in altından çekip çıkardı, başını taşlara yasladı ve yanına diz çöktü. Gücü kalbini yeniden çalıştırmıştı.

Bunu başkası için yapabilir miydi?

Avuçlarına baktı, parmaklarını birbirinden ayırdı, sonra onları yumruk haline getirdi ve büyüüne fısıldadı, gözlerini kapadı ve Fırtına'yı çağırdı. Fırtına cevap verdi, içinde kabardı, fırtınalar, gök gürültüsü ve şimşek. Tek istediği şimşekti ama onu tutmak, çağırmak ya da yönlendirmek çok zordu. Kamçılandı ve şişti ve onu zihinsel kavrayışında tutmaya çalışmak, kıvranan, pençeli bir kediyle güreşmeye çalışmak gibiydi.

"Aysel?" Mathei'nin sesi konsantrasyonu ve tüm duyularını dolduran fırtına yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Onu kurtarabilirim," dedi ama Mat'in onu duyup duymadığını bilmiyordu. Büyüsüyle konuşmaya devam etti, ihtiyaç duyduğu kelimelerin ritmini öğrenmeye çalıştı, tıpkı bir kilidin tamburlarını hissetmek gibi, içindeki fırtınayı zihninde kapalı bir alanda topladı, onu etrafında tuttu, yeterince güçlü hissedene kadar tekrar tekrar çağırdı, kendi isteğiyle içinden yayıldığı zamanki kadar güçlü.

"Aysel, bu kadar yeter. Ondan uzaklaşmalısın," dedi Mathei, daha az sabırla.

Yüzüne ıslak bir şey çarptı. Ama gözlerini kapalı tuttu. İçindeki büyü fırtınasına ulaştı ve şimşegin kontrolünü ele geçirerek onu zihinsel ve büyülü kavrayışında topladı.

Gözlerini açtı. Yağmur iri, yavaş damlalar halinde yağmaya başlamıştı. Aysel başını kaldırdığında üzerlerinde devasa bir fırtınanın toplandığını gördü. Yumruklarına baktı ve onları açtı. Avuçlarının içinde, parmaklarının arasında ve üzerinde, kollarında şimşekler çaktı.

"Uzak dur." Sesini bir büyü fırtınası doldurdu. Büyüsü Rıfat'ı öldürmüştü çünkü büyü onu şok ettiğinde Rıfat ona dokunuyordu. Sultan geri çekildi, kalan muhafızlar da öyle.

Mathei izleyerek ona dokunmak için uzandı ama sonra elini geri çekti.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi. Kadın ona ters ters baktı. Adamın yüzünde keder ve endişe vardı. Bunu düşünemezdi, yoksa kendinden şüphe ederdi. Başka tarafa baktı. En iyi ihtimalle bu işe yarayacaktı, en kötü ihtimalle ise... ölümlere saygısızlık ediyordu. Aysel boğazında yükselen yumruyu yuttu ve gözyaşlarını kırptırdı.

Beşir'in üzerine eğildi ve ellerini kalbinin üzerine koydu. Gözlerini kapadı, nefesini içine çekti ve duraksadı. Bu delilikti. Büyüsü onu hayata döndürmüştü. Ne yapacağını biliyordu. Ama o bilmiyordu.

Ellerini göğsünün üzerinde gezdirirken güç ellerinin etrafında çatırdadı. Hava, ellerinin ve kollarının etrafında kıvrılıp bükülen yıldırımla yankılandı. Ona zarar vermeyecekti, diye zihninden geçirdi. Bunu hissedemezdi.

Mathei, "Ya yap ya da geri çekil," diye emretti.

Aysel avuçlarını Beşir'in hareketsiz göğsüne dayadı ve gerilerek bir güç hıçkırığı saldı ve yıldırım ısırarak bir köpek gibi Beşir'e çarptı. Adam sarsıldı, sonra da hareketsiz kaldı. Dudağını ısırarak, öfkesini ve üzüntüsünü tuttu ama çaresiz gözyaşlarını değil. Yeterli değildi. Çok korkmuştu. Ama Mathei haklıydı. Eğer bunu yapacaksa, kendini buna adamalıydı.

Daha fazla güç çekti, şimşegi kollarının etrafına bir denizcinin halatlarla yaptığı gibi sardı. Vücudu itaat etti, büyü şeklinde enerji yaydı. Başları bulanıklaştı, kolları ağırlaştı, nabızı yavaşladı, ciğerleri şimşek tadında nefeslerle doldu. Etrafındaki hava yükten bulanıktı ve şimşegin titreşen parıltısı neredeyse kör ediyordu. Onu kurtarmak için ihtiyaç duyduğu enerjiyi üretmeye yetecek kadar enerjisi var mıydı? Kan

Kalçasındaki yaradan damlıyordu, vücudu tüm varlığını güç için onun emrine veriyordu.

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı, onu ve diğer herkesi sırlıslam etti.

"Aysel," diye uyardı Mathei ama yaklaşmadı. Sultanın elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti.

"Yapabilirim," Aysel bunu onlardan çok kendisi için söyledi. "Affet beni," diye fısıldadı Beşir'e. Sonra bir yumruk savurmadan hemen önce yapacağı gibi zihinsel olarak hazırlandı. İki hızlı nefes aldı ve sonra tam olarak bunu yaptı, iki kolunu da başının üzerinde yukarı doğru salladı ve Beşir'in göğsüne indirdi, biriken tüm şimşekleri aynı anda dışarı itti.

Vücudu yukarı doğru eğildi ve sonra gevşedi.

Aysel göğsünün üzerine yığıldı, nefes almaya çalışıyor ve sadece küçük yudumlar almayı başarıyordu. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Bütün gün ve gece koşabilirdi ve o anda sahip olduğundan daha fazla enerjiye sahip olabilirdi. Ve başarısız olmuştu. İçindeki her şey kırılmaya, umudu parçalanmaya başladı.

"Lütfen." Yağmur soğuk ve ağır damlalar halinde üzerlerine yağıyordu.

"Gitme." Aysel kulağının dibinde Beşir'in kalbinin ağır, gergin bir gümbürtü çıkardığını hissetti.

Adamın büyüü canlandı ve kadınınkine çarparak titredi; granit ve balçık kokusu kadının burun deliklerine doldu ve onu şaşkınlıktan hıçkırıklara boğdu. Ayağa fırladı, gözlerini ona dikti.

Beşir bıçaklanmış gibi kaskatı kesildi ve küfretti. Sonra yan tarafına yuvarlandı ve Sultana'nın avlusundaki taşların üzerine kustu. İnledi, bir dirseğine dayandı, diğer elini kendini tutmak için uzattı, başı sarkıyordu.

"Beni kim yaktı?" diye mırıldandı. "Ne oldu?"

"Merhametli Çark," diye nefes aldı Sultan, Aysel'in iri gözlü bakışlarıyla karşılaştığında parmaklarını ağzına bastırarak.

"Ve bunun sonunu asla duyamayacağız," diye mırıldandı Mathei, Aysel'in yanına çömelerek. "Sanki zaten kibirli değilmişsin gibi."

Gülmek istedi ama yapamadı. Bunu yaptığına inanamıyordu. Bashir'in sırtına uzandı. Ona dokunması, kendisine bakması, onun gerçek ve canlı olduğunu görmesi gerekiyordu ama ellerini uzatarak durdu, tereddütlüydü. Mat konuştuğunda Beşir'in başı yukarı kalktı ve karnına doğru yuvarlanarak yağmurun içinden Rıfat'ın yattığı yere baktı.

"Aysel?" Ellerin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı. "Aysel." Sesinde, birkaç dakika önce ona ait olan ıstırap vardı.

"Ben buradayım." Ellerini onun sırtına koydu.

Döndü, onu gördü ve kollarından tutup göğsüne doğru çekerek kalçalarının üzerine çöktü. "Sana söylemiştim. Sana ölmene izin verilmediğini söylemiştim."

"Ben mi?" Ellerini göğsüne vurdu. "Ben mi? Ben sadece bir anlığına öldüm. Bunu bana bir daha asla yapma!" Ona tekrar ve tekrar vurdu, ellerini yumruk haline getirip ona çarptı. Fırtınanın tufanında kaybolan gözyaşları yüzünden aşağı akarken, adam kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

Çenesini onun başının üstüne dayadı. "Bana ne yaptınız böyle? Kendimi nallanmış bir at takımı tarafından ezilmiş gibi hissediyorum."

"Seni yıldırımla vurdum. Ve görünüşe göre bu fırtınayı ben çağırdım." Aysel yüzündeki suyu sildi - kirpiklerinde birikiyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Başını kaldırıp dönen yağmura baktı. "Ah." Kendini Beşir'den yavaşça kurtararak ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ve ellerini gökyüzüne ve fırtınaya doğru kaldırdığında kolları titredi. Çok kısa bir sürede çok fazla güç harcanmıştı.

Ama biraz daha kullanabilirse, fırtınayı kampın içine taşıyabilir.

Biraz daha, diye kendini ikna etti ve büyüü içinde yükseldi, zihninin gözünde mavi ve beyaz şimşeklerden oluşan bir spiral çizdi. Yeni bir güç onunkine katıldı, kış güneşi gibi soğuk parlıyordu, büyüünün talebiyle kendi gücüne çekildi ve onunla birleşti. Sultana. Bir başka zihinsel uzanım muhafızın, Deval'ın serin havasından bir iplik yakaladı. Büyüsü onları eğirilmiş yün gibi birbirine sardı ve onu güçle doldurdu.

Avlunun ıslak taşları, Aysel' gücünün mavi-beyaz ışığını etrafına dolanırken yansıtıyordu. Yukarı doğru odaklandı, artırılmış gücüyle fırtınayı iterek doğuya doğru yönlendirdi.

Etraflarında yağın yağmur yavaşladı, sonra fırtına itaat ettikçe durdu ve Aysel, karanlık yağmur tabakaları kampı sarana kadar iradesiyle daha sert itti. Fırtınayı serbest bıraktığında dizleri büküldü.

Bashir onu yakaladı.

Mide bulantısı ve yorgunluk güçlerini birleştirip ona ölümlü olduğunu bir kez daha hatırlatırken, adamın omuzlarını kavradı. "Ben... çok fazla şey yapmış ." Başını dönüyordu. Aniden çok ağırlaştığı için adamın omzuna koydu. "Umarım faydası olur."

Tek istediği gözlerini kapatmaktı. Aslında vücudu bunu talep ediyordu, Uyanık kalmak için gösterdiği çabaya rağmen. Belki üzerine çöken büyücü uykusuydu.

onu. Daha önce buna hiç ihtiyaç duymamıştı ve bir his olduğunu bilmiyordu. Ama geriye bir şey kalmıştı ve önemli görünüyordu.

"Sultanım," diye mırıldandı Aysel, "sanırım resmi eğitimime daha geç değil, daha erken başlamak en iyisi olacak."

"Nasıl isterseniz, Attiyeh Charah," dedi Sultan. Kadının sesindeki şey... eğlence miydi?

Bashir'in kolları onun etrafında sıkılaştı ve yanağını onun yanağına bastırdı. "Fırtınam," diye fısıldadı. Bir elini onun saçlarına götürdü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gözlerini kapadı ve yüzünü onun boynuna yasladı. "Bir daha asla son sözü söylemek için ölme."

Yumuşakça güldü ve başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

BASHİR, Aysel'in yatağının yanına bir tabure çekti ve sol elini kendi elinin içine aldı. Birini büyücü uykusundan uyandırmak imkansızdı. Bu bir Bir büyücünün bedeninin harcayabileceğinden daha fazla güç harcamasına tamamen istemsiz bir tepki. Aysel'in Rıfat'ı öldürmesinin ve kamptaki ateşi yok etmek için bir fırtına göndermesinin üzerinden tam üç gün geçmişti. Altı gün kadar uyuyan büyücüler olduğunu duymuştu. Ceylik ve Havva daha sonra ona bakmış ve sırtını işaretleyen gölgeli şimşek dışında, hayatını kurtarmak için kullandığı büyüü yansıtan çatallı çizgilerden oluşan karanlık bir patlama dışında onu sağlıklı ve bütün olarak ilan etmişlerdi. Bu bir yanıktı; annesi onu merhemle tedavi etmiş ve bunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu söylemişti. Elbette o da aynı fikirdeydi. Aysel'in işaretini taşımak ona bağlı olduğunu hissettiriyordu.

Ama özlüyordu ve Rıfat'ın pençesinde can verişini izlemekten kalan ve ancak onun sesiyle, elleriyle ve alev alev yanan hayatıyla yatıştırılabilecek kırık dökük parçalar hâlâ duruyordu.

"Onu bu mağarada tutarsan uyanmaz," dedi Havva Ceylik'e. Revirin uzak tarafında durmuş, Havva'nın kampa götürmesi için malzemeleri bir araya getiriyorlardı. Yaşanan arbedede ciddi şekilde yanmış ya da yaralanmış pek çok mülteci vardı. Havva ve saraydaki bütün çırak hekimler her gün onları tedavi etmeye gidiyordu. Ceylik, Aysel'i izlemek için kalmıştı. Beşir onunla bir an bile yalnız kalmamıştı. Ceylik, Mathei, annesi ve Sultan günde en az bir kez kontrol için uğruyorlardı. Mathei sık sık oturup Aysel'e kitap okuyordu. Beşir sorduğunda, Mathei bundan nefret ettiğini ve muhtemelen kitabı Beşir'e fırlatmak için uyanacağını söylemişti.

Havva odanın içinde dolaşp perdeleri açmaya başladı. "Hayır, bence ışık sadece onu yorar," dedi Ceylik de onu takip ederek.

Havva homurdandı. "Işık her derdimize iyi gelir. Biz yarasa değiliz Ceylik. Sahi, size ne öğretiyorlar o üniversitede?" Havva son perdeleri de aralayıp Beşir'e doğru baktı. Dinlenmemesinden memnun olmadığını belli etmek için kaşlarını çattı.

Bashir başını salladı.

"Ben tıp öğrendim," dedi Ceylik kararlılıkla. Bu, Beşir üniversiteye girmeden önce tanıştıklarından beri yaşadıkları bir kavgaydı. Havva hekimliği ve şifacılığı yoksul mahallelerin siperlerinde öğrenmişti, işinin ehli bir hekim olan Ceylik ise kendi yöntemlerini üniversitede öğrenmişti.

"Ama insanlar değil. Onun güneş ışığına ihtiyacı var." Havva Aysel'in yanına geçti. Beşir'i taburesinden itti ve Aysel'in kalçasının yanındaki yatağa oturmak için hareket ettiğinde onu aldı. Havva, Aysel'in elini onun elinden aldı ve parmaklarını Aysel'e bastırdı. bileğindeki nabız boyunca. Atışları sayarken gözlerini Aysel'in yüzüne dikti, ayak parmakları usulca yere vuruyordu. Beşir hayatı boyunca onun bu küçük testi yapmasını defalarca izlemişti ama şimdi dikkatle onu izliyor, bir şeylerin ters gittiğine ya da değiştiğine dair en ufak bir işaret bile arıyordu.

"O iyi," dedi Havva. "Böyle tepesinde dikilmene ihtiyacı yok. Sen dinlenmelisin."

"Hayır. Yapamam." Ona sarılmadan dinlenemezdi ve yatak çok küçük, mekân da çok kalabalıktı. Havva eğilip yanağını okşadı.

"O zaman en azından onunla konuş. Büyücü uykusu yalnız bir yerdir ve bir büyücüyü oraya neyin soktuğuna dair çarpık anılarla dolu olabilir," dedi ayağa kalkarken. "Ve kendini daha iyi hissettiğinde onu evime getireceğini ve her şeye yeniden başlayacağımızı söyle. Olur mu?"

"Evet, Anne." Beşir ona sıırttı ve o da alay ederek gözlerini devirdi. Aysel'in elini tekrar tuttu.

"Ben gidiyorum," dedi Havva. "Ceylik, onu dinlendir." Odanın ortasındaki masadan kamp için yeni doldurduğu çantasını almak üzere döndü.

"Deniyorum," dedi Ceylik, onu kapıya kadar takip ederek.

Aysel'in parmakları Beşir'in parmaklarına doğru gerildi, çok , sadece elinin bir .

"Anne." Beşir Aysel'in üzerine eğilmiş, yüzünü izliyordu. Havva ve Ceylik koşarak arkasına geçtiler. Aysel'in kaşları çatıldı, acı çekiyormuş gibi kaşları aşağıya çekildi ve eli onun elini sıkıca kavradı. Feryat etti.

Gücü teninde alevlendi ve dışarı fırlayacaktı ama Bashir onu kendi gücüyle kontrol altına aldı. Zar zor. Buluşmaları sırasında sahip olduğundan farklı bir varlık gibiydi, çok daha vahşi ve iradeli bir şeydi.

"Aysel," dedi. "." Aysel'in gücü öfkeli bir yaban kedisi gibi çatırdayıp savaşıırken alnından terler boşandı.

Gözleri açıldı ve nefesi kesildi, bakışları vahşi ve panikliydi. Onu gördü ve kollarını boynuna atarak ayağa fırladı. Adam kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

"Her şey . Ben buradayım. İkimiz de " dedi sessizce saçlarına karşı. Kadının gücü onun dokunuşunun altında yatıyordu ve boynunu kavrayıp onu öptü, ağzı gözyaşlarıyla tuzlanmıştı, öpücük vahşiydi.

Beşir onu tekrar aşağı indirdi ve başıyla Ceylik ve annesini işaret etti. Aysel başını kaldırıp onlara baktı, sonra kızarmış bir halde elinin tersiyle yanaklarını uzaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Havva sordu.

"Keyfim yok," dedi Aysel, sesi kısık ve zayıftı.

"Mmm." Havva Aysel'in yanına gitti ve bileğini kaldırarak nabzını tekrar ölçtü. "Bu beklenen bir şey. Bir iki gün daha dinlensen iyi olur." İçini çekti. "Ama dinlenmeyeceksin, değil mi?"

Aysel önce ona, sonra Beşir'e baktı, ağzının bir köşesi kalktı. "Komutanım bana iki gün uyku sözü verdi."

Beşir sırtışını gizlemek için yere baktı.

"O zaman kabul et, iyi hissettiğinde seni eve yemeğe getirmesini söyledim." Havva çantasını yukarı kaldırdı ve döndü. Duraksadı, sonra tekrar döndü. "Teşekkür ederim Attiyeh Charah" -gözyaşlarını sildi- "oğlumu kurtardığın için."

Aysel zayıfça çenesini eğdi. "Bir daha asla ölmeyeceğine söz verdiğini bilmek sizi memnun edecektir."

Havva soluk soluğa bir kahkaha attı, ellerini kaldırıp parmaklarını gözlerinin altına sildi. "Ona iyi bakıyorsun," dedi Havva suçlayıcı bir ses tonuyla, Ceylik'e sertçe bakarken.

"Size girişe kadar eşlik edeceğim," dedi Ceylik.

". Ben nereye gittiğimi biliyorum." Havva revirden dışarı çıktı.

Ceylik dönüp Beşir'e sert bir bakış attı ve Havva'yı takip ederken kapıyı kapattı.

Aysel Beşir'in kaftanını avuçladı ve çekiştirerek onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandı, dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce.

Bashir kıkırdadı, kollarının ağırlığını üzerinde tutacak ve başını ellerinin arasında tutabilecek şekilde ayarladı. Onunla yumuşak bir şekilde buluşmak onu rahatlatmıştı,

Keşfedici öpücükler, sanki onu yeniden keşfediyormuş gibi. Gözleri açtı ve gözbebeklerinin derinliklerinde şimşekler dans ediyordu, sanki çok uzaklardaki bir fırtınayı görür gibiydi.

Bir parmağını şakağına götürdü. "Seni çok özledim."

"Uyandım ve senin öldüğünden başka bir şey hatırlamıyordum." Aysel'in gözleri kayarak kapandı, köşelerinde nem boncukları oluştu. Beşir başparmağıyla sildi. Arkasından revirin kapısı açıldı. Aysel başını kaydırıp, gözleri açık, etrafına bakıyordu.

"Tekerlek ve jant telleri," diye nefes aldı.

Beşir omzunun üzerinden bakmak için döndü. Samira içeri girdi, onu Sultan, Şehzade, Şehzade'nin genç kâhyası Kuhzey, Aysel'in annesi ve Mathei izledi. Beşir, Şehzade ve Samira'yı en son, yangınla mücadele giden herkes saraya döndükten hemen sonra görmüştü. Duman içinde ve bitkin bir haldeydiler.

Samira her zamanki sakin haline geri dönmüştü ve ona sıcak bir gülümseme sundu. Şehzade de yangından sonraki günlerde her zamankinden daha da münzevi olmasına rağmen yıpranmış görünmüyordu.

"Aysel!" dedi annesi skandal bir sesle.

Beşir yavaşça doğruldu, sonra ayağa kalktı ve eğildi. Aysel'in annesi ona hızlıca bir bakış attıktan sonra kaşlarını daha sert bir şekilde çattı ve kızına baktı. Beşir doğrulurken Ceylik geri döndü. İnsan kafilesi daracık revire zorlukla sığıp ve Mathei, Ceylik'in bir dizi ilacın bulunduğu rafın yanında durmak zorunda kaldığında yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. kavanozlardaki örnekler. korunmuş bir kurbağanın yüzdüğü hastalıklı yeşil renkli sıvı dolu bir kavanoza baktı, sanki yüzeye doğru yüzüyormuş gibi bir pozisyondaydı.

Ceylik onların etrafından dolanarak ortadaki masanın yanında durdu.

"Uyandığınızı hissettim," dedi Sultan, bu fikri büyüleyici bulmuş gibi Aysel'e. "Benim yeni Kütüphaneler Ustam"- Mathei'ye yan yan gülümsedi -"Bunun iyiye işaret olduğunu söyledi. Size yakın olan her Birinci Ev büyücüsü varlığınıza haberdar olmalı. Bir Charah'ın doğal olarak güç vermesi ve alması gerektiğini."

Beşir Aysel'e baktı, o da geniş gözlerle ve *Hiçbir fikrim yok*" der gibi bir ifadeyle ona baktı. Bir gülümsemeyi bastırdı. Her şey ondan çok daha büyük olduğunda bile Aysel onlar karşısında esnek ve çevikti. Bunalmamıştı, sadece... Aysel. Onun fırtınası.

"Chara'a Çemberi'nin tarihi hakkında pek çok kitapları var. Yakında beni görmeye gelmelisiniz. Örneğin, Chara'a Çemberi, atanmış bir Sultan olmadan önce birkaç nesil boyunca Eski Sultanlığı yönetti. Ve-"

"Mat," diye yalvardı Aysel.

Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturarak öfkeyle baktı.

"Kardeşiniz etkileyici derecede kısa bir içinde çok şey öğrendi," dedi Sultan.

"Bunu yapıyor."

"Kitap okusan ölmezsin Aysel." Annesi onun yanındaki yatağa oturdu. Aysel yavaşça doğrulup oturdu ve annesinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Olabilir." Aysel kaşlarını çatı. Biri homurdandı ve Beşir bunun Şehzade olabileceğini düşündü.

"Uyanık olmana sevindim, Attiyeh Charah. Yapılacak çok iş var ve Yüksek Konsey'im bir kurt sürüsü gibi uluyor. fırtına." Sultan sanki benzetmesinden gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

Bashir kaşlarını çatı. "Daha yeni uyandı."

"Ben ," dedi Aysel, ama sesi yorgun ve güçsüz geliyordu.

"Elbette sağlığınıza riske atmayacağım ama onu Çember'e bağlamak ona ve ailesine sadece prestij değil, aynı zamanda siyasi koruma da sağlayacak. Konseyim" -Konsey dediğinde neredeyse her zaman Büyük *Konsey*'i kastederdi.

Vezir mültecilerin durumundan hoşnut değil. Attiyeh Charah elçi olarak görev yapacak. Törenden sonra, iyileşene kadar dinlenmesi için onu mazur göreceğim. Siz, Komutan Ayan" -Sultan bir kaşını kaldırarak

"Siz de iyileşmiş görünmüyorsunuz. Dinlenmediğinizi varsayabilir miyim?"

Beşir bakışlarını indirdi. "O benim hayatımı kurtardı. Onun için endişelenmekten kendimi alamadım."

Sultan Aysel ile konuştu. "Sizi Çember'in Birincisi olarak yeni rolünüze ek olarak Teğmen Komutan olarak yerinde bırakmak istiyorum. Prens yokluğunda yükünüz daha da artabilir." Sesinde ufak bir dalgalanma oldu ve kirpikleri bir kez inip kalktı.

"Aysel yapacak çok iş olduğunda hep daha mutlu oluyor," dedi annesi, uzanıp kızının yüzündeki bir tutam saç tarayarak. Aysel kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu iyi, çünkü yakın geleceğinde yapacak çok fazla işi olmayacağı bir zaman göremiyorum." Sultan Aysel'e baktı. "Ayrıca, elbette, gücünü daha iyi anlamak ve ona hükmetmek için kardeşinle, benimle ve Üniversiteden seçtiğim eğitmenlerle birlikte Çember'in tarihini çalışacaksın."

Aysel alt dudağını çiğnedi, gözleri hafifçe kısıldı. "Konsey toplantılarına düzenli olarak katılmak zorunda kalacak ?" diye sordu.

Beşir, Aysel'in vezirler arasında bitmek bilmeyen, dolambaçlı, nezaket maskeli hakaretlerin savrulduğu tartışmalarda oturduğunu hayal etmeye çalışarak neredeyse gülecekti.

"Bir tahtaya bağlanmayı ve seferinde tek bir damla boğulmayı tercih edebilirim" dedi.

Annesinin nefesi kesildi, bir elini kalbinin üzerine koydu ve Sultan'a dönüp özür dileyen bir bakış attı. Naime bir gülümsemeyi bastırdı. Mathei güldü.

İhsan kıkırdadı. Şehzade konsey odasından kaçmakta ustaydı.

"Alışkanlık olarak değil," dedi Naime. "Chara'a Çemberi'nin tüm amacı soyluların etkisinin dışında olmaktır. Bununla birlikte, Konsey sizi Çember'e atama töreni için hazır bulunacak. Bunu da yarın yapmak istiyorum."

"Evet Efendim." Aysel battaniyesini geriye attı ve biraz sallanarak ayağa kalktı. Annesi ona doğru uzandı ama durdu. Beşir onu sabitlemek için Aysel'in üst kolunu tuttu ve Aysel ona huysuz bir bakış fırlatarak ellerini savuşturdu. Sonra dizlerinin üzerine çökmeye başladı. "Konuş, bana emredildi."

"Aysel." Sultan onun dirseğine dokunarak inişini durdurdu. "Sen Chara'a Konseyi'nde bir büyücüsün. Birbirimize hizmet ediyoruz. Benim önümde eğilmeyeceksin."

Aysel gözlerini kırptırdı. "Ama..."

Naime gülümsedi. "Sen kimsenin önünde eğilmezsin."

"Çark rastgele bana güç vermeyi seçtiği için mi?" dedi Aysel kuru bir sesle.

Beşir ellerini kızın omuzlarına koyarak kendine doğru çekti ve kız başını geriye atıp kaşlarını çatınca yüzüne baktı. Fırtına hâlâ gözlerinde dans ediyordu, serbest bırakılmamıştı, akış halinde değildi, sadece şimdi açığa çıkmıştı, gizlenmemişti.

"Çünkü gücünüzü göstermeden, alçakgönüllülükle prenze hizmet ettiniz," dedi. "Çünkü fırtınanızla yüzlerce hayat kurtardınız.

Çünkü Sultana hizmet ederken neredeyse iki kez hayatını feda ediyordun." Beşir, Aysel'in ona attığı aynı kaş çatma ifadesiyle alay etti. "Çünkü senin güvenilir olduğunu biliyor."

Ona bakarken kendini çok dolu hissediyordu; gurur, arzu ve neşe içini dolduruyordu, sanki içindeki tüm bu baskıdan dolayı parçalanacak gibiydi.

"Aynen öyle." Sultan başını Beşir'e doğru eğdi. Attiye Hanım ellerini ağzına götürmüş, yaşlarla parlayan gözlerle Aysel'e bakıyordu. Mathei sırtı ve Samira memnun görünüyordu.

Şimdi bir de onların gitmesini sağlayabilse de onu düzgün bir şekilde tebrik edebilse.

"Peki," dedi Aysel, "ama hâlâ görülecek bir hesabım var. Suikastçı Rıfat, Sarkum'dan biri tarafından tutulmadığını itiraf etti." Bakışlarını, gülümsemesi solan Sultana'ya . "Ve bulduğum şeyler..." Tereddüt etti, belki de kulak sayısına güvenmiyordu.

"Bunu yakında tartışacağız. Şimdilik dinlenin ve yarın sabah sizi Konsey'e takdim edeceğim."

"Emredersiniz Efendim." Aysel tekrar eğilmeye başladı ama Beşir onun omuzlarını sıktı, sonra eğilmek için etrafından dolandı ve yumruğunu kalbine bastırdı.

"Beşir," dedi Naime. Doğrulup ona baktığında, bakışlarında süregelen hüznü ya da rahatlamayı gördü. Onlar bir Kraliçe ve Komutanının olabileceği türden dostlardı. Adam sırtı ve o da gülümseyerek karşılık verdi, nefesi yumuşak bir hışırtıyla onu terk etti. "İyi olmana sevindim. Yapabilirdim Muhafızlarıma liderlik edecek başka birini hayal edemiyorum." Sözleri nadiren duygu yüklü olurdu ama şimdi öyleydi, ölümünün onda yarattığı üzüntünün yankıları vardı.

Sultan döndü ve herkes onunla birlikte gitti, Samira hariç, o tereddüt etti, Sultanın başıyla izin verdi. Ceylik'in yanında durduğu yerden karşıya geçti ve Beşir'e sarıldı. Beşir şaşkınlıkla homurdanarak ona sarıldı.

"Sanırım biraz daha iyi anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, "bakmamanız gereken birine bakmanın nasıl bir his olduğunu."

Samira gülümsemeye çalıştı ama ağzı titredi ve gözlerini kırptırarak ondan Aysel'e baktı. "Sana sonsuza dek minnettarım... benim için en önemli iki insanı kurtardığın için," dedi Samira. "Bir değil, iki kez. Eğer benim sağlayabileceğim herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece adını söylemeniz yeterli." Aysel

değişti ve Samira gülümsedi. "Yarın Salon'da görüşürüz. Chara'a." Odadan aceleyle çıkmadan önce hem Aysel'i hem de Beşir'i selamladı.

Aysel başını kaldırıp Beşir'e baktı ve ağzından yavaşça bir gülümseme yayıldı. Rengi yerine gelmeye başlamıştı, darmadağınık görünüyordu ama neredeyse kendindeydi.

Ceylik, Samira'nın arkasından kapının kapanmasını izlerken, "Sanırım sizi kendi odanıza ama yarın ikinizi de uygun bir zamanda görmek isterim," dedi. "Bu da yanıklarınız için merhem." Odayı geçip raflara gitti ve küçük bir kap getirdi, döndüğünde Beşir'e uzattı. "Günde bir kez ya da seni rahatsız ettiğİ her an işe yarayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Beşir. Aysel'in sormasına fırsat vermeden kolunu omuzlarına doladı ve onu odadan dışarı çıkardı. Salon boştu, Sultana'nın geri çekilen partisi hariç. Buradan kurtulduğu için derin bir nefes aldı. Revirin sert taş zemini yerine yumuşak halının üzerinde durmak iyi hissettiriyordu. Merhemlerin ve Ceylik'in numunelerini içinde sakladığı şeyin kokusu Beşir'in başını ağrıtıyordu. İçerisi sıkışık ve çok sessizdi, sanki boşluk her gölgede bekliyordu. Bu bölümün Saray tamamen revir odaları, bir ameliyathane ve tıp çıraklarının barınmasından oluşuyordu.

"Ne yanığı?" Aysel inatla geriye, onun koluna doğru eğildi.

"Yıldırımınız," dedi. "Eğer nazik olur ve uslu durursan belki sana gösteririm." Kızın omuzlarındaki tutuşunu bıraktı ve şu yöne doğru ilerledi ana saray ve onun odası.

"Yarış mı?" Kız onun yanından hızla geçti. Adamın anlaması çok uzun sürdü, sonra peşinden koştu. Beşir onu yakaladığında güldü, kaçtı ve bir sonraki koridora döndü. Beşir köşeyi dönmeye çalışırken duvara çarptı ve toparlanırken Aysel yine kıkırdadı.

Ama kadın kapıya ulaşmış ve beceriksizce açmış, sonra da adamın suratına çarpmıştı.

Ellerini kapının iki yanındaki pervazlara doğru kaldırmış, dinliyor, bekliyordu. Ama kapıyı bir daha açmadı.

"Orada yalnız değil misin?" diye seslendi. Onun oyunlarını severdi ama ondan günlerce ayrı kaldıktan sonra bu oyunu oynamak zordu.

Aysel kapıyı bir açtı, böylece bir gözünü ve ona bakan yüzünün bir görebildi.

"Bana iki günlük uyku borçlusun. Annen bile ."

"Sanırım bunun öncesinde başka bir şey söyledim." Onunla bir gün ve bir gece boyunca hiçbir şey tarafından kesintiye uğratılmadan yalnız kalma fikri vücudunu kıpırdattı.

Kapıyı ardına kadar açıp odaya geri döndü, o da takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Ceylik'in kendisine verdiği küçük merhem kavanozunu ona . Aysel de kendisi de sadece salvar ve genellikle diğer giysilerin altına giyilen hafif kaftanlar giymişlerdi. Kaftanını başından çekti ve ona yaklaşırken fırlatıp attı. Kadın onu izledi

Vücudundaki kıpırdanmanın bir anda sıcaklığa dönüşmesine neden olan bir bakışla ona doğru yere doğru yürüdü. Sanki onu istiyormuş gibi. Sanki onu seviyordu.

Kollarını kızın beline dolayacak ve onu kendine doğru kaldıracak kadar çömeldi. "Tekrar söyle."

Yüzünden önce şaşkınlık, sonra anlayış geçti. Gülümsedi ve parmak uçlarını adamın kaşlarından birinin üzerinde gezdirdikten sonra yanağından aşağı indirdi.

"Seni seviyorum, Beşir Ayan. Kalbim ve kalkanım. Bana sahip olduğun sürece seninim." Ağzını nazikçe onunkine dokundurdu ve alt dudaklarını ısırdı.

Bashir onu yere bıraktı. "Toprak büyücüleri çok uzun süre yaşayabilir fırtına. Ve seni bana kalan tüm Dönüşler boyunca seveceğimden eminim. Hazır mısın?" Kızın gevşek örgülerinden birini çekiştirdi, sonra da çözmeye başladı.

"Senin için hazırlıklı değildim, hayır." Ona gülümsedi. "Ama sanırım iyi uyum sağladım."

O da sırtıttı ve diğer örgü üzerinde çalışmaya başladı. "Ve aynısı," dedi.

"Yanık nerede?" Aysel merhem kabını havaya kaldırdı.

Beşir döndü, böylece sol tarafında beliren sivri çizgileri görebildi.

"Oh," diye nefes aldı. "Çok özür dilerim." Parmakları, kızgın, kırmızı ve hassas olan gerçek izlerden kaçınarak adamın omurgasında gezindi.

"Ne için? Beni boşluktan geri getirdiğin için mi?" diye sordu. "Senin işaretini taşıdığım için kızgın ya da utanmış değilim."

Kadın usulca güldü ve merhemi adamın sırtına nazikçe sürdükten sonra kavanozu yatağın yanındaki masaya koymak için geçti. Yatağa tırmandı ve davet için battaniyeleri okşadı. Beşir sürünerek üzerine çıktı ve onu altına yatmaya zorladı.

Ellerini Aysel'in vücudunda gezdirdi ve kaftanını yukarı doğru itti. Aysel kıvrandı, sonra ellerini indirerek onu saran kumaşla uğraştı.

göğüslerini. Beşir salvarını çözüp çekiştirerek çıkardı ve ona döndüğünde ellerini bacaklarında gezdirdi; bacakların güzel ve güçlü şekli, içinde biriken arzunun körüğü gibiydi. Rıfat'ın onu bıçakladığı dikişli yara kızgın bir morlukla çiçek açmıştı.

"Acımıyor mu?" Beşir, onu Rıfat'ın pençesinde görmenin iç burkan anısından uzaklaşmak için böyle dedi. Ona bağlanmaya, her türlü ayrılığı silmeye, sadece onunla birbirine dolanmış hissettiği gibi bütün ve eksiksiz olmaya ihtiyacı vardı. Ama eğer yorgunsa ya da canı yanıyorsa, o zaman uyurken ona sarılırdı ve bu yeterli olurdu.

"Şu anda önemli olacak kadar değil." Parmaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Küçük kum şişesi teninde kayarak boğazının çukurunun hemen altında durdu. Beşir yere uzandı, şişeyi kaldırırken kaburgaları kadının dizleri ve kalçaları arasında sıkışmıştı. Nefesi yumuşak bir inançsızlık sesiyle onu terk etti. Aysel bakmak için başını kaldırdı.

Şişedeki kum eriyerek bir cam parçasına dönüşmüştü.

"Yıldırımın olmalı." Şişeyi bir o yana bir yana çevirdi. "Hmm." Aysel ona mahcup bir bakış attı. "Belki de bir an önce ve bu şişelerden bir miktar satın alın."

"Başka bir zaman." Bashir şişeyi kadının tenine dayayıp boğazını öperken ona doğru kaydı. "Şimdilik nerede olduğunu biliyorum."

Onu tekrar öptü, çünkü ona nasıl hissettirdiğini anlatacak kelime yoktu. Bu yüzden ona gösterdi, nefesini ve gücünü içine çekti, Ona karşılık veriyor, onun olduğu her şeye ve onu yarattığı her şeye tapıyordu. Ve daha sonra sessizce yattıklarında, birbirine dolanmış, kulağı Kalp atışlarını dinlerken Bashir, onun kendisinde eksik olduğunu hiç fark etmediği bir parça olduğunu anladı. Ta ki onu bir bütün haline getirene kadar.

OceanofPDF.com

OTUZ

TChara'a Salonu'nun kapıları, süslü ve altın renginde, üstlerinde uzanıyordu. Etrafındaki duvar, saraydaki pek çok duvar gibi, girift bir şekilde

canlı renklerle boyanmış duvar resimleri. Bunlar Aysel'in gördüğü, büyük büyü eylemlerini tasvir eden tek duvar resimleriydi. Sarayın diğer yerlerinde savaşlar, portreler ve tarım sahneleri vardı. Kapının solunda Engeli'nin yükselişinin resmedildiği bir tablo koridor boyunca uzanıyordu. Aysel yakasını çektiştirken Mathei karanlık bir eğlence içinde onu inceledi. Beyaz Brokar entari boğazında normalde giydiği kaftanlardan çok daha fazla yükseliyordu. Dilara ellerine vurdu.

"Kes ," dedi annesi. "Resmi kıyafetlerle bir gün hayatta kalmayı başarabilirsin."

"Emin misiniz? Sanırım bu beni boğmaya çalışıyor." Aysel annesine dehşet dolu bir bakış attı. Dilara bıkkınlık içinde gözlerini kapadı. Mathei onun yanında kendi kıyafetlerini düzeltti. Kömür rengindeydi, üzerinde gümüş rengi gelincik işlemeleri vardı. Uzun boylu, yakışıklı ve son derece soğukkanlıydı; sanki bir sürü vezirin karşısında dimdik durabilecekmiş gibi.

Aysel, Sultan'ın bir süre önce kendisi için diktirdiği kıyafetlerine baktı. Çelik mavisi kafesle kaplanmış beyaz renk Birinci Hanedan'ı temsil ediyordu. Aysel, gücünün ipuçlarından mümkün olduğunca uzak durmak için hiçbir zaman mavi, gümüş ya da beyaz giymemişti. O sabah aynaya baktığında bu renklerin kendisine yakıştığını görünce şaşırılmıştı. Annesi saçlarını örmek istemiş ama Aysel kabul etmemişti. Dilara da bunun yerine saçlarına yağ sürmüş, kıvrıkcık dağınıklığı yumuşatmıştı. gerçek bukleler gibi.

Her ne kadar saçlarını açık bırakmak yaşamında pratik olmasa da, şimdi bunu yapmak maskeyi tamamen çıkararak kendi gerçeğine saygı göstermek gibi geliyordu. İçindeki fırtına, yaklaşık beş gün önce kendisini, Beşir'i ve kampı kurtarmak için onu tamamen serbest bıraktığı geceden beri dinmemişti. Ve aynaya baktığında, gözlerinde bekliyordu. Makram'ın gözlerinde ölümün kıvrıldığı gibi onun gözlerinde de fırtınalar vardı.

"Bu oldukça revizyonist." Mathei yeni doğmuş Engeli'yi incelerken kollarını kaldırmış boyalı bir figürü işaret etti. "Böyle görünmek çok zor

"Biri öldüğünde zafer kazanır."

O daha fazla ayrıntıya giremeden salonun kapıları açıldı ve Samira ortaya çıktı. Onlara selam verdi.

"Sultan sizi bekliyor," dedi Samira. Mathei kolunu Aysel'in koluna doladığı anda Aysel'in midesi gergin bir uğultuyla doldu. Endişesi yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Samira ona sıcak bir gülümseme verdi. "Yalnız değilsin, Attiyeh Charah. Korkma."

Aysel başını salladı. Sultan onu kurtlara yem etmiyordu. Hâlâ Sarkum'da olsaydı olacağı gibi ifşa edilmiyordu. Hayır. Serbest bırakılıyordu, tanınıyordu. O bir Charah'tı. Onun gücü vermek ve almaktı. Korumak için. Konsey'e boyun eğmiyordu; onlar ona boyun eğiyordu. Aysel kendini havlarken hayal etmeye çalışırken neredeyse homurdanıyordu Kendisinin bile giymeyeceği kıyafetler içindeki orta yaşlı bir grup adama emir veriyordu. Eğitime ihtiyacı olan askerler mi? Evet. Politikacılar mı? Aysel cam çiğnemeyi tercih ederdi. Annesi bu tür adamlara görev vermek için daha uygun olurdu.

Odaya girdiklerinde mizah duygusu dağıldı. Mathei onu Samira'nın arkasına götürdü. Chara'a Salonu Aysel'in şimdiye kadar gördüğü en geniş odaydı, ailesinin Al-Nimas'taki tüm mülkünü yutacak kadar büyüktü. Yuvarlaktı, çevresinde merdiven gibi yükselen taş sıralar vardı ve şu anda otuz adam tarafından işgal ediliyordu. Divan'ın vezirleri. Sadece yere yakın bir yerde oturan Şehzade'yi tanıyordu. onun gibi giysileri içinde . Kadın ona bakarken parmağını entarisinin yeşim yakasının altına soktu ve kaşlarını çattı.

Tüm zemin, Aysel'in aslında Çark'ın stilize bir temsili olduğunu gördüğü bir güneşi tasvir ediyordu. Her ışın bir koldu ve kumtaşı yarı değerli taştan bir kapakla son buluyordu. Şehzade'ye en yakın olan turkuazdı ve İkinci Ev'e aitti. Birinci Ev'de hava için beyaz mermer vardı. Mathei onu odanın ortasında büyük, mermer bir daire olan güneşin merkezinde Sultana doğru götürürken Aysel ona baktı.

Neden Sultana'ya doğru neredeyse manyetik bir çekim vardı? Çok az tanıdığı bu kadına karşı çok küçük, çok ince bir çekim vardı. Belki de ikisi de Birinci Ev'in büyücüler oldukları içindi? Air Charah'ın yakınlığı böyle bir şey miydi?

Mathei ile birlikte Sultana'nın önünde durduklarında Aysel seslerin vardı. Fiziksel sesler değil, aynı anda her yönden fısıldayan hayaletler ve güç. Akış halindeki büyü'nün sesi. Sadece en güçlü büyücüler, sadece Chara'a, büyü'nün sesiyle konuşabilirdi.

Daha önce gelenlerin ve onların evini paylaşanların gücünü hatırladı.

Aysel hiçbir zaman gücünün akışında konuşmamıştı ve bu yüzden hiçbir zaman yüzlerce kişinin sesiyle konuşmamıştı. Gerçi Makram'ın bunu yaptığını duymuştu ve bu onun tüylerini diken diken etmişti. Görünüşe göre bu oda o kadar büyük bir güce sahipti ki, başka hiç kimse konuşamasa da büyü burada konuşabiliyordu. Mathei bile, her zaman kasvetli bir anı bozmaya istekli olsa da, sessizdi.

Kasvetli kış ışığı odayı çevreleyen pencerelerden zar zor sızıyordu ve puslu bir kış yağmuru pencerelerin ötesindeki manzaraları görmesini engelliyordu. Odanın büyüklüğü Aysel'in kendisini bu Çember için çok küçük, çok önemsiz hissetmesine neden oldu.

"Hoş geldin, Attiyeh Charah." Sultan sesine bir güç kattı, böylece sesi ve etraflarında fısıldayan büyü bu sesi alıp Aysel'e sözleri söyledi. Uzun zaman öncesinden gelen sesler.

Arkalarında bıraktıkları sihir, odanın yapımında kullanıldı.

Aysel, Sultan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve Sultan ona soğuk bir gülümseme verdi. Yanında, zemine gömülü bir asa duruyordu ve ahşap çatallarının pençeye benzeyen tutamağında parlayan soluk, sütlü bir taş vardı

belli belirsiz ve uzaktaki çanların ya da zillerin belirgin çınlama sesini yayıyordu. Alışkanlık gereği eğilmesi gerekiyordu ama Mathei onu olduğu yerde, dimdik tuttu ve onaylamayan bir bakış attı.

"Konseyin saygıdeğer üyeleri" -Sultan Mathei'ye küçük bir onay işareti yaptı- "Al-Nimas'lı Yaşlı Thoman Attiyeh'in kızı, Saray Muhafızları Teğmen Komutanı ve Birinci Evin Charah'ı Aysel Attiyeh'i takdim etmek istiyorum."

Sultanın açıklamasını devam eden bir sessizlik karşıladı. Aysel'in kalbi göğsünde yavaş ve güm güm atan bir ritimle atıyordu, bu yüzden nabzını boynunda ağır bir şekilde hissedebiliyordu. Biri boğazını temizledi ve ses taşa yankılandı

banklar ve duvarlar. Bir başkası ayaklarını sürüyerek terliklerini taşa sürüyordu.

"Yerinize oturabilirsiniz." Sultan, Mathei'ye Çark'ın obsidyen uçlu ışınını gösterdi. Dilara, odadaki erkeklerin bakışlarına vakur ve sessiz bir şekilde katlanarak, en yakındaki taş sıraya oturmuştu bile. Bütün

Her konuşmanın yanındaki sıralarda en az iki kişi oturuyordu ama Dilara Altıncı Meclis'te yalnızdı. Yalnız olmamalıydı. Thoman da orada olmalıydı.

Aysel'in boğazı düğümlendi. Bunu görmekten, onun gücünü ele geçirdiğini görmekten gurur duyacaktı. Tıpkı Makram'la gitmeyi seçtiği için gurur duyduğu gibi.

Kinus'a karşı, kendi potansiyeline yükselmek için. Bunu her zaman hepsi için istemişti... olabileceklerinin en iyisi olmak için bir şans.

İkisi de oraya, Altıncı'nın çocukları Dilara ve Mathei'nin yanına aitti. Bir Ev yeniden doğmuştu. Makram, Thoman'ın onu oğlu gibi gördüğünü biliyor muydu? Hepsinin onun Kinus'a olduğundan daha çok kendilerine ait olduğunu düşündüklerini? Bunu kaçırdığı için üzülecekti.

Mathei, Aysel'in kolunu sıktı ve annelerinin yanına gitmek için odayı geçti.

Mathei otururken, en alt kattan bir adam ayağa kalktı, kızıl-kırmızı kaftanı ve entarisi, durduğu yerden tirazını bile, onun bir ateş büyücüsü olduğunu ilan . Tuzlu ve biberli tek kaşını kaldırarak doğrudan Sultana baktı.

"Çemberiniz bugüne kadar ne kadar ilginç bir hayvanat bahçesini kendine çekti, Sultana. Düşman bir ülkenin tahttan indirilmiş bir prensi ve onun evcil casusu." Altın ve Elinde tuttuğu asanın üzerinde bir tür makam göstergesi olan mücevherler vardı. Bu Behram Kadir , Sadrazam.

Aysel göz ucuyla Sadrazam'ı ilgiyle izleyen Mathei'ye baktı. Bu adamı ilk kez görüyordu, gerçi Mat için bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Mathei'nin bir rakibini incelerken gördüğü gibi o da Sadrazam'ı inceliyordu. Çark'ta ateş yıkımdan önce gelirdi, bu yüzden Vezir Mat ve Dilara'nın yanına oturmuştu.

Kadir'in oğlu, Aysel'i evlerinde gören adam, babasının yanındaki banka oturdu. Aysel'in bakışlarıyla karşılaştığında başını eğdi ve fısıldayarak "şşş" der gibi bir hareket yaptı. Aysel bir kaşını kaldırıp başka tarafa baktı. Beşir'in Aysel'in kendisiyle tanışmasına verdiği tepki Cemil Kadir'in dost olmadığını gösteriyordu. Bu yüzden onu malikanelerinde bulduğunda verdiği muğlak tepki onu sorularla. Bu gibi durumlar genellikle şantaja yol açardı, Al-Nimas'ta bunu birçok kez görmüştü.

"Daha önce ne olurlarsa olsunlar, Sadrazam," dedi Sultan, "onlar artık Çember'in büyücüleri. Kökenlerinin Çark tarafından verilen güçleri ve bu gücün ne işe yaradığı üzerinde hiçbir etkisi yoktur." Sultan konuşurken Aysel'e baktı ve Aysel bu sözlerin kendisi için söylendiğini anladı. Daha önce ne idiyse, ne olduğunu düşündüyse, bugün yeni bir şeydi. Derisi karıncalandı, nabızı hızlandı ve büyüğü fısıldadı.

"Peki onların gücü ne için Sultana? Güçlü büyücülerden oluşan bir harem topluyorsunuz ve onların sizin kontrolünüz altında olacağını açıkça belirttiniz.

Yüksek Konsey Sultan'ı dengelemek için vardır ve bu Çember Tamar'ın yönetimini sadece karıştıracaktır."

"Yüksek Konsey, Birinci Ömer Sabri'nin Çark'ın bir kolunun tamamını silmesinin ardından başarısızlığa uğrayan Chara'a Çemberi'nin ve dolayısıyla onun muhalefетinin yerine geçmek üzere kurulmuştur."

Sultanın sesi Aysel'in şimdiye kadar duyduğu en soğukkanlı ve en kararlı sestі. Kadın daha önce okunamazdı ama bu yeni sertlik seviyesi soğukluk Aysel'i hayrete düşürdü.

"Onun soyundan gelen biri olarak, bu adaletsizliği gidermek ve Çarkı dengelemek benim görevim. Daire her zaman halka hizmet etmiştir, Sadrazam. Bu, Sultan'ın emirlerine birçok kez karşı geldikleri tarihlerde açıkça görölmektedir. Bu modern Daire'den de daha azını beklemiyorum."

Aysel dikkatini Sadrazam'a yöneltmedi ama görüş alanının kenarından onu izledi. Dikkati Sultandan Aysele çevrilmişti. Onun kendisinden çaldığını biliyor muydu? Oğlu ona söylemiş miydi? Biliyorsa, onun hapsedilmesi için mücadele edeceği kesindi.

"Peki ya siz genç bayan, böyle bir sorumluluğun altından kalkabilecek misiniz? Anladığım kadarıyla gelir gelmez saraydan hırsızlık yapmışsınız ve değerli muhafız komutanımızı günlerce şehrin içinde neşeli bir kovalamacaya sürüklemişsiniz." Aysel ona baktığında Kadir'in sıvalı gülümsemesi kibardı, bakışları mülayimdi. "En iyi muhafızlarımızın bile kontrol edemediği" - küçümseyerek gülümsemek için durakladı- "bir Çember büyücüsüne sahip olmak rahatsız edici."

Diğer vezirlerin birkaçından kıkırdamalar duyuldu. Aysel'in öfkesi ve büyüğü kıpırdandı, fırtına farkındalığını daha da artırdı.

"Ben Birinci Hanedan'dan bir Charah'ım, Sadrazam. En basit büyü anlayışına sahip olanlar bile bunun, Dördüncü Hanedan'dan bir Sival olduğunu bilmediğiniz muhafız komutanının bana boyun eğdirmesini neden zorlaştırdığını anlamalıdır." Aysel onun yumuşak gülümsemesine karşılık verdi. Sadrazam'ın kaşları yukarı doğru kalktı ve hakaret karşısında bakışları sertleşti. "Ailemin tehlikede olduğuna inandım ve onları koruyabilmek için kimseye zarar vermeden silahlarımı muhafız kışlasından aldım."

"Yani bir kanunsuz olabilir ve hiçbir olmadan şehrimizde suçluları takip edebilir misiniz? İşte tam da korktuğum şey buydu. Bu güçlü büyücüler, hiçbir yönetim organı olmadan şehrimize salındı." Başını iki yana salladı. "Çok endişeliyim. Hepimiz çok endişeliyiz. Yıldırım kullandığınızı duydum. Bu Birinci Meclis'in yetkisinde bile değildir."

Diğer Vezirler kendi aralarında konuşmaya başladılar, odanın taşlarında ve havasında gizlenmiş büyüü rahatsız eden bir tedirginlik vardı. Vezirler Sultan, ayağa kalkan Mathei'ye yan gözle baktı.

"Böldüğüm için beni bağışlayın, Sadrazam. Henüz tanışmadık ama Chara'a ve Çember'in tarihini incelemek üzere Sultan tarafından Kütüphanelerinin Yöneticisi olarak atandım," dedi. Mat ve kitapları, onu kurtarmaya gelmeye her zaman hazırды. Aysel bir gülümsemeyi bastırdı.

"Anlıyorum," dedi Sadrazam Sultana bir bakış atarak.

"Sultan bana, Konsey'in Çember, nasıl işlediği ve her bir Şarah'ın ne olduğu konusunda rahat olmasını sağlamamı emretti. yeteneğine sahipti," dedi Mathei. "Bu bilginin büyük bir kısmı hafızalardan silinmiş olsa da, neyse ki kayıt altına alınmıştır. Araştırdığım kadarıyla Görünüşe göre Chara'a doğduğu Haneye aittir, ancak güçleri her zaman o Hanedeki diğer büyücülerden farklı olarak tezahür etmiştir, çünkü kendi Haneleri ile bir sonraki arasındaki boşluğu doldururlar."

Mathei devam edince Baş Vezir'in gözleri parladı. "Örneğin, tarih boyunca Birinci Hanedan'dan doğan tüm Charah'lar fırtına büyücüsü olmuştur." Bu bilgi Aysel için sadece biraz şaşırtıcıydı. Daha önce Rıfat ona bu ismi verene kadar hiç fırtına büyücüsü diye şey duymamıştı. Ama ölüm anlarında, daha önce gelenlerin hepsini görmüştü. Gücünün fırtına ve hız olarak tezahür ettiğini görmüştü.

"Fırtına büyücüsü mü?" Diğer Vezirlerden biri ayağa kalktı. Diğer birkaç vezirle birlikte Dördüncü Saray'ın merkezindeki koltuklarda oturuyordu. Aysel Beşir'in yokluğuna üzülmüştü ama ikisi de komutadan uzak kalamazdı.

"Bu ne anlama geliyor?" Sadrazamın bir sıra üstündeki koltuğundan bir başkası kalktı. Odadaki tedirginlik Aysel'kaslarını gerdi ve orada olmayan kılıçlara ya da bıçaklara uzanma isteği uyandırdı. Bu iş yakında bitecekti. Burası prangaya vurulduğu Al-Nimas değildi. Burada, onun için bir tehdit oluşturmuyorlardı. Ateş yüzeye bu kadar yakinken Sadrazam bile büyüünü kullanırsa ona dokunamazdı. Rahatladı.

"Onun büyüünü göreceksin, tıpkı Rahal Charah'ı bağlarken gördüğün gibi. Attiyeh Charah." Sultan elini Birinci Saray'a doğru uzatarak beyaz mermerden bir dilimi işaret etti. Aysel tereddüt etti, daha neşeli görünemeyecek olan Mathei'ye baktı. Bu kız onun kendi Charah deneyiydi. İlham veren alaycı mizah onu cesur kıldı ve konuşmaya doğru ilerledi. Sultan onu takip etti, asayı ve taşı da yanında getirdi.

Aysel, kadının ahşap ucu mermer ile kumtaşı arasındaki zeminde bir çentiğe yerleştirmesini, sonra da küreyi yeniden yerine yerleştirmesini izledi. Taş Aysel'i huzursuz ediyor, ona Kadir'in hecelenmiş kilidini fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Çember'e bağlanmak için ona nasıl hizmet edeceğinizi seçmelisiniz. Taşa dokun."

Aysel dudağını ısırarak titreşen küreye baktı. Sultan ellerini kürenin üzerine koydu. Aysel parmaklarını nazikçe ona dokundurdu. Nabız gibi atıyor ve dönüyordu,

En zayıf büyücü küreleri gibi, ama bir taşın olması gerektiği gibi dokunulduğunda soğuktu. Kilit gibi hem hem de hissettirmiyordu. Daha önce hiç bir şey hissetmemişti, sanki hayatla titreşiyordu. Sihirle. Büyülü müydü?

"Ben sadece... bir şey söyleyeyim mi?" Aysel , ama sesi duyuldu ve Biri kahkaha attı. Sultan dudaklarını gülümsemek için birbirine bastırdı ve ellerini Aysel'inkileri örtecek şekilde kaldırıp ay taşına sıkıca bastırırken bakışları buluştu.

Temasla birlikte Sultanın büyüü alevlendi, Aysel'i neredeyse kör eden güneş ışığı Aysel'in nefesini kesecek kadar içine işledi. Kendi büyüündeki minik bükülme, o sonsuz küçük çekiş, çözüldü, Aysel'i kendi gücüyle ve Sultanınkiyle sardı ve onu kendi içine, odadan uzağa ve ölümünde onu sahiplenene aynı boşluğa sürükledi. Bu kez karanlık boş değildi. İçinde yıldızlarla aydınlanmış bir gece göğü gibi ışıklar parlıyordu.

Her yıldız bir nabız, güç, sihirdi. Bir hava büyücüsü. Her bir ışık noktasından Aysel'e doğru parıldaayan sihirli ipler uzanıyor, verilen ve alınan enerjiyle titreşiyordu.

Boşlukta şimşekler çaktı ve yüzlerce kardeşi cevap olarak parladı.

Çarkta ilk, en genç ve en yaşlı. Hız ve düşünce. Sakin ve yine de, her parlak ışık pırıltısının içinde, rüzgarın dönen enerjisi.

Fırtınanın yakıtı. Birinci Ev'in kıvrımlı, vahşi kalbi.

Başlangıç, karanlığı parçalayan ve dünyayı uyandıran şimşek.

Aysel hiçliğe doğru sırtıttı ve gözlerini açtı.

"Ben fırtınayım." İlk Ev'in sesleri onunla konuştu,

Yüzlerce tıslama fısıltısı, şimşek çakması, gök gürültüsü, sözleri tekrarlandı ve odanın içinde yankılandı. Bildiri, gücünün kontrol kordonlarını çözdü.

İçindeki fırtına ve onu büyüünün elektriksel, gürleyen hissiyle doldurdu. Bu Cildinin üzerinde çağlayanlar oluşturdu ve vücudunu makaslayan şimşeklerle kıyafetlerini aydınlattı. Chara'a Salonu açığa çıkan enerjiyle çatırdadı.

Aysel'in ve Sultan'ın saçları onlardan uzaklaştı. Mavinin izleri Etrafındaki zemini, mermeri gücüyle kaplıyordu. İlk Ev'in ana hatlarını çizen masmavi renk, Sultana'nın arkasında tasvir edilen güneşin merkezini çevreledi.

Büyüsü Sultana'ya ulaştı, ay taşının içinden geçti ve kilitlendi. Sultana'nın gözleri kısıldı, boynundaki kaslar gerildi. Parlak gücü daha da parladı ve bir çanın içi boş çınlamasına benzer bir sesle konuştu.

"Çemberin Fırtınası. Bugünden itibaren son gününüze kadar onun hizmetine bağlısınız."

Aysel'büyüsü geri çekildi, ancak havadaki dokunuşu geri , yıldırımın ısısının tehdidi odadaki diğer herkesi hareketsiz tuttu. Ve zihninde orada yeni bir yer vardı, içinde yıldızlarla aydınlatılmış bir haritanın, nefes alan her hava büyücüsünün bulunduğu uçsuz bucaksız bir unutulmuşluk hissi. Fırtınanın kaynağı, kardeşler ve akrabalar.

Aysel hangisinin olduğunu söyleyemese de Sultan da onlardan biriydi. Diğer kadının gücü şimdi Aysel'e farklı geliyordu. Basitçe tanıdık ve uyumlu bir şey yerine, kendi büyüsünü kullanabileceği gibi çekip kullanabileceği bir iplik gibi hissetti.

"Attiyeh Charah, ben ve Konseyim size ve sizin aracılığınızla halkımıza iyi hizmet edelim." Sultan eğildi. Aysel onun elini ne kadar sıkı kavradığını gördü.

küreyi tutan asa. Şimdi bir derece daha parlak parladığını mı hayal ediyordu? Odadaki vezirler, bazıları diğerlerinden daha isteksiz şekilde ayağa kalktı ve Sultanın işaretini alarak eğildiler.

Aysel'in yüzünde sıcaklık yükseldi. Hayatını saklanarak geçirmişti. Şimdi odadaki herkes ona bakıyor, ona odaklanmıştı. Onu görüyordu. Bir daha saklanmak imkânsız . Mathei'ye ve annesine baktı. Mat ona göz kırptı ve Dilara gözlerindeki yaşı usulca sildi.

"Konsey'in herhangi bir sorusu olmadığı sürece" -Sultan asayı yerdeki yerinden çekip çıkardı ve odanın ortasına geri koydu- "Attiyeh Charah'ı Teğmen Komutan olarak görevine iade etmek istiyorum. Avlaması gereken bir düşmanı var." Bakışları, hakkını yemeyelim, hiç şaşırmamış olan Kadir'in üzerindeydi. Adam gösterdi

Bir ateş büyücüsü için olağanüstü bir kontrol. Ama muhtemelen bir Sultanlığın çöküşünü planlayan birinden de bu beklenirdi.

"Sorularımız size yöneltilebilir Efendim." Sadrazam hafifçe Aysel'e doğru döndü ve yüzünü gölgeleyen çengelli bir yara izini ortaya çıkardı. aksi halde yakışıklı bir yüz. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Attiyeh Charah. Önümüzdeki günlerde daha iyi tanışacağımıza eminim." Gülümserken bile bakışları ateş ve tehditle parlıyordu.

"Dört gözle bekliyorum, Sadrazam."

Kapılara baktığında, Beşir kapıların içinde çerçevenilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe ayırmış bir şekilde duruyordu. Arkasında granit ve topraktan bir duvar vardı. Aysel ona sırttı. Mathei ve anneleri, Beşir'in onlar için açtığı kapılarda Aysel'i karşıladılar.

"Baban seninle gurur duyardı," dedi Dilara, bir eliyle Aysel'in saçlarını kabartırken diğer eliyle de kendi gözyaşlarını bir mendille sildi. Aysel annesine kapılardan geçmesi için rehberlik etti ve Beşir kapıları arkalarından kapattığında Chara'a Salonu'nda zar zor boğuklaşan bir konuşma patlak verdi.

"Pekâlâ," dedi Mathei, bir idman maçına hazırlanıyormuş kollarını sallayarak ve omuzlarını yuvarlayarak. "Bu eğlenceli olmayacak mı?"

Dilara onaylamayan bir ses çıkardı.

Aysel sırttı ve Beşir başını salladı, bir elini Aysel'in omzuna, diğerini Mathei'nin omzuna koyarak onları koridorda ilerlemeye teşvik etti.

"Siz ikiniz çıldırmışsınız."

AYSEL şarap tulumundan bir yudum aldıktan sonra tası Beşir'e uzattı. Şarap getirmişlerdi ama bardak yoktu. Beşir sırayla deriyi aldı ve Mathei'ye geri verdi. Üçü yamaçta sıra halinde oturmuş, güneşin ölçülemeyecek bir hızla denize doğru düşüşünü izliyorlardı. Mathei şarap tulumunu tekrar Beşir'e uzattı, Beşir ortalarında oturuyordu, o kadar büyüktü ki Aysel Mat'a bir şey söylemek istediğinde öne ya da arkaya doğru eğilmek zorunda .

"Aysel bana yaban domuzu avladığınızı söyledi," dedi Mathei. Bir yırtıcı kuş yukarıda daireler çiziyor, uzaklaşırken keskin bir ses çıkarıyordu. Konuşmalarından başka tek ses denizin ve şehrin uzaktan gelen uğultusuydu. Aysel'in hoşuna gitmişti, tam da hayal ettiği gibiydi.

"Sadece bir yaz geleneği." Beşir bir bacağı önüne uzatarak tepeden aşağı yuvarlanan bir taşı tekmeledi. "Bunu sonbaharda, kış için mahalleye et koymak amacıyla yapmaya başladık. Ama şimdi sadece

spor." Beşir çenesini yukarı kaldırarak kuşu seyretti. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Hayır," dedi Mathei, "teşekkür ederim."

Beşir, Mathei'nin cevabının hızı karşısında şaşırılmış gibi görüldüğünde Aysel, "Sadece mecbur kaldığında et yiyor," diye ekledi. Beşir'in kaşları sanki anlamamış gibi birbirine çarpıldı. Muhtemelen anlamamıştı da. Yedikleri konusunda seçici olmak kesinlikle zenginlere özgü bir ayrıcalıktı. Beşir muhtemelen Mathei'nin anlayabileceğinden çok daha fakir zamanlar yaşamıştı.

Mathei, "Gücümün doğası ölümle iç içeyim," diye açıklamaya çalıştı ama Beşir'in ifadesi daha da bulanıklaştı.

"Yediğiniz bitkiler ölü... değil mi?"

Aysel, Beşir'in şaşkınlığı karşısında gülümsemesini gizlemek için bir elini ağzına götürdü.

Mathei deriden bir yudum daha alarak, "Oldukça az şiddetli, sanırım," dedi. "Önemli değil. Et yiyebilirim, sadece mümkün olduğunda yememeyi tercih ediyorum."

"Makram et yer."

Mathei sertçe nefes verdi, burun delikleri açıldı ve Aysel'e geniş gözlü, yalvaran bir bakış attı.

"Bu çok güzel, değil mi?" Aysel Beşir'in yan tarafına çarptı ve Beşir refleks olarak ağır bir kolunu Aysel'e dolayarak onu kendi çekti. Onun sıcaklığı havadaki ve yerdeki nemli soğuğu hafifletmişti.

"Bunu hiç yapmamıştım..." Gözlerini kıstı. "Çok uzun."

Aysel, "Yazın okyanusta yüzmek istiyorum," diye ilan etti.

"Bazı köpekbalıkları senin bir minnow olduğunu düşünecek," dedi Mathei. Aysel ona kaşlarını çattı. Beşir yüzünü buruşturdu. Mathei bakışı yakaladı ve yavaş bir sırtış gözlerini daralttı.

"Yüzücü değil misin?" diye alay etti.

"Yüzebilirim," dedi Beşir yavaşça. Aysel aynı konuşmayı ilk karşılaşmalarından birinden hatırlıyordu. "Sadece... derin suları sevmiyorum."

"Batıyorsun!" Aysel kıkırdadı. Beşir'in kolu Aysel'in boynuna dolandı ve onu kucağına çekerek hiddetle ona baktı. Aysel gülmeye devam etti ve Mathei homurdandı.

"Onun talihsizliğine gülme Aysel. İnsandan çok kaya olması onun suçu değil."

"Neden tüm yararlı yorumlarınız daha çok hakarete benziyor?" Beşir mızımızlanarak tepenin yamacında geriye doğru yığıldı. Kollarını açtı ve gözlerini kapattı.

"Çünkü ," dedi Mathei yardımsever bir tavırla. Beşir buna kıkırdadı ve dikkatini tekrar denize verdiğinde Aysel'e sokulabileceği rahat bir yer sunmak için bacaklarını yukarı doğru eğdi. Güneş yarıya kadar batmış, çivit rengi ışıklar saçıyordu.

Okyanus boyunca gölge ve alev. Işık azaldıkça soğuk içeri süzülüyordu ve akşam serin bir akşam olacağa benziyordu. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve . Gözlerini tekrar açtığında Mathei ona , gözlerini karmaşık duygular kaplamıştı.

"Bu çok güzel," dedi. O gece şehri gözlemlediği ve o anda olduğu gibi yapmanın nasıl bir his olacağını merak ettiği yerde değillerdi. Ama aynı yamaç, aynı Narfour manzarası, yeni evi ve hayal ettiği kadar rahatlatıcı bir deneyimdi. "Bir dahaki sefere Samira'yı da davet edeceğiz. Onun Sultana'ya katılmadığını hiç görmemiştim."

Beşir gözlerini açmadan, "Açmayacaksın," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Mathei ikisine de özel olarak. Aysel kaşlarını çatarak ona baktı. Botunu yamaca sürterek şarap tulumunu temizlediği yere koydu. "Bu da işinin içinde saklanıyor sanırım."

"Mmm," diye onayladı Bashir.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Aysel birinden diğerine baktı. Beşir'in gözleri açıldı ama uzun süre kıpırdamadan gökyüzüne baktı. Mathei de bir şey söylemedi. "Bana söylemeden öylece sallanıp duramazsın," diye ısrar etti.

"Sevgili kayamız benden daha çok şey biliyor gibi görünüyor." Beşir ona sinirli bir bakış fırlatınca Mathei durakladı. "Size sadece bir keresinde sevgili Samira ile Sadrazam'ın oğlunu yakın bir şekilde gözlemlediğimi ve iki insan arasında bu kadar bastırılmış bir sıcaklık gördüğüm bir zamanı hatırlamadığımı söyleyeceğim.

Sihirlerinden bahsetmiyorum bile."

"Onlar nişanlıydı," dedi Beşir. Aysel onun taşlaşmış ses tonundan bundan nefret ettiğini anlayabiliyordu. Bunu anlayabiliyordu. Samira iyi bir insan gibi görünüyordu, Cemil ise... değildi.

"Peki, ne oldu?"

"Sadrazam oldu," dedi Beşir. "Hepimiz üniversiteden ayrıldığımızda Samira Sultan'ın yanında yer almayı kabul edince, onun Cemil'in altında olduğuna karar verdi ve nişanı iptal etti."

"Cemil buna boyun mu eğdi?" Mathei alay etti. "Ne kadar ilginç bir omurgasızlık."

"Sadrazam ona ne yapmasını söylerse onu yapar."

"Sultan neden sadrazamından kurtulmuyor?" diye sordu Aysel.

"Henüz kraliçe değil ama naip."

Mathei, "Bilirsiniz ki hiçbir şey o kadar basit değildir," dedi. "Naip sadece bir unvan. Konsey onunla aynı hizaya gelene kadar, kendisine karşı ayaklanma tehlikesiyle karşı karşıya. Makram'ın bana söylediği gibi, değişmeye başladılar. Hatta Kadir'in pozisyonu için aklında başka biri var." Mathei uzun bir ölü ot kopararak Beşir'in kapalı gözlerine baktı. "Ama çoğunluk onu destekleyene kadar, Sadrazam'a karşı hareket etmek bir iç savaş başlatma riski taşıyor." Mathei otu Beşir'in yüzüne doğru salladı ve alnını gıdıkladı.

Beşir gözlerini açmadan Mathei'yi tek eliyle itti ve neredeyse tepeden aşağı yuvarlıyordu. Mathei kıkırdadı ve Beşir elindeki ot parçasını alıp ona fırlattı.

"Siyasetten nefret ederim," dedi Aysel, gülümseyerek. Şimdiden kardeş gibiydiler. Birbirlerinden hoşlanmayan kardeşler. Ama alışacaklarından emindi.

"Sadrazam için aklında kim var?" Beşir bir süre karşı atak için Mathei'yi izledikten sonra konuştu.

"Yavuz Paşa. Konsey'deki bir sonraki en etkili kişi o. Kadir gibi kıyı bölgelerinin değil, vadi eyaletlerinin sahiptir. İmparatorlukları kontrol eden her zaman para ve tüccarlar olmuştur ve bu nedenle Yavuz'un daha tarımcı Vezirler üzerindeki etkisi, Kadir'in ticarete sahip olmasından daha az önemlidir. Büyük sıçramalar değil, ince değişimler yapmalı, yoksa dengeyi bozma riski var."

"Bir yandan da savaşa hazırlanıyorlar," dedi Aysel, Makram ve diğerlerini düşünerek. Mathei başını eğdi. "Ona yardım edecek bir şeyler bulacağım."

Mathei yüzünü buruşturdu ve denize doğru baktı.

Beşir doğrulup kollarını Aysel'e doladı ve çenesini onun başının üstüne koydu. Açıklamalarıyla onu rahatsız ettiğini hissediyordu ama Sevginin içine zevkle yerleşti.

"Siz ikiniz beni iğrendiriyorsunuz," diye mırıldandı Mathei. Aysel, Bashir'in sırtırken çenesinin kaydığını hissetti ve Mat'ın sesindeki sevginin aynısını onun da duyduğunu biliyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

AYSEL, Sultan'ın kabul salonunu örten kubbenin dik kıvrımından aşağı kayarak ana koridorun çatısına indi. Onu takip etti Batıya, Sultanın kendisiyle buluşmasını emrettiği Sultan'ın bahçesine doğru.

Yatak çarşafı gibi görünen, tehlikeli yükseklikteki bir çamaşır dağında çalışan su büyücüleri olan birkaç hizmetçi onu fark etti. Aysel el salladı. Biri çekingen bir şekilde geri verdi ve yüz ifadeleri inançsızlıktan onaylamamaya kadar değişen yoldaşlarına baktı. Burada yaşayan ve çalışanların çoğu Saray, Aysel'in alışılmadık yollarına alışkındı. O bulmuştu, Yerleşim planına hakim olduktan sonra, binaların üst kısımları onun için koridorlardan çok daha kolay ve hızlı bir şekilde geçilebiliyordu.

Sarayda çoğu zaman o kadar çok insan dolaşıyordu ki, saray çevresinde herhangi bir yere gitmeye çalışmak akıntıya karşı yüzmeye çalışmak gibiydi. Baharın gelmesine daha çok vardı ve bir kez bile kar yağmamış olmasına rağmen havada ferace, sabahları da eldiven giymeyi gerektiren derin ve nemli bir soğuk vardı. Aysel, gün ve elleri ısındığı için kendi eldivenini boynuna asmıştı.

Aysel, Sultan'ı Sultan'ın bahçesinde, yaşlı bir adamın koluna dolanmış halde buldu. Hekimbaşı Ceylik ve bir kâhya da yakınlardaydı, birlikte sohbet ediyorlardı ama her ikisi de gözlerini adamdan ayırmıyordu. Sultan onu çağırmişti, bu yüzden ikisini bölmek anlamına gelse bile mümkün olduğunca çabuk gelmesi gerektiğini varsayabilirdi.

Aysel'in üstlerindeki çatıdan yürüdükleri patıkaya inmesi adamı hem ürkütmüş hem de sevindirmiş görünüyordu.

"Sultanım," dedi Sultan, adamın kıkırdamasının kendisini memnun ettiğini belirten bir gülümsemeyle, "sizi Çemberin Birincisi Attiyeh Charah ile tanıştırmak isterim."

Aysel diz gerektiği halde diz çöktü. Bir Sultan'ı önünde eğilmeye zorlamak çok yanlış olurdu. Yer çamurla ıslanmıştı ama yine de öne doğru eğilip ellerini ve alnını yere değdirdi.

"Neden diz çöküyor?" dedi, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Elbiselerini kirletecek."

"Size saygılarımı sunuyorum, Sultanım. Attiyeh Charah, lütfen ayağa kalkın."

Aysel ayağa kalkarken kolunu alnına sildi ve ellerini salvarına sildi.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum Sultan Efendim."

"Ah, ah evet. Siz kızımın ve nişanlısının bana bahsettiği kadınsınız. O da diz çöküyor, biliyorsun."

Aysel bakışlarını Sultana kaydırды, sonra geri döndü, şaşkınlığı içinde elinden geldiğince gülümsedi. Aslında çok yaşlı görünmüyordu, Dengesiz duruşuna ve hafif kambur omuzlarına rağmen sağlıklı görünüyordu. Bakışları çevrelerindeki rastgele ayrıntılarda geziniyordu. Tüm yeteneklerine sahip görünmüyordu.

"Sultanım, Attiyeh Charah ile konuşmak istiyorum. Sonra sizi görmeye gelebilir miyim?" Sultan, Sultan'ın diğer kolunu tutmak için aceleyle ileri atılan kâhyaya bir bakış attı.

"Zamanım olup olmadığını görmek için kızıma soracağım. O benim programımı biliyor," dedi omzunun üzerinden ve kıkırdayarak uzaklaştı. Sultan bir onu izledi, kaşları tek bir çatıklığa ev sahipliği yapıyordu. Sonra tekrar Aysel'e döndü.

"Seni tanımıyor mu?" diye sordu Aysel. Babasının kendisinden kızı değilmiş gibi bahsettiğini hayal bile edemiyordu. Bu düşünce göğsünü ağrıttı.

Sultan parmaklarını alnında gezdirdi. "Bazı günler.

Makram geçici olarak kafa karışıklığını giderebiliyor, ancak bu için giderek zorlaşıyor ve her seferinde daha kısa sürüyor. Mathei bir türlü Aynı şekilde, onun büyüğü Makram'ınki gibi Altıncı ve Birinci Ev arasındaki ayrımı aşıp zihne girmiyor."

Bu onda üzüntü yarattıysa da belli etmedi. Makram'a yaptığı gibi değil, o gün Aysel onları aynı yerde gördü. Aysel yukarıdaki bir ağacın dallarına baktı. Ölü görünüyordu.

"Özür dilerim." Eliyle Sultan'ın gittiği yönü işaret etti. "Çark döner ve eşit ölçüde verir ve alır."

Aysel bir an sessizce kadını inceledi. İnsanlar onun gücü değildi. Onlar Mathei'nin gücüydü ama o bile Sultana'nın bir şeyler yapmaya çalıştığını görebiliyordu.

Acısını örtbas etmek için pragmatizmi kullanıyordu. En azından Makram'a karşı dürüstçe hissetmesine izin veriyor gibiydi, eğer bunu başkasına karşı yapabileceğini düşünmüyorsa.

"Bir erkeğin yerine hükmetmenin ne demek olduğunu bilmesem de, olmak istediğiniz yere tam olarak uymamanın zorluğu hakkında bir şeyler biliyorum."

Sultan o zaman gülümsedi, Aysel'i neşelendiren komplocu bir ifadeydi bu. "Eminim biliyorsunuzdur. Ayrıca, benim gibi, hafife alınmanın zaman zaman ne kadar büyük bir güç olduğunu anladığınızdan da eminim."

"Evet," diye onayladı Aysel. Boynunda asılı duran, içi yeni kumla doldurulmuş cam şişe tenini ısıtıyordu. Aysel döndüğünde Beşir'in onlara doğru yürüdüğünü gördü. İkisini de selamladı ve Sultan kulağına dokundu. Beşir bir nemlendirme büyüü yapmıştı ama Aysel bunu sadece kulaklarındaki basınç değişiminden anlayabiliyordu.

"Teşekkür ," dedi Sultan. "Sizi buraya çağırdım çünkü teğmen komutanımız için yeni bir görevim var."

"Kadir değil mi?" diye sordu Aysel.

Sultan başını salladı. "Artık ona karşı harekete geçemeyecek kadar yeteneklerinizin farkında. Evinde bulduğunuz büyüün kanıtını istiyorum ama şu anda çok temkinli. Ona rahatlaması için zaman verin, başka yerlerde ne yaptığını fark edemeyecek kadar meşgul olduğumuzu düşünsün."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz Sultanım? Avlaması gereken düşmanları olduğunu söylediğinizde salonda onu suçlamış oldunuz." Beşir'in gürleyen sesi Aysel'in tenini zevkle ısıttı ve gözlerinin ucuyla ona baktı. Onun bu ilgisi karşısında gülümsemek için ağzı titredi.

Sultan Aysel'e baktı. "Kardeşin bir süredir Sundering Savaşı sırasında ve sonrasında büyücülerin göçüne dair kayıtlar mevcut, Tamar dışında Üçüncü Ev büyücülerinin yerleşim bölgeleri olabileceğine dair bazı kanıtlar bulmayı umuyorum."

Eğer muhafız birliğindeki yeni göreviyle bu kadar meşgul olmasaydı ya da Mathei kitaplardan bahsederken onu hiç dinlemeseydi, bu vahiy onun için yeni bir haber olmayabilirdi. "Hiç buldu mu?"

"Bulduğu şey hem netliği açısından rahatsız edici hem de belirsizlik," dedi Sultan. Beşir kaşlarını çatarak Aysel'e baktı. "Görünüşe göre Tamar'dan kaçan büyücülerden bazıları Sarkum'un ötesine devam etmiş ve dağınık soyları olabilir."

"Bu iyi, değil mi?" Aysel sordu.

"Eğer doğruysa. İşte bunu benim için öğreneceksin."

Beşir gerildi, eli Aysel'in omzuna yerleşti, sanki onu kendine doğru çekmek, Sultan'ı istediği şeyden mahrum etmek istiyordu.

Aysel uzanıp parmaklarını onunkilerin üzerine koydu. O da ondan ayrılmak istemiyordu. Ama kalpleri ve büyüleri birbirine bağlıydı ve her zaman ona dönecekti.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, tuttuğu nefesini bıraktı. Sultan dokunuşa ve sessiz değış tokuşa tanık oldu ama yorum yapmadı. "Bu görev iki yönlüdür. Bunların varlığını doğrulayacaksınız Olası büyücüler ve bu sizi bir süreliğine Kadir'in gözetiminden uzaklaştıracak." "Nereye gitmemi istiyorsunuz?"

Sultan bir an Beşir'e baktı, sonra bakışlarını tekrar Aysel'e çevirdi. "Cumhuriyet Ticareti biliyor musun?" diye sordu açık açık. Cumhuriyet.

"Biraz," diye itiraf etti Aysel, heyecanlanmış ve korkmuştu. Sarkum'un klasik eğitim olarak gördüğü ve annesinin kendisinden ve Mathei'den talep ettiği eğitimin bir parçasıydı bu. Beşir'in eli kızın omzunda sıkılaştı. "Makram'a seni yalnız bırakmayacağıma söz verdim," dedi.

"Yalnız olmayacağım," dedi Sultan. "Ve ikimizin de oturup onun dönmesini bekleyemeyeceğı kadar çok şey buna bağılı. Ben bir komuta edemem

Çember'in büyücüsü, ama size yalvarabilirim. Tam bir Çember olmadan Cumhuriyet ve makinelerine karşı çok az şansımız var. Oraya git. Eğer yaratılış büyücülerini varsa, onları bul. Bana ordu ve yetenekleri hakkında neler yapabileceğınızı anlatın."

"Peki ya onları bulursa?" Bashir'in eli büküldü.

"Sadece bulduklarınızı bana rapor edin. Onları işe almak başka bir iş için aklımda var." Gülümsemesi esrarengiz ve bir kez daha komplocuydu. Aysel ona karşılık verdi. Sultanın aklındaki komplo her neyse, ilginç görünüyordu.

"Orada büyücülerini öldürüyorlar." Bashir'in sesi hırlamaya yaklaşıyordu.

"Ama büyüünü saklayarak bir ömür geçirdi. Kendisi eğitilmiş bir casus ve dünyadaki en güçlü büyücülerden biri. Bu işi başarmak için başka hiç kimsenin olmadığı kadar uygun."

Aysel, Sultan'dan Beşir'e baktı. Sultan sadece birkaç adım ötedeki odasına baktı. "Bunu tartışmanız için size biraz zaman vereceğim." Yanlarından ayrıldı.

Beşir Aysel'i omuzlarından tuttu. Onun gözlerinden gitmemesini söylemeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Konuşmak yerine parmaklarını Aysel'in giysilerinin altında duran şişeye dokundurdu.

"Gitmek istemiyorum," dedi Aysel.

"Ama yapmalısın," diye cevap verdi. "Hızlı koş, Küçük Fırtına, ve bana dön." "Büyük Fırtına." Gülümsedi, gözleri yanıyordu. "Ve benden daha hızlı koşacağım hiç olmadı."

OceanofPDF.com

EPİLOG

T Atlar arkalarında vites değiştirdi, acı havada beyaz bir nefesle homurdandılar. Makram ve Tareck'in tırmandığı tepe keskin bir şekilde yükseliyordu. yuvarlanan bozkırların üzerinde. Aşağıda ve yaklaşık bir fersah ötede bir antilop sürüsü karların arasında otlak arıyordu. Makram kolunu ve üzerine tünemiş şahini eyerine dayadı. Tareck'in koluna tünemiş uçurum kartalının başlığını çekmek için kendi atıyla Tareck'inkinin arasına uzandı. Kartal gözlerini kırptırdı ve Tareck eldivenli parmağıyla ensesini kaşıdı. Makram'ın şahini Sabah, örtülü başını bir o yana bir bu yana çevirdi, ağırlığını hevesle kaydırđı.

"Sadece hissettiğimi söylüyorum," diye devam etti Makram konuşmalarına. Adamlarla rüyalar ve alametler hakkında konuşmak istemiyordu. Zaten ürkeklerdi. Tareck onaylarcasına homurdandı, kolunu destek koltuk değneğine göre ayarlamak için eyerde kayarken kartal Ece'ye hafifçe mırıldandı. Başını çevirip ona, sonra da manzaraya baktı. Küçük şahinler ve doğanlar antilop kadar büyük avların peşinden gidemezdi. Ama Kinus'un Saa'ra'daki barınakları yakmasından sağ kurtulan tek altın uçurum kartalı olan Ece, doğaya salınması gereken yaşı çoktan geçmişti ve canavarlaşmıştı.

Ece, Tarık'ın kolundan esrarengiz bir sessizlikle sıçradı, tek ses kanatlarının havada çıkardığı ilk fırça sesi idi. Sabah bir hoşnutsuzluk cıvıltısı çıkardı, uçacakmış gibi çömeldi ama Makram onu alçak bir sesle yatıştırdı.

"Nasıl hissettin?" Tareck kaslarını gevşetmek için kolunu salladı. Makram'ın gece yarısı uyanmasını tartışıyorlardı.

"Sanki yanıyordum. Tek gördüğüm şimşekti."

Kartal sürünün üzerinden geçmeden önce yüksekte bir daire çizdi. Tareck onun konuşmasını izledi. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki de Aysel Çember'i kabul etmiştir." Makram daha rahatsız edici düşüncelerinin su yüzüne çıkmasına izin vermemeye çalıştı ama Tareck onları yüksek sesle dile getirdi.

"Ona bir şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Naime'nin son mektubundan bu yana iki küçük dönüş olmuştu, yazışmalarında düzensiz bir boşluk vardı. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordu. Yolculuktan, endişeden ve çatışmalardan uzaklaşmak istiyordu. Avlanmak ve yorgun, kederli adamlara mercimek, pirinç ve kök sebzelerden daha iştah açıcı bir şeyler sunmak istiyordu. Sebzeler bile yakında yok olacaktı. Salgından önce depolananlar azalıyordu ve kışın daha sağlam kökler yetiştirebilen çiftçiler bile neredeyse hiç hasat yapamıyordu ve kesinlikle yapmak istemiyorlardı.

Kendilerini zar zor besleyebilecekken askerlere verdiler.

Bu Blight, kardeşiyle olan savaşı daha başlamadan bitirecek ve Cumhuriyet'in bir avuç adamla süpürmesi için onları sakat bırakacaktı.

Ece dönmeye devam etti, sabırla sürüyü inceledi, neredeyse görülemeyecek kadar yüksekteydi.

"Erol, Blight örneklerini geri gönderilmek üzere hazırladı mı?"

Makram sordu.

"Mmm," diye onayladı Tareck, kışın çiğ kalan burnunu ve yanaklarını silerken. Soğukta hepsi perişan oluyordu ama Tamar büyücüleri daha çok acı çekiyordu. Buna alışık değillerdi. Erol moral verme konusunda oldukça iyiydi ama onun neşeli tavrı bile azalmaya başladı.

Ece aniden düştü ve kendisinden daha küçük bir dişi geyiği yere devirdi. Ağırılığıyla hayvanı sıkıştırdı. Sürünün geri kalanı kaçtı ve Tarık sırtarak atını dizginledi ve yamaçtan aşağı Ece'ye doğru itti.

Makram şahininin başlığını açınca şahin hışırdadı, ona yargılayıcı bir bakış fırlattı ve sonra uçmaya başladı. Şahin üstlerinde daireler çizerken, Tarık geyiğin işini hançeriyle bitirmiş ve onu atının sırtına yüklemişti.

Makram, Sabah'ın şimşek gibi çakarak dalışını izledi. Gökyüzünden bir şey kopardı ve göremeyeceği kadar uzağa onunla birlikte indi ve birkaç dakika sonra tekrar havalandı. Makram kaşlarını çatarak onun yaklaşmasını izledi. Başka bir kuş. Makram'ın havaya kaldırdığı kolunun üzerine kondu, pençelerinden parçalanmış bir güvercin sarkıyordu.

"kadar gururlu görünmemelisin," diye mırıldandı Makram, kuşu tuttuğu yerden çekerken. Küçük bir şey düştü. Makram yan tarafa doğru eğildi ve karın içindeki nesneye baktı. Bu küçük bir koşum takımı ve mesajdı.

Güvercinleri haberci olarak donatmak için kullanılan paket. Kanatların üzerine takılacak kayışlar ve tek, küçük bir mesajın yerleştirilmesi için küçük bir bez yuva. "İşte benim iyi kızım,"

dedi. Sabah siyah gözlerinden birini ona dikti, sonra da küçümseyerek başını çevirdi. Ya da en azından Makram bunun küçümseme olduğunu hayal etti. Atından inip güvercini yere attı, kendisi minik koşum takımını alırken onun da güvercini didiklemesine izin verdi.

Tarık geldi, Sabah'tan Makram'a baktı. "Yine seni geçmeye çalışıyorum kızım," dedi Ece'ye.

Makram serçe parmağını kesenin içine soktu ve bir parça kâğıt çıkardı. Onu açtı. Bu, daha önce getirdikleri güvercinlerden biri değildi. Narfour ile iletişim kuramazdı. Naime de onlara güvercin gönderemezdi.

"İlginç bir şey var mı?" Tareck sordu.

"Bu anlamsız bir şey," dedi Makram. Bir şifre. Sadece dikkatle basılmış bir yazı ve göndereni ya da alıcıyı tanımlayacak başka hiçbir şey yok. Güvercini uçarken görmemişti, bu yüzden ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Jaramin'in doğusundaydılar, güvercinin Al-Nimas'a gidip gelemeyeceği kadar doğudaydılar.

Tabii bir gece önceki fırtına yüzünden rotasından sapmadıysa.

Makram mektubu feracesinin içine sıkıştırdı ve dikkatini batıya, Engeli'ye çevirdi. Dar Afir dağlarındaki gözcüler Cumhuriyet'in dağ eteklerinin kuzeyinde kampları olduğunu rapor etmişlerdi. İşgalci bir güç değil, bir sınır birliği gibi görünüyordu ama hızla büyüyordu. Makram'ın bunun ötesinde bilgi toplamak için Cumhuriyet'in daha içlerine seyahat etmeye ayıracak varlığı yoktu. En yararlı casusları Narfour'daydı. En azından Mathei'yi getirmeliydi.

Eğer o güvercin Cumhuriyet'e ya da Cumhuriyet'ten gelen bir mesajsa, o zaman destekçilerini ve destekçilerini konsolide etme çabalarını önemli ölçüde hızlandırmak zorunda kalacaklardı.

mevcut askerler. Makram tıraş olmayı ihmal ettiği için uzamış olan kısa sakalını kaşıdı. Kış rüzgârından çiğ kalmış bir yüzü tıraş etmek, zaman ve enerji harcamak istediği bir uğraş değildi. Naime'nin bu konuda ne düşüneceğini merak etti ama aklını hemen başka yöne çevirdi. Onu şu anda konsantre olamayacak kadar şiddetle özlüyordu.

"Bunu ve Ece'nin ödülünü kampa geri götürelim. Bakalım Thoman bundan ne çıkaracak?" Makram atına bindi, Sabah'ı koluna oturttu ve başlığını yerine taktı. Jaramin'e gidenler geçtikçe büyüyen ve küçülen kamp, bir mumluk mesafedeydi. Bundan daha yakındaki çoğu oyunu korkutup kaçırdılar. Makram, kampta kuvvetlerini Jaramin'e gönderdi ve çölde ileri bir kamp kurdurdu.

daha kolay hareket edebiliyordu. Destekçilerin sayısı ilk başta cesaret vericiydi. Sonra Salgın'ın etkilerinin büyüklüğünü fark etti. Azaldıklarında yaz ve sonbahar hasatlarının yerini alacak olan kış mahsulleri neredeyse tamamen yok olmuştu. Şimdi beslemesi gereken binlerce insan vardı ve onları besleyecek çok az şeyi vardı.

Kamp, onun ve Thoman'ın çadırları merkezde olmak üzere, komuta merkezi olarak kullandıkları daha büyük çadırda birlikte eşmerkezli daireler şeklinde kurulmuştu.

Makram geldiğinde atını bir askere teslim etti ve Tarık Sabah ile Ece'yi konaklarına geri götürdü.

Makram ortadaki çadıra doğru eğildi. Thoman ve Erol bir sipahi yüzbaşısıyla birlikte daire şeklinde durmuş, sessizce sohbet ediyorlardı. Yaşlı adam Makram içeri girdiğinde başını kaldırdı ve yüzünde Makram'ın tedirginliği okunuyordu. Thoman, Makram'ı selamlamak için duraklayan sipahiyi dışarı gönderdi.

"Biz de tam bu örnekleri göndermeyi tartışıyorduk." Thoman eliyle masanın üzerinde durmak için tasarlanmıştı. Üzerine haritalar ve yazışmalar serpiştirilmişti ve iki küçük, tıpalı cam şişe vardı. Yanlarında bir kese ve içinde

yapraklar dışarı bakıyor. "Bir binici olmalı."

"Göndermem gereken başka bir şey var, deşifre edebilirsen." Makram elindeki kâğıt parçasını Thoman'a uzattı.

Erol merakla baktı.

"Bunu nereden buldun?" Thoman kâğıdı açtı.

"Sabah, Ece'yi geçmeye çalışıyor." Makram kollarını kavuşturdu. Erol kısık bir ısıklık çaldı.

"Akıllı kuş," dedi Thoman.

"Bunu söylediğini Tarık duymasın," diye kıs kıs güldü Erol. "Ece'nin onurunu ölümüne savunacaktır. O neredeyse onun kızı."

Makram sırtıtmaya çalıştı ama bugünlerde espri anlayışını bulmakta zorlanıyordu. Hepsi huzuru farklı şekillerde buluyordu. Tarık fırsat buldukça Ece'yle ilgileniyor, Makram saatlerini plan yapmaya ayırıyor, Thoman ya ona ya da kaptanlara sürekli akıl veriyordu. Erol bir şekilde muzip mizahını koruyordu.

Thoman orta parmağını burnunun köprüsünde yukarı ve aşağı doğru çekerek yazıyı tekrar okudu. "Şifreli olsalar bile bunlar Sultanlık kelimeleri değil. Bildiğim bir alfabe değil." Kağıdı Erol'a uzattı, o da bir süre inceledikten sonra katlayıp Blight örneklerinin yanına koydu.

"Yani ya bilmediğimiz bir dil ya da sadece bu amaç için icat edilmiş bir şey." Makram ikincisi üzerine bahse girerdi. "Mat yapabilecek mi?"

"Sanırım benimkilerden biri yapacak. Dilara bulmacalarda oldukça iyidir. Karşılaştırmak için ikinci bir tane bulabilirsek daha yararlı . Özellikle de nereden gönderildiğini biliyordu."

Makram kuru bir sesle, "Sabah bunun bir yarışma olduğunu düşündüğü sürece elinden geleni yapacaktır," dedi.

Kampta tezahüratlar yükseldi, ardından kahkahalar ve haykırışlar geldi. Görünüşe göre Tarık, Ece'nin ortaya çıkarmıştı ve Makram onun bu tezahüratlar karşısında nasıl sevindiğini hayal edebiliyordu. Tek avcı kuşları o değildi ama en büyükleri ve tek kartalları oydu.

Ve o bunu bilmiyordu. Kamp, bir antilop geyiğinin yemek yapamayacağı kadar büyüktü ama bir parça et bile moral için iyi olurdu.

"Git," dedi Makram. "Birazdan orada olacağım."

Çadır sessiz ve boş olduğunda Makram masanın üzerindeki kâğıt yığınının bir sayfa aldı ve bir mürekkep şişesi çıkardı. Çadırdaki ısınmak için üç mangal yanıyordu ama mürekkep yine de kıvamlıydı. Mürekkep şişesini Ne yazacağını düşünürken avuç içleri titriyordu. Kalbinden geçenleri sayfaya yazmak istiyordu ama mektubu başka kimin okuyacağını bilmediği için bunu yapamıyordu. Mürekkep tüyü ıslatacak kadar ısındığında, Blight'ın örneklerini, ileriye dönük planı, yerleri, zamanlamayı ve hava durumunu dışarıda bırakarak tüm ayrıntılarıyla yazdı.

Sonunda "alacakaranlıktan şafağa" diye yazmış.

Onun şafağı, onun ışığı.

SON

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

TOKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. Hız kazanıyoruz, ancak daha gelecek çok şey var. Benimle kal! Çark İkinci Ev'e doğru dönüyor, Karanlık sırların saklandığı ve acı gerçeklerin yansıtıldığı su.

Sırada ne var?

Üçüncü kitap *Siren & Scion*'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Amazon'da bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Dürüst yorumunuz diğer okuyucuların ne bekleyeceklerini bilmelerine yardımcı oluyor ve kitaplarımın görünürlüğünü sağlıyor - bu da onları yazmaya devam edebileceğim anlamına geliyor! Bu her açıdan iyi, değil mi?

Daha fazlasını ister misiniz?

Web sitesi

jdevansbooks.com

Facebook

<https://www.facebook.com/jdevansauthor>

Twitter

<https://twitter.com/jdevansbooks>

Instagram

<https://www.instagram.com/jdevansbooks>

Yaklaşan yayınlar, ekstralalar ve tüm eğlenceli zamanlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz? Haber bültenine kaydolun!

<https://www.subscribepage.com/motw>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

T KİTABI BİTTİ ve elinizde çünkü kocam bana inandı. Bu kitabı istediğimde "elbette" diyecek kadar bana inandı. Her gün bir kafede oturup oğlumuzla ilgilenirken yazmamı istedi. Bütün haftayı kendi işinde çalışarak geçirdiğinde ve hafta sonu ondan oğlumu oyun parkına götürmesini istediğimde "tabii ki" dedi. fazladan birkaç saatim var. Yeni, büyük, karmaşık bir işe başladığında "elbette" dedi ve ülkenin öbür ucuna taşındık, küçük bir kiraladık ve ev aramaya başladık ve ben hala daha fazla zaman istedim. Sonunda yapmak istediğim şeyi bulduğuma inanıyordu. Yapmam gereken şeyi. Ve bunu benim için neredeyse benden daha çok istiyordu. Bu kadar zaman ayırdığım için kendimi bencil hissettiğimde bana inandı. Ve sonunda ilk kitabımı okumasına izin verdiğimde... ağzı açık kaldı. Güçlü, destekleyici ve genel olarak harika erkekler yazmanın benim için neden önemli olduğunu bilmek istiyorsanız... artık ilham kaynağımı biliyorsunuz.

Anlamalı kelimeler olmadan kitap kitap değildir ve Michelle Morgan benim saçmalama eğilimimi kontrol altında tutuyor. Bir şekilde bunların nerede olmasını istediğimi biliyor ve beni silmeden onları o yöne doğru yönlendirmede inanılmaz derecede ustaca bir dokunuşu var.

Kapağında Tatiana Anor'un çizimleri olmasa kimsenin bu kitapları fark etmeyeceğine gerçekten inanıyorum. Siyah beyaz kapaklar istediğimi biliyordum ve mürekkep çizimlerini her zaman sevmişimdir. Ama bu kadın... Ne kadar övsem az. İnanılmaz derecede yetenekli.

Eric C. Wilder sihir yapıyor. Yemin ederim. Tabii ki sanat çarpıcı. Ama bu bir kitap kapağı değil. Ve adam bir dahi. Anlayışı ve keskin gözü için sonsuza dek minnettarım.

Terry Roy benim ayarlar hakkındaki saçmalıklarımı aldı ve bir kitap yaptı. sizi taşıyor. İçerisi de en az dışı kadar güzel, onun çalışmalarına bakmak kalbime şarkı söylüyor ve umarım siz de iç mekanda yaptığı çalışmaları takdir edersiniz.

OceanofPDF.com

SİREN & SCION

GÖZ ATIN

A Platformdan uzaklaşırlarken MARA'NIN KALBI göğsünde güm güm atıyordu ve yürümekten çok ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, çünkü Köprünün tahtaları arasındaki küçük boşluklar, altından kırılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Eğer aşağı bakarsa, çok çok uzaklardaki zemini görebiliyordu.

aşağıda. Adam geriye doğru bir adım daha atarak onu ileriye doğru ikna etti ve kadının elleri adamın kollarına yapıştı.

Bakışlarının adamın yüzünde ve boynunun pürüzsüz, bronz sütununda izin verdi. Daha az dağınık görünmesi için tıraşa ya da amaca yönelik bir sakala ihtiyacı vardı.

Gerçi şu anda bulunduğu yarım nokta, usturanın keskinliğini kaybetmesine yetecek kadar uzun kirli sakallar ona uyuyordu.

"Kanunlardan kaçmak yorucu olmalı." Amara daha ne kadar yol gitmeleri gerektiğini görmek için bakmaya cesaret edemedi. Bunun yerine ona, yüzündeki ince ayrıntılara odaklandı. Erkeklerdeki bu farklılıklardan, onları eşsiz kılan, zihnindeki sanat eserleri gibi küçük şeylerden her zaman hoşlanmıştı. İster güzel, ister erkeksi, isterse tamamen farklı bir şey olsunlar, her zaman bakmaya değer incelikler vardı.

Cassian'da çok vardı. Onu, bir Sabri özelliği olan yakışıklılıkta sınır tanımayan İhsan'la karşılaştırmadan edemiyordu. Ama İhsan büyüğü gibi soğuktu, geçmişi tarafından izole edilmişti ve Amara onun büyüğünün altında yatan şeyi görebiliyordu.

Cassian sırlarına rağmen sıcak ve güler yüzlü bir adamdı.

İhsan'a bakmaya hiç bu kadar çekilmemişti.

"Bir erkeğe, onu şimdiye kadar gördüğün tek kişi olduğunu hissettiren bir bakış tarzın olduğunu biliyor musun?" dedi sessizce, sabit adımlarla geriye doğru ilerleyerek. Elbette biliyordu. Bir insanın başka bir insana bakışı, o bakış ister öfke, ister küçümseme, ister cazibe, ister korku olsun, ilişkilerini kurulduğu andan itibaren belirlerdi. Bir su büyücüsü, etrafındaki insanlara göre değişme ve uyum sağlama konusunda sonsuz bir yeteneğe sahipti ve bu, Amara'nın haremde hayatta kalmak için öğrendikleriyle birleştğinde, onu mükemmel bir şekilde en küçük bakışının bile farkındaydı.

Sadece baktığı o an hariç.

"Şu anda görebildiğim tek erkek sensin," dedi, çünkü çok yakındılar ve onun görüşüne hükmediyordu.

"Evet, ama sen bakıyordun." Adam sırttı, gamzesi derinleşti ve kadın bakışlarını tekrar adamın gözlerine kaldırdı. Morarmış olana bakmak rahatsız ediciydi ama şimdiye kadar karşısında metanetini koruduğu en kötü yara değildi.

"Öyle olmadığımı ima etmek istememiştim," dedi Amara. Öyle değilmiş gibi davranması için hiçbir neden yoktu. Birinden hoşlandığını saklamak için bir neden olduğunu hiç . Bunu saklamak hoşnutsuzluktan başka bir şey getirmezdi ve eğer her ikisi de

Taraflar uyumluydu, gerçeği söylemek her ikisi için de zevkle sonuçlanıyordu. "Sanırım yakışıklı olduğunu biliyorsun."

Hafifçe gülümsemesi kızın samimiyetinin onu eğlendirdiğini gösteriyordu. "Sanırım bazı kadınlar beni öyle buluyor, ama şu ana kadar benden etkilenmiş görünmüyorsunuz."

"Çok kabasın." Yolun yarısına gelmişlerdi, dar ahşap köprü'nün en alçak olduğu yere. Bunu fark edince kalbi küt küt başladı ve adamın kollarına daha sıkı sarıldı. "Ve bir suçludan biraz daha fazlası. Bunlar genellikle etkilendiğim özellikler değil."

"Ben bir suçludan daha fazlasıyım." Köprüden platforma adımını atarken arkasına baktı. "Çok daha fazlası olmasa da."

"Evet. Sizin gibi sönük bir özgeçmişe sahip biri kendini nasıl çalınmış hayatların çobanı olarak bulur?"

Cevabı bir gülümseme ve küçük bir omuz silkmeydi. Daha fazla kazabilirdi ama köprü'nün sonuna ve daha büyük platforma ulaştılar. Adam platformdan geri geri geçerken onun kendisini tutmaya devam etmesine itiraz etmedi. Diğerlerine yaklaştıklarında durdu.

Ellerini bıraktı ve onu ne kadar sıkı kavradığını ve bunun onun için rahatsız edici olduğunu fark etti.

Amara ciğerlerini hava ile doldurdu, bunu bir türlü yapamıyordu. köprüyü geçmeden önce. Diğerlerinin hepsi yükselmiş ve yapının merkezine yakın bir yerde toplanmışlardı. Buradaki platform, Haenna'daki iskelenin bir kısmı kadar büyük, düzinelerce ağacı çevreleyen geniş bir alandı. Çok çaba sarf etmeden kenarından ötesini tam olarak göremiyordu. Djar grubun çevresinde durmuş, Cassian'la onu kısıp gözlerle ve kollarını kavuşturmuş halde izliyordu.

"Adamınıza benim başımı kesmesine gerek olmadığını söylemenizi rica edebilir miyim?" Cassian sordu.

"Belki de," dedi. Kaşlarını çatı. "Bunu yapmama karşılık, bu konu hakkında asla konuşmayacağız" -köprüye doğru geniş bir işaret yaptı

- "Tekrar."

"Yeterince adil."

Amara elini Djar'a doğru kaldırdı ve Djar dikkatini tekrar ikizlere, Bek ve Kiya'ya çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi isteksizce.

"Şimdi iyi misin?" Cassian sordu.

Amara başını salladı. Bu platform sallanmıyordu ve kenarla arasında biraz mesafe olduğu için hareket edebilecek kadar rahattı. Zamanını ve parasını köleleri özgürleştirmek için harcamasının nedeni nazik olması mıydı? Daha önce hiç bu kadar nazik biriyle tanışmamıştı. Sırf iyilik olsun diye iyilik yapmak.

"Burada uyumamız mı gerekiyor?" diye sordu diğerlerine doğru ilerlerken. Suloi'lerden biri merdivenleri toplamaya çalışmış, başka birinin çıkmasını engellemek için platformun üstüne katlamıştı ki bu da merdivenlerin neden sabitlenmediğini açıklıyordu. Eğer paniğe kapılmasaydı bunu kendi başına bulabilirdi.

"Şunların içinde." Cassian kenardan uzakta ama sırtları kenara dönük, tahtadan yapılmış bir dizi kulübeyi işaret etti. Bek ve Kiya bunlardan dördüne yatak takımlarını yerleştirmekle meşguldü ve Amara sakinleştirici bir nefes daha aldı. Bunu yapabiliirdi. Arkasında bir şey olursa korkusunun büyük kısmı yatışırdı.

"Madem bu kadar yardımsever bir ruh halindesin," dedi Amara, "belki de Danel ve adamlarına yardım konusunu nasıl açacağım konusunda beni eğitebilirsin." Yol Bulucu'ya doğru başını salladı.

Cassian'ın Suloi arkadaşı Peio, diğer iki adamla birlikte oturmuş, bir ileri bir geri zar atıyordu. Kiya da onlara katılarak ikisinin arasına oturdu ve bacaklarını önünde birleştirdi. Danel platformun en büyük bölümünün ortasına oturdu, yarım düzine ağaçla delinmiş büyük bir daire. Birine yaslanmış, Amara'nın yaralı olduğunu düşündüğü bacağını önüne uzatmış, keskin gözlerle herkesi izliyordu. Adamın kaşlarının çatıklığından, çenesinin ve omuzlarının gerginliğinden canını sıkkan bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir şey istiyorlar, yoksa hâlâ o açıklıkta bağlı olurduk," dedi Cassian. Onun da Danel'i izlediğini gördü. "Ama hangimizden istediklerini bilmiyorum. Önce ne istediğini söylesin, sonra belki istediğin şey için pazarlık yapabilirsin." Durakladı ve ona yan gözle baktı. "Hangisi?"

"Tanıştığımızda sana söylemiştim." Amara onun gözlerine baktı. "Büyücüler istiyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

J.D. EVANS FANTAZİ VE BİLİMKURGU ROMANTİZMİ YAZIYOR. J. D. dilbilim diplomasını aldıktan sonra on yıl boyunca orduda subay olarak görev yaptı.

Bir zamanlar saatlerini helikopter pilotları ve generaller için brifingler hazırlamakla geçiriyordu.

Şimdi hikayeler yazıyor, küçük bir insanla ilgileniyor, örgü örüyor, kötü dikiş dikiyor, bahçeyle uğraşıyor ve Pinterest Fails'i geliştiriyor. Beyrut'ta bir süre kaldıktan sonra J. D.

ilk serisi *Mages of the Wheel'e* ilham kaynağı olan Levant'a aşık oldu.

Aslen Montana'lı olan J. D. şu anda Kuzey Carolina'da kocası, küçük insan neredeyse klonu, yaşlanan köpeği ve kafasındaki çok fazla hikaye ile yaşıyor.

J. D. Evans tarafından yazılan kitaplar

TEKERLEK SERİSİNİN GÖRÜNTÜLERİ

Reign & Ruin
Fırtına ve Kalkan
Siren & Scion (Mayıs 2020)
Ice & Ivy (Ağustos 2020)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.